ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\Martin_George_R_R-PLaO-4-Hostina_pro_vrany_2.pdb

PDB Name: Martin - 4 Hostina pro vrany 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2007
Modification Date: 16.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

George R. R. Martin
HOSTINA
PRO VRÁNY
Kniha čtvrtá
Píseň ledu a ohně

Část druhá

TALPRESS

Copyright © 2005 by George R. R. Martin
Translation © 2006 by Hana Březáková
Cover © 2006 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu naldadatele.

ISBN 80 7197 292 4

Stephenu Boucherovi, čaroději Windows a drakovi DOS, bez kterého bych tuto knihu byl napsal tužkou.

BRIENNE

Rytíř Hyle naléhal, aby vzali hlavy s sebou. "Tarly je bude chtít vystavit na hradbách," trval na svém.
"Nemáme dehet," namítla Brienne. "Maso by začalo zahnívat. Nech je tady." Představa, že bude putovat zeleným šerem borových lesů s hlavami mužů, které zabila, se jí pranic nezamlouvala.
Rytíř Hyle ji neposlechl. Sám usekl mrtvým hlavy, svázal je všechny tři dohromady za vlasy a zavěsil si je k sedlu. Brienne neměla jinou možnost než se snažit předstírat, že je nevidí, ale někdy, zvlášť za nocí, cítila na svých zádech jejich mrtvé oči a jednou se jí zdálo, že slyší, jak si spolu šeptají.
Vraceli se po vlastních stopách. Na Prasklepetu bylo chladno a vlhko, některé dny pršelo, jindy déšť celý den aspoň hrozil. Ani chvíli si neužili tepla. I když se někde utábořili, bylo obtížné najít dostatek suchého dříví na rozdělání ohně. Než se dostali do Panenského jezírka, přidala se k nim armáda much, jakási vrána vyklovala Střapáčovi oko a Vepř i Timeon se hemžili larvami. Brienne a Podrick již nějaký čas jeli dobrých sto yardů vpředu, aby pachu hniloby unikli. Rytíř Hyle tvrdil, že ten zápach přestal vnímat. "Zakopej je," říkala mu Brienne pokaždé, když si rozdělali tábor na noc, ale Lovecký o tom nechtěl ani slyšet. S největší pravděpodobností namluví lordu Randyllovi, že všechny tři zabil sám. Rytíř však, budiž mu to ke cti, nic takového neudělal.
"Ten zajíkavý panoš hodil kámen," řekl, když byli společně s Brienne uvedeni před lorda Randylla Tarlyho na nádvoří Skopovcova hradu. Hlavy předali seržantovi stráží, kterému bylo řečeno, aby je nechal očistit, namočit do dehtu a vystavit nad městskou bránu. "O zbytek se postarala šermířka."
"To zabila všechny tři sama?" nechtěl věřit lord Randyll.
"Bojovala tak, že by klidně zabila ještě další tři."
"A našla jsi Stárkovo děvče?" zajímal se Tarly.
"Ne, můj pane."
"Místo toho jsi zabila jakési krysy. Působilo ti potěšení zabíjet je?"
"Ne, můj pane."
"Škoda. Nu, dostala jsi ochutnat krev. Dokázala sis cokoli, co sis tím chtěla dokázat. Nyní je načase, abys svlékla zbroj a znovu oblékla oděv vhodný pro ženu. V přístavu kotví lodě. Jedna z nich bude stavět na Tarthu. Posadím tě na ni."
"Děkuji, můj pane, ale ne."
Obličej lorda Tarlyho naznačoval, že by se mu nic nelíbilo víc než nabodnout na kopí její vlastní hlavu a vystavit ji nad

bránou Panenského jezírka společně s Timeonovou, Vepřovou a Střapáčovou. "Máš tedy v úmyslu pokračovat v téhle frašce?"
"Mám v úmyslu najít paní Sansu."
"Mohu li promluvit, můj pane," ozval se rytíř Hyle, "díval jsem se, jak bojuje s drancíři. Je silnější než většina mužů a rychlá -"
"To ten meč je rychlý," odsekl lord Randyll. "Taková už je povaha valyrijské oceli. Silnější než většina mužů? Ano. Je to zrůdná hříčka přírody, to nemohu popřít."
Ten mne nikdy nebude mít v lásce, pomyslela si Brienne, ať udělám cokoli. "Můj pane, je možné, že o té dívce něco ví Sandor Clegane. Kdybych ho našla…"
"Z Clegana se stal psanec. Zdá se, že teď jezdí s Berikem Dondarrionem. Anebo taky ne, povídačky se různí. Zjisti mi, kde se schovávají, a já jim rozpářu břicha, vytahám z nich vnitřnosti a spálím je. Pověsili jsme už celé tucty psanců, ale jejich vůdci nám stále unikají. Clegane, Dondarrion, ten rudý kněz a teď ještě ta žena, Kamenosrdce… Ty si myslíš, že bys je mohla najít, když to nedokážu já?"
"Můj pane, já…" Neměla pro něj odpověď. "Jediné, co mohu udělat, je pokusit se o to."
"Tak to tedy zkus. Máš svůj královský list, mé svoleni nepotřebuješ, ale já ti je přesto dávám. Budeš li mít štěstí, vyvázneš z toho jen s otlaky od sedla. Pokud ne, pak tě možná Clegane nechá žít, poté co tě on a ta jeho smečka znásilní. Můžeš se pak odplazit zpátky na Tarth s bastardem nějakého psa v břiše."
Brienne jeho slova ignorovala. "Smím se zeptat, můj pane, kolik mužů jezdí s Ohařem?"
"Šest nebo šedesát nebo šest stovek. Řekl bych, že to závisí na tom, koho se zeptáš." Randyll Tarly již měl jejich konverzace zjevně po krk. Začal se od Brienne odvracet.
"Pokud bychom mohli, můj panoš a já, požádat o tvou pohostinnost, dokud budeme -"
"Žádej si, o co chceš. Já tě pod svou střechou nestrpím."
Rytíř Hyle popošel kupředu. "Mohu li promluvit, můj pane, tak to chápu tak, že je to stále střecha pána Skopovce."
Tarly si rytíře změřil jedovatým pohledem. "Skopovec má odvahu červa. O Skopovci přede mnou vůbec nemluv. A co se týče tebe, moje paní, říká se, že tvůj otec je dobrý člověk. Pokud ano, lituji ho. Někteří muži jsou požehnáni syny, jiní dcerami. Žádný člověk si nezasluhuje být proklet něčím takovým, jako jsi ty. Žij si či zemři, paní Brienne, ale dokud budu v Panenském jezírku vládnout já, tak se sem nevracej."
Slova jsou vítr, řekla si Brienne v duchu. Nemohou ti ublížit. Nechej je přelít se přes sebe. "Jak si přeješ, můj pane," pokusila se říct, ale Tarly byl pryč dřív, než se jí to ze sebe podařilo vypravit. Vyšla z nádvoří jako náměsíčná, vůbec nevěděla, kam jde.
Rytíř Hyle ji dohonil. "Jsou tu nějaké hostince."
Zavrtěla hlavou. Nechtěla s Loveckým mluvit.
"Pamatuješ si na Smradlavou husu?"
Její plášť tím místem stále páchl. "Proč?"
"Čekej tam na mne zítra v poledne. Můj bratranec Alyn byl jedním z těch, koho poslali pátrat po Ohaři. Promluvím s ním."
"Proč bys to dělal?"
"Proč ne? Když se ti podaří uspět tam, kde Alyn selhal, budu si ho tím pak moci dobírat celé roky."
V Panenském jezírku skutečně pořád ještě stály hostince, v tomhle se ryti? Hyle nemýlil. Některé však byly vypáleny během jednoho drancování či druhého, ale ještě nebyla dokončena jejich přestavba, a ty, které zbyly, byly přeplněné k prasknutí muži z armády lorda Tarlyho. Obešli je s Podrickem během toho odpoledne všechny do jednoho, avšak ubytování nesehnali.
"Pane? Moje paní?" řekl Podrick, když slunce již zapadalo. "Jsou tu lodě. Na lodích jsou kavalce. Houpací sítě. Nebo pryčny."
V přístavu stále brousili muži lorda Randylla, hustě jako mouchy, které se hemžily nad hlavami tří Krvavých drancířů, ale jejich seržant znal Brienne od vidění a nechal ji projít. Místní rybáři uvazovali na noc svoje bárky a hlasitým vyvoláváním nabízeli úlovek, ale její zájem se soustředil na větší lodě, které brázdívaly bouřlivé vody Úzkého moře. V přístavu jich kotvilo na půl tuctu, třebaže na Titánově dceři již vyvažovali lana, protože měla vyplout s večerním přílivem. Brienne s Podrickem obcházeli zbývající lodě. Kapitán Dívky z Rackoměsta ji považoval za děvku a odbyl ji tím, že jeho loď není vykřičený dům, a harpunář na ibenské velrybářské lodi se nabídl, že koupí jejího chlapce, ale jinde měli víc štěstí. NaBruslaři koupila Podrickovi pomeranč. Byla to koga, která vyplula ze Starého města směrem na Tyroš, Pentos a Šerodol. "Další bude Rackoměsto," řekl jí kapitán, "a odtamtud kolem Prstů do Sestrova a Bílého přístavu, pokud to bouře dovolí. Je to čistá loď, s méně krysami než většina a taky máme na palubě čerstvá vejce a nově stlučené máslo. Hledá moje paní cestu na sever?"
"Ne." Zatím ne. Byla v pokušení, ale…
Zatímco mířili k dalšímu molu, Podrick zašoupal nohama a zeptal se: "Pane? Moje paní? Co kdyby šla moje paní domů? Chci říct moje druhá paní. Pane. Paní Sansa."
"Její domov vypálili."
"To já vím. Jenže jsou tam její bohové. A bohové zemřít nemohou."
Bohové zemřít nemohou, ale dívky ano. "Timeon byl krutý muž a vrah, ale nemyslím si, že o Ohařovi lhal. Nemůžeme se vydat na sever, dokud to nebudeme vědět s jistotou. Pak si najdeme jinou loď."
Na východním konci přístavu konečně nalezli útočiště na palubě živly doničené obchodní galéry Paní z Myru. Ošklivě se nakláněla, v jakési bouři přišla o stěžeň a polovinu posádky, ale její majitel neměl dost peněz na opravu, a tak byl rád, když dostal od Brienne nějaký ten peníz, a za to jí a Podrickovi dovolil, aby se podělili o prázdnou kajutu.

Strávili nepokojnou noc. Brienne se třikrát probudila. Jednou, když začalo pršet, a jednou při zapraskání, kdy ji, ani nevěděla proč, přepadla utkvělá představa, že se tmou krade Mrštný Dick, aby ji zabil. Procitla s nožem v ruce, ale všude byl klid. Ve tmě těsné malé kajuty jí malou chvíli trvalo, než si uvědomila, že Mrštný Dick je mrtvý. Když konečně odplula zpátky do spánku, zdálo se jí o mužích, které zabila. Tančili kolem ní, posmívali se jí, štípali ji, zatímco ona po nich sekala svým nožem. Rozsekala je na krvavé cáry, ale oni pořád křepčili kolem… Střapáč, Timeon a Vepř, ale taky lord Randyll, Vargo Hoat a Rudý Ronnet Věžovský. Ronnet svíral v prstech růži. Když ji k ní natáhl, usekla mu ruku. Probudila se zbrocená potem a zbytek noci strávila schoulená pod svým pláštěm, naslouchajíc ťukání deště do paluby nad hlavou. Čas od času uslyšela vzdálené zahřmění a myslela přitom na braavoskou loď, která vyplula s večerním přílivem.
Příštího rána znovu zašla k Smradlavé huse, probudila její rozcuchanou majitelku a zaplatila jí za mastné klobásky, pečený chléb, půl číše vína, džbán svařené vody a dva čisté poháry. Žena na Brienne mhouřila oči, když dávala svařit vodu. "Ty seš ta velká, co vodešla s Mrštným Dickem. Pamatuju si to. Podved tě?"
"Ne."
"Znásilnil tě?"
"Ne."
"Ukrad ti koně?"
"Ne. Zabili ho psanci."
"Psanci?" Zdálo se, že žena je spíš zvědavá než vyděšená. "Já vždycky říkala, že Dick bude viset, anebo ho pošlou na Zeď."
Snědli opečený chléb a polovinu klobásek. Podrick ty svoje spláchl vodou ochucenou kapkou vína, zatímco Brienne si dala pohár vína ředěného vodou a přemýšlela, proč tam vůbec chodila. Hyle Lovecký nebyl opravdový rytíř. Jeho poctivý obličej byl jen kejklířskou maskou. Já jeho pomoc nepotřebuji. Nepotřebuji jeho ochranu a nepotřebuji ani jeho, říkala si. Stejně asi nepřijde. Když mi řekl, že se tady s ním nám setkat, byl to jen další z jeho hloupých žertů.
Už vstávala od stolu, když rytíř konečně přišel. "Moje paní. Podricku." Pohlédl na poháry, talíře a napůl snědené klobásky chladnoucí v loužičce mastnoty a upřímně se zděsil. "Bohové, já doufal, že tady jíst nebudete."
"Do toho, co jsme jedli, ti nic není," odsekla Brienne. "Našel jsi svého bratrance? Co ti řekl?"
"Sandora Clegana viděli naposledy v Solnopánvích, den jízdy odsud. Pak odjel na západ, podél Trojzubce." Zamračila se. "Trojzubec je dlouhá řeka."
"Ano, ale nemyslím si, že náš pes zaběhl příliš daleko od jejího ústí. Západozemí pro něj ztratilo kouzlo, jak se zdá. V Solnopánvích hledal loď." Rytíř Hyle vytáhl ze své holínky svitek z ovčí kůže, odstrčil stranou klobásky a rozvinul jej. Ukázalo se, že je to mapa. "Ohař zabil tři z mužů svého bratra ve starém hostinci na rozcestí. Tady. Pak vedl útok na Solnopánve, tady." Poklepal na Solnopánve prstem. "Možná je v pasti. Nahoře ve Dvojčatech jsou Freyové, na jihu za Trojzubcem jsou hrady Darry a Harrenov, na západě bojují Černoles a Kapradinovský a tady v Panenském jezírku je lord Randyll. Horská cesta do Údolí je neprůchodná kvůli sněhu, dokonce i kdyby se mu podařilo projít kolem horských klanů, aniž by si ho všimly. Kam jinam může jít?"
"Jestli je s Dondarrionem…?"
"Není. Alyn si tím je jistý. Dondarrionovi muži ho také hledají. Rozhlásili, že mají v úmyslu pověsit ho za to, co udělal v Solnopánvích. Oni se na tom nijak nepodíleli. Lord Randyll naopak rozšiřuje zvěsti, že to udělali, v naději, že tím poštve proti Berikovi a jeho bratrstvu prostý lid. Nikdy pána blesků nedostane, dokud mu budou lidé pomáhat. A je tu ještě druhá skupina, vede ji ta žena, Kamenosrdce… podle vyprávění Dondarrionova milenka. Údajně ji pověsili Freyové, ale Dondarrion ji políbil a přivedl zpátky k životu, a ona teď nemůže zemřít o nic víc než on."
Brienne přemýšlela nad mapou. "Pokud Clegana viděli naposledy v Solnopánvích, snad by se tam dala najít jeho stopa."
"Alyn říkal, že v Solnopánvích nezbyl nikdo kromě jednoho starého rytíře, co se schovává ve svém hradu."
"Přesto je to místo, odkud by se dalo začít."
"Je tu jeden muž," řekl rytíř Hyle. "Septon. Prošel bránou den předtím, než ses objevila ty. Jmenuje se Meribald. Narodil se u řeky, u řeky byl vychován a slouží tady celý svůj život. Zítra vyráží na cestu, aby udělal svůj okruh, a vždycky se zastaví i v Solnopánvích. Měli bychom jet s ním."
Brienne ostře vzhlédla. "Měli bychom?"
"Jedu s vámi."
"To tedy nejedeš."
"Nu, tak tedy odjíždím se septonem Meribaldem do Solnopánví. Ty a Podrick si můžete jet, kam chcete."
"To lord Tarly ti nařídil, abys mne opět sledoval?"
"Nařídil mi, abych se k tobě ani nepřibližoval. Lord Tarly je toho názoru, že by ti pořádné znásilnění jen prospělo."
"Proč tedy chceš jet se mnou?"
"Bylo to buď tohle, nebo služba ve strážnici."
"Pokud ti tvůj pán nařídil, abys -"
"On už není můj pán."
To ji zarazilo. "Odešel jsi z jeho služeb?"
"Jeho lordstvo mne informovalo, že můj meč již nepotřebuje, nebo spíš moji drzost. Vyjde to nastejno. Od nynějška si budu užívat dobrodružný život potulného rytíře… ačkoli se domnívám, že pokud najdeme paní Sansu, čeká nás štědrá odměna."
Zlato a pozemky, tohle v tom vidí. "Já mám v úmyslu tu dívku zachránit, ne ji prodat. Složila jsem přísahu."
"Nevzpomínám si, že bych nějakou skládal já."

"Proto se mnou nepojedeš."

Vyjeli příštího rána za svítání.
Bylo to divné procesí: rytíř Hyle na kaštanově hnědém oři a Brienne na její vysoké šedé klisně, Podrick Payne obkročmo na svém koníkovi s prohnutými zády a septon Meribald kráčející vedle nich se svou holí a vedoucí malého osla a velkého psa. Osel nesl tak těžký náklad, až se Brienne obávala, že mu to zlomí páteř. "Jídlo pro chudé a hladovějící v říčních krajinách," řekl jim septon Meribald u brány Panenského jezírka. "Semena, ořechy a sušené ovoce, mouka, ječný chléb, tři kola žlutého sýra z hostince u Bláznovy brány, nasolená treska pro mě, nasolené skopové pro Psa… och, a sůl. Cibule, mrkev, turíny, dva pytle fazolí, čtyři pytle krup a devět pomerančů. Přiznávám, že mám pro pomeranče slabost. Tyhle jsem dostal od námořníků a obávám se, že budou poslední, které až do jara ochutnám."
Meribald byl septonem bez septa, v církevní hierarchii jen krůček od žebravého bratra. Takových jako on byly stovky, otrhaná chasa, jejíž pokornou úlohou bylo lopotit se od jedné vísky ke druhé, kázat tam slovo boží, sezdávat a odpouštět hříchy. Od těch, které navštívil, se očekávalo, že mu poskytnou jídlo a přístřeší, ale většina jich na tom byla stejně bídně jako on, a tak nemohl setrvat na jednom místě příliš dlouho, aniž by své hostitele přivedl do nesnází. Laskaví hostinští mu někdy dovolili vyspat se v jejich kuchyních nebo stájích a také existovala septa a pevnůstky a dokonce i pár hradů, o kterých věděl, že mu tam neodmítnou pohostinnost. Když nebyla žádná taková místa po ruce, spal pod stromy nebo v křoví. "V říčních krajinách je tolik krásných keřů," řekl jim. "Ty staré jsou nejlepší. Nic nepředčí století keř. Uvnitř takového se člověk vyspí stejně pohodlně jako v hostinci a nemusí se přitom obávat blech."
Septon neuměl číst ani psát, jak se jim cestou bez rozpaků přiznal, ale znal na sto různých modliteb a dovedl zpaměti recitovat dlouhé pasáže ze Sedmícípé hvězdy\ což bylo všechno, co po něm ve vesnicích chtěli. Měl vrásčitou, větrem ošlehanou tvář s vějířky kolem koutků očí. Třebaže to byl velký muž, šest stop vysoký, nachyloval se při chůzi dopředu a to navozovalo dojem, že je mnohem menší postavy. Ruce měl velké a kožovité, s červenými klouby a špínou za nehty, a měl ta největší chodidla, jaká kdy Brienne viděla, bosá, černá a tvrdá jako rohovina.
"Neměl jsem na sobě boty dvacet let," řekl septon Brienne. "Ten první rok jsem pořád měl víc puchýřů než prstů a chodidla mi krvácela jako podříznutí vepři, kdykoli jsem šlápl na ostrý kámen, ale modlil jsem se a Švec nad námi proměnil moji kůži v podešve."
"Nad námi žádný švec není," protestoval Podrick.
"Ale je, chlapče… i když ty mu možná říkáš jinak. Pověz mi, kterého ze sedmi bohů máš nejraději?"
"Válečníka," odpověděl Podrick bez váhání.
Brienne si odkašlala. "Septon mého otce na Večeropadu vždycky říkával, že ve skutečnosti je jen jeden bůh."
"Jeden bůh se sedmi aspekty. Přesně tak, moje paní, a máš pravdu, když na to poukazuješ, ovšem tajemství Sedmi, kteří jsou Jedním, je pro prostý lid těžko pochopitelné a já nejsem nic než prosťáček, proto taky hovořím o Sedmi bozích." Otočil se zpátky k Podrickovi. "Nikdy jsem nepoznal chlapce, který by neměl rád Válečníka. Já jsem ovšem starý člověk a jako takový mám rád Kováře. Čím by se Válečník bez jeho práce bránil? Kováře má každé město a také každý hrad. vyrábějí pluhy, které potřebujeme, abychom mohli obdělávat naše pole, podkovy pro koně, lesklé meče pro naše pány. Nikdo nemůže pochybovat o významu kováře, a tak jsme pojmenovali jednoho mezi Sedmi na jeho počest, ale stejně dobře bychom jej mohli zvát Rolníkem či Rybářem, Tesařem nebo Ševcem. Nezáleží, na čem pracuje. Záleží na tom, že pracuje. Otec vládne, Válečník bojuje, Kovář pracuje a společně dělají to, co je pro člověka správné. Tak jako je Kovář jedním aspektem božství, je Švec jedním aspektem Kováře. Byl to on, kdo vyslyšel mou prosbu a uzdravil má chodidla."
"Bohové jsou dobří," řekl rytíř Hyle neutrálním hlasem, "proč je ale obtěžovat, když sis raději mohl nechat boty?"
"Chodit bos se mi stalo způsobem pokání. Dokonce i svatí septoni mohou hřešit a moje tělo bylo slabé, jak jen lidské tělo může být. Byl jsem mladý a plný mízy - a děvčata… septon může působit udatně jako princ, pokud je to jediný muž, jehož znáte, který kdy byl dál než míli od vaší vesnice. Recitoval jsem jim ze Sedmicípé hvězdy. Panenská kniha zabírala nejlíp. Och, byl jsem zkažený muž, než jsem odhodil svoje boty. Zahanbuje mne pomyšlení na všechny ty panny, co jsem připravil o věneček."
Brienne se nepohodlně ošila v sedle, vzpomínajíc na tábor dole pod hradbami Vysokozahrady a na sázku, kterou uzavřeli rytíř Hyle a ostatní, kdo z nich ji dostane první do postele.
"My hledáme jednu pannu," prozradil Podrick. "Urozenou dívku, třináctiletou, s kaštanovými vlasy."
"Já myslel, že hledáte psance."
"Ty taky," připustil Podrick.
"Většina poutníků dělá všechno pro to, aby se jim vyhnuli," řekl septon Meribald, "a vy je naopak hledáte."
"Hledáme jen jednoho psance," řekla Brienne. "Ohaře."
"To už mi řekl rytíř Hyle. Ať tě Sedm ochraňuje, dítě, Povídá se o něm, že za sebou nechává stopu z póvražděných dětí a znásilněných panen. Slyšel jsem, že mu říkají taky Šílený pes ze Solnopánví. Co by chtěli mít dobří lidé společného s takovým tvorem?"
"Ta panna, o které Podrick mluvil, je možná s ním."
"Opravdu? V tom případě se musíme za tu ubohou dívku modlit."
A za mě taky, pomyslela si Brienne, za mě se taky modli. Popros Stařenu, aby zvedla svou lampu a osvětlila mi k paníSanse cestu, a Válečníka, aby dál sílu mé paži a já ji mohla ochránit. Neřekla ta slova však nahlas; ne když by je mohl slyšet rytíř Hyle a urážet ji za její ženskou slabost.
Se septonem Meribaldem pěšmo a jeho oslem nesoucím tak těžký náklad byl toho dne jejich postup pomalý. Nevydali se po hlavní cestě na západ, po té, kterou kdysi putovala Brienne se sérem Jaimem, když šli opačným směrem, jen aby nalezli Panenské jezírko vydrancované a plné mrtvol. Místo toho vyrazili na severozápad, sledovali linii pobřeží

Krabího zálivu po křivolaké cestě tak úzké, že nebyla ani zakreslená na žádné z vzácných map na ovčí kůži rytíře Hylea. Příkré kopce, černé slatiny a borové lesy Prasklepeta nebyly na této straně od Panenského jezírka vůbec vidět. Krajina, kterou putovali, byla nízká a mokrá, divočina pískových dun a slaných bažin pod rozlehlou modrošedou klenbou oblohy. Cesta se každou chvíli ztrácela mezi rákosím a přílivovými jezírky, jen aby se opět objevila o míli dál; Brienne si uvědomovala, že bez Meribalda by se určitě ztratili. Země byla často měkká, a tak šel na některých místech septon vpředu, šmátral před sebou svou holí, aby se ujistil, že se tamtudy dá projít. Na celé lígy kolem nebyly žádné stromy, jen moře, obloha a písek.
Žádná krajina se nemohla víc lišit od Tarthu s jeho horami a vodopády, horskými loukami a stinnými údolími, a přesto mělo to místo pro Brienne zvláštní krásu. Překračovali na tucet líně tekoucích potůčků hemžících se žabkami a cvrčky, pozorovali racky vznášející se vysoko nad zálivem, slyšeli jespáky volající zpoza písečných dun. Jednou jim přeběhla přes cestu liška a Meribaldův pes se divoce rozštěkal.
A byli tam také lidé. Někteří žili mezi rákosím v domech postavených z bláta a rákosových stvolů, zatímco jiní rybařili ve vodách zálivu v koraklech, malých proutěných člunech s koženou obšívkou, a stavěli si domy na vratkých dřevěných kůlech nad dunami. Zdálo se, že většina jich žije osamoceně; na dohled nebyl žádný jiný lidský příbytek kromě jejich vlastního. Povětšinou to byli lidé působící plachým dojmem, ale blízko k poledni začal pes opět štěkat a z rákosí se vynořily tři ženy a daly Meribaldovi košík plný škeblí. On dal na oplátku každé z nich pomeranč, třebaže škeble byly v tomto světě stejně běžné jako bláto, zatímco pomeranče byly drahé a vzácné. Jedna z žen byla velmi stará, druhá byla obtěžkaná dítětem a třetí byla dívenka, svěží a hezká jako růžička zjara. Když si je Meribald odvedl stranou, aby z nich sňal jejich hříchy, rytíř Hyle se uchechtl a řekl: "Vypadá to, jako by sem za námi přišli sami bohové… přinejmenším Panna, Matka a Stařena." Podrick se tvářil tak užasle, až mu musela Brienne říct, že to není pravda a že jsou to jen tři obyčejné ženy ze slatin.
Jakmile se znovu vydali na cestu, otočila se k septonovi a řekla: "Tito lidé žijí necelý den jízdy od Panenského jezírka, a přesto se jich boje nijak nedotkly."
"Je tady toho velice málo, čeho by se mohly dotknout, moje paní. Veškerým jejich pokladem jsou škeble, kamení a kožené čluny a jejich nejlepšími zbraněmi nože z rezavého železa. Narodí se, žijí, milují, umírají. Vědí, že této zemi vládne pán Skopovec, ale jen hrstka z nich jej viděla, a Řekotočí nebo Královo přístaviště jsou pro ně pouhá jména."
"A přesto znají bohy," řekla Brienne. "Myslím, že to je tvoje zásluha. Jak dlouho již procházíš těmito krajinami?"
"Brzy to bude čtyřicet let," odpověděl septon a jeho pes hlasitě zaštěkal. "Z Panenského jezírka zpátky do Panenského jezírka trvá můj okruh polovinu roku a často i déle, ale neřekl bych, že Trojzubec nějak dobře znám. Hrady velkých pánů zahlédnu jen z dálky, zato znám tržní městečka a pevnůstky, vísky tak malé, že nemají jména, keře a kopce, bystřiny, kde se může žíznivý člověk napít, a jeskyně, kam se může uchýlit na noc. A znám také cesty, které používají obyčejní lidé, křivolaké blátivé stezky, které nejsou zakreslené na pergamenových mapách." Zasmál se. "Měl bych. Moje chodidla prošlapala každou jejich míli desetkrát po sobě."
Právě tyhle nezákreslené cesty často používají psanci a jeskyně by mohly být vhodnými místy úkrytu pro lidi, které někdo honí. Brienne pocítila osten podezření a krátce se v duchu podivila, jak dobře rytíř Hyle toho muže vůbec zná.
"Musí to být osamělý život, septone."
"Sedm je stále se mnou," odpověděl Meribald, "a mám svého věrného služebníka a Psa."
"Má ten tvůj pes jméno?"
"Určitě nějaké má," řekl Meribald, "jenže to není můj pes. Ne tenhleten."
Pes zaštěkal a zavrtěl ocasem. Byl to velký chundelatý tvor, přinejmenším deset kamenů živé váhy, ale přátelský.
"Komu patří?" zeptal se Podrick.
"Nu, sobě samému a Sedmi. Co se týče jeho jména, neřekl mi je. Říkám mu Pes."
"Ach." Podrick zjevně nevěděl, co si má myslet o psovi, který se jmenuje Pes. Chvíli se to snažil strávit a pak řekl: "Taky jsem měl psa, když jsem byl malý. Říkal jsem mu Rek."
"A byl?"
"Co jestli byl?"
"Rek."
"Ne. Ale byl to dobrý pes. Už umřel."
"Pes mě chrání na cestách, dokonce i v tak těžkých časech, jako jsou tyhle. Ani vlk, ani psanec se mě neodváží obtěžovat, když je Pes po mém boku." Septon se zamračil. "Vlci se v poslední době hrozně rozmnožili. Jsou tu místa, kdy osamělý cestovatel udělá jen dobře, když si k přenocování najde dobrý strom. Největší smečka, kterou jsem za ta léta viděl, nečítala víc než tucet vlků, ale v té velké smečce, která teď řádí kolem Trojzubce, jich běhají celé stovky."
"Viděl jsi je osobně?" zajímal se rytíř Hyle.
"Byl jsem toho ušetřen, Sedm, ochraňujte mne, ale nejednou jsem je slyšel za nocí. Tolik vlčích hlasů pohromadě… zvuk, při kterém tuhne člověku krev v žilách. Dokonce i Pes se z toho třásl, a přitom zabil dobrý tucet vlků." Láskyplně podrbal psa za ušima. "Někteří by vám řekli, že jsou to démoni. Poví vám, že tu smečku vede obludná vlčice, plížící se stín, hrozivý, tmavošedý a obrovský. Budou se dušovat, že je o ní známo, že sama dokáže skolit pratura, že ji nezadrží žádná past ani návnada, že se nebojí oceli ani ohně a že zabije každého vlka, který se s ní pokusí spářit, a nežere jiné maso než lidské."
Rytíř Hyle se zasmál. "Teď jsi tomu ale opravdu dal, septone. Chudák Podrick má oči jako vařená vejce."
"Nemám," hájil se Podrick rozhořčeně. Pes zaštěkal.
Toho večera si rozdělali tábor v dunách. Brienne poslala Podricka projít se podél břehu, aby nasbíral suché dříví na oheň, ale vrátil se s prázdnýma rukama, po kolena od bláta. "Je odliv, pane. Moje paní. Není tam žádná voda, jenom blátivé nánosy."

"Bahna se střež, chlapče," ozval se septon Meribald. "Bahno nemá cizí lidi rádo. Když šlápneš na špatné místo, rozevře se a spolkne tě."
"Je to jenom bláto" trval na svém Podrick.
"Dokud ti nezaplní ústa a nezačne ti lézt do nosu. Pak je to smrt." Usmál se, aby zmírnil účinek svých slov. "Otři si to bláto a dej si kousek pomeranče, chlapče."
Příští den přinesl jen víc toho samého. Posnídali nasolenou tresku a další dílky pomeranče a byli na cestě dřív, než vyšlo slunce, s růžovou oblohou za sebou a purpurovou před sebou. Pes šel v čele, čenichal u každého trsu rákosí a co chvíli se zastavoval, aby se na některý vymočil; zdálo se, že zná cestu stejně dobře jako Meribald. Ráno rozechvívaly výkřiky rybářů, zatímco ke břehu se hnal příliv.
Blízko k polednímu zastavili v malé vesničce, první, kterou vůbec viděli, kde se nad malým potůčkem tyčilo osm domků na kůlech. Muži byli pryč, rybařili ve svých koraklech, ale ženy a malí chlapci slezli po houpajících se provazových žebřících a shromáždili se kolem septona Meribalda, aby se pomodlili. Po bohoslužbě jim dal rozhřešení a nechal jim nějaké turíny, pytel fazolí a dva ze svých vzácných pomerančů.
Zpátky na cestě septon řekl: "Udělali bychom dobře, kdybychom dnes v noci drželi hlídku, moji přátelé. Vesničané říkají, že viděli tři dezertéry plížící se v dunách na západ od staré strážní věže."
"Jenom tři?" Rytíř Hyle se usmál. "Tři jsou pro naši paní šermířku lahůdka. Sotva si troufnou obtěžovat ozbrojené muže."
"Pokud nejsou vyhladovělí," opáčil septon. "Tady ve slatinách je potravy dost, ale jen pro ty, co mají oči, které ji dokáží najít, a ti muži jsou tady naprostí cizinci, přeživší z bitvy. Kdyby nás měli obtěžovat, pane, tak prosím, abyste je přenechali mně."
"A co s nimi budeš dělat?"
"Nakrmím je. Požádám je, aby se vyznali ze svých hříchů, abych jim mohl odpustit. Pozvu je, aby šli s námi na Tichý ostrov."
"To je stejně dobré jako pozvat je, aby nám ve spaní podřízli hrdla," odpověděl rytíř Hyle. "Lord Randyll má lepší způsob, jak jednat s dezertéry - vešije na konopném provaze."
"Pane? Moje paní?" ozval se Podrick. "Je dezertér psanec?"
"Víceméně," odpověděla Brienne.
Septon Meribald s tím nesouhlasil. "Spíš méně než více. Existuje mnoho druhů psanců, stejně jako je mnoho druhů ptáků. Jespák a mořský orel mají oba křídla, ale nejsou stejní. Zpěváci rádi zpívají o dobrých mužích nucených překročit zákon, aby mohli bojovat proti špatnému pánovi, ale víc psanců je spíš jako násilnický Ohař, než aby byli Pánem blesků. Jsou to zlí muži, hnaní chamtivostí, prolezlí záští, opovrhující bohy a starající se jen o sebe. Dezertéři si více zasluhují naši lítost, třebaže mohou být stejně nebezpeční. Téměř všichni jsou obyčejného původu, prostí muži, kteří se nikdy nevzdálili víc než míli od domu, kde se narodili, a to až do dne, kdy přišel nějaký pán, aby si je odvedl do války. Špatně obutí a bídně oblečení pochodují pod svými praporci, často s žádnými lepšími zbraněmi než se srpem či nabroušenou motykou nebo s kyjem, který si sami vyrobili tak, že připevnili kámen ke klacku proužky kůže. Bratři pochodují s bratry, synové s otci, přátelé s přáteli. Slyšeli písně a příběhy, a tak odcházejí s dychtivými srdci a sní o divech, které ve světě uvidí, o bohatství a slávě, které získají. Válka jim připadá jako nádherné dobrodružství, to největší, jaké většina z nich kdy zažije.
Pak poznají chuť bitvy.
Pro některé je jedno ochutnání vším, co postačí k tomu, aby je to zlomilo. Ostatní pokračují celé roky, dokud neztratí přehled o všech bitvách, ve kterých bojovali, ale dokonce i muž, který přežil stovku bojů, se může zhroutit ve stém a prvním. Bratři se dívají, jak umírají jejich bratři, otcové ztrácejí své syny, přátelé vidí své přátele, jak se snaží udržet v břiše vnitřnosti vykuchané sekerou.
Vidí, jak zabíjejí pána, který je tam přivedl, a nějaký jiný pán křičí, že odteď jsou jeho. Jsou zraněni, a když se jim rána teprve napůl zhojí, utrží další. Věčně trpí nedostatkem jídla, jejich boty se rozpadají od ustavičného pochodu, šaty, co mají na sobě, jsou potrhané a ztrouchnivělé a polovina z nich trpí průjmy a kálí si do kaťat, jak pijí špatnou vodu. Když chtějí nové boty nebo teplejší plášť nebo možná jen zrezivělou polopřílbu, musí si ji vzít od mrtvoly, a netrvá dlouho a začnou krást i živým, prostým lidem, v jejichž zemi bojují, lidem úplně stejným, jako byli dřív sami. Zabíjejí jejich ovce a kradou jim slepice a od toho už je jen krůček k tomu, aby začali unášet také jejich dcery. A jednoho dne se rozhlédnou a uvědomí si, že všichni jejich přátelé a příbuzní jsou pryč, že bojují vedle cizinců pod praporcem, který stěží poznávají. Nevědí, kde jsou, nebo jak se dostanou zpátky domů, a pán, za kterého bojují, nezná jejich jména, a přece k nim přijíždí, křičí na ně, aby se zformovali. Aby vytvořili linii s kopími a kosami a naostřenými motykami, aby si hájili své území. A pak se na ně již řítí rytíři, muži bez tváří odění v oceli, a železný hřmot jejich útoku jako by plnil celičký svět…
A tehdy se muž zlomí.
Otočí se a utíká nebo se plazí přes mrtvoly těch, které zabil, nebo se krade pryč v černi noci a hledá si místo, kde by se mohl ukrýt. Veškeré myšlenky na domov se do té doby vytratí a všichni králové a lordi a bohové pro něj znamenají méně než kus zkaženého masa, který mu umožní přežít další den, nebo měch špatného vína, ve kterém by mohl na pár hodin utopit svůj strach. Dezertér žije ze dne na den, od jednoho jídla ke druhému, spíš jako zvíře než jako člověk. Paní Brienne se v tomhle nemýlí. V časech jako tyhle si poutník musí na takové muže dávat pozor a bát se jich… ale také by je měl politovat."
Když Meribald skončil, na jejich malou skupinku padlo hluboké ticho. Brienne slyšela vítr ševelící skrze shluk vrbin a o kus dál slabý křik alky. Slyšela Psa, tiše oddychujícího, když klátivě běžel vedle septona a jeho osla, s jazykem visícím mu z tlamy. Ticho se protahovalo a protahovalo, dokud nakonec neřekla: "Jak starý jsi byl, když tebe vyhnali do

války?"
"Nu, sotva starší než tady tvůj hoch," odpověděl Meribald. "Na něco takového až příliš mladý, abych pravdu řekl, ale šli všichni muži z mé rodiny a já nechtěl zůstat doma. Willam řekl, že můžu být jeho panošem, i když Will nebyl žádný rytíř, jen hospodský sluha vyzbrojený kuchyňským nožem, který sebral v hostinci. Zemřel na Kamenoschodech, a přitom neutržil jedinou ránu. Sklátila ho zimnice, stejně jako mého bratra Robina. Owena zabila sekera, která mu rozčísla hlavu vpůli, a jeho přítele Jona Osypku pověsili za znásilnění."
"Válka Devítigrošových králů?" zeptal se rytíř Hyle.
"Tak tomu říkali, ačkoli já nikdy žádného krále neviděl a nevydělal jsem si ani groš. Byla to ale válka. To tedy byla."

SAMWELL
S
am stál před oknem, nervózně se pohupoval a sledoval, jak za řadou špičatých střech mizí poslední kousíček slunce. Určitě se zase opil, pomyslel si zachmuřeně. Anebo potkal nějaké další děvče. Nevěděl, zda má nadávat, či plakat. Dareon měl být údajně jeho bratr. Požádej ho, aby zpíval, a nikdo by to nedokázal lépe. Požádej ho, aby udělal cokoli jiného…
Začaly se zvedat večerní mlhy, šmátraly šedivými prsty po zdech budov, které lemovaly starý kanál. "Slíbil, že se vrátí," řekl Sam. "Slyšela jsi to přece, viď?"
Fialka se na něj podívala zarudlýma, opuchlýma očima. Vlasy jí visely kolem tváře, umaštěné a rozcuchané. Vypadala jako nějaké vyplašené zvíře hledící skrze křoví. Byly to již celé dny, co si naposledy zatopili, a divoká dívka se přesto nejraději choulila u krbu, jako by vychladlý popel stále obsahoval zbytky tepla. "Nelíbí se mu to tu s námi," řekla šeptem, aby nevzbudila dítě. "Je tu smutno. Líbí se mu tam, kde je víno a kde se lidé usmívají."
Ano, pomyslel si Sam, a víno je všude, jen ne tady. Braavos byl plný hospod, pivnic a vykřičených domů. A pokud Dareon dával přednost ohni a číši svařeného vína před okoralým chlebem a společností uplakané ženy, otylého zbabělce a nemocného starce, kdo jej za to mohl vinit? Já bych ho mohl vinit. Řekl, že se vrátí do setmění; slíbil, že nám přinese víno a jídlo.
Znovu se podíval z okna, pln marné naděje, že uvidí, jak zpěvák pospíchá domů. Na tajné město se snášela tma, kradla se uličkami a kanály. Dobří lidé Braavosu budou brzy zavírat okenice a zasouvat petlice svých dveří. Noc patřila rváčům a kurtizánám. Dareonovým novým přítelkyním, pomyslel si Sam s hořkostí. Byly tím jediným, o čem byl zpěvák poslední dobou schopen mluvit. Dokonce se pokoušel napsat o jedné z kurtizán píseň -o ženě jménem Měsíční stín, která jej slyšela zpívat vedle Měsíčního jezírka a odměnila jej polibkem. "Měl jsi ji požádat o stříbrňák," řekl mu Sam. "Potřebujeme peníze, ne polibky." Ale zpěvák se jen usmál, "Některé polibky mají větší cenu než žluté zlato, Zabijáku."
To jej taky rozčililo. Dareon přece neměl vymýšlet písně o kurtizánách. Očekávalo se od něj, že bude zpívat o Zdi a o udatnosti Noční hlídky. Jon doufal, že by jeho písně mohly přesvědčit alespoň pár mladých mužů, aby se dali k černým. On však místo toho pěl o zlatých polibcích, stříbřitých vlasech a rudých, rudých rtech. Nikdo se nikdy nedal k černým kvůli rudým, rudým rtům.
Někdy jeho hraní také probudilo dítě. To pak začalo plakat, Dareon na ně křičel, aby bylo zticha, Fialka vzlykala a zpěvák se navztekaně sebral a odešel, aby se pak nevracel celé dny. "Nejraději bych ji kvůli tomu jejímu ustavičnému vzlykání jednu vrazil," stěžoval si. "Taky kvůli tomu nemůžu v noci spát."
Ty bys také plakal, kdybys měl syna a přišel jsi o něj, vyhrkl Sam málem. Sám nedokázal Fialku vinit z jejího žalu. Místo toho vinil v duchu Jona Sněha a říkal si, kdy se Jonovo srdce proměnilo v kámen. Jednou, když Fialka odešla dolů ke kanálu, aby jim přinesla vodu, položil tu samou otázku mistru Aemonovi. "Když jsi jej pozvedl na místo lorda velitele," odpověděl stařec.
Dokonce i nyní, když hnil v této studené místnosti pod krovy, nechtěla nějaká část ze Sama věřit, že Jon udělal to, co si mistr Aemon myslel. Jenže to musí být pravda. Proč jinak by Fialka tolik plakala? Stačilo, aby se zeptal, čí dítě to přikládá ke svému prsu, ale nesebral k tomu odvahu. Bál se odpovědi, kterou by mohl dostat. Pořád jsem zbabělec, Jone. Bez ohledu na to, kam se v širém světě vydal, šly veškeré jeho strachy a obavy s ním.
Od střech Braavosu se odrážel dutý lomoz připomínající hřmění; to Titán za lagunou oznamoval příchod noci. Ten zvuk byl natolik hlasitý, že probudil dítě a jeho náhlé zakvílení zase probudilo mistra Aemona. Zatímco si šla Fialka přiložit dítě k prsu, stařec otevřel oči a zavrtěl se na úzké pryčně. "Eggu? Je tma. Proč je tady taková tma?"
Protože jsi slepý. Od té doby, co připluli do Braavosu, bloudil Aemonův rozum stále víc. Některé dny se zdálo, že dokonce ani neví, kde jsou. Jindy ztrácel nit, když o něčem hovořil, a začal nesouvisle drmolit o svém otci nebo o svých bratrech. Jsou mu sto a dvě léta, připomínal si Sam v duchu, jenže v Černém hradu byl stejně starý a tam jeho rozum nikdy nebloudil.
"To jsem já," musel říct. "SamwellTarly. Tvůj stevard, mistře."
"Same." Mistr Aemon si oblízl rty a zamrkal slepýma očima. "Ano. A tohle je Braavos. Promiň, Same. Už je ráno?"
"Ne." Sam sáhl starci na čelo. Jeho pokožka byla vlhká potem, studená a lepkavá na dotek a každý jeho nádech provázelo tiché hvízdnutí. "Je večer, mistře. Spal jsi."
"Příliš dlouho. Je tady zima."
"Nemáme dříví," řekl Sam, "a hostinský nám žádné další nedá, dokud nebudeme mít peníze." Bylo to již počtvrté či popáté, co se bavili na stejné téma. Měl jsem použít naše peníze k nákupu dříví, plísnil se Sam pokaždé. Měl jsem mít rozum a udržovat ho v teple.
Místo toho utratil jejich poslední stříbro u léčitele z Domu rudých rukou, vysokého bledého muže v rouchu vyšívaném spirálovitými rudobílými pruhy. Jediné, co za stříbro dostal, byla polovina lahve snového vína. "Tohle pomůže zmírnit

jeho skon," řekl mu Braavosan, ne nelaskavě. Když se ho Sam zeptal, jestli by nešlo udělat ještě něco jiného, muž jen zavrtěl hlavou. "Mám masti, lektvary a extrakty, tinktury, jedy a obklady. Mohl bych mu pustit žilou, pročistit jej, přiložit mu pijavice… ale nač? Žádná pijavice mu mládí nevrátí. Je to starý muž a v jeho plicích sedí smrt. Dej mu tohle a nechej ho spát."
A tak to dělal, celou noc a celý den, ale nyní se stařec snažil posadit. "Musíme jít dolů k lodím."
Už zase lodě. "Jsi příliš slabý, než abys mohl jít ven," musel mu říct. Během cesty po moři se do mistra Aemona dostal chlad a usadil se mu v hrudi. Než se dostali do Braavosu, byl tak slabý, že jej museli na břeh vynést. Tehdy ještě měli dost tučný měšec stříbra, a tak Dareon požádal v hostinci o nejlepší postel. Ta, kterou dostali, byla dost velká na to, aby se v ní vyspalo osm lidí, takže hostinský trval na tom, že jim bude za tolik osob i účtovat.
"Do doků můžeme jít zítra ráno," slíbil mu Sam. "Můžeme se tam zeptat, která loď vyplouvá do Starého města. I na podzim je Braavos stále rušný přístav." Jakmile bude mít Aemon opět dostatek sil, neměli by mít problém najít vhodné plavidlo, které by je přepravilo do cíle jejich strastiplné cesty. Zaplatit již bude obtížnější. Jejich největší nadějí byla loď ze Sedmi království. Nejlépe nějaký obchodník ze Starého města, s příbuzným sloužícím u Noční hlídky. Určitě ještěexistujítací, kteří si ctí mužů, jež chodí po Zdi.
"Staré město," zasípal mistr Aemon. "Ano. Zdálo se mi o Starém městě, Same. Byl jsem opět mladý a můj bratr Egg byl se mnou, i s tím velkým rytířem, kterému sloužil. Popíjeli jsme spolu ve starém hostinci, kde mívali děsivě silné jablečné víno." Znovu se pokusil vstát, ale ukázalo se, že to úsilí je na něj příliš. Po chvíli si lehl zpátky. "Lodě," zachroptěl. "Tam najdeme naši odpověď. O dracích. Musím to vědět."
Ne, pomyslel si Sam, ty potřebuješ jídlo a teplo, plné břicho a horký oheň praskající v krbu. "Máš hlad, mistře? Zbyl nám ještě nějaký chléb a taky kousek sýra."
"Ne, teď ne, Same. Později, až se budu cítit silnější."
"Jak můžeš zesílit, když vůbec nejíš?" Žádný z nich na moři moc nejedl už od Skagosu. Podzimní bouře je honily přes celé Úzké moře. Někdy přišly od jihu, metaly hromy a blesky, a černé deště padaly celé dny. Jindy se dostavily od severu, studené a hrozivé s divokými větry tak prudkými, že dokázaly prořízнout člověka skrz. Jednou se tak ochladilo, že Sam po probuzení nalezl celou loď potaženou ledem, třpytícím se bíle jako perleť. Kapitán nechal sklopit stěžeň a přivázat jej k palubě a dál pluli pouze s vesly. Do té doby, než spatřili Titána, už nejedl nikdo.
Jakmile však byli bezpečně na břehu, Sam zjistil, že má strašlivý hlad. Stejné to bylo i u Dareona a Fialky. Dokonce i dítě začalo pít s větší chutí. Ovšem Aemon…
"Chléb již okoral, ale snad bych mohl v kuchyni vyprosit trochu šťávy vypečené z masa, abychom si ho mohli namáčet," řekl starci. Hostinský byl nepříjemný člověk se studenýma očima a vůči černě oděným cizincům pod svojí střechou nedůvěřivý, ale jeho kuchař byl laskavější.
"Ne. Snad kdyby byl doušek vína?"
Víno neměli. Dareon slíbil, že nějaké koupí za peníze, které vydělá zpěvem. "Víno budeme mít později," musel Sam říct. "Je tu voda, ale není dobrá." Dobrá voda byla přiváděna korytem velkého cihlového akvaduktu, kterému Braavosané říkali sladká řeka. Bohatí lidé si ji nechávali přivádět trubkami rovnou do svých domů; chudí si plnili vědra a putýnky u veřejných fontán. Sam poslal Fialku, aby nějakou přinesla. Zapomněl, že divoká dívka strávila celý svůj život na dohled od Krasterovy bašty a nikdy neviděla ani nic takového jako tržní městečko. Kamenná změť ostrovů a kanálů, bez trávy a stromů, hemžící se cizími lidmi, kteří na ni mluvili řečí, jíž nerozuměla, ji tolik vyděsila, že nejdříve ztratila mapu a pak se ztratila sama. Sam ji našel plačící na kamenných chodidlech jakéhosi dávno mrtvého mořského lorda. "Máme jen vodu z kanálu," řekl mistru Aemonovi, "ale kuchař ji aspoň převařil. Taky je tu snové víno, jestli potřebuješ, mistře."
"Už jsem snil dost. Voda z kanálu postačí. Pomoz mi, budeš li tak laskav."
Sam zvedl starce do sedu a přidržel mu pohár u okoralých, rozpraskaných rtů. I tak polovina vody stekla po mistrově hrudi. "Stačí," rozkašlal se Aemon po pár doušcích. "Vždyť mě utopíš." Zachvěl se Samovi v náručí. "Proč je tady taková zima?"
"Už nemáme dříví." Dareon zaplatil hostinskému dvojnásobnou cenu za pokoj s krbem, ale žádný z nich si neuvědomil, že tady bude dříví tak drahé. V Braavosu nerostly žádné stromy, s výjimkou dvorců a zahrad mocných. A také tam nekáceli borovice, kterými byly porostlé ostrůvky před lagunou, kde fungovaly jako větrolamy zaštiťující je před bouřemi. Palivové dříví se přiváželo na pramicích po řekách a přes lagunu. Dokonce i hnůj tam byl drahý; Braavosané používali místo koní čluny. Nic z toho by nevadilo, kdyby byli odpluli do Starého města, jak měli původně v plánu, ale ukázalo se, že to není možné, když je mistr tak slabý. Další cesta na otevřeném moři by jej zabila.
Aemonovy dlaně se plazily přes pokrývky, šmátraly po Samově paži. "Musíme jít do doků, Same."
"Až budeš silnější, mistře." Stařec nebyl ve stavu, kdy by byl schopen čelit slaným sprškám a mokrým větrům dole v přístavu, a Braavos byl celý přístavem. Směrem na sever se nacházel Purpurový přístav kde za domy a věžemi paláce Mořského lorda kotvily braavoské obchodní galéry. Na západní straně se rozkládal Hadrníkův přístav přeplněný loděmi z ostatních Svobodných měst, ze Západozemí a Ibbenu a ze vzdálených bájných krajin na východě. A všude jinde byly malé přístavní hráze a kotviště pro přívozy a staré šedivé doky, kde kotvili lovci krevet a krabů a rybáři po celodenní dřině v bahnitých nánosech a ústích řek. "Příliš by tě to vysílilo."
"Tak tam jdi místo mne," naléhal Aemon, "a přiveď mi sem někoho, kdo viděl draky."
"Já?" Sam byl jeho návrhem zděšen. "Mistře, byl to jen příběh. Námořnická povídačka." Za tohle taky mohl Dareon. Zpěvák jim přinášel všechny možné podivné příběhy z pivnic a nevěstinců. Naneštěstí byl zrovna opilý, když si vyslechl ten o dracích, a nedokázal si vybavit detaily. "Dareon si celý ten příběh možná vymyslel. Zpěváci to tak dělají. Prostě si spoustu věcí vymýšlejí."
"To ano," připustil mistr Aemon, "jenže i ta nejvymyšlenější píseň může obsahovat zrnko pravdy. Najdi pro mne tu pravdu, Same."

"Nevěděl bych, koho se zeptat, nebo jak se ho zeptat. Znám jen něco málo ze vznešené valyrijštiny, a když ke mně mluví v braavoštině, nerozumím dobré polovině toho, co říkají. Ty hovoříš více jazyky než já, a jakmile trochu zesílíš, budeš moci sám…"
"Kdy trochu zesílím, Same? Pověz mi to."
"Brzy. Když budeš odpočívat a jíst. Jakmile se dostaneme do Starého města…"
"Já už Staré město neuvidím. Vím to." Starý muž zesílil svůj stisk na Samově paži. "Už brzy budu se svými bratry. Někteří se mnou byli svázáni sliby a jiní krví, ale všichni to byli moji bratři. A můj otec… ten si nikdy nemyslel, že trůn přejde na něho, a přesto se tak stalo. Říkával, že to je trest za tu ránu, která skolila jeho bratra. Doufám, že po smrti nalezl klid, který během svého života nikdy nepoznal. Septoni zpívají o sladkém konci, o odložení všech našich břemen a o cestě do daleké nádherné země, kde se můžeme smát a milovat a hodovat až do konce dnů… ale co když za tou zdí zvanou smrt žádná taková krajina světla a medu není, ale jen chlad a tma a bolest?"
On má strach, uvědomil si Sam. "Vždyť neumíráš, mistře. Jen jsi nemocný, to je všechno. Nemoc přejde."
"Tentokrát ne, Same. Měl jsem sen… v černi noci si člověk klade všechny možné otázky, které se neodvažuje položit si za denního světla. Už dlouho mne trápí jen jedna taková otázka. Proč by mi bohové vzali oči a sílu, a přesto mne odsoudili k tomu, abych zde setrvával tak dlouho, ustrnulý v čase a zapomenutý? jaké využití by mohli mít pro starého vyřízeného muže, jako jsem já?" Aemonovy prsty se zachvěly, klacíky obalené skvrnitou kůží. "Pamatuji si, Same. Stále si pamatuji."
Sam nechápal, o čem mistr mluví. "Co si pamatuješ?"
"Draky," zašeptal Aemon. "Byli žalem i slávou mého rodu."
"Poslední drak zemřel ještě před tvým narozením," namítl Sam. "Jak by sis je mohl pamatovat?"
"Vidám je ve svých snech, Same. Vidím rudou hvězdu krvácející na obloze. Stále si tu červeň pamatuji. Vidím jejich stíny na sněhu, slyším praskání kožených křídel, cítím jejich horký dech. Moji bratři také snili o dracích, a ty sny je zabily, všechny do jednoho. Same, chvějeme se na hrotu napůl zapomenutých proroctví, divů a hrůz, které by nepochopil žádný z nyní žijících lidí, nebo…"
"Nebo?" pobídl jej Sam.
"…nebo nic." Aemon se tiše zasmál. "Nebo jsem jen starý muž, blouznící v horečkách a umírající." Znaveně zavřel slepé bílé oči, pak je opět otevřel. "Neměl jsem odcházet ze Zdi. Lord Sníh to nemohl vědět, d\zjá jsem měl. Oheň stravuje, ale chlad uchovává. Zeď… jenže už je příliš pozdě rozběhnout se zpátky. Před mými dveřmi čeká Cizinec a nenechá se odmítnout. Stevarde, sloužil jsi mi věrně. Udělej pro mne ještě tuto jednu statečnou věc. Jdi dolů k lodím, Same, a zkus se o dracích dozvědět všechno, co lze."
Sam vytáhl ruku ze starcova sevření. "Udělám to. Když chceš. Já jen, že…" Nevěděl, co jiného by měl ještě říct. Nemohu mu to odmítnout. Také by se mohl podívat po Dareonovi, když už bude v docích a na molech Hadrníkova přístavu. Nejdřív najdu Dareona a pak spolu půjdeme k lodím. A až se vrátíme, přineseme jídlo, víno a dříví. Budeme mít oheň a dobré teplé jídlo. Vstal. "Nu. Měl bych jít. Fialka tu zůstane s tebou. Fialko, zavři dveře na petlici, až tady nebudu." Přede dveřmi čeká cizinec.
Fialka přikývla a přitiskla si dítě k prsu. Zarudlé oči se jí opět plnily slzami. Už zase bude plakat, uvědomil si Sam. To už na něj bylo moc. Z kolíku na zdi vedle starého popraskaného rohu, který mu dal Jon, visel jeho opasek s mečem* Strhl jej a opásal si jej kolem sebe, pak si přehodil přes kulatá ramena černý vlněný plášť, sklonil se ve dveřích a sešel po dřevěném schodišti, jehož stupně praskaly pod jeho tíhou. Hostinec měl dvoje vchodové dveře, jedny se otvíraly na ulici a jedny do kanálu. Sam vyšel těmi prvními, aby se vyhnul nálevně, kde by mu hostinský dozajista uštědřil kyselý pohled, který měl vyhrazený pro hosty, jež svůj pobyt protáhli.
Ve vzduchu panoval chlad, ale večer nebyl tak mlhavý, jak tam bývalo obvyklé. Sam byl aspoň za tohle vděčný. Někdy zemi pokrývala mlha tak hustá, že si člověk neviděl na vlastní chodidla. Jednou se mu stalo, že se zastavil jen krok od kanálu.
Jako chlapec četl dějiny Braavosu a snil o tom, že se tam jednou podívá. Chtěl spatřit Titána, jak se zvedá vážný a hrůzostrašný z vody, klouzat v hadím člunu po kanálech kolem všech paláců a chrámů a dívat se, jak Braavosané předvádějí svůj vodní tanec s čepelemi blýskajícími se ve svitu hvězd. Nyní byl tady, avšak jediné, po čem toužil, bylo odejít odsud a vydat se do Starého města.
Se zvednutou kápí a pláštěm pleskajícím za ním se ubíral po dlažebních kostkách směrem k Hadrníkovu přístavu. Neustále hrozilo, že mu opasek sklouzne ke kotníkům, a tak si jej musel při chůzi vytahovat zpátky nahoru. Držel se v užších, temnějších ulicích, kde byla menší pravděpodobnost, že někoho potká, a přesto stačilo, aby kolem prošla kočka, a hned mu začalo bít srdce rychleji… a Braavos se kočkami přímo hemžil. Musím najít Dareona, pomyslel si. Je to muž Noční hlídky, můj bratr v přísaze, a společně s ním vymyslíme, co dělat dál. Mistra Aemona opustila veškerá síla a Fialka by tady byla ztracená, i kdyby nebyla zdrcená žalem, ale Dareon… Neměl bych o něm smýšlet zas až tak zle. Možná je zraněný, a proto nepřišel zpátky. Nebo je mrtvý, leží v nějaké uličce v tratolišti krve, nebo pluje tváří dolů na hladině některého z kanálů. Za nocí se městem procházeli místní hejskové ve své mnohobarevné parádě, dychtící ukázat své umění v zacházení se štíhlými meči, které nosili. Někteří se pouštěli do boje z jakékoli příčiny, jiní zcela bez příčiny a Dareon měl prořízlou pusu a horkokrevnou povahu, zvlášť když se napil. Jen proto, že umí člověk zpívat o bitvách, neznamená, že je pro ně uzpůsobený.
Ty nejlepší pivnice a nevěstince se nacházely v blízkosti Purpurového přístavu nebo Měsíčního jezírka, ale Dareon dával přednost Hadrníkovu přístavu, kde většina zákazníků hovořila společnou řečí. Sam začal svoje pátrání v hostincích U zeleného úhoře, U černého bárkaře a U Morogga, na místech, kde byl Dareon už předtím. V žádném z nich nebyl k nalezení. Před Mlhodomem bylo uvázaných několik hadích člunů čekajících na zákazníky a Sam se pokoušel přeptat převozníků, zda neviděli zpěváka celého v černém, ale žádný z mužů jeho vznešené valyrijštině nerozuměl. Bud

je to tak, anebo se rozhodli, že nebudou rozumět. Sam nahlédl do špinavé špeluňky pod druhým obloukem Nabbova mostu, stěží dost velké na to, aby se tam vešlo deset lidí. Dareon mezi nimi nebyl. Zkoušel to v Psanecké hospodě, v Domě u sedmi lamp a v nevěstinci zvaném Kočičinec, kde se na něj divně dívali, ale nijak mu nepomohli.
Na odchodu narazil pod rudou lucernou Kočičince do dvou mladých mužů. Jeden byl tmavý, druhý světlý. Ten tmavovlasý řekl něco v braavoštině. "Omlouvám se," musel Sam říct, "ale nerozumím." Odešel od nich plný strachu. V Sedmi královstvích se urození lidé halili do sametu, hedvábí a aksamitu ve stovce odlišných odstínů, zatímco sedláci a prostí lidé nosili hrubou vlnu a plátno nevýrazné hnědé barvy- V Braavosu to bylo jinak. Hejskové si pyšně vykračovali kolem jako pávi, projížděli prsty podél svých mečů, zatímco mocní se oblékali do šedavé barvy dřevěného uhlí a purpuru, modré, která byla téměř černá, a černé, co byla tmavá jako bezměsíčná noc.
"Můj přítel Terro říká, že jsi tak tlustý, že je mu z tebe špatně," řekl světlovlasý mladík, jehož kabátec byl na jedné polovině ze zeleného sametu a na druhé ze stříbrného brokátu. "Můj přítel Terro říká, že jej z řinčení tvého meče bolí hlava." Hovořil společnou řečí. Ten druhý, tmavovlasý mladík oblečený v kabátci z vínového brokátu a žlutém plášti, jehož jméno bylo zjevně Terro, pronesl poznámku v braavoštině a jeho přítel se zasmál a řekl: "Můj přítel Terro říká, že se oblékáš nad svoje postavení. Jsi nějaký velký pán, že nosíš černou?"
Sam by nejraději vzal nohy na ramena, ale kdyby to udělal, se vší pravděpodobností by zakopl o svůj vlastní opasek s mečem. Nedotýkej se svého meče, řekl si v duchu. Pouhý prst na jílci by mohl stačit k tomu, aby si to některý z těch dvou vyložil jako výzvu. Pokoušel se přijít na slova, která by ty dva upokojila. "Já nejsem -" podařilo se mu ze sebe vypravit.
"On žádný pán není," ozval se za ním dětský hlas. "Je z Noční hlídky, vy hloupí. Ze Západozemí." Do jeho zorného pole vešlo děvče strkající před sebou káru plnou mořských řas; zanedbané vyhublé stvoření v příliš velkých botách, s osekanými nemytými vlasy. "Dole ve Šťastném přístavu je ještě jeden, zpívá u Námořníkovy ženy," informovala mladíky. Samovi tiše řekla: "Když se tě zeptají, kdo je nejkrásnější žena na světě, odpověz, že Slavík, jinak tě vyzvou na souboj. Nechceš koupit škeble? Ústřice jsem všechny prodala."
"Nemám peníze," odpověděl Sam.
"On nemá peníze," urážel jej světlovlasý mladík. Jeho tmavovlasý přítel se zasmál a řekl něco v braavoštině. "Mému příteli Terrovi je zima. Buď náš dobrý tlustý přítel a dej mu svůj plášť."
"To taky nedělej," řekla dívka s károu, "nebo tě pak požádají taky o boty a nepotrvá dlouho a budeš nahý."
"Takové kočičky, co mňoukají moc nahlas, se často utopí v kanále," varoval ji světlovlasý rváč.
"Ne, když mají drápy." A najednou se ocitl v dívčině levé ruce nůž, čepel tak tenká, jako byla ona sama. Ten, co se jmenoval Terro, řekl něco svému světlovlasému příteli a pak se oba s hlasitým chechtáním uklidili.
"Děkuji ti," řekl Sam děvčeti, když byli pryč.
Její nůž zmizel. "Když nosíš v noci meč, znamená to, že tě mohou vyzvat na souboj. Ty jsi s nimi chtěl bojovat?"
"Ne." Vyšlo to z něj jako zakvičení, při kterém sebou škubk
"Opravdu jsi z Noční hlídky? Nikdy předtím jsem neviděla černého bratra, který by vypadal jako ty." Děvče ukázalo na vozík. "Můžeš si vzít poslední škeble, jestli chceš. Už je tma, stejně je nikdo nekoupí. Pluješ ke Zdi?"
"Do Starého města." Sam si vzal jednu z pečených škeblí a zhltl ji. "Čekáme tu na loď, co nás tam odveze." Škeble byla dobrá. Snědl ještě jednu.
"Hejskové nikdy neobtěžují nikoho, kdo nemá meč. Dokonce ani ti hloupí velbloudí zmrdi jako Terro a Orbelo."
"Kdo jsi?"
"Nikdo." Páchla rybinou. "Bývala jsem někdo, ale teď už ne. Jestli chceš, můžeš mi říkat Kočka. Kdo jsi ty?"
"Samwell z rodu Tarlyů. Mluvíš společnou řečí."
"Můj otec byl mistr veslařů na Nymerii. Jeden rváč ho zabil za to, že řekl, že moje matka byla krásnější než Slavík. Žádný z těch pitomečků, co jsi právě potkal, ale opravdový rváč není. Jednoho dne mu podříznu krk. Kapitán řekl, že na Nymerii malé holky nepotřebují, a tak mě tady vysadil. Ujal se mne Brusco a dal mi tuhle káru." Znovu k němu vzhlédla. "Na které lodi se budeš plavit ty?"
"Koupili jsme si cestu na Paní Ušanoře."
Děvče na něj podezřívavě přimhouřilo oči. "Ta je ale pryč. Copak to nevíš? Odplula před celými dny."
Já vím, mohl by říct Sam. Stál s Dareonem v přístavu a díval se, jak se zvedají a klesají její vesla, zatímco mířila k Titánovi a na otevřené moře. "Tak," řekl zpěvák, "a je to." Kdyby byl Sam statečnější, byl by ho shodil do vody. Když přišlo na řeči o dívkách vysvlečených z šatů, tak to měl Dareon medový jazyk, ale v kapitánově kajutě si musel Sam poradit bez něj, když se snažil přesvědčit Braavosana, aby na ně počkali. "Čekám kvůli tomu starci již tři dny," odpověděl kapitán. "Moje palubní prostory jsou plné a moji chlapi se už rozloučili se svými ženami. S vámi či bez vás, Paní vyplouvá s večerním přílivem."
"Prosím," žadonil Sam. "Jen ještě pár dní, to je všechno, oč žádám. Aby mohl mistr Aemon nabrat ještě trochu sil."
"Ten už žádnou sílu nemá." Kapitán je přišel navštívit předchozího večera do hostince, aby se osobně podíval na mistra Aemona. "Je starý a nemocný a já nechci, aby mi umřel na mojí Paní. Zůstaňte si tu s ním nebo ho tu nechtě, mně je to jedno, já prostě odplouvám." Ba co hůř, odmítl jim vrátit peníze na cestu, co mu již zaplatili, stříbro určené k tomu, aby je bezpečně dostalo do Starého města. "Koupili jste si moji nejlepší kajutu. Je tam, čeká jen na vás. Pokud se rozhodnete nezabrat si ji pro sebe, není to moje chyba. Proč bych měl být škodný?"
Teď už jsme mohli být v Šerodolu, pomyslel si Sam zkormouceně. S příznivými větry možná až v Pentosu.
Jenže na ničem z toho děvčeti s károu samozřejmě nemohlo záležet. "Říkala jsi, že jsi viděla zpěváka…"
"Ve Šťastném přístavu. Chce se oženit s Námořníkovou ženou."
"Oženit?"
"Ta chodí do postele jen s těmi, co se s ní ožení."

"Kde je Šťastný přístav?"
"Naproti Lodi kejklířů. Ukážu ti cestu."
"Já cestu znám." Sam už Loď kejklířů viděl. Dareon se přece nemůže oženit! Odříkal slova! "Musím jít."
Rozběhl se. Byla to dlouhá cesta přes kluzké kameny. Netrvalo dlouho a odfukoval a jeho velký černý plášť hlasitě pleskal za ním. Při běhu si musel přidržovat rukou opasek s mečem. Těch pár lidí, které cestou potkal, si jej měřilo udivenými pohledy a jednou před ním uskočila kočka a zasyčela na něj. Než přiběhl k lodi, skoro se potácel. Šťastný přístav byl hned přes ulici.
Ještě ani nevstoupil, zrudlý a udýchaný, a už se mu vrhla kolem krku jednooká ženština. "Ne," řekl jí Sam. "Já tady nejsem kvůli tomuhle." Odpověděla mu vbraavoštině. "Tímhle jazykem nemluvím," řekl Sam ve vznešené valyrijštině. Hořely tam svíce a v krbu praskal oheň. Někdo hrál na housle a viděl dvě dívky tančící kolem rudého kněze, držící se za ruce. Jednooká žena mu přitiskla prsa na hruď. "Nechej mne být! Nepřišel jsem kvůli tomuhle!"
"Same!" zazvonil Dareonův známý hlas. "Yno, nechej ho být, to je Sam Zabiják. Můj bratr v přísaze!"
Jednooká žena se od něj odlepila, třebaže mu dál nechávala ruku na paži. Jedna z tanečnic zvolala: "Může mne zabít, když bude chtít," a druhá řekla: "Myslíš, že by mi dovolil dotknout se jeho meče?" Za nimi byla na zdi namalovaná purpurová galéra přeplněná ženami oděnými jen ve vysokých botách. V rohu usnul tyrošský námořník, chrápající do svého obrovského šarlatového vousu. Jinde hrála starší žena s obrovskými prsy karty s mohutným obyvatelem Letních ostrovů oděném v černém a rudém peří. Ve středu toho všeho seděl Dareon, líbal na krk ženu, která mu seděla na klíně. Měla na sobě jeho černý plášť.
"Zabijáku," zvolal zpěvák opile, "pojď sem a seznam se s mojí paní chotí." Jeho vlasy byly pískové a medové, jeho úsměv široký. "Zpíval jsem jí milostné písně. Ženy roztávají jako máslo, když jim zpívám. Jak jsem mohl odolat téhle tvářičce?" Políbil ji na nos. "Ženo, polib Sama Zabijáka, je to můj bratr." Když dívka vstala, Sam uviděl, že je pod pláštěm nahá. "S mojí ženou si nic nezačínej, Zabijáku," řekl Dareon se smíchem. "Ale jestli chceš jednu z jejích sester, klidně si vyber. Myslím, že mám pořád ještě dost peněz."
Peněz, za které jsme mohli mít jídlo, pomyslel si Sam, peněz, které nám mohly koupit dříví, aby mohl být mistr Aemon v teple. "Co jsi to udělal? Ty se přece nemůžeš oženit. Odříkal jsi slova, stejně jako já. Za tohle by tě mohli zkrátit o hlavu."
"Jsme sezdaní jen na jednu noc, Zabijáku. Za tohle by nikoho nezkrátili o hlavu dokonce ani v Západozemí. Copak jsi nikdy nebyl v Krtkoměstečku a nepátral tam po zakopaných pokladech?"
"Ne." Sam zrudl. "Já bych nikdy…"
"A co ta tvoje divoká holka? Určitě jsi ji už jednou či dvakrát ošoustal. Všechny ty noci v lese, schoulení k sobě pod tvým pláštěm, neříkej mi, žes to do ní ani jednou nestrčil." Mávl rukou směrem k židli. "Posaď se, Zabijáku. Dej si pohár vína. Dej si děvku. Dej si obojí."
Sam nechtěl pohár vína. "Slíbil jsi, že se vrátíš do setmění. Že přineseš víno a jídlo."
"Takhle jsi zabil Jiného? Užvanil jsi ho k smrti?" Dareon se dal do smíchu. "Ona je moje žena, ne ty. Jestli si nechceš připít na můj sňatek, jdi pryč."
"Pojď se mnou," řekl Sam. "Mistr Aemon se probudil a chce slyšet o dracích. Mluví o krvácejících hvězdách, bílých stínech a snech a… kdybychom dokázali zjistit o dracích něco víc, snad by ho to pomohlo upokojit. Pomoz mi."
"Až ráno. Ne o mojí svatební noci." Dareon se zvedl, vzal svoji nevěstu za ruku a zamířil s ní ke schodišti.
Sam se mu postavil do cesty. "Dal jsi slib, Dareone. Odříkal jsi slova. Jsi můj bratr."
"V Západozemí. Připadá ti tohle snad jako Západozemě?"
"Mistr Aemon -"
"- umírá. Ten pruhovaný léčitel, u kterého jsi utratil všechno naše stříbro, to taky říkal." Dareonova ústa ztvrdla. "Vezmi si nějakou holku, nebo jdi, Same. Kazíš mi svatbu."
"Půjdu," řekl Sam, "ale ty půjdeš se mnou."
"Ne. S tebou jsem už skončil. Skončil jsem s černými." Dareon serval ze své nahé nevěsty černý plášť a hodil jej Samovi do tváře. "Tu máš. Mrskni ten hadr na toho starce, možná ho trochu zahřeje. Já už ho nebudu potřebovat. Brzy budu chodit v sametu. Příští rok budu nosit kožešiny a jíst -"
Sam ho uhodil.
Nepřemýšlel o tom. Jeho ruka vylétla vzhůru, zaťala se v pěst a udeřila zpěváka do úst. Dareon zaklel. Jeho nahá žena vykřikla a Sam se vrhl na zpěváka a srazil jej zády napřed přes nízký stolek. Byli skoro stejně vysocí, ale Sam vážil dvakrát tolik a byl příliš rozezlený, než aby měl strach. Praštil zpěváka do obličeje a do břicha, pak začal bušit oběma rukama do jeho ramenou. Když jej Dareon popadl za zápěstí, Sam jej uhodil hlavou a rozrazil mu ret. Zpěvák ho pustil a Sam mu dal pěstí do nosu. Zápas mu připadal neskutečně pomalý, jako by byli dvě černé mouchy bojující spolu v jantaru. Pak jej někdo stáhl ze zpěvákova hrudníku. Udeřil toho člověka a vzápětí ucítil, jak jej uhodilo něco tvrdého do hlavy.
Pak byl náhle venku, letěl hlavou napřed skrze mlhu. Na polovinu zabušení srdce pod sebou uviděl černou vodu. Potom se k němu zvedla hladina kanálu a uhodila jej do obličeje.
Klesal jako kámen, jako balvan, jako hora. Voda mu vnikla do očí a do nosu, tmavá, studená a slaná. Když se snažil vykřiknout o pomoc, spolkl jí ještě víc. S kopáním a lapáním po dechu se překulil, z nosu mu unikly bubliny. Plav, poručil sám sobě, plav. Slaná voda jej štípala do očí, když je otevřel, oslepovala jej. Vystřelil na hladinu, jen na okamžik, nadechl se vzduchu a zoufale plácal rukou, zatímco druhá šmátrala po stěně kanálu. Jenže kámen byl kluzký a slizký a Sam se neměl čeho chytit. Znovu klesl pod vodu.
Na kůži cítil chlad a vodu prostupující mu oděvem. Opasek s mečem mu sklouzl po nohou a zamotal se mu kolem kotníků. Utopím se, pomyslel si ve slepé panice. Vyrazil vzhůru, snažil se dostat zpátky na povrch, ale místo toho

narazil obličejem do dna kanálu. Jsem hlavou dolů, uvědomil si, topím se. Něco se pohnulo pod jeho mlátící rukou, úhoř nebo ryba, proklouzlo mu to mezi prsty. Nemohu se utopit, mistr Aemon beze mě umře a Fialka zůstane sama. Musím plavat, musím…
Následovalo mocné šplouchnutí a něco se ovinulo pod jeho pažemi a kolem hrudi. Úhoř, byla jeho první myšlenka, dostal meten úhoř a stáhne mě dolů. Otevřel ústa, aby vykřikl, a spolkl další vodu. Jsem utopený, byla jeho poslední myšlenka. Ach, bohově, buďte dobří, jsem utopený.
Když otevřel oči, ležel na zádech a do břicha mu bušil pěstmi velikosti stehen obrovský černý muž z Letních ostrovů.
Nech toho, ubližuješ mi, pokusil se Sam vykřiknout. Místo slov vyzvracel vodu a zalapal po dechu. Byl promočený a třásl se, ležel na dlažebních kamenech v louži vody z kanálu. Černý muž jej znovu uhodil do břicha a z nosu mu vytekla další voda. "Nech toho," vydechl Sam. "Neutopil jsem se. Neutopil."
"Ne." Jeho zachránce se skláněl nad ním, obrovský, černý a celý mokrý. "Ty dlužit Xhondovi mnoho per. Voda zničit Xhondův krásný plášť."
Zničila, jak Sam viděl. Péřový plášť lnul k mužovým mohutným ramenům, zmáčený a zplihlý. "Nechtěl jsem…"
"Ty nechtěl jít plavat? Xhondo viděl. Moc šplouchání. Tlustí lidé by měli vznášet." Popadl Sama za kabátec obrovskou černou pěstí a vytáhl ho na nohy. "Xhondo být ze Skořicového větru. Mnoho jazyků umí, trochu. Uvnitř Xhondo směje, aby viděl, jak ty praštit zpěváka. A Xhondo slyšet." Přes jeho obličej se rozprostřel široký bílý úsměv. "Xhondo vědět o dracích."

JAIME
"D
oufala jsem, že tě ten tvůj ošklivý vous omrzí. Takto zarostlý vypadáš skoro jako Robert." Jeho sestra vyměnila smuteční oděv za nefritově zelené šaty s rukávy ze stříbrné myrské krajky. Na zlatém řetěze kolem krku jí visel smaragd velikosti holubího vejce.
"Robertův vous byl černý. Můj je zlatý."
"Zlatý? Nebo stříbrný?" Cersei mu vytrhla chlup pod bradou a zvedla jej ke světlu. Byl šedivý. "Všechna barva z tebe vyprchává, bratře. Stal ses duchem toho, čím jsi býval, vybledlou zmrzačenou věcí." Odhodila vlas. "Mám tě raději oblečeného v purpuru a zlatě."
Mně se nejvíc líbíš tečkovaná slunečním světlem, s vodou srážející se do krůpějí na tvé nahé kůži. Nejraději by ji políbil, odnesl ji do její ložnice, hodil ji na postel… rozdává si to s Lancelem, Osmundem Černokotlým a Měsíčním chlapcem… "Uzavřu s tebou dohodu. Zbav mne této povinnosti a moje břitva je ti k službám."
Cersei zkřivila ústa. Předtím pila horké kořeněné víno a její dech byl cítit muškátovým oříškem. "Chceš se mnou smlouvat? Snad ti nemusím připomínat, že jsi přísežně vázán poslušností."
"Přísahal jsem, že budu ochraňovat krále. Moje místo je po jeho boku."
"Tvoje místo je kdekoli, kam tě pošle."
"Tommen dá svoji pečeť na každý papír, který před něj položíš. Tohle je tvoje dílo a je to šílenství. Proč jsi Dávena jmenovala svým Strážcem západu, když k němu nemáš důvěru?"
Cersei se posadila na sedátko pod okno. Jaime za ní viděl zčernalou ruinu Pobočníkovy věže. "Proč se tak zdráháš, pane? Přišel jsi s rukou také o odvahu?"
"Dal jsem paní Stark slib, že už nikdy nepozvednu zbraň proti Stárkům nebo Tullyům."
"Opilecký slib pod hrotem meče přiloženým k hrdlu."
"Jak mohu ochraňovat Tommena, když nebudu po jeho boku?"
"Tím, že budeš bojovat proti jeho nepřátelům. Otec vždycky říkával, že rychlý výpad mečem je lepší obranou než jakýkoli štít. Dokonce i zmrzačený lev může stále pouštět hrůzu. Já chci Řekotočí. Chci Bryndena Tullyho v řetězech nebo mrtvého. A někdo musí dát do pořádku Harrenov. Nutně potřebujeme Wylise Manderovského, za předpokladu, že je stále naživu a mezi zajatci, jenže posádka na žádný z našich vzkazů neodpověděla."
"V Harrenově jsou Gregorovi muži," připomněl jí Jaime. "Hora měl rád, když byli krutí a stupidní. S největší pravděpodobností ty tvoje havrany snědli, i se vzkazy a vším."
"Proto tam posílám tebe. Možná tě taky snědí, můj udatný bratře, ale věřím, že z tebe budou mít trávicí potíže." Cersei si uhladila sukně. "Chci, aby Královské gardě po dobu tvé nepřítomnosti velel ser Osmund."
…rozdává si to s Lancelem, Osmundem Černokotlým a podle všeho, co vím, ták i sMěsíčním chlapcem… "Toto rozhodnutí ti nepřísluší. Pokud budu muset odejít, bude místo mne velet ser Loras."
"To má být vtip? Víš přece, jaké mám o seru Lorasovi mínění."
"Kdybys neposlala sera Balona do Dorne -"
"Potřebuji ho tam. Dornům se nedá věřit. Rudý had bojoval za Tyriona, copak jsi zapomněl? Nenechám svoji dceru vydanou napospas jejich libovůli. A nedovolím, aby Královské gardě velel ser Loras."
"Ser Loras je třikrát lepší muž než ser Osmund."
"Tvoje představy o mužství se nějak změnily, bratře."
Jaime cítil, jak se v něm zvedá hněv. "To je pravda, Loras nepošilhává po tvých prsou, tak jak to dělá Osmund Černokotlý, ale sotva si myslím, že -"
"Přemýšlej o tomhle." Cersei mu vyťala políček.
Jaime neučinil sebemenší pokus odrazit ránu. "Vidím, že potřebuji ještě hustější vous, aby mne chránil proti královninu laskání." Nejraději by z ní serval šaty a proměnil její rány v polibky. Dělával to tak předtím, ještě když měl dvě ruce.
Královniny oči byly jako zelený led. "Měl bys raději jít."

…Lancel, Osmund Černokotlý a Měsíční chlapec…
"Jsi nejenom zmrzačený, ale také hluchý? Dveře máš za sebou."
"Jak poroučíš." Jaime se otočil na patě a odešel.
Někde se smáli bohové. Cersei nikdy nebyla laskavá, když byla zastrašována, to věděl. Laskavější slova by ji možná v jejím názoru zviklala, jenže v poslední době v něm dokonce jen pohled na ni probouzel vztek.
Část z něj by ráda zanechala Královo přístaviště za sebou. Nenacházel zalíbení ve společnosti patolízalů a bláznů, kterými se Cersei obklopila. "Nejmenší rada," říkali jim v Bleším zadku, alespoň podle Addama Marbranda. A Qyburn… možná sice zachránil Jaimemu život, ale pořád to byl Krvavý drancíř. "Qyburn páchne tajemstvími," varoval Cersei. Jen ji to rozesmálo. "Všichni máme svá tajemství, bratře," odpověděla mu.
…rozdává si to s Lancelem, Osmundem Černokotlým, a podle všeho, co vím, tak i s Měsíčním chlapcem…
Před stájemi Rudé bašty jej očekávalo čtyřicet rytířů a stejné množství panošů. Polovina byli západaňané, kteří odpřísáhli věrnost rodu Lannisterů, ti další ještě donedávna nepřátelé, jež se změnili v pochybné přátele. Ser Dermot z Dešťolesa ponese Tommenovu korouhev, Rudý Ronnet Věžovský bílý praporec Královské gardy. Pážovský, Pištec a Peckovec se budou dělit o čest dělat panoše lordu veliteli. "Přátelé si nechávej v zádech a svoje nepřátele tak, abys je měl na očích," poradil mu kdysi Sumner z Chřástalova. Nebo to byl otec?
Jeho jezdecký kůň byl hnědý plnokrevník, jeho bitevní oř úchvatný šedý hřebec. Uplynulo již hodně let od doby, kdy Jaime dával svým koním jména; viděl jich příliš mnoho zemřít v bitvě, a když si je člověk pojmenoval, bylo to pak mnohem těžší. Když jim ale Pištcův chlapec začal říkat Čest a Sláva, Jaime se tomu jen zasmál a ta jména jim nechal. Čest měl na sobě postroj v barvě lannisterského purpuru; Sláva byl ustrojen v běli Královské gardy. Josmyn Peckovec mu podržel otěže jezdeckého koně, když Jaime nasedal. Panoš byl hubený jako kopí, s dlouhýma rukama a nohama, umaštěnými vlasy v barvě myší hnědi a tvářemi porostlými hebkým broskvovým chmýřím. Na sobě měl plášť v lannisterském purpuru, ale na kabátci měl deset rudých paliček svého vlastního rodu srovnaných na žlutém poli. "Můj pane," zeptal se chlapec, "budeš chtít nasadit svoji novou ruku?"
"Vezmi si ji, Jaime," naléhal na něj ser Kennos z Útesu. "Mávej jí na prostý lid a dej jim příběh, který budou moci vyprávět svým dětem."
"Myslím, že ne." Jaime nebude ukazovat davům zlatou lež. At vidí můj pahýl Ať vidí mrzáka. "Můžeš si to za moji smůlu vynahradit, sere Kennosi. Mávej oběma rukama a klidně přitom vrť i chodidly, jestli chceš." Uchopil otěže do levé ruky a otočil svého koně dokola. "Payne," zavolal, zatímco se ostatní řadili, "pojedeš vedle mne."
Rytíř Hyn přejel kjaimeho boku, vyhlížeje jako žebrák na bále. Jeho kroužková zbroj byla stará a zrezivělá, oblečenou ji měl na kabátci z vařené kůže plném skvrn. Ani muž, ani jeho kůň na sobě neměli heraldické znaky; jeho štít byl tak dosekaný a otlučený, že bylo obtížné určit, jaká barva jej kdysi možná pokrývala. Se svým ponurým obličejem a hluboko vpadlýma očima by se ser Hyn mohl vydávat za samotnou smrt… a také to dělal, celé roky.
Už ale ne. Ser Hyn byl polovinou ceny, kterou Jaime usmlouval za to, že uposlechl jako dobrý velitel příkaz svého chlapeckého krále. Druhou polovinou byl ser Addam Marbrand. "Potřebuji je," řekl své sestře a Cersei se s ním kvůli tomu nehádala. Nejspíš je tajně potěšená, že se jich zbaví. Ser Addam byl Jaimeho přítel už od dětství a tichý kat patřival jejich otci, pokud vůbec kdy někomu patřil. Byl kapitánem pobočníkovy gardy, když jej slyšeli holedbat se, že to je lord Tywin, kdo ve skutečnosti vládne Sedmi královstvím a radí králi Aerysovi, co má dělat. Aerys mu za to nechal vyříznout jazyk.
"Otevřete bránu," řekl Jaime a Silnokanec svým dunivým hlasem zvolal: "OTEVŘETE BRÁNU!"
Když Mace Tyrell vyjížděl Blátivou bránou za zvuku bubnů a skřipek, ulice lemovaly tisícihlavé davy, aby jej vyprovodily svým jásotem. K jejich průvodu se připojili malí chlapci, pochodovali vedle tyrellských vojáků, měli vztyčené hlavy a zvedali vysoko nohy, zatímco jejich sestry posílaly z oken vzdušné polibky.
Dnes tomu tak nebylo. Zavolalo na ně jen pár nevěstek, když jeli kolem, a muž s masovými koláči nabízel svoje zboží. Na Obuvnickém náměstí vášnivě kázali dva ošuntělí vrabčáci několika stovkám lidí, svolávali zkázu na hlavy bezbožníků a uctívačů ďábla. Dav se před kolonou rozdělil. Vrabčáci i ševci je pozorovali tupými pohledy. "Milují vůni růží, ale ke lvům v sobě lásku nemají," poznamenal Jaime. "Moje sestra by udělala dobře, kdyby si toho ráčila povšimnout." Ser Hyn neodpověděl. Dokonalý společník na dlouhou jízdu. Konverzaci s ním si užiji.
Větší díl velení jej očekával za městskými hradbami; ser Addam s jeho jezdci, ser Steffon Rychlovec a vozy s bagáží, Sto svatých starého sera Bonifera Dobrého, jízdní lučištníci Pískovcopolského, mistr Gulian se čtyřmi klecemi plnými havranů, dvě stovky těžkých koní pod sérem Flementem Motolickým. Dohromady žádná velká armáda, celkově necelých tisíc mužů. Početné vojsko bylo tím posledním, co v Řekotočí potřebovali. Lannisterská armáda hrad již obléhala, ba dokonce i větší síla Freyů; poslední pták, který přiletěl, přinesl vzkaz, že obléhatelé mají potíže se získáváním potravy. Brynden Tully nechal krajinu vyčistit tak, že v ní nic nezbylo, než se stáhl za hradby.
Ne že by potřebovala nějak zvlášť čistit. Podle toho, co viděl Jaime z říčních krajin, tam zůstalo stěží nějaké pole nevypálené, město nevydrancované, panna neposkvrněná. A nyní mne moje sestra posílá dokončit dílo, které začali ser Amory a ser Gregor. Měl z toho hořkou pachuť v ústech.
Takhle blízko Králova přístaviště byla královská cesta stále ještě poměrně bezpečná, stejně jako by mohla být jakákoli jiná cesta v mírových časech, a přesto Jaime poslal sera Addama a jeho jezdce dopředu na průzkum. "V Šeptajícím lese mne Robb Stark přepadl zcela znenadání," řekl. "Nedopustím, aby se něco podobného stalo znovu."
"Nestane se. Máš na to moje slovo." Zdálo se, že se Marbrandovi znatelně ulevilo, že je opět na koni a může na sobě mít kouřově šedý plášť svého vlastního rodu místo zlaté vlny městské hlídky. "Kdyby se k nám jakýkoli nepřítel přiblížil na tucet líg, budeš o něm vědět předem."
Jaime vydal strohý rozkaz, že žádný muž nesmí opustit kolonu bez jeho svolení. Věděl, že by jinak musel trpět znuděné mladé lordy prohánějící se po polích, rozhánějící dobytek a zašlapávající úrodu. V blízkosti města byly stále k vidění

krávy a ovce; jablka na stromech a bobule na keřích; panáky ječmene, ovsa a zimní pšenice, káry a volské povozy na cestě. Dál ale nebudou věci tak růžové.
Jedoucí v čele malé armády, s tichým sérem Ilynem po svém boku, si Jaime připadal takřka spokojený. Do zad jej hřálo slunce a vítr mu čuchal vlasy jako ženské prsty. Když k němu Malý Lew Pištec přicválal s přílbou plnou ostružin, Jaime jich hrst snědl a řekl chlapci, aby se o zbytek podělil s ostatními panoši a se sérem Ilynem.
Zdálo se, že se Hyn cítí ve svém mlčení stejně pohodlně jako ve své zrezivělé kroužkové zbroji a vařené kůži. Klapotání kopyt jeho valacha a chřestění meče v pochvě, kdykoli se v sedle posunul, byly jedinými zvuky, které vydával. Třebaže byl jeho od neštovic podobaný obličej ponurý a jeho oči studené jako led na zimním jezeře, Jaime vycítil, že je rád, že mohl jet s ním. Dal jsem tomu muži možnost volby, připomněl si v duchu. Mohl můj návrh odmítnout a nadále zůstat vykonavatelem královské spravedlnosti.
Jmenování sera Hyna bylo svatebním darem Roberta Baratheona otci jeho nevěsty, úřadem, který měl Paynea odškodnit za jazyk, o nějž přišel ve službách rodu Lannisterů. Byl to vynikající kat. Nikdy popravu nezkazil a jen výjimečně potřeboval ke stětí druhý sek. A na jeho mlčení bylo něco zlověstného. Zřídkakdy mělo Sedm království kata natolik vhodného pro svůj úřad.
Když se Jaime rozhodl vzít ho s sebou, šel za ním do jeho pokoje na konci zrádcovského chodníčku. Horní poschodí objemné kulaté věže bylo rozděleno na cely pro zajatce, kteří vyžadovali určitou míru pohodlí, zajaté rytíře nebo menší lordy čekající na výkupné či výměnu. Vchod do obyčejných žalářů byl na přízemní úrovni, za dveřmi ze železa a za druhými z šedého dřeva plného třísek. Na podlažích mezi těmito dvěma úrovněmi byly pokoje vyhrazené pro správce vězení, lorda inkvizitora a vykonavatele královské spravedlnosti. Ten byl katem, ale podle tradice měl rovněž na starosti žaláře a jejich obyvatele.
A na tuto úlohu byl ser Hyn výjimečně špatně uzpůsobený. Protože neuměl číst ani psát a také nemohl mluvit, přenechával péči o vězení svým podřízeným. Lorda inkvizitora však neměla říše od Daeronových časů a poslední správce vězení byl obchodník s látkami, který si tento úřad koupil od Malička během Robertovy vlády. Nepochybně z toho měl během těch pár let dobré zisky, dokud se nedopustil té chyby, že se spikl s dalšími bohatými blázny, aby předal Železný trůn Stannisovi. Říkali si "Muži s parožím", a tak jim Joff nechal přibít na hlavy parohy a shodil je z městských hradeb. Odemknout Jaimemu dveře od vězení tudíž připadlo starému Renniferu Dlouhovodskému, hlavnímu žalářníkovi s pokřivenými zády, který mu tak zdlouhavě vyprávěl o tom, že v sobě má "kapku draka". Odvedl jej po úzkých vnitřních schodech na místo, kde žil ser Hyn již patnáct let.
Místnosti byly cítit shnilým jídlem a rohože se hemžily drobnou havětí. Když Jaime vstoupil, málem zakopl o krysu. Katův obouruční popravčí meč spočíval na stole, jeho ostří se modře lesklo v bledém světle, na podlaze se válely roztroušené hromádky špinavého oblečení a tu a tam pohozené kousky kroužkové a plátové zbroje byly rudé rzí. Jaime by ani nespočítal rozbité džbány od vína. Ten muž se už nestará o nic než jen o zabíjení, pomyslel si, když se ser Hyn vynořil z ložnice, ve které to páchlo přetékajícími nočníky. "Jeho Veličenstvo mi přikazuje, abych získal zpátky jeho říční krajiny," řekl mu Jaime. "Byl bych rád, kdybys jel se mnou… pokud se dokážeš vzdát tohoto všeho."
Katovou odpovědí bylo ticho a dlouhý upřený pohled. Ale právě když se chtěl Jaime otočit a odejít, Payne přikývl. A tak se mnou teď jede. Jaime pohlédl na svého společníka. Možná pro nás ještě zbývá nějaká naděje, pro oba.
Té noci tábořili pod hradem Senobrodských, korunujícím temeno kopce. Slunce zapadalo a pod kopcem, podél břehů říčky, která tam tekla, vyrašila ze země stovka stanů. Jaime osobně rozestavil hlídky. Neočekával takto blízko od města nějaké potíže, ale jeho strýc Stafford se také domníval, že je u Volského brodu v bezpečí. Nejlepší bylo neponechávat nic náhodě.
Když mu z hradu poslali pozvání, aby povečeřel s kastelánem paní Senobrodské, Jaime s sebou vzal sera Hyna společně se sérem Addamem, rytířem Boniferem Ukvapeným, Rudým Ronnetem Věžovským, Silnokancem a tuctem dalších rytířů a lordů. "Soudím, že bych si měl vzít ruku," řekl Peckovci před započetím výstupu.
Chlapec šel okamžitě pro ni. Ruka byla vyrobená ze zlata a velmi se podobala živé, měla nehty vykládané perletí a prsty a palec byly napůl sevřené, aby do nich mohl uchopit nožku poháru. Nemohu bojovat, ale mohu pít, přemítal Jaime, zatímco mu chlapec zapínal řemínky, které ruku držely na pahýlu. "Od tohoto dne tě budou lidé zvát Zlatoruký, můj pane," ujišťoval jej zbrojíř, když ruku poprvé připjal Jaimemu k zápěstí. Mýlil se. Stále budu Králokat, dokud nezemřu.
Zlatá ruka byla během večeře příležitostí k mnoha obdivným komentářům, dokud Jaime nakonec nepřevrhl číši s vínem. Tehdy mu došla trpělivost. "Když se ti ta proklatá věc tolik líbí, usekni si svou vlastní ruku a můžeš ji mít," řekl Flementu Motolickému. Pak už o jeho ruce nikdo nemluvil a jemu se podařilo vypít si svoje víno v klidu.
Paní hradu byla sňatkem z Lannisterů, otylé batole, které provdali za jeho bratrance Tyreka, ještě než dovršila rok. Lady Ermesande před ně byla poslušně přinesena, aby se na ni mohli podívat, celá zašněrovaná v šatičkách ze zlatého brokátu, se zelenou fretkou a světlezelenými vlnkami rodu Senobrodských vyšitými z nefritových korálků. Netrvalo však dlouho a děvčátko začalo plakat, načež bylo svojí kojnou urychleně odneseno do postele.
"Slyšel někdo v poslední době o našem lordu Tyrekovi?" zajímal se kastelán, zatímco byl roznášen další chod, tentokrát pstruh.
"Nikdo." Tyrek Lannister zmizel během nepokojů v Králově přístavišti, když byl Jaime ještě zajatcem v Řekotočí. Chlapci by teď bylo čtrnáct, za předpokladu že byl stále naživu.
"Sám jsem vedl pátrání, na příkaz lorda Tywina," poznámenal Addam Marbrand, obíraje kosti ze své ryby, "ale nezjistil jsem víc než ti přede mnou. Chlapec byl naposledy viděn na koni, když tlak davu narušil linii zlatých plášťů. Potom… nu, jeho koně našli, ale jezdce nikoli. Se vší pravděpodobností jej stáhli na zem a podřízli mu krk. Pokud ano, kde je tedy jeho tělo? Dav tam po sobě zanechal další mrtvoly, tak proč ne jeho?"
"Byl by pro ně mnohem cennější živý," ozval se Silnokanec. "Za jakéhokoli Lannistera by dostali tučné výkupné."
"To nepochybně," souhlasil Marbrand, "a přesto žádný požadavek o výkupné vznesen nebyl. Ten chlapec prostě

zmizel."
"Ten chlapec je mrtvý." Jaime vypil tři poháry vína a jeho zlatá ruka mu připadala každým okamžikem těžší a nemotornější. Hák by mi posloužil stejně dobře. "Pokud si uvědomili, koho to zabili, nepochybně jej odtáhli k řece, protože se obávali otcova hněvu. V Králově přístavišti jeho chuť dobře znají. A vědí, že Lannister splácí svoje dluhy."
"Vždycky," přitakal Silnokaec a přestali se o tom bavit.
A přesto pak, samotný ve věžní místnosti, kterou mu dali k přenocování, Jaime zjistil, že o tom přemýšlí. Tyrek sloužil jako panoš králi Robertovi, společně s Lancelem. Vědomosti mohly být cennější než zlato, smrtonosnější než dýka. Pak myslel na Varyse, usmívajícího se a vonícího levandulí. Eunuch měl své zvědy a informátory po celém městě. Bylo by pro něj jednoduché zařídit to tak, aby byl Tyrek během srocení uchvácen davem… za předpokladu, že by dopředu věděl, že ke srocení dojde. A Varys věděl všechno, anebo nás aspoň přiměl věřit tomu. Přesto Cersei na to srocení nijak neupozornil A také nejel do přístavu vyprovodit Myrcellu.
Otevřel okenice. Noc se ochlazovala a po obloze kráčel srpek měsíce. Zlatá ruka se matně leskla v jeho svitu. Ke skrčení eunuchů se nehodí, ale aspoň je dost těžká, aby rozbila ten jeho slizký úsměv do krásné rudé trosky. Chtělo se mu do někoho si udeřit.,
Vyhledal sera Hyna brousícího si svůj obouruční meč. "Je čas," řekl muži. Kat vstal a následoval jej, jeho popraskané kožené boty skřípaly na příkrých kamenných stupních, když sestupovali po schodišti. Do zbrojnice se vcházelo z malého nádvoří. Jaime tam našel dva štíty, dvě polopřílby a pár tupých turnajových mečů. Jeden nabídl Payneovi a druhý uchopil do levé ruky, zatímco pravou vklouzl do řemínků štítu. Jeho zlaté prsty byly natolik pokrčené, že jimi byl schopen určité věci zlehka uchopit, ale nemohly nic sevřít, a tak měl štít na ruce volně. "Kdysi jsi byl rytíř, pane," řekl Jaime. "Já taky. Podívej, co z nás zbylo teď."
Ser Hyn zvedl v odpověď svůj meč a Jaime okamžitě vyrazil do útoku. Payne byl stejně zrezivělý jako jeho kroužková zbroj a rozhodně ne tak silný jako Brienne, a přesto zdařile odrazil svým mečem každý sek nebo nastrčil štít. Tančili pod srpkem měsíce, zatímco otupená ostří pěla svou ocelovou píseň. Tichý rytíř se spokojil s tím, že nějaký čas nechal Jaimeho vést jejich tanec, ale nakonec začal odpovídat výpad za výpadem. Jakmile přešel do útoku, zasáhl Jaimeho do stehna, do ramene, do předloktí. Třikrát rozezvučel jeho hlavu zásahem do přilby. Jedním sekem mu odtrhl štít od pravé paže, při kterém málem praskly řemínky, jež poutaly zlatou ruku k pahýlu. Než sklonili svoje meče k zemi, byl Jaime celý pohmožděný a dobitý, ale beze zbytku strávil víno a měl opět čistou hlavu. "Budeme spolu tančit znovu," slíbil seru Ilynovi. "Zítra a pozítří. Budeme tančit každý den, dokud nebudu umět bojovat levou rukou stejně dobře, jako jsem kdysi uměl pravou."
Ser Hyn otevřel ústa a vydal kdákavý zvuk. Smích, uvědomil si Jaime. Cítil, jak se mu sevřely útroby.
Přišlo ráno a nikdo z ostatních nebyl tak troufalý, aby se o jeho modřinách byť jen zmínil. A jak se zdálo, taky žádný z nich neslyšel v noci zvuky jejich souboje. Až když sešli zpátky do tábora, položil mu Malý Lew Pištec otázku, kterou na se rytíři a lordové zeptat neodvážili. Jaime se jen zasmál. "Rod Senobrodských má velice vášnivá děvčata. Koušou jako divoké kočky."
Po dalším jasném a větrném dni následoval zatažený, pak tři dny deště. Vítr či voda, na tom nezáleželo. Kolona si udržovala svoje tempo, postupovala na sever po královské cestě a Jaime si každou noc našel nějaké soukromé místečko, aby utržil dalších pár milostných kousanců. Bojovali spolu ve stáji, kde jejich snažení přihlížel jednooký mezek, a ve sklepě mezi sudy vína a piva. Utkali se ve zčernalé skořepině velké kamenné stodoly, na zalesněném ostrůvku v mělké řece a na otevřeném poli, zatímco déšť tiše ťukal do jejich přilbic a štítů.
Jaime si vymýšlel pro své hodiny nočního výcviku nejrůznější výmluvy, ovšem nebyl natolik naivní, aby si myslel, že jim někdo věří. Ser Addam nepochybně věděl, o co ve skutečnosti jde, a někteří z jeho dalších kapitánů museli mít aspoň podezření. Nikdo o tom však nemluvil v jeho doslechu… a poněvadž jediný svědek byl bez jazyka, nemusel mít strach, že by se někdo dozvěděl, jak neschopným šermířem se Králokat stal.
Brzy začaly být v okolní krajině patrné příznaky války. Pole, na kterých měla dozrávat podzimní pšenice, se dusila plevelem, trním a křovinatým porostem vyrůstajícím až do výšky koňských hlav, na královské cestě nebylo vidět jediného poutníka a znavenému světu vládli od soumraku do svítání vlci. Většina zvírat byla natolik ostražitá, že se držela v povzdálí, ale jednomu z Marbrandových jezdců utekl kůň, a když muž sesedl, aby si ulevil, vlci zvíře zabili.
"Žádné obyčejné zvíře by nebylo tak troufalé," prohlásil ser Bonifer zvaný Dobrý, vážný muž zasmušilé tváře. "Jsou to démoni ve vlčích kůžích. Posláni na svět, aby nás ztrestali za naše hříchy,"
"To tedy musel být mimořádně hříšný kůň," poznamenal Jaime, stojící nad zbytky nebohého zvířete. Vydal příkaz, aby byl zbytek mrtvoly rozřezán a nasolen; bylo docela možné, že budou maso ještě potřebovat.
Na místě zvaném Svinský roh našli nepříjemného starého rytíře jménem ser Roger Kannec, zarputile dřepícího ve svém věžním domě se šesti zbrojnoši, čtyřmi lučištníky a desítkou sedláků. Rytíř Roger byl velký muž a naježený stejně jako jeho znak, a ser Lemnos podotkl, že je to možná nějaký Chřástalovský, protože ti měli ve znaku naježeného kance.
Zdálo se, že Silnokanec tomu uvěřil, protože strávil dobrou hodinku tím, že se sera Rogera vyptával na jeho předky. Jaimeho víc zajímalo, co jim může Kannec říci o vlcích. "Měli jsme nějaké potíže se smečkou vlků s bílou hvězdou," řekl jim starý rytíř. "Přišli sem čenichat po tobě, můj pane, ale my je poslali pryč a tři z nich jsme pohřbili pod turíny. Před nimi tady byla smečka krvavých lvů, prosím o prominutí. Ten, který je vedl, měl na štítu mantikora."
"Ser Amory Lorch," řekl Jaime. "Můj otec mu poručil, aby pustošil říční krajiny."
"My k nim ale nepatříme," namítl rytíř Kannec srdnatě. "Jsem povinován věrností rodu Senobrodských a paní Ermesande ohýbá svoje kolínko před Královým přístavištěm, anebo bude, až bude dost stará na to, aby mohla chodit. To jsem mu taky řekl, jenže ten Lorch se mě vůbec neobtěžoval poslouchat. Pozabíjel polovinu mých ovcí a tři dobré dojnice a mě se pokusil upéct v mé věži. Moje zdi jsou ale z pevného kamene a osm stop silné, takže jakmile jeho oheň dohořel, odjel znuděně pryč. Později přišli vlci, tentokrát čtyřnozí. Sežrali ovce, které mi tu mantikor nechal. Získal jsem

za to na oplátku pár dobrých kožešin, jenže vlčí srstí žaludek nenaplníme. Co teď máme dělat, můj pane?"
"Ošít," poradil mu Jaime, "a modlit se o ještě jednu poslední úrodu." Nebyla to nadějná odpověď, ale byla jediná, kterou mu mohl nabídnout.
Příštího dne překročila kolona řeku, která tvořila hranici mezi krajinami, jež přísahaly věrnost Královu přístavišti, a těmi, které náležely k Řekotočí. Mistr Gulian nahlédl do mapy a prohlásil, že okolní kopce patří bratrům Kusovským, páru rytířů a vlastníků půdy přísahajících Harrenovu… jenžejejich sídla byla z jílu a dříví a zůstaly po nich jen zčernalé trámy.
Žádní Kusovští se neobjevili, ani nikdo z jejich poddaných, třebaže v řepném sklepě pod věží druhého bratra si zřídila útočiště hrstka psanců. Jeden z nich měl na sobě otrhané zbytky rudého pláště, ale Jaime ho nechal pověsit s ostatními. Byl to dobrý pocit. Byla to spravedlnost. Učiň si z ní zvyk, Lannistere, a jednoho dne ti lidé možná přece jen budou říkat Zlatoruka. Zlatoruka Spravedlivý,
Jak se blížili k Harrenovu, byl svět stále šedivější. Jeli pod břidlicovou oblohou, vedle vod, které svítily staře a chladně jako plát tepaného železa. Jaime zjistil, že přemýšlí o tom, zda se před ním po této cestě ubírala Brienne. Pokud si myslela, že Sansa uprchlá do Řekotočí… Kdyby potkali jiné poutníky, snad by i zastavil, aby se jich zeptal, zda někteří z nich náhodou nepotkali půvabnou pannu s kaštanově hnědými vlasy nebo velkou ošklivou s obličejem, ze kterého by zkyslo mléko. Na cestě však nebyl nikdo kromě vlků a jejich vytí v sobě nemělo žádné odpovědi.
Za cínovými vodami jezera se konečně objevily věže šílenosti Černého Harrena, pět pokřivených prstů temného znetvořeného kamene vystřených do oblohy. Třebaže byl pánem Harrenova jmenován Malíček, nezdálo se, že by nějak spěchal zabydlet se ve svém novém sídle, a tak připadlo Jaimemu Lannisterovi, aby dal Harrenov cestou do Řekotočí "do pořádku".
A nebylo pochyb o tom, že to potřebuje jako sůl. Gregor elegáne vyrval obrovský ponurý hrad z rukou Krvavých drancířů, načež jej Cersei povolala zpátky do Králova přístaviště. Nebylo pochyb o tom, že Horovi muži stále chřestí uvnitř jako hromádka suchých hrášků v jídelní soupravě, ovšem tito nebyli zrovna uzpůsobeni k tomu, aby na Trojzubci obnovili králův mír. Jediný pokoj, který kdy dokázala cháska sera Gregora komukoli poskytnout, byl pokoj v hrobě.
Průzkumníci sera Addama přijeli s hlášením, že brána Harrenova je zavřená a zabarikádovaná. Jaime poslal jeho muže nahoru před nimi a nařídil rytíři Kennosovi z Útesu, aby zatroubil na Herrockův roh, černý, zatočený, opásaný starým zlatem.
Když se od hradeb odrazila ozvěnou tři zatroubení, uslyšeli zasténání železných pantů a brána se pomalu otevřela. Tak silné byly zdi šílenosti Černého Harrena, že Jaime musel projet pod celým tuctem vražedných děr, než se konečně náhle vynořil do světla nádvoří, kde se před nedávném loučil s Krvavými drancíři. Z tvrdě udusané hlíny vyrážel plevel a nad koňskou mršinou tam bzučely mouchy.
Z věží se vynořila hrstka mužů sera Gregora, aby se podívali, jak sesedá; muži s tvrdýma očima a tvrdými ústy, všichni do jednoho. Musítakoví být, kdyžjezdili pod Horovým velením. Tím nejlepším, co o nich mohl říci, bylo, že aspoň nejsou tak ničemní a násilničtí jako družina Chrabrých kumpánů. "Vošoustejte mě, Jaime Lannister," vyhrkl prošedivělý zbrojnoš. "To je zatracenej Králokat, hoši. Vošoustejte mě kopím!"
"A který ty jsi?" zeptal se Jaime.
"Pán mně říkal Sračkohuba, nechať se milostpánovi zlíbí." Plivl si na ruce a otřel si dlaněmi tváře, jako by ho to mohlo uvést do přijatelnějšího stavu.
"Okouzlující. Ty tady velíš?"
"Já? To ne, do prdele. Milostpane. To ať mě radši vošoustaj kopím." Sračkohuba měl ve svém vousu tolik odrobinek, že by tím nakrmil celou posádku. Jaime se musel dát do smíchu. Muž si to vyložil jako povzbuzeni. "Ať mě vošoustaj zatraceným kopím," řekl znovu a dal se do smíchu.
"Slyšel jsi toho muže," řekl Jaime Hynu Payneovi. "Najdi pěkně dlouhé kopí a vraž mu ho zadnice."
Ser Hyn neměl kopí, ale Bezvousý Jon Broukovec mu rád hodil svoje. Sračkohubův opilecký smích rázem ustal. "Držte tu zatracenou věc vodě mě."
"Tak si to raději rozmysli," řekl Jaime, "a řekni mi, kdo tady velí? Koho jmenoval ser Gregor kastelánem?"
"Pollivera," odpověděl jiný muž, "jenže toho Ohař zabil, milostpane. Jeho a taky Lechtače a ještě jednoho."
Už zase Ohař. "Víte s jistotou, že to byl Sandor? Viděli jste ho?"
"My ne, milostpane. Řekl nám to hostinský."
"Stalo se to v hostinci na rozcestí, můj pane." To promluvil mladší muž s hřívou pískových vlasů. Kolem krku měl řetěz z mincí, který kdysi patřil Vargo Hoatovi; mincí z půl stovky odlišných měst, ze stříbra a zlata, mědi a bronzu, mince čtyřhranné a kulaté, trojúhelníky a kroužky a kousky kostí. "Hostinský přísahal, že ten chlap měl půlku obličeje spálenou. Jeho děvky tvrdily to samé. Sandor s sebou měl kluka, otrhaného sedláckého synka. Rozsekali Pollyho a Lechtače na krvavé kousky a pak odjeli podél Trojzubce, jak nám řekli."
"Poslali jste za nimi muže?"
Sračkohuba se zapitvořil, jako by jej přemýšlení bolelo. "Ne, milostpane. Vošoustejte nás všecky, to jsme neudělali."
"Když se pes zblázní, tak mu podřízneš krk."
"Nu," řekl muž a promnul si ústa. "Já Pollyho nikdy neměl v lásce, toho zkurvysyna, a pes, byl to přece jen Pánův bratr, a tak…"
"Zachovali jsme se nesprávně, milostpane," vložil se do hovoru muž s mincemi kolem krku, "jenže člověk by musel být blázen, aby se postavil Ohařovi."
Jaime si jej prohlédl odshora dolů. Statečnější než většina a ne tak opilý jako Sračkohuba. "Prostě jste se ho báli."
"Já bych neřekl, že báli, milostpane. Řekl bych, že jsme ho nechávali pro ty, co jsou lepší než my. Pro někoho jako Pán.

Nebo jako vy, pane."
Já, když jsem měl dvě ruce. Jaime si nedělal iluze. Sandor by s ním teď byl velice brzy hotov. "Máš nějaké jméno?"
"Rafford, nechať se pánovi zlíbí. Většinou mně říkají Raff."
"Raffe, shromáždi všechny muže z posádky v Síni stovky srdcí. Vaše zajatce rovněž. Chci se na ně podívat. Ty nevěstky z rozcestí taky. Och, a Hoat. Zarmoutilo mne, když jsem se doslechl, že zemřel. Chtěl bych se podívat na jeho hlavu."
Když mu ji přinesli, zjistil, že Kozový rty byly po celé délce odříznuty a stejně tak jeho uši a většina nosu. Vrány hodovaly na jeho očích. Stále to však byl rozpoznatelný Hoat. Jaime by poznal ten jeho vous kdekoli; absurdní provazcovitý spletenec dvě stopy dlouhý, vyrůstající ze špičaté brady. Jinak ke Oohorikově lebce lnulo už jen pár kožovitých kousků masa. "Kde je zbytek?" zeptal se.
Nikdo mu to nechtěl říct. Nakonec Sračkohuba sklopil oči a zamumlal. "Shnil, milostpane. A sežrali ho."
"Jeden ze zajatců pořád škemral o jídlo," přiznal Rafford, "a tak Pán řekl, abychom mu upekli kozu. Ten Qohorik na sobě stejně moc masa neměl. Pán mu nejdřív uřízl dlaně a chodidla, pak paže a nohy."
"Ten tlustej panchart z něho sežral nejvíc," řekl Sračkohuba, "ale Pán řekl, aby dostali ochutnat všichni zajatci. A Koza taky, kus sám sebe. Ten zkurvysyn jen slintal, když jsme ho krmili, a do těch jeho špinavejch vousisek mu stýkala mastnota."
Otče, pomyslel si Jaime, tvoji psi se zbláznili. Zjistil, že vzpomíná na příběhy, které poprvé slyšel jako dítě v Casterlyově skále, o šílené paní Hnusokamenské, která se v těchto samých zdech koupávala v kádích plných krve a sedávala v čele hostin, na kterých nabízeli lidské maso.
Chuť na pomstu ho dočista přešla. "Vezmi tohle a hoď to do jezera." Jaime hodil Hoatovu hlavu Peckovcovi a otočil se zpátky k posádce. "Dokud si sem nepřijede zabrat svoje sídlo lord Petyr, bude na Harrenově vládnout ve jménu koruny ser Bonifer Ukvapený. Ti, z vás, kteří chcete, se k němu můžete přidat, a on si vás nechá. Zbytek pojede se mnou do Řekotočí."
Horovi muži se dívali jeden na druhého. "Ale my už někomu patříme," řekl jeden. "Pán nás slíbil. Bohaté odměny, řekl."
"Jeho vlastní slova," přitakal Sračkohuba. "Tučný vodměny za ty, co jedou se mnou." Tucet ostatních začalo mumlat na souhlas.
Ser Bonifer zvedl ruku v rukavici. "Každý muž, který zůstane se mnou, dostane lán půdy, kterou si bude moci obdělat, druhý lán, když se ožení, a třetí při narození svého prvního dítěte."
"Půdu, pane?" Sračkohuba si odplivl. "Na tu kašleme. Kdybychom se chtěli rejpat v hlíně, tak jsme sakra mohli zůstat doma, prosím za prominutí, pane. Tučný vodměny, říkal Pán. Myslel tím zlato."
"Pokud máte nějakou stížnost, jděte do Králova přístaviště a předneste ji moji drahé sestře." Jaime se otočil k Raffordovi. "Teď se chci podívat na zajatce. A začnu sérem Wylisem Manderovským."
"Tím tlusťochem?" opáčil Rafford.
"Zbožně doufám, že ano. Hlavně mi neříkejte žádný smutný příběh, jak zemřel, nebo se vám všem stane to samé."
Jakékoli naděje, že najde střádat v žalářích pod hradem Štrapáce, Vepře nebo Zolla, se bohužel rozplynuly. Jak se zdálo, chrabří kumpáni opustili Vargo Hoata do posledního muže. Z lidí bývalé paní hradu tam zůstali jen tři - kuchař, který otevřel výpadovou branku seru Gregorovi, shrbený žalářník, jemuž říkali Ben Černopalec, a dívka jménem Pia, která už nebyla ani zdaleka tak hezká, jako když ji Jaime viděl naposledy. Někdo jí přerazil nos a povyrážel polovinu zubů. Když ho dívka uviděla, padla mu k nohám, vzlykala a svírala mu nohy přímo s hysterickou silou, dokud ji Silnokanec neodtrhl. "Teď už ti nikdo neublíží," řekl jí, ona však začala stkát o to hlasitěji.
S ostatními zajatci zacházeli lépe. Byl mezi nimi i ser Wylis, společně s několika dalšími urozenými seveřany, zajatými Horou při bojích u brodů Trojzubce. Užiteční rukojmí, všichni za cenu vysokého výkupného. Byli otrhaní, špinaví, zarostlí a někteří měli čerstvé pohmožděniny, popraskané zuby a chyběly jim prsty, ale jejich zranění byla umytá a obvázaná a žádný z nich nehladověl. Jaime si říkal, zda vůbec mají ponětí, co tam jedli, a usoudil, že bude lépe neptat se jich na to.
V žádném z nich nezbyla ani kapka vzdoru; především pak v rytíři Wylisovi, žoku sádla s tváří vesnického balíka s tupýma očima a zažloutlými, povislými podbradky. Když mu Jaime řekl, že bude eskortován do Panenského jezírka a tam naložen na loď do Bílého přístavu, ser Wylis se zhroutil na hromádku na podlaze a vzlykal déle a hlasitěji než Pia. Bylo zapotřebí čtyř mužů, aby jej zvedli na nohy. Příliš mnoho pečené koziny, pomyslel si Jaime. Bohové, jak já tento proklatý hrad nesnáším. Harrenov viděl za poslední tři stovky let víc hrůz, než jich zažila Casterlyova skála během tří tisíc.
Nařídil, ať zapálí ohně v Síni stovky srdcí a poslal kuchaře zpátky do kuchyně, aby připravil teplé jídlo pro muže z jeho kolony. "Cokoli kromě koziny."
On povečeřel v Lovecké síni společně s rytířem Boniferem Ukvapeným, vážným mužem, jehož vzezření připomínalo čápa, se zvykem prokládat svou mluvu prosbami k Sedmi. "Já tu žádného z mužů sera Gregora nechci," prohlásil, když si opatrně krájel hrušku stejně svraštělou, jako byl on sám, aby se ujistil, že její neexistující šťáva nepotřísní jeho přečistý purpurový kabátec, na němž byl vyšitý bílý zahnutý kosíř jeho rodu. "Takové hříšníky ve svých službách nepotřebuji."
"Můj septon říkával, že všichni lidé jsou hříšníci."
"Nemýlil se," připustil ser Bonifer, "ovšem někteří hříšníci jsou černější než jiní a odporněji páchnou v chřípí Sedmi." A ty nemáš větší nos než můj malý bratr, jinak by ses z mých vlastních hříchů tou hruškou zadusil. "Dobrá tedy. Vezmu muže sera Gregora s sebou." Pro bojovníky vždycky najde použití. Pokud už nic jiného, může je poslat jako první nahoru po žebřících, kdyby bylo třeba vzít útokem hradby Řekotočí.
"Tu děvku si s sebou vezmi taky," naléhal ser Bonifer. "Víš kterou. Tu holku z žalářů."

"Pia." Když tady byl naposledy, Qyburn mu to děvče poslal do postele, myslel si, že ho tím potěší. Jenže Pia, kterou dnes přivedli z žalářů, byla úplně jiné stvoření než ta roztomilá prostá rozesmátá bytost, která si tehdy vlezla pod jeho pokrývky. Udělala tu chybu, že mluvila, když chtěl ser Gregor ticho, a tak jí Hora roztříštil zuby na střepiny okovanou pěstí a rozbil jí přitom taky její pěkný malý nosík. A nepochybně by ji byl zřídil mnohem hůř, kdyby ho Cersei nezavolala do Králova přístaviště, aby se tam postavil kopí Rudé zmije. Jaime ho oplakávat nebude. "Pia se narodila v tomto hradu," řekl seru Boniferovi. "Je to jediný domov, jaký kdy poznala."
"Je nádobou zkaženosti," opáčil ser Bonifer. "Nechci ji mít v blízkosti svých mužů, aby před nimi vystavovala na odiv svoje… tělesné části."
"Řekl bych, že dny, kdy měla co vystavovat, minuly," opáčil Jaime, "ale pokud se ti představa její přítomnosti zde v hradu skutečně tolik příčí, vezmu ji s sebou." Napadlo ho, že by z ní mohl udělat pradlenu. Jeho panošům nevadilo, když měli stavět jeho stan, hřebelcovat jeho koně nebo čistit jeho zbroj, ale úloha starat se o jeho šatstvo jim připadala ponižující. "Jsi schopen udržet Harrenov se svojí Svatou stovkou?" zeptal se Jaime. Správně by se měli jmenovat Osmdesát šest svatých, protože o čtrnáct mužů přišli na Černovodě, ale ser Bonifer nepochybně svoje řady opět doplní, hned jak narazí na dostatečně zbožné rekruty.
"Žádné potíže neočekávám. Stařena nám osvětlí cestu a Válečník dá sílu našim pažím."
Jen aby si celou tu vaši svatou chásku nevzal Cizinec. Jaime si nebyl jistý, kdo přesvědčil jeho sestru, že by měl být kastelánem Harrenova jmenován právě ser Bonifer, avšak obsazení toho úřadu zavánělo spíš Ortonem Dobrovětrským. Ukvapený kdysi sloužil dědu Dobrovětrského, jak si matně vzpomínal. A justiciár s mrkvově zbarvenými vlasy patřil naneštěstí k těm prostoduchým bláznům, kteří byli přesvědčeni, že někdo, koho nazývají "Dobrý", je přesně tím lektvarem, který je zapotřebí k tomu, aby byly vyléčeny rány způsobené Boltonem, Hoatem a Cleganem.
Jenže se možná mýlí. Ukvapený pocházel z bouřlivých krajin, a tak neměl podél Trojzubce ani přátele, ani nepřátele; žádné krvavé spory, které by musel řešit, žádné dluhy, které by musel splácet, žádné staré přátele, jež by mohl odměnit. Byl vážný, spravedlivý a svědomitý a jeho Osmdesát šest svatých patřilo k nejdisciplinovanějším vojákům v Sedmi královstvích; byl na ně úchvatný pohled, jak se tak vzpínali na svých vysokých šedých vykleštěných koních. Malíček kdysi vtipkoval, že ser Bonifer určitě kastruje taky jezdce, tak neposkvrněná byla jejich pověst.
Přesto si Jaime nemohl pomoci a musel přemýšlet, zda někde existují nějací jiní vojáci, kteří se proslavili spíš svými krásnými koňmi než počtem nepřátel, jež pozabíjeli. Předpokládám, že modlit se umí dobře, ale umí také bojovat? Na Černovodě ostudu neutržili, podle všeho, co věděl, ale také se nijak nevyznamenali. Ser Bonifer sám byl v mládí slibným rytířem, ale pak se něco přihodilo, porážka či zneuctění nebo blízké setkání se smrtí, a tehdy usoudil, že turnajové klání je planou marnivostí, a odložil své kopí jednou provždy.
Harrenov musí někdo spravovat a tady Baelor Zadkodíraje mužem, kterého si k tomu Cersei vybrala. "Tento hrad má špatnou pověst," varoval ho, "a že si ji právem zasloužil. Říká se, že Harren a jeho synové stále chodí za nocí po síních, celí v plameni. Ti, kteří na ně pohlédnou, vzplanou také."
"Já se stínů nebojím, pane. V SedmicípéhvězděJe psáno, že duchové, živé mrtvoly a navrátilci nemohou zbožnému člověku ublížit, pokud je vyzbrojen vírou."
"Pak se tedy obrň vírou, jak jen to jde, ale nos také kroužkovou košili a plátovou zbroj. Zdá se, že každý, kdo tento hrad spravuje, skončí špatně. Hora, Koza, dokonce i můj otec…"
"Snad mi odpustíš, že to řeknu tak neomaleně, ale oni nebyli tak zbožní, jako jsme my. Nás ochraňuje Válečník, a kdyby nás měl ohrožovat nějaký strašlivý nepřítel, pomoc je vždy nablízku. Zůstane zde mistr Gulian se svými havrany. Lord Lancel se svou posádkou je nedaleko odsud v hradu Darry a v Panenském jezírku je lord Randyll. Společně všichni tři uštveme a zničíme jakékoli psance, co se potulují ve zdejších krajinách. Jakmile s nimi budeme hotovi, Sedm přivede dobré lidi zpátky do jejich vesnic, aby osévali a sázeli a nově stavěli."
Alespoň ti, které Koza nepozabíjel. Jaime uchopil zlatými prsty stopku své vinné číše. "Pokud by ti padl do rukou kterýkoli z Kozových Chrabrých kumpánů, okamžitě mi pošli vzkaz." Cizinec to možná s Kozou skoncoval dřív, než měl Jaime příležitost dostat se k němu, ale někde je určitě ještě Tlustý Zollo společně se Střapáčem, Věrným Urswyckem a ostatními.
"Abys je mohl mučit a zabíjet?"
"Předpokládám, že ty bys jim na mém místě odpustil?"
"Pokud by se upřímně káli za své hříchy… ano, objal bych je jako své bratry a pomodlil bych se s nimi, než bych je poslal na špalek. Hříchy lze odpouštět. Zločiny vyžadují potrestání." Ukvapený sepjal ruce způsobem, který Jaimemu nepříjemně připomněl jeho otce. "Co máme udělat se Sandorem elegánem, pokud na něj narazíme?"
Usilovně se modlete, pomyslel si Jaime, sprchejte.
"Pošlete ho za jeho milovaným bratrem a buďte šťastní, že bohové stvořili sedm pekel. Do jednoho by se oba elegánové nevešli." Nemotorně se zvedl. "Berik Dondarrion je jiný případ. Kdybyste ho dostali, nechejte ho naživu, dokud se nevrátím. Chci ho hnát zpátky do Králova přístaviště s provazem kolem krku a nechat mu štít hlavu tam, kde se na to bude dívat polovina říše."
"A ten myrský kněz, co jezdí s ním? Říká se o něm, že všude šíří tu svoji falešnou víru."
"Zab ho, polib ho nebo se s ním modli, když chceš."
"Netoužím líbat toho muže, můj pane."
"On by nepochybně řekl totéž o tobě." Jaimeho úsměv se proměnil v zívnutí. "Omlouvám se. Poprosím tě o svolení odejít, nemáš li námitek."
"Beze všeho, můj pane," řekl Ukvapený. Nepochybně se již chtěl modlit.
Jaime zase chtěl bojovat. Cestou ven bral schody po dvou, dokud nevyběhl do studeného svěžího nočního vzduchu. Na pochodněmi osvětleném nádvoří si spolu měřili síly Silnokanec a rytíř Flement Motolický, zatímco je povzbuzoval

kruh ozbrojenců. SerLylesi ho pěkně podá, říkal si Jaime. Musím najít sera Hyna. Cítil, jak ho opět začínají svrbět chybějící prsty. Jeho kroky jej zavedly pryč od hluku a světla. Teprve když prošel pod krytým mostem a přes Kamenné nádvoří, uvědomil si, kam míří.
Jak se blížil k medvědí jámě, spatřil od ní vycházet záři lucerny, jejíž bledé zimní světlo zalévalo řady svažitě uspořádaných kamenných sedadel. Zdá se, že sem někdo přišel přede mnou. Jáma by byla skvělým místem k výcviku v šermu; možná jej předešel ser Hyn.
Jenže rytíř stojící nad jámou byl větší; robustní vousatý muž v červenobílém kabátci ozdobeném ptáky Nohy. Věžovský. Co ten tady dělá? Dole pod nimi stále ležela roztažená na písku mrtvola medvěda, třebaže z ní zůstaly jen napůl pohřbené kosti a potrhaná srst. Jaimeho nad zvířetem bodl osten lítosti. Alespoň on zemřel v boji.
"SereRonnete," zvolal, "zabloudil jsi? Ano, je to velký hrad."
Rudý Ronnet zvedl svoji lucernu. "Přál jsem si vidět, kde tančil medvěd s ošklivou pannou." Jeho vous zářil ve světle lucerny, jako by byl v ohni. Jaime z jeho dechu cítil víno. "Je pravda, že to děvče bojovalo nahé?"
"Nahé? To ne." Podivil se, kdo se snažil ten příběh tak upravit. "Drancíři ji navlékli do růžových šatů a strčili jí do ruky turnajový meč. Koza chtěl, aby byla její smrt zábavná. Jinak…"
"…by pohled na nahou Brienne přiměl medvěda vzít nohy na ramena hrůzou." Věžovský se zasmál.
Jaime nikoli. "Mluvíš, jako bys tu dámu znal."
"Byl jsem s ní zasnoubený."
To jej překvapilo. Brienne se o svém zasnoubení nikdy nezmínila. "To její otec pro ni dohodl sňatek…"
"Třikrát," přitakal Věžovský. "Já byl ten druhý. Nápad mého otce. Doslechl jsem se, že je ta dívka ošklivá a taky jsem mu to řekl, jenže on na to, prý jsou všechny ženy stejné, jakmile sfoukneš svíci."
"Tvůj otec." Jaime se podíval na jeho kabátec, kde proti sobě stáli dva ptáci Nohové na rudobílém poli. Tančící ptáci Nohové. Byl to… bratr našeho zesnulého pobočníka, že ano?"
"Bratranec. Lord Jon bratry neměl."
"Ne." Náhle se mu všechno vybavilo. Jon Věžovský byl přítel prince Rhaegara. Když Dobrovětrský tak žalostně selhal ve snaze potlačit Robertovu rebelii a princ Rhaegar nebyl nikde k nalezení, Aerys udělal druhou nejlepší věc, kterou mohl: povýšil Věžovského na svého pobočníka. Jenže Šílený král všechny své pobočníky jen týral a omezoval. Lorda Jona zničil po Bitvě zvonů, zbavil jej cti, pozemků a majetku a poslal ho za moře, aby tam zemřel ve vyhnanství, kde se brzy upil k smrti. Avšak bratranec - otec Rudého Ronneta - se k Robertově rebelii připojil a byl po Trojzubci odměněn Nohohřadem. Dostal však jenom hrad; Robert si nechal zlato a pozemky Věžovského rozdělil mezi svoje horlivější příznivce.
Ser Ronnet byl pouhý rytíř s pozemky, nic víc. Pro kohokoli takového by byla Panna z Tarthu vskutku sladkou švestičkou. "Proč ses s ní neoženil?" zeptal se ho Jaime.
"Nu, vydal jsem se na Tarth a uviděl jsem ji. Byl jsem o šest let starší než ona, a ta dívka mi přesto hleděla rovnou do očí. Byla to prasnice v hedvábí, třebaže většina prasnic má aspoň větší cecky. Když se snažila mluvit, málem se zadusila svým vlastním jazykem. Dal jsem jí růži a řekl jsem jí, že to je všechno, co ode mne kdy dostane." Connington se podíval do jámy. "Vsadil bych se, že ten medvěd byl míň chlupatý než ta zrůda a -"
Jaime jej svou zlatou rukou udeřil do úst tak prudce, že se rytíř skácel na schody. Jeho lucerna spadla a rozbila se a olej z ní vytekl a začal hořet. "Mluvíš o urozené paní, sere. Nazývej ji jejím jménem. Nazývej ji Brienne."
Věžovský se po čtyřech odplazil od šířících se plamenů. "Brienne. Nechať se mému pánovi zlíbí." Odplivl kapku krve Jaimemu na chodidlo. "Brienne Kráska."

CERSEI
N
a vrchol Visenyina kopce to byl pomalý, dlouhý výstup. Zatímco se koně lopotili vzhůru, královna se opřela o objemné rudé polštáře. Zvenčí se ozval hlas sera Osmunda Černokotlého. "Vykliďte cestu. Vykliďte cestu pro Její Veličenstvo královnu."
"Margaery si kolem sebe udržuje velice živý dvůr," říkala paní Dobrovětrská. "Máme žongléře, kejklíře, básníky, loutkáře…"
"Zpěváky?" nadhodila Cersei.
"Mnoho a ještě víc, Výsosti. Hemiš Harfeník pro ni hraje jednou za čtrnáct dní a někdy nás po večerech zabavuje Alarik z Eysenu, ale jejím oblíbencem je Modrý bard."
Cersei si na zpěváka vzpomínala z Tommenovy svatby. Mladý a pohledný. Že by v tom bylo ještě něco? "Slyšela jsem, že se kolem ní pohybují i jiní muži. Rytíři a dvořané. Obdivovatelé. Pověz mi pravdu, moje paní. Myslíš, že je Margaery stále panna?"
"Ona tvrdí, že ano, Výsosti."
"To tvrdí ona. Co říkáš ty?"
V Taeninových černých očích se uličnicky zablesklo. "Když se provdala ve Vysokozahradě za lorda Renlyho, pomáhala jsem jej svlékat, když jsme je uváděli na lože. Jeho lordstvo byl velmi vyvinutý muž plný energie. Viděla jsem důkaz, když jsme jej házeli do svatebního lože, kde jej již očekávala nevěsta, nahá jako v den, kdy přišla na svět, roztomile se červenající pod pokrývkami. Ser Loras sám ji vynesl po schodech. Margaery může říkat, že jejich sňatek nebyl nikdy završen v manželském loži a že lord Renly vypil při svatební hostině příliš mnoho vína, ale já vás ujišťuji, že ten výstavní kousek mezi jeho nohama byl tehdy jakýkoli jiný, jen ne unavený."
"Neměla jsi možnost podívat se následujícího rána na jejich svatební lože?" zajímala se Cersei. "Krvácela?"

"Žádné prostěradlo nám neukázali, Výsosti."
Škoda. Nepřítomnost zakrváceného prostěradla i tak znamenala sama o sobě málo. Slyšela, že prostá venkovská děvčata krvácejí o svých svatebních nocích jako podříznutá prasata, ovšem u urozených dívek jako Margaery Tyrell tomu bývalo jinak. U panské dcery bylo pravděpodobnější, že přijde o panenství spíš na koni než přičiněním manžela - a Margaery jezdila prakticky od chvíle, kdy se naučila chodit. "Chápu to tak, že malá královna má mezi rytíři z naší domácnosti spoustu obdivovatelů. Rudovínovic dvojčata, seraTallada… koho ještě, pěkně prosím?"
Paní Dobrovětrská pokrčila rameny. "Sera Lamberta Bobulovského, toho blázna, co si zakrývá zdravé oko kouskem kůže. Bayarda Severokřížského. Courtenaye Zelenokopeckého. Bratry Dřevodělské, někdy Portifera, jindy Lucantina. Och, a také velmistr Pycelle je tam častým hostem."
"Pycelle? Opravdu?" Pomýlil si snad ten vetchý starý červ lva s růží? Pokud ano, bude toho litovat. "Kdo ještě?"
"Ten z Letních ostrovů ve svém pěřovém plášti. Jak jsem jen na něj mohla zapomenout, s tou jeho kůží černou jako inkoust? Další se přicházejí dvořit jejím sestřenicím. Elinor je zaslíbená synovi Ambrozského, ale ráda flirtuje i s ostatními, a Megga má nového nápadníka každých čtrnáct dní. Jednou políbila v kuchyni kuchtíka. Slyšela jsem ji, jak vykládá, že se má provdat za bratra paní Býkovské, ale kdyby si Megga mohla vybrat sama, jsem si jistá, že by raději měla Marka Svárovského."
Cersei se zasmála. "Toho motýlího rytíře, co přišel o paži na Čemovodě? K čemu je dobrá půlka muže?"
"Megga si myslí, že je milý. Poprosila lady Margaery, aby jí pomohla najít pro něj opičku."
"Opičku." Královna nevěděla, co na to říct. Vrabčáci a opice. Vskutku Jako by se celá říše měla zbláznit. "A co náš statečný ser Loras? Jak často navštěvuje svoji sestru?"
"Častěji než kterýkoli z ostatních." Když se Taena zamračila, mezi jejíma tmavýma očima se objevila drobná vráska. "Chodí k ní každé ráno a každý večer, pokud zrovna nemá jiné povinnosti. Její bratr je jí oddán, dělí se spolu o… och…" Myřanka se na okamžik zatvářila téměř šokované. Pak se jí na tváři rozprostřel úsměv. "Napadla mě ta nejzkaženější myšlenka, Výsosti."
"Tak si ji raději nechej pro sebe. Tenhle kopec se jen hemží vrabčáky a všichni víme, jak si vrabčáci zkaženost oškliví."
"Slyšela jsem, že si oškliví také mýdlo a vodu, Výsosti."
"Možná příliš mnoho modliteb okrádá člověka o jeho čichový smysl. Určitě se na to zeptám nejvyššího septona."
Závěsy se vlnily sem a tam v záplavě rudého hedvábí. "Orton mi řekl, že Nejvyšší septon nemá jméno," poznamenala lady Taena. "Je to pravda? U nás v Myru máme jména všichni."
"Och, kdysi jméno měl. Všichni je mají." Královna nad tím lhostejně mávla rukou. "Dokonce i septoni pocházející z urozené krve používají jen jména, která dostanou, jakmile složí svatý slib. Když je pak některý z nich povýšen na Nejvyššího septona, odkládá i toto jméno. Církev by ti řekla, že již déle nepociťuje potřebu lidského jména, protože se stal ztělesněním bohů na zemi."
"Jak v tom případě odlišujete jednoho Nejvyššího septona od jiného?"
"Velmi obtížně. Člověk musí říct například ‚ten tlustý' nebo ‚ten před tím tlustým' nebo ‚ten starý, co zemřel ve spánku'. Vždycky si můžeš někde zjistit jejich rodná jména, když chceš, ale oni jsou dotčeni, když je používáš. Připomíná jim to, že se narodili jako obyčejní lidé, a to se jim nelíbí."
"Můj pan choť říká, že tento se narodil se špínou za nehty."
"To si myslím i já. Zpravidla to bývá tak, že si Nejoddanější vyberou jednoho ze svého středu, ale samozřejmě dochází i k výjimkám." Velmistr Pycelle ji o historii volby septonů sáhodlouze informoval. "Během vlády krále Baelora Požehnaného byl Nejvyšším septonem jmenován obyčejný kameník. Opracovával kámen tak nádherně, až Baelor usoudil, že se znovu narodil Kovář v lidské podobě. Ten muž neuměl číst a psát, ani si nedokázal vybavit slova nejobyčejnějších modliteb." Někteří dodnes tvrdili, že Baelorův pobočník nechal toho muže otrávit, aby říši ušetřil ostudy. "Jakmile tento nejvyšší septon zemřel, byl zvolen osmiletý chlapec, opět na naléhání krále Baelora. Ten chlapec uměl konat zázraky, jak tvrdilo Jeho Veličenstvo, ale dokonce ani jeho léčivé ručky nedokázaly zachránit Baelora během jeho posledního půstu."
Paní Dobrovětrská se zasmála "Osmiletý? Co kdyby byl nejvyšším septonem můj syn? Je mu skoro sedm."
"Modlí se často?" zeptala se královna.
"Raději si hraje s mečem."
"Takže normální kluk. Dokázal by vyjmenovat všech sedm bohů?"
"Myslím, že ano."
"V tom případě o něm pouvažuji." Cersei nepochybovala o tom, že existuje bezpočet chlapců, kteří by prokázali křišťálové koruně větší čest než ten bídák, kterému se Nejoddanější rozhodli posadit ji na hlavu. Takhle to dopadá, když si blázni a zbabělci vládnou sami. Příště jim vyberu jejich mistra osobně. A příště možná nebylo daleko, pokud ji nový Nejvyšší septon nepřestane rozčilovat. Baelorův zástupce měl Cersei Lannister málo co učit, co se takových záležitostí týkalo.
"Vykliďte cestu!" volal ser Osmund Černokotlý. "Vykliďte cestu pro Její Veličenstvo královnu!"
Nosítka začala zpomalovat, což mohlo znamenat jen to, že se blížili k vrcholu kopce. "Měla bys svého syna přivést ke dvoru," řekla Cersei paní Dobrovětrské. "V šesti letech již není tak malý. Tommen kolem sebe potřebuje další chlapce. Proč ne tvého syna?" Joffrey nikdy neměl blízkého přítele svého věku, jak si vzpomínala. Ten ubohý chlapec je pořád sám. Já měla Jaimeho, když jsem byla malá… a Melaru, dokud nespadla do studny. Joff měl rád Ohaře, to jistě, jenže to nebylo přátelství. Hledal otce, kterého v Robertovi nikdy nenašel. Malý nevlastní bratr je možná přesně tím, co Tommen potřebuje, aby tolik nelnul kMargaery a jejím slepičkám. Časem by se z nich mohli stát stejně oddaní přátelé, jako byli Robert a jeho přítel z dětství Ned Stark. Blázen, ale věrný blázen. Tommen bude věrné přátele potřebovat, aby mu kryli záda.

"Její Výsost je laskavá, ale Russell nikdy nepoznal jiný domov kromě Dlouhostolu. Obávám se, že by se v tomto velkém městě ztratil."
"Zpočátku by mu možná připadalo matoucí," připustila Cersei, "ale brzy by si na ně zvykl, stejně jako já. Když mne můj otec poslal ke dvoru, plakala jsem, a Jaime zuřil, dokud si mě moje teta neposadila v Kamenné zahradě a nevysvětlila mi, že v Králově přístavišti není nikdo, koho bych se měla obávat. ‚Jsi lvice,' řekla, ‚a všechna menší zvířata se naopak budou bát tebe.' Tvůj syn v sobě také nalezne odvahu. Jistě bys dala přednost tomu, abys ho měla blízko u sebe a mohla ho vídat každý den? Je to tvoje jediné dítě, že ano?"
"Zatím ano. Můj manžel prosí bohy, aby nás požehnali dalším synem, pro případ, že by…"
"Já vím." Pomyslela na Joffreyho, drásajícího si hrdlo. V tom posledním okamžiku se podíval se zoufalou prosbou v očích na ni a Cersei se při té náhlé vzpomínce málem zastavilo srdce; kapka rudé krve syčící v plameni svíce, krákavý hlas, který mluvil o korunách a rubáších, o smrti z rukou valonquara.
Ser Osmund venku před nosítky něco křičel a někdo jiný volal cosi v odpověď. Nosítka se škubnutím zastavila. "Jste všichni hluší?" řval Černokotlý. "Kliďte se sakra z cesty!"
Královna odhrnula cípek závěsu a pokynula rytíři Merynu Trantovi. "Nějaký problém?"
"Vrabčáci, Výsosti." Ser Meryn měl pod pláštěm bílou šupinovou zbroj. Přilbici a štít měl pověšené na sedle. "Táboří na ulici. Musíme je rozehnat."
"Udělejte to, ale opatrně. Nechci uvíznout v dalším srocení." Cersei spustila závěs. "To je absurdní."
"To ano, Výsosti," přitakala paníDobrovětrská. "Nejvyšší septon měl přijet za vámi. A tihle prokletí vrabčáci…"
"On je krmí, rozmazluje je, žehná jim. Ale králi nepožehná." Požehnání bylo prázdným rituálem, jenže rituály a obřady měly v očích nevědoucích svou sílu. Aegon Dobyvatel sám datoval počátek své říše ode dne, kdy jej Nejvyšší septon ve Starém městě pomazal. "Ten zatracený kněz poslechne, nebo se dozví, nakolik slabý a lidský pořád je."
"Orton říká, že Nejvyšší septon chce ve skutečnosti jen jedno, a sice zlato. Že má v úmyslu pozdržet své požehnání, dokud koruna nesplatí církvi všechny své dluhy."
"Církev svoje peníze dostane, jakmile bude obnoven mír." Septon Norbert a septon Raynard měli pro její prosby to nejvyšší pochopení… na rozdíl od proklatých Braavosanů, kteří štvali lorda Gylese tak nemilosrdně, až jej dohnali na lože, kde teď jen ležel a vykašlával krev. Ty lodě jsme museli postavit. Nemohla v otázce námořnictva spoléhat výlučně na Stromovinu; Rudovínové měli příliš blízko k Tyrellům. Cersei potřebovala mít na moři svoji vlastní sílu.
Koráby vyrůstající na řece jí takovou sílu dají. Její vlajková loď bude mít dvakrát tolik vesel, než mělo Kladivo krále Roberta. Aurane ji požádal o svolení pojmenovat ji Lord Tywin, které mu Cersei s radostí udělila. Těšila se, až uslyší, jak muži hovoří o jejím otci jako o "ní". Další z lodí ponese jméno Krásná Cersei a vpředu bude mít pozlacenou galeonovou figuru tvarovanou podle její podoby, oděnou v kroužkové zbroji, se lví přílbou a kopím v ruce. Na moři za ní budou plout Chrabrý Joffrey, Lady Joanna a Lvice. Společně s Královnou Margaery, Zlatou růží, Lordem Renlym, Lady Olennou a Princeznou Myrcellou. Královna udělala chybu, že Tommenovi dovolila, aby pro posledních pět lodí zvolil jména sám. Ve skutečnosti vybral pro jednu pojmenování Měsíční chlapec. Teprve když lord Vodský podotkl, že muži by sotva chtěli sloužit na lodi pojmenované po bláznovi, souhlasil chlapec neochotně s tím, že ji místo toho pojmenuje po své sestře.
"Jestli si ten odporný septon myslí, že mne přinutí koupit si Tommenovo požehnání, tak brzy zjistí, jak se mýlí," řekla lady Taeně. Královna rozhodně neměla v úmyslu plazit se před smečkou kněží.
Nosítka opět zastavila, tak náhle, až sebou Cersei trhla. "Ach, to je k vzteku." Znovu se vyklonila a uviděla, že dosáhli vrcholu Visenyina kopce. Před nimi se tyčilo Velké Baelorovo septum s jeho úchvatnou kupolí a sedmi svítícími věžemi, ale mezi ní a mramorovými schody se prostíralo ponuré lidské moře, hnědé, otrhané a nemyté. Vrabčáci, pomyslela si čichajíc ve vzduchu, třebaže žádní vrabci nikdy nepáchli tak odporně.
Cersei byla zděšena. Qyburn jí sice přinesl zvěst o jejich počtu, ale jedna věc byla slyšet o nich a docela jiná vidět je na vlastní oči. Na náměstí jich tábořily stovky, další stovky pak v zahradách. Jejich varné ohně plnily vzduch kouřem a nejrůznějšími pachy. Na prastarém bílém mramoru stály stany z hrubého plátna a ubohé chatrče z bláta a kousků dřeva. Choulili se dokonce i na schodech, pod vysokými dveřmi Velkého septa.
Ser Osmund přicválal zpátky. Vedle něho jel ser Osfryd sedící na hřebci stejně zlatém, jako byl jeho plášť. Osfryd byl prostřední Černokotlý, klidnější než jeho bratři, náchylnější spíš k zamračeným pohledům než k úsměvům. A taky krutější, pokud jsou povídačky o něm pravdivé. Měla jsem poslat na Zeď jeho.
Velmistr Pycelle chtěl, aby zlatým plášťům velel starší muž, "zkušenější válečník", a někteří z jejích ostatních rádců s ním souhlasili. "Ser Osfryd je zkušený až dost," řekla jim, ale ani to jim nezavřelo ústa. Štěkají na mne jako smečka malých otravných psů. Její trpělivost s Pycellem byla již zcela vyčerpána. Měl dokonce tu drzost mít námitky proti tomu, že poslala pro zbrojmistra do Dorne, přičemž oponoval tím, že by to mohlo urazit Tyrelly. "A proč si myslíš, že to dělámT zeptala se jej s opovržením v hlase.
"Prosím o prominutí, Výsosti," řekl ser Osmund. "Můj bratr svolává další zlaté pláště. Vyklidíme cestu, nemějte strach."
"Jenže já nemám čas. Budu pokračovat pěšky."
"Výsosti, prosím." Taena ji chytila za paži. "Ti lidé mne děsí. Jsou jich stovky a jsou tak špinaví."
Cersei ji políbila na tvář. "Lev se vrabců nebojí… ale je dobře, že o mne máš starost. Vím, že mne máš ráda, moje paní. Sere Osmunde, pomoz mi laskavě dolů."
Kdybych věděla, že budu muset jít pěšky, oblekla bych se na to. Měla na sobě bílé šaty s průramky prokládanými zlatým brokátem, krajkové, ale střízlivé. Od doby, kdy si je oblékla naposledy, uplynulo již několik let a královna zjistila, že jsou jí nepohodlně těsné kolem pasu. "Sere Osmunde, sere Meryne, doprovodíte mne. Sere Osfryde, ty se postarej o to, aby nepřišla k újmě má nosítka." Někteří z vrabčáků vypadali natolik vyhuble a měli tak vpadlé oči, že by se nedivila, kdyby chtěli snísť její koně.

Jak se proplétala otrhaným davem, kolem jejich varných ohňů, povozů a hrubých příbytků, zjistila, že vzpomíná na jiný dav, který se kdysi shromáždil na tomtéž náměstí. V den, kdy se provdala za Roberta Baratheona, přišly tisíce lidí, aby jim provolávaly slávu. Všechny ženy se oblékly do svých nejlepších šatů a dobrá polovina mužů měla na ramenou vysazené děti. Když se vynořila ze septa ruku v ruce s mladým králem, z hrdel davu se zvedl jásot tak hlasitý, že jej slyšeli pomalu až v Lannisportu. "Mají tě rádi, moje paní," pošeptal jí Robert do ucha. "Vidíš, každá tvář se usmívá." Na jeden kratičký okamžik byla v manželství šťastná… dokud neměla příležitost pohlédnout na Jaimeho. Ne, pomyslela si tehdy, ne každá tvář, máj pane.
Teď se neusmíval nikdo. Pohledy vrabčáků byly tupé, zasmušilé, nevraživé, vyklízeli cestu, ale neochotně. Kdyby to byli opravdu vrabci, stačilo by křiknout a rozlétli by se do všech stran. Stovka zlatých plášťů s holemi, meči a palcáty by si s touhle chátrou hravě poradila. Přesně tohle by udělal lord Tywin. Ten by jimi rovnou projel, místo aby procházel pěšky.
Když spatřila, co udělali Baelorovi, měla důvod želet svého měkkého srdce. Velká mramorová socha, která se po stovky let vážně usmívala nad náměstím, byla po pás pohřbená v hromadě lebek a kostí. K některým z lebek stále lnuly cáry masa. Na vrcholku jedné z nich seděla vrána, pochutnávala si na suché, kožovité tkáni. Všude kolem bzučely mouchy.
"Co má tohle znamenat?" zeptala se Cersei davu. "Máte snad v úmyslu pohřbít Baelora Požehnaného v hoře zdechlin?"
Kupředu se prodral jednonohý muž opírající se o dřevěnou berli. "Veličenstvo, toto jsou kosti svatých mužů a žen zavražděných pro jejich víru. Septonů a sept, bratrů hnědých, šedých i zelených, sester bílých, modrých a šedých. Někteří byli oběšeni, jiní vykuchání. Septy byly poskvrněny, panny a matky znásilněny bezbožnými muži a uctívači Ďábla. Dokonce i tiché sestry byly zprzněny. Matka na nebesích pláče bolestí. Přinesli jsme sem jejich kosti z celé říše, aby nesly svědectví utrpení Svaté víry."
Cersei na sobě cítila tíži jejich pohledů. "Král se o těchto zvěrstvech dozví," odpověděla vážně. "Tommen bude vaše rozhořčení sdílet. Toto je dílo Stannise, jeho rudé čarodějky a divošských severanů, kteří uctívají stromy a vlky." Zvedla hlas. "Dobřílidé, vaši mrtví budou pomstěni."
Pár jich zavolalo v odpověď, ale jen pár. "My nežádáme o pomstu za naše mrtvé," řekl jednonohý muž, "ale o ochranu pro živé. Pro naše septa a svatá místa."
"Železný trůn musí církev ochraňovat," zavrčel mohutný chlap se sedmicípou hvězdou namalovanou na čele. "Král, který nechrání svůj lid, není král." Z davu shromážděného kolem se zvedlo souhlasné mumlání. Jeden muž měl tu smělost, že chňapl rytíři Merynovi po zápěstí a řekl: "Je čas, aby všichni pomazaní rytíři opustili svoje světské pány a bránili naši církev svatou. Přidej se k nám, pane, jestli miluješ Sedm."
"Pusť mne," řekl ser Meryn a vykroutil se mu.
"Já vás slyším," řekla Cersei. "Můj syn je ještě malý, ale již Sedm nadevše miluje. Dostane se vám jeho ochrany, i mé vlastní."
Muž s hvězdou na čele se tak snadno uchlácholit nedal. "Nás ochrání Válečník," řekl, "ne ten tlustý chlapecký král."
Ser Meryn se natáhl po meči, ale Cersei jej zarazila dřív, než jej stačil tasit. Měla jen dva rytíře uprostřed moře vrabčáků. Viděla kyje a kosy, klacky a palice, několik seker. "Nechci na tomto svatém místě prolít krev, sere." Proč se všichni muži chovají jako malé děti? Sekni do něj a ostatní se na nás vrhnou a roztrhají nás na kusy. "Všichni jsme Matčiny děti. Pojď, Jeho Svatost nás očekává." Zatímco se ale prodírala davem ke schodům do septa, vyšla z něj skupina ozbrojených mužů a postavila se před dveře. Měli na sobě zbroj a vařenou kůži a tu a tam kousek promačkaného plátu. Někteří třímali kopí, jiní dlouhé meče. Víc jich mělo sekery a na svých vybělených suknicích měli vyšité rudé hvězdy. Dva měli tu drzost, že zkřížili kopí a zatarasili jí cestu.
"Takto přijímáte svou královnu?" zeptala se jich. "Povězte, prosím, kde jsou Raynard a Torbert?" Těm dvěma se nepodobalo, aby si nechali ujít příležitost podlézat jí. Norbert vždycky předvedl představení, při kterém klesl na kolena, aby jí umyl nohy.
"Muže, o kterém mluvíte, neznám," řekl jeden ze strážných s rudou hvězdou na suknici, "ale pokud jsou z církve, pak si Sedm nepochybně žádá jejich služby."
"Septon Raynard a septon Torbert jsou Nejoddanější" řekla Cersei, "a velmi se rozčilí, až se dozvědí, že jste mi bránili v cestě. Máte v úmyslu odepřít mi vstup do Baelorova svatého septa?"
"Veličenstvo," řekl šedovousý muž s křivým ramenem, "jste zde vítána, ale vaši muži tu musí zanechat své opasky s meči. Na příkaz Nejvyššího septona nejsou uvnitř povoleny žádné zbraně."
"Rytíři Královské gardy své meče neodkládají ani v přítomnosti krále."
"V královském domě platí královo slovo," odpověděl postarší rytíř, "ale toto je dům boží."
Cersei cítila, jak jí do tváří stoupá krev. Jedno slovo Merynu Trantovi a hrbatý Šedivous by se setkal s bohy dřív, než by se mu líbilo. Avšak ne tady. Ne teď. "Počkejte tu na mě," řekla Královské gardě stroze. Pak vyšla po schodech. Kopiníci stáhli svá kopí. Dva další muži se opřeli rameny do dveří a jejich křídla se s hlasitým zasténáním otevřela.
V Lampové síni nalezla Cersei desítku septonů na kolenou, ale nemodlili se. Měli kbelíky s vodou a mýdlem a drhli podlahu. Jejich hrubě tkaná roucha a sandály vedly Cersei k přesvědčení, že i oni jsou vrabčáci, dokud jeden nezvedl hlavu. Jeho obličej byl rudý jako řípa a na rukou měl puchýře, které krvácely. "Veličenstvo."
"Septon Raynard?" Královna stěží věřila vlastním očím. "Co tady děláte na kolenou?"
"Myjeme podlahu." Muž byl o několik palců menší než královna a hubený jako násada od smetáku. "Práce je formou modlitby, která nejvíce dovede potěšit Kováře." Vstal, kartáč v ruce. "Veličenstvo. Očekávali jsme vás."
Mužův vous byl šedohnědý, nakrátko zastřižený, vlasy měl svázané vzadu na hlavě do tvrdého uzlu. Jeho roucho bylo sice čisté, ale rozedřené a plné záplat. Při práci si vyhrnul rukávy k loktům, ale pod koleny byla látka jeho roucha prosáklá vodou. Obličej měl ostře zašpičatělý, s hluboko vsazenýma očima, hnědýma jako bláto. On je bos, uvědomila

si zděšeně. Chodidla měl ošklivá, tvrdá a zrohovatělá, posetá mozoly. "Vy jste Jeho Nejvyšší Svatost?"
"To jsme."
Otče, dej mi sílu. Královna věděla, že by měla pokleknout, ale podlaha byla mokrá od mýdla a špinavé vody a ona si nechtěla zničit šaty. Rozhlédla se po starých mužích na kolenou. "Nevidím tu svého přítele septona Torberta."
"Septon Torbert je zavřený v cele kajícníků o chlebu a vodě. Je hříchem být tak otylý, když říše hladoví."
Cersei toho již měla na jeden den tak akorát. "Takto mne vítáte?" řekla rozezleným hlasem. "S kartáčem v ruce, odkapávající vodou? Víte, kdo jsem?"
"Její Veličenstvo je královna regentka Sedmi království," odpověděl muž, "jenže v Sedmicípé hvězdě je psáno, že tak, jak se lidé sklánějí před svými pány a páni před králi, tak se musí králové a královny sklánět před Sedmi, kteří jsou Jedním."
Chce tím říct, žernám pokleknout? Pokud ano, tak ji moc dobře neznal. "Podle zákona jste se mnou měl setkat na schodišti ve svém nejlepším šatu, s křišťálovou korunou na hlavě."
"My žádnou korunu nemáme, Výsosti."
Její zamračení se prohloubilo. "Můj pan otec dal vašemu předchůdci korunu nebývalé krásy, vyrobenou z křišťálu a tepaného zlata."
"A za ten dar na něj pamatujeme v našich modlitbách," řekl Nejvyšší septon, "jenže chudí potřebují jídlo pro svoje břicha víc, než my potřebujeme zlato a křišťál na naši hlavu. Tu korunu jsme prodali. Taktéž i ostatní v našich sklepeních a všechny naše prsteny, naše roucha ze zlatého a stříbrného brokátu. Vlna zahřeje člověka stejně dobře. Proto nám Sedm dalo ovce."
On se dočista pomátl. A Nejoddanější musí být také šílení, když si ze svého středu vybrali právě tohoto tvora… šílení, nebo vyděšení z těch žebráků u svých dveří. Qyburnovi našeptávači tvrdili, že septonu Luceonovi scházelo již jen devět hlasů ke zvolení, když povolily dveře a do Velkého septa se nahrnuli vrabčáci se svým vůdcem na ramenou a sekerami v rukou.
Zmrazila malého muže ledovým pohledem. "Je zde nějaké místo, kde bychom si mohli pohovořit ve větším soukromí, Svatosti?"
Nejvyšší septon předal svůj kartáč jednomu z Nejoddanějších. "Když nás bude Její Výsost následovat."
Provedl ji dveřmi do nitra septa. Jejich kroky se odrážely ozvěnou od mramorové podlahy. V šikmých pásech barevného světla pronikajícího sklíčky zasazenými v olověných tabulkách ve velké kopuli tančila zrnka prachu. Vzduch voněl kadidlem a vedle sedmi oltářů zářily jako hvězdy svíce. Tisíc jich plápolalo kolem Matky a skoro stejné množství kolem Panny, ale Cizincovy svíce by člověk spočítal na prstech dvou rukou a ještě by mu pár prstů přebývalo.
Dokonce i sem vtrhli vrabčáci. Před Válečníkem klečel tucet ošuntělých potulných rytířů, prosících, aby požehnal meče, které navršili k jeho nohám. U Matčina oltáře vedl septon stovku vrabčáků v modlitbě. Jejich hlasy byly tiché a vzdálené jako vlny rozbíjející se na pobřeží. Nejvyšší septon vedl Cersei tam, kde zvedala svoji lampu Stařena. Když poklekl před oltářem, neměla jinou možnost než si kleknout vedle něho. Naštěstí tento septon nebyl tak upovídaný, jako býval ten tlustý. Předpokládám, že aspoň za tohle bych měla být vděčná.
Jeho Svatost po modlitbě neučinila žádný pohyb, aby se opět postavila. Zdálo se, že spolu budou muset hovořit na kolenou. Úklad malého muže, pomyslela si pobaveně. "Nejvyšší Svatosti," řekla, "ti vrabčáci jsou postrachem města. Chci, aby odsud odešli."
"Kam mají odejít, Veličenstvo?"
Existuje přece sedm pekel a každé by posloužilo stejně dobře. "Řekla bych, že zpátky tam, odkud přišli."
"Přišli odevšad. A tak jako je vrabec tím nejpokornějším a nejobyčejnějším z ptáků, tak jsou i oni ti nejpokornější a nejobyčejnější z lidí."
Jsou obyčejní, v tom se shodneme. "Viděl jste, co udělali se sochou Baelora Požehnaného? Znesvěcují náměstí svými prasaty, kozami a noční špínou."
"Noční špínu lze smýt snadněji než krev, Výsosti. Pokud bylo náměstí znesvěceno, tak jedině popravou, která zde byla vykonána."
Opovažuje se mi metat do tváře Nedá Starka? "Té všichni litujeme. Joffrey byl mladý a ne tak moudrý, jak měl být. Lord Stark měl být popraven jinde, z úcty k našemu Baelorovi Požehnanému… ale ten muž byl zrádce, na to nezapomínejme."
"Král Baelor odpustil těm, kteří se proti němu spikli."
KrálBaelor uvěznil svoje vlastní sestry, jejichž jediným zločinem bylo to, že byly krásné. Když Cersei slyšela ten příběh poprvé, odešla do Tyrionova pokoje a štípala tu malou zrůdu, dokud se nedala do křiku. Měla jsem mu zacpat ten jeho nos a strčit mu do úst svoji punčochu. Přinutila se usmát. "Král Tommen jim také odpustí, jakmile se navrátí do svých domovů."
"Většina jich o svoje domovy přišla. Všude je jen utrpení… žal a smrt. Než jsem přišel do Králova přístaviště, měl jsem na starosti půl stovky vesniček příliš malých, než aby mohly mít svoje vlastní septa. Chodil jsem z jedné do druhé, oddával, udílel rozhřešení hříšníkům, pojmenovával nově narozené děti. Ty vesnice už neexistují, Veličenstvo. Tam, kde se kdysi dařilo zahradám, roste jen plevel a trní a vedle cest leží kosti."
"Válka je strašlivá věc. Ta zvěrstva jsou dílem seveřanů a lorda Stannise a jeho uctívačů ďábla."
"Někteří z mých vrabčáků hovoří o tlupách lvů, kteří je přepadali… a o Ohaři, který byl vaším mužem. V Solnopánvích zabil starého septona a znásilnil dvanáctileté děvče, nevinné dítě zaslíbené církvi. Měl na sobě svoji zbroj, když ji prznil, a její křehké tělíčko bylo jeho železným brněním rozmačkáno a dotrháno na kusy. Když s ní byl hotov, dal ji svým mužům, kteří jí uřízli nos a bradavky."
"Jeho Veličenstvo nelze vinit ze zodpovědnosti za zločiny každého muže, který kdy sloužil rodu Lannisterů. Sandor elegáne je zrádce a surovec. Proč myslíte, že jsem ho propustila z našich služeb? Teď bojuje za toho psance Berika

Dondarriona, ne za krále Tommena."
"Jak pravíte. Přesto se musím zeptat - kde byli královi rytíři, když děly se všechny tyto věci? Nepřísahal snad kdysi Jaehaerys Smířlivý na samotný Železný trůn, že koruna bude vždycky chránit a bránit církev?"
Cersei neměla ponětí, co mohl Jaehaerys Smířlivý přísahat. "Ano, přísahal," souhlasila, "a Nejvyšší septon mu požehnal a pomazal jej jako krále. Stalo se tradicí, že každý nový Nejvyšší septon dá králi své požehnání… a vy jste přesto odmítl králi Tommenovi požehnat."
"Její Veličenstvo se mýlí. My jsme neodmítli."
"Nepřišel jste."
"Hodina ještě nedozrála."
Jsi kněz, nebo zelinář? "A co mohu udělat, abych… její zrání uspíšila? "Jestli se odváží zmínit o zlatě, poradím si s ním stejně, jako jsem to udělala s tím před ním, a pak si najdu na jeho místo nějakého zbožného osmiletého kluka.
"Říše je plná králů. Aby mohla církev povznést jednoho nad všechny ostatní, musíme si být jistí. Před třemi stovkami let, když Aegon Drak přistál přesně pod tímto kopcem, se Nejvyšší septon zamkl v Hvězdném septu ve Starém městě a modlil se sedm dní a sedm nocí, přičemž nepřijímal nic než suchý chléb a vodu. Když vyšel, oznámil, že církev se proti Aegonovi a jeho sestrám nepostaví, protože Stařena zvedla svoji lampu a osvětlila mu budoucnost. Kdyby Staré město pozvedlo proti Drakovi zbraně, shořelo by, a Vysokověž, Citadela i Hvězdné septum by byly rozbořeny a zničeny. Lord Vysokověžský byl zbožný muž. Když slyšel to proroctví, nechal své vojáky doma a osobně otevřel Aegonovi bránu. A Jeho Nejvyšší Svatost pomazala Dobyvatele sedmi oleji. Musím udělat totéž, co udělal on před třemi sty lety. Musím se modlit a postit se."
"Sedm dní a sedm nocí?"
"Tak dlouho, jak bude třeba."
Cersei by ten jeho vážný, zbožný obličej nejraději zpolíčkovala. Mohla bych ti pomoci postit se, pomyslela si. Mohla bych tě zavřít do nějaké věže a postarat se, aby ti tam nenosili jídlo, dokud bohové nepromluví, "Ti falešní králové se hlásí k falešným bohům," připomněla mu. "Jen král Tommen brání církev svatou."
"A přesto jsou všude pálena a drancována septa. Dokonce i tiché sestry jsou znásilňovány, křičí o své bolesti k nebesům. Viděla Její Výsost kosti a lebky našich svatých mrtvých?"
"Viděla," musela připustit. "Dejte Tommenovi své požehnání a on učiní všem těmto zvěrstvům konec."
"A jak to udělá, Výsosti? Pošle každému žebravému bratrovi rytíře, aby s ním chodil po cestách? Dá nám muže, aby strážili naše septy proti vlkům a lvům?"
Budu předstírat, že jsem to o lvech neslyšela. "Říše je ve válce. Jeho Veličenstvo zoufale potřebuje každého muže."
Cersei neměla v úmyslu plýtvat Tomennovými vojáky na to, aby dělali chůvy vrabčákům nebo aby strážili svraštělá přirození tisíce zapšklých sept. Polovina z nich se jich stejně určitě modlí o pořádné znásilnění. "Vaši vrabčáci mají kyje a sekery. Ať se brání sami."
"Zákony krále Maegora to zakazují, jak Její Výsost jistě ví. Právě na základě jeho výnosu musela církev odložit meče."
"Nyní je králem Tommen, ne Maegor." Co jí záleželo na tom, jaké nařízení vydal Maegor Šílený před třemi sty lety? Msto aby vzal meče z rukou věrných, měl je použít pro svoje vlastní cíle. Ukázala tam, kde stál Válečník nad svým oltářem z rudého mramoru. "Co to drží v ruce?"
"Meč."
"Zapomněl, jak ho používat?"
"Maegorovy zákony -"
"- lze zrušit." Tady se zarazila, čekala, jestli jí Nejvyšší Vrabčák skočí na vějičku.
Nezklamal ji. "Znovuzrození církevní bojovníci… to by byla odpověď na tři sta let modliteb, Výsosti. Válečník by opět pozvedl svůj zářící meč a očistil by tuto hříšnou říši od veškerého zla. Kdyby nám Jeho Veličenstvo dovolilo obnovit staré požehnané řády Meče a Hvězdy, každý zbožný člověk v Sedmi královstvích by věděl, že on je naším pravým a právoplatným králem."
Právě tohle chtěla Cersei slyšet, ale snažila se nevypadat příliš dychtivě. "Vaše Nejvyšší Svatost předtím hovořila o odpuštění. V těchto nepokojných časech by král Tommen byl nanejvýš vděčný, kdybyste našel cestu, jak by mohly být odpuštěny dluhy koruny vůči církvi. Mám dojem, že církvi dlužíme zhruba devět set tisíc zlatých."
"Devět set tisíc šest set sedmdesát čtyři. Zlato, které by mohlo nasytit hladové a nově postavit na tisíc sept."
"Takže přece jen chcete zlato?" zeptala se královna. "Nebo chcete, aby byly zrušeny Maegorovy zaprášené zákony?"
Nejvyšší septon o tom chvíli uvažoval. "Jak si přejete. Dluh koruny bude prominut a král Tommen dostane svoje požehnání. Doprovodí mne k němu Válečníkovi synové zářící ve slávě své víry, zatímco moji vrabčáci půjdou bránit pokorné a skromné této země, nově zrození jako Nuzní druhové starých časů."
Královna vstala a uhladila si sukně. "Nechám připravit listiny a Jeho Veličenstvo je podepíše a stvrdí svou královskou pečetí." Pokud existovala nějaká část kralování, kterou Tommen miloval, bylo to otiskování pečeti do vosku.
"Sedm ať ochraňuje Jeho Veličenstvo. Ať nám dlouho vládne." Nejvyšší septon sepjal ruce a pozvedl oči k nebi. "Ať se zkažení třesou!"
Slyšíš to, lorde Stannisi? Cersei si nemohla pomoci, ale musela se usmát. Ani její otec by to nezvládl lépe. Jedním šmahem zbavila Královo přístaviště vrabčáků, zajistila Tommenovo požehnání a snížila dluh koruny o takřka milion zlatých. Její srdce se vznášelo, když dávala Nejvyššímu septonovi svolení, aby ji doprovodil zpátky do Lampové síně.
Paní Dobrovětrská sdílela královnino potěšení, ačkoli o Válečníkových synech a Nuzných druzích nikdy předtím neslyšela. "Vznikli v dobách ještě před Aegonovým dobytím," vysvětlila jí Cersei. "Válečníkovi synové byl řád rytířů, kteří se vzdali svých pozemků a zlata a přísahali věrnost Jeho Nejvyšší Svatosti. Nuzní druhové… ti byli skromnější, ačkoli mnohem početnější. Svým způsobem žebraví bratři, třebaže místo žebracích misek nosili sekery. Putovali po

cestách, provázeli poutníky od septa k septu. Jejich znakem byla sedmicípá hvězda, rudá na bílém podkladu, a tak jim prostý lid říkal Hvězdy. Válečníkovi synové nosili duhové pláště, vykládané stříbrné brnění na žíněných košilích a v hruškách svých mečů měli zasazené krystaly ve tvaru hvězdy. Těm se říkalo Meče. Svatí mužové, asketové, fanatici, čarodějové, drakobijci, lovci démonů… vyprávělo se o nich mnoho příběhů. Všechny se ale shodovaly v tom, že ve své nenávisti vůči všem nepřátelům církve byli nesmiřitelní."
Paní Dobrovětrská to pochopila okamžitě. "Třeba proti takovým jako lord Stannis a jeho rudá čarodějka?"
"Nu, vlastně ano," odpověděla Cersei a zahihňala se jako děvčátko. "Neměly bychom narazit soudek kořeněného vína a cestou domů si připít na horlivost Válečníkových synů?"
"Na horlivost Válečníkových synů a na brilantnost královny regentky. Na Cersei, první svého jména!"
Kořeněné víno bylo stejně sladké a chutné jako Cersein triumf a královnina nosítka jako by se cestou zpátky přes město téměř vznášela. Avšak u úpatí Aegonova vysokého kopce potkali Margaery Tyrell a její sestřenice vracející se z projížďky. Pronásleduje mne, kamkoli se vydám, pomyslela si Cersei podrážděně, když spočinula pohledem na malé královně.
Za Margaery se ubíral dlouhý průvod dvořanů, strážných a služebníků, každý obtížený košíky s čerstvě natrhanými květinami. Každá z jejích sestřenic měla v závěsu svého obdivovatele; veselý panoš Alyn Ambrozský jel s Elinor, s níž byl zasnoubený, ser Tallad jel s plachou Allou, jednoruký Mark Svárovský s Meggou, kyprou a rozesmátou. Rudovínovic dvojčata doprovázela dvě z Margaeřiných dalších dam, Meredyth Jeřábskou a Jannu z rodu Hrabovců. Všechny ženy měly ve vlasech květiny. Ke skupině se připojili rovněž Jalabhar Xho a ser Lambert s páskou přes oko a také pohledný zpěvák, známý jako Modrý bard.
A samozřejmě musí malou královnu provázet rytíř Královské gardy a samozřejmě je to Rytíř květin. V bílé šupinové zbroje prokládané zlatem ser Loras přímo zářil. Třebaže si již děle netroufal dávat Tommenovi výcvik ve zbrani, král stále trávil až příliš mnoho času v jeho společnosti. Pokaždé, když se chlapec vrátil z odpoledne stráveného se svou ženou, měl k vyprávění nový příběh o něčem, co ser Loras řekl nebo udělal.
Margaery je pozdravila, když se jejich průvody setkaly, a zařadila se vedle královniných nosítek. Tváře měla uzardělé, hnědé prstýnky vlasů jí volně spadaly na ramena, čechrané závany větru. "Byli jsme si natrhat podzimní květiny v královském lese," řekla jim.
Já vím, kde jsi byla, pomyslela si královna. Její informátoři ji podávali zprávy o každém kroku Margaery. Jaké neposedné děvče, ta naše malá královna. Zřídkakdy uplynuly tři dny, aby nejela někam na projížďku. Některé dny jezdívali podél růženínské cesty, kde sbírali škeble a jedli na mořském břehu. Jindy vzala svoji družinu za řeku a strávili odpoledne sokolničením. Malá královna se také ráda projížděla na člunech, plavila se po Černovodém proudu bez nějakého konkrétního cíle. Když se cítila zbožně, odcházela z hradu, aby se pomodlila v Baelorově septu. Nechávala si šít šaty u tuctu švadlen, byla známá mezi městskými zlatníky, a dokonce se o ní vědělo, že navštěvuje rybí trh vedle Blátivé brány a prohlíží si denní úlovek. Kamkoli šla, prostý lid jí nadbíhal a ona dělala všechno pro to, aby co nejvíc rozdmýchala jejich obdiv. Ustavičně dávala almužny žebrákům, kupovala si horké koláče přímo z pekařova vozíku a zastavovala se, aby pohovořila s obyčejnými prodavači.
Kdyby to záleželo na ní, přiměla by Tommena, aby dělal všechny tyto věci s ní. Neustále ho zvala, aby ji a její slepičky při jejich dobrodružstvích provázel, a chlapec soustavně prosil svou matku o svolení jít s nimi. Královna dala několikrát souhlas, i kdyby jen proto, aby tím umožnila rytíři Osneymu strávit pár hodin navíc v Margaeřině společnosti. Pro všechno to dobro, co to zatím prokázalo. Osney se projevil jako žalostné zklamání. "Pamatuješ si den, kdy tvoje sestra vyplula do Dorne?" zeptala se Cersei svého syna. "Pamatuješ si na dav, který na tebe řval při cestě zpátky do paláce? Na kameny, nadávky?"
Jenže král byl vůči jejím slovům hluchý - díky své malé královně. "Když budeme chodit mezi prostý lid, budou nás mít tím raději."
"Tlustého Nejvyššího septona miloval prostý lid natolik, že ho roztrhal na kusy, a to byl svatý muž," připomněla mu. Dosáhla tím jedině toho, že se na ni pak mračil. Vsadila bych se, že tohle je přesně to, co Margaery chce. Každý den a každým způsobem se mi ho pokouší ukrást. Joffrey by její pletichářský úsměv prohlédl a dal by jí rázně najevo, co se sluší a patří, jenže Tommen byl důvěřivější. Ona věděla, žejoffjepro ni příliš silný, pomyslela si Cersei, vzpomínajíc na zlatou minci, kterou našel Qyburn. Aby mohl rod Tyrellů doufat, že bude moci vládnout, musel být odstraněn. Zpětně si uvědomila, že Margaery a ta její ošklivá babička kdysi plánovaly provdat Sansu Stark za královniččina zmrzačeného bratra Willase. Lord Tywin jim to překazil tím, že jim vypálil rybník a provdal Sansu za Tyriona, ale to spojení tam hy\o. Jsou v tom všichni spolu, uvědomila si. Tyrellové podplatili žalářníky, kteří osvobodili Tyriona, a vypravili ho po Růžové cestě, aby se připojil ke své odporné nevěstě. Oba jsou teď v bezpečí ve Vysokozahradě, schovaní za hradbou z růží.
"Měla jste jet s námi, Výsosti," brebentila malá intrikánka, zatímco vyjížděli do svahu Aegonova vysokého kopce. "Mohly jsme spolu strávit nádherné chvíle. Stromy jsou oděné ve zlaté, rudé a oranžové a všude jsou květiny. Také kaštany. Cestou domů jsme si nějaké upekli."
"Já nemám na ježdění po lesích a trhání květin čas," řekla Cersei. "Musím vládnout království."
"Jen jednomu, Výsosti? Kdo vládne dalším šesti?" Margaery se vesele zasmála. "Doufám, že mi můj žert prominete. Já vím, jaké břímě nesete. Měla byste mne nechat podělit se o ně s vámi. Určitě jsou nějaké záležitosti, se kterými bych vám dokázala pomoci. Učinilo by to přítrž všem těm řečem, že vy a já spolu soupeříme o krále."
"Tak tohle se říká?" Cersei se usmála. "Jak hloupé. Já na tebe nikdy nepohlížela jako na svoji soupeřku, ani na okamžik."
"Těší mne, že to říkáte," odpověděla Margaery bezelstně. "Příště musíte jet i s Tommenem s námi. Jsem si jistá, že by se to Jeho Veličenstvu líbilo. Hrál pro nás Modrý bard a ser Tallad nám ukázal, jak bojovat s holí, tak jak to dělá prostý lid.

V lese je na podzim tak krásně."
"Můj zesnulý manžel les také miloval." V časných letech jejich manželství na ni Robert neustále naléhal, aby jezdila na lov s ním, ale Cersei se z toho vždycky nějak vykroutila. Jeho lovecké vyjížďky jí poskytovaly čas, který mohla trávit s Jaimem. Zlaté dny a stříbřité noci. Jistě, byl to nebezpečný tanec, který spolu tančili. Všude v Rudé baště byly cizí oči a uši, a člověk si nemohl být nikdy jistý, kdy se Robert vrátí. To nebezpečí však jen přispívalo k tomu, že byl jejich společně trávený čas o to víc vzrušující. "I tak může krása někdy maskovat smrtelné nebezpečí," varovala malou královnu. "Robert přišel v lese o život."
Margaery se usmála na sera Lorase; roztomilým sesterským úsměvem, plným lásky. "Její Výsost je tak laskavá, že si o mne dělá starosti, ale můj bratr mne ochrání."
Jdi a lov, naléhala Cersei na Roberta, půl stovky krát. Můj bratr mne ochrání. Vzpomněla si, co jí Taena řekla předtím a ze rtů jí vytryskl smích.
"Její Výsost se tak krásně směje." Margaery se na ni tázavě podívala. "Mohla bych vědět čemu?"
"Dozvíš se to," odpověděla královna. "Slibuji ti, že se to dozvíš."

PLENITEL

B

ubny bušily v bitevním rytmu, zatímco Železné vítězství plulo kupředu a jeho beranidlo rozráželo zčeřené zelené vody. Menší loď vpředu se otáčela, vesla pleskala do vln. Na jejích praporcích plápolaly růže; na přídi a zádi bílá růže na rudém poli, na stěžni zlatá na poli zeleném jako tráva. Železné vítězství narazilo do jejího boku tak prudce, že polovina veslařů přišla o svá vesla; popraskala a roztříštila se… sladká hudba pro kapitánovy uši.
vyšvihl se přes zábradlí a v doskočil na palubu ve svém zlatém plášti vlajícím za ním. Bílé růže se stáhly zpátky, tak jak to muži vždycky dělali při pohledu na Viktariona Greyjoye v brnění a ozbrojeného, s tváří ukrytou za přilbicí ve tvaru krakatice. Třímali meče, kopí a sekery, ale devět z deseti jich bylo beze zbroje a ten desátý měl jenom košili s všívanými šupinami. Tohle nejsou železní muži, pomyslel si Viktarion. Mají strach, že se utopí.
"Na její" vykřikl jeden z mužů. "Je sám!"
"POJĎTE!" zahřímal na ně v odpověď. "Pojďte mne zabít, jestli to dokážete."
Ze všech stran přibíhali růžoví válečníci s šedou ocelí v rukou a s hrůzou v očích. Jejich strach byl znát natolik, že jej Viktarion málem cítil na patře. Rozmáchl se doleva a doprava, prvnímu muži uťal ruku v lokti, druhému u samého ramene. Třetí zabořil hlavici své sekery do měkkého borového dřeva Viktarionova štítu. Viktarion jím praštil do obličeje toho blázna, srazil jej k zemi a sekl po něm, když se muž pokoušel znovu vstát. Zatímco se snažil vykroutit svoji sekeru z hrudního koše mrtvého, bodlo ho mezi lopatky kopí. Cítil to, jako by jej někdo plácl do zad. Otočil se a máchl sekerou po kopiníkově hlavě. Jak se olovo s praskotem zabořilo do přilbice, vlasů a lebky, ucítil náraz v paži. Muž se na polovinu zabušení srdce zapotácel, pak železný kapitán vytrhl sekeru z jeho hlavy a nechal potácející se mrtvolu s ochablými končetinami zhroutit se na prkna paluby. Muž vyhlížel spíš jako opilý než mrtvý.
Tou dobou už Viktariona na palubu rozbité lodi následovali jeho železní muži. Slyšel zavýt Wulfa Jednouchá, když se pouštěl do díla, zahlédl Ragnora Štíta v jeho rezavé zbroji, uviděl Nutea Holiče, jak s otáčením vrhl sekeru vzduchem, aby se zabořila jednomu muži do hrudi. Viktarion zabil dalšího muže, pak dalšího. Pozabíjel by jich třetinu, ale Ragnor jej předehnal. "Dobrá práce," zahalekal na něj Viktarion.
Když se otočil, aby vyhledal další oběť pro svoji sekeru, spatřil na opačné straně paluby druhého kapitána. Jeho bílá suknice byla postříkaná čerstvou i sraženou krví, ale Viktarion přesto rozlišil znak na jeho hrudi, bílou růži v rudém erbu. Stejný znak měl muž na svém štítu, na bílém poli vsazeném do rudého lemu. "Ty!" zvolal železný kapitán přes krveprolití mezi nimi. "Ty z růží! Jsi pánem Jihoštítu?"
Muž zvedl hledí a ukázal bezvousou tvář. "Jeho syn a dědic. Rytíř Talbert Stlačený. A kdo jsi ty, krakatice?"
"Tvoje smrt." Viktarion se vrhl proti němu.
Ser Talbert mu skočil vstříc. Jeho dlouhý meč byl z dobré, v hradu kuté oceli a v rukou mladého rytíře přímo zpíval. Jeho první výpad byl vedený nízko a Viktarion jej odrazil sekerou. Druhý zasáhl železného kapitána do přilbice, než stačil zvednout štít. Viktarion odpověděl bočním sekem své sekery. Cestu mu zkřížil rytířův meč. Odlétly dřevěné třísky a bílá růže se se sladkým, ostrým prask rozčísla vpůli. Meč mladého rytíře jej zasáhl do stehna, jednou, dvakrát, třikrát zazvonil proti oceli. Ten chlapec je rychlý, uvědomil si železný kapitán. Uhodil svým štítem rytíře do tváře a poslal jej vrávorajícího pozpátku směrem k lodnímu brlení. Zvedl sekeru a vložil do výpadu všechnu sílu, aby chlapce rozsekl od krku až ke slabinám, ale ser Talbert se stočil stranou. Hlavice sekery projela zábradlím, až se na všechny strany rozlétly třísky, a uvízla tam, když se ji pokusil vytrhnout. Paluba se mu zahoupala pod nohama a Viktarion klesl na koleno.
Ser Talbert odhodil rozbitý štít a sekl svým dlouhým mečem. Když se Viktarion zapotácel, jeho štít se napůl stočil. Zachytil rytířovu čepel svou železnou pěstí. Překládaná ocel praskla a osten bolesti jej přiměl heknout, ale Viktarion čepel přesto držel dál. "Já jsem taky rychlý, chlapče," řekl, když vyrval meč z rytířovy ruky a hodil jej do moře.
Rytíř Talbert vytřeštil oči. "Můj meč…"
Viktarion chytil mladíka zakrvácenou pěstí pod krkem. "Jdi si pro něj," řekl a odtlačil ho po zádech přes bok lodi do krví zbrocených vod.
To mu poskytlo čas, aby mohl ze zábradlí vyprostit svoji sekeru. Bílé růže pod železným přílivem odpadávaly. Někteří se pokoušeli uprchnout do podpalubí, jiní prosili o milost. Viktarion cítil horkou krev stékající mu po prstech pod kroužkovou zbrojí, kůží a překládanou ocelí, ale nic si z toho nedělal. Kolem stěžně dál bojoval hustý shluk mužů, stojících rameno u ramene v kruhu zády ke stěžni. Tohle jsou aspoň muži. Raději zemřou, než by se vzdali. Viktarion to přání některým z nich splní. Třeskl svojí sekerou o štít a vyrazil proti nim.

Potopený bůh neutvářel Viktariona Greyjoye tak, aby dokázal bojovat slovy na královolbě nebo bojovat proti záludným nepřátelům plížícím se v bažinách. Toto byl důvod, proč byl poslán na svět; aby stál oděný v oceli, v ruce se sekerou, z níž odkapává rudá krev, a každým výpadem jednal se smrtí.
Sekali do něj zepředu i zezadu, ale jejich meče jako by byly vrbové proutky. Žádné ostří nemohlo proseknout jeho těžkou plátovou zbroj ani nedával svým nepřátelům čas, aby mohli nalézt slabá místa ve spojích, kde jej chránila pouze kroužková košile a kůže. Ať si na něj útočí tři muži nebo čtyři nebo i pět; nezáleželo na tom. Sekal do jednoho po druhém, důvěřoval své oceli, že jej ochrání. Vždy když jeho protivník padl, hned obrátil svou rozlícenost proti dalšímu.
Poslední muž, který proti němu stanul, musel být kovář; měl paže jako býk - a jednu mnohem svalnatější. Jeho zbrojí byla ocvočkovaná vesta a čepička z vařené kůže. Jediný úder, který zasadil, doničil zbytky Viktarionova štítu, ale sek, kterým mu kapitán odpověděl, rozštípl jeho hlavu vpůli. Kéž bych si mohl takjednodušeporadits Vraním okem. Když trhnutím vysvobodil hlavici své sekery, kovářova lebka jako by se rozpukla. Všude kolem se rozstříkly kost a krev a mozek; mrtvola padla na kolena a zhroutila se na palubu. Teď už je příliš pozdě prosit o milost, pomyslel si Viktarion, když od něj odcházel.
Tehdy už byla paluba pod jeho chodidly kluzká krví a všude kolem leželi mrtví a umírající. Odhodil svůj rozbitý štít a nasál vzduch. "Pane kapitáne," slyšel za sebou říkat Holiče, "den je náš."
Moře kolem bylo plné lodí. Některé hořely, jiné se potápěly, další byly rozsekané na třísky. Voda mezi trupy byla hustá jako vydušená šťáva, plná mrtvol, zlámaných vesel a mužů zoufale se držících trosek. V dálce prchala zpátky směrem ke Klikatici polovina tuctu jižanských veslic. Nechtěje plout, pomyslel si Viktarion, nechtěje, ať ten příběh vyprávějí. Jakmile muž jednou svěsil ocas a prchl z bitvy, přestával být mužem.
Oči ho pálily od potu, který mu do nich stekl během bitvy. Dva z jeho veslařů mu pomohli rozepnout přilbici ve tvaru krakatice, aby si ji mohl sundat. Viktarion si otřel čelo. "Ten rytíř," zachroptěl, "ten rytíř s bílou růží. Vytáhli jste ho někdo z vody?" Panský syn by stál za tučné výkupné od jeho otce, pokud starý pán ještě žije. Jestli ne, tak od jeho lenního pána ve Vysokozahradě.
Žádný z jeho mužů však nevěděl, co se s mladým rytířem stalo poté, co jej Viktarion hodil přes bok lodi do moře. S největší pravděpodobností se utopil. "Ať hoduje stejně, jako bojoval, ve vodních síních Potopeného boha." Třebaže muži ze Štítových ostrovů zvali sami sebe mořeplavci, brázdili moře plni strachu a do bitvy šli lehce oděni kvůli strachu z utonutí. Mladý rytíř byl jiný. Statečný muž, pomyslel si Viktarion. Skoro jako železný.
Ukořistěnou loď dal Ragnoru Štítovi, určil tucet mužů, kteří měli tvořit její posádku, a vrátil se na svoje Železné vítězství. "Seberte zajatcům zbroj a zbraně a nechtě jim obvázat zranění," , řekl Nuteovi holiči. "Umírající hoďte do moře. Budou li někteří prosit o milost, podřízněte jim nejdříve hrdla." Pro takové měl jen pohrdání; raději se utopit v mořské vodě než v krvi. "Chci znát přesný počet lodí, které jsme ukořistili, a všech rytířů a lordů, co jsme zajali. Také chci jejich praporce." Jednoho dne, až zestárne a zeslábne, si je pověsí ve své síni, aby mu připomínaly všechny nepřátele, které porazil, když byl mladý a silný.
"Jak si přeješ," usmál se Nutě. "Je to velké vítězství."
Ano, pomyslel si, velké vítězství pro Vraní oko a jeho čaroděje. Ostatní kapitáni budou nanovo provolávat jméno jeho bratra, jakmile zpráva o bitvě pronikne do Duboštítu. Euron je ošálil svým mrštným jazykem a usměvavým okem a získal je pro svoji věc, pro plundrování půl stovky vzdálených zemí; pro zlato a stříbro, zdobené brnění, zaoblené meče s pozlacenými hruškami, dýky z valyrijské oceli, pruhované tygří kožešiny a kůže ze skvrnitých koček, nefritové mantikory a prastaré valyrijské sfingy, truhlice plné muškátového ořechu, řebříčku a šafránu, slonovinové kly a rohy z jednorožců, zelená, oranžová a žlutá pera z Letních ostrovů, štůčky jemného hedvábí a lesklého aksamitu… a přesto to všechno bylo málo a ještě méně v porovnání s tímhle, s živočišnou radostí z dobývání. Dal jim možnost dobývat, plenit a drancovat a oni jsou jeho nyní a navždy, pomyslel si kapitán. To pomyšlení mu zanechalo hořkou pachuť na jazyku. Tohle bylo moje vítězství, ne jeho. Kde byl on? V Duboštítu, lenošil v hradu. Ukradl mi moji ženu, ukradl mi můj trůn a nyní mne okrádá o mou slávu.
Poslušnost byla pro Viktariona Greyjoye zcela přirozenou věcí; narodil se pro ni. vyrůstaje ve stínu svých bratří následoval Balona ve všem, co dělal. Později, když se narodili Balonovi synové, smířil se s myšlenkou, že jednoho dne bude poklekat také před nimi, až jeden z nich zaujme místo svého otce na Mořskokamenném trůnu. Jenže Potopený bůh povolal Balona a jeho syny do svých vodních síní a Eurona Viktarion nedokázal zvát "králem", aniž cítil žluč v hrdle.
Vítr byl osvěžující a jeho žízeň zuřivá. Po bitvě chtěl vždycky víno. Přenechal palubu Nuteovi a sešel dolů. Ve své těsné kajutě na zádi našel snědou ženu, vlhkou a připravenou; možná i jí bitva rozehřála krev. Vzal si ji dvakrát, v rychlém sledu po sobě. Když s ní byl hotov, měla na prsou, stehnech a břiše rozmazanou krev, ale byla to jeho krev, ze sečné rány na dlani. Snědá žena mu ji vymyla převařeným octem.
"Ten plán byl dobrý, to připouštím," řekl Viktarion, když poklekla vedle něho. "Klikatice je pro nás teď otevřená jako za starých časů." Byla to lenivá řeka, široká, pomalá a zrádná, s potopenými kmeny a písečnými nánosy. Většina mořských plavidel se neodvažovala plavit za Vysokozahradu, ale veslice s nízkým ponorem mohly plout proti proudu až k Hořkomostu. Ve starých časech se železní muži odvážně plavili po říční cestě a plundrovali všechno podél Klikatice a jejích přítoků… dokud králové se zelenou rukou nevyzbrojili rybáře na čtyřech malých ostrovech v ústí Klikatice a nejmenovali je svými štíty.
Uplynuly dva tisíce let, ale ve strážních věžích podél rozeklaných břehů drželi šedovousí muži stále svoji prastarou stráž. Jakmile první z nich zahlédne veslice, zapálí starci své majákové ohně a jejich signál bude putovat z kopce na kopec a z ostrova na ostrov. Strach! Nepřátelé! Nájezdníci! Nájezdníci! Jakmile rybáři spatří ohně planoucí na vysokých místech, zahodí své sítě a pluhy a chopí se mečů a seker. Jejich páni se vyřítí ze svých hradů, provázeni svými rytíři a zbrojnoši. Válečné rohy se budou rozléhat ozvěnou přes hory, ze Zelenoštítu a Šedoštítu, Duboštítu a Jihoštítu, a jejich veslice vyklouznou zpod mechem porostlých kamenných stání podél břehů, s rychle se míhajícími

vesly poplují přes úžiny, aby uzavřely Klikatici a hnaly nájezdníky vzhůru po řece k jejich zkáze.
Euron poslal proti proudu řeky Torwolda Hnědozuba a Rudého veslaře s tuctem rychlých veslic, tak aby je páni Štítových ostrovů začali pronásledovat. Než dorazí jeho hlavní flotila, na ostrovech zůstane k jejich obraně jen hrstka bojeschopných mužů. Železní připluli s večerním přílivem a záře zapadajícího slunce je udrží skryté před zraky šedovousů ve strážních věžích, dokud nebude příliš pozdě. Vítr měli v zádech, tak jako po celou cestu na jih ze Starého Wyku. Mezi muži flotily kolovaly šeptem řeči, že mnoho a ještě víc s tím mají co do činění Euronovi čarodějové, že Vraní oko obměkčuje Bouřlivého boha krvavými obětinami. Jak jinak by se odvážil plout tak daleko na západ, namísto aby sledoval linii pobřeží, jak bývalo zvykem?
Železní najeli se svými veslicemi na oblázkové pobřeží a vyhrnuli se do purpurového soumraku s lesklou ocelí v rukou. Než se na vysokých místech rozhořely ohně, zůstalo jen pár těch, kdo se mohli chopit zbraně. Šedoštít, Zelenoštít a Jihoštít padly dřív, než vyšlo slunce. Duboštít odolával o půl dne déle. A když muži ze Čtyř štítů zanechali svého pronásledování Torwolda a Rudého veslaře a otočili se dolů po proudu, u ústí Klikatice na ně již čekala Železná flotila.
"Všechno dopadlo tak, jak řekl Euron," řekl Viktarion snědé ženě, když mu obvazovala ruku plátnem. "Jeho čarodějové to museli vědět." Na palubě Tichosti měl tři, jak mu šeptem prozradil Quellon Pokorný. Byli to divní muži, děsiví, ale Vraní oko si z nich udělal otroky. "Stále však potřebuje mne, abych bojoval jeho bitvy," pokračoval Viktarion. "Jeho čarodějové jsou možná dobří, ale války se vyhrávají krví a ocelí." Ocet v jeho ráně štípal hůř než kdy předtím. Odstrčil ženu stranou a zachmuřeně sevřel ruku v pěst. "Přines mi víno."
Pil jej potmě, přemítaje o svém bratrovi. Pokud mu nezasadím smrtelnou ránu vlastní rukou, budu i tak bratrovrah? Viktarion neměl strach z nikoho na světě, ale prokletí Potopeného boha se přece jen obával. Když jej na můj příkaz zabije jiný, budu mít i tak krev na svých rukou? Aeron Mokrovlas by znal odpověď, jenže kněz zůstal kdesi vzadu na Železných ostrovech, stále doufal, že se mu podaří vyburcovat železné muže ke vzpouře proti nově korunovanému králi. Nutě Holič dokáže oholit muže sekerou vrženou ze vzdálenosti dvaceti yardů. A žádná z Euronových zrůd by se nemohla postavit Wulfovi Jednouchovi nebo Andrikovi Neusměvavému. Dokázal by ho zabít kterýkoli z nich. Jenže co člověk může udělat, a co udělá, jsou dvě odlišné věci, to věděl moc dobře.
"Euronovo rouhání přivodí hněv Potopeného boha na nás všechny," prorokoval Aeron na Starém Wyku. "Musíme ho zastavit, bratře. Jsme stále z Balonový krve, ne snad?"
"To je i on," odpověděl Viktarion. "Mně se to nelíbí o nic víc než tobě, jenže Euron je král. Jmenovala ho tvoje královolba a ty sám jsi mu položil na hlavu korunu z naplaveného dříví!"
"Položil jsem mu korunu na hlavu," připustil kněz, s vodou odkapávající z mořských řas v jeho vlasech, "ale rád mu ji zase vezmu a korunuji místo něj tebe. Ale jen když budeš dostatečně silný, abys proti němu mohl bojovat."
"Pozvedl ho Potopený bůh," namítl Viktarion. "Ať ho Potopený bůh taky srazí."
Aeron jej obdařil zlověstným pohledem, takovým, o němž bylo známo, že se při něm kazí voda ve studnách a ženy přicházejí o plodnost. "To nebyl bůh, kdo promluvil. O Euronovi je známo, že si na té své rudé lodi drží čaroděje a odporné černokněžníky. vyslali mezi nás nějaké kouzlo, abychom neslyšeli hlas moře. Kapitáni a králové byli z těch jeho řečí o dracích jako opilí."
"Byli jako opilí a měli strach z toho rohu. Sám jsi slyšel, jaký vydával zvuk. Na tom už ale nesejde, Euron je náš král."
"Můj ne," prohlásil kněz. "Potopený bůh pomáhá udatným mužům, ne těm, kteří se schovávají v podpalubí, když se zvedá bouře. Pokud se nerozhýbeš ty sám, abys odstranil Vraní oko z Mořskokamenného trůnu, budu muset vzít ten úkol na sebe."
"Jak? Nemáš lodě, nemáš meče."
"Mám svůj hlas," odpověděl kněz, "a bůh je se mnou. Moje je síla moře, síla, o níž Vraní oko nemůže doufat, že ji dokáže porazit. Vlny se možná rozbíjejí o horu, ale přesto pořád přicházejí, vlna za vlnou, a na místě, kde dříve stála hora, nakonec zůstanou jen oblázky. A brzy jsou smeteny dokonce i oblázky, aby byly na věky věků mořským dnem."
"Oblázky?" zabručel Viktarion. "Jsi blázen, když si myslíš, že se ti podaří svrhnout Vraní oko řečmi o vlnách a oblázcích."
"Těmi vlnami budou železní muži," řekl Mokrovlas. "Ne ti velcí a urození, ale prostý lid, oráči půdy a rybáři. Kapitáni a králové Eurona pozvedli, ale prostý lid je svrhne. Vydám se na Velký Wyk, na Drsnořád, na Kosatkohoru, na samotný Štít. Moje slova budou slyšet v každém městě a vesnici. Žádný bezbožný člověk nesmí sedět na Mořskokamenném trůnu!" Potřásl svojí vlasatou hlavou a vyrazil zpátky do noci. Když příštího dne vyšlo slunce, Aeron Greyjoy nebyl na Starém Wyku k nalezení. Dokonce ani jeho utopení muži nevěděli, kde je. Říkali, že když se to Vraní oko dozvěděl, jen se smál.
Ale třebaže byl kněz pryč, jeho zlověstná varování zůstávala vypálená v Euronově paměti. Viktarion zjistil, že vzpomíná také na slova Baelora Černopříliva. "Balon byl šílený, Aeron šílenější a Euron je nejšílenější ze všech." Mladý lord se po královolbě pokoušel odplout domů, odmítl přijmout Eurona za svého lenního pána. Jenže Železná flotila uzavřela záliv - ve Viktarionu Greyjoyovi byl hluboce zakořeněný smysl pro poslušnost - a Euron měl na hlavě korunu z naplaveného dříví. Noční letec byl dostižen, lord Černopříliv předveden před krále v řetězech. Euronovi němí a zrůdy jej rozsekali na sedm kusů, aby nakrmili sedm bohů zelených krajin, které uctíval.
Viktarionovi dal nově korunový král jako odměnu za jeho loajální pomoc snědou ženu, kterou vzali jakémusi otrokáři, jenž měl namířeno do Lys. "Já po tobě žádné zbytky nechci," řekl svému bratrovi opovržlivě, ale když Vraní oko prohlásil, že žena bude usmrcena, pokud si ji nevezme, povolil. Měla vytržený jazyk, ale jinak byla nepoškozená a kromě toho velmi krásná, s kůží hnědou jako naolejované týkové dřevo. A přesto, kdykoli se na ni někdy podíval, zjistil, že vzpomíná na první ženu, kterou mu jeho bratr dal, aby z něj učinila muže.
Chtěl se zmocnit snědé ženy ještě jednou, ale zjistil, že není schopen. "Přines mi další měch vína," řekl jí, "pak vypadni." Když se vrátila s měchem kyselého červeného, kapitán si jej odnesl na palubu, kde byl aspoň svěží mořský

vzduch. Vypil polovinu měchu, zbytek vylil do moře, pro všechny muže, kteří zemřeli.
Železné vítězství setrvávalo celé hodiny v ústí Klikatice. Protože větší část Železné flotily byla u Duboštítu, Viktarion udržoval Žal, Lorda Dragona, Železný vítr a Panninu zhoubu kolem sebe jako zadní voj. Vytahovali z moře přeživší a dívali se, jak Tvrdá ruka pomalu klesá pod hladinu, stahována vrakem, do kterého narazila. Než zcela zmizela pod vlnami, dostal Viktarion soupis, o který žádal. Ztratil šest lodí a ukořistil jich osmdesát tři. "To stačí," řekl Nuteovi. "Kveslům. Vracíme se do Tesařova."
Jeho veslaři ohnuli záda směrem k Duboštítu a železný kapitán znovu zašel do podpalubí. "Mohl bych ho zabít," řekl snědé ženě. "Třebaže je to velký hřích, zabít svého krále, a ještě horší zabít svého bratra." Zamračil se. "Aša mi měla dát svůj hlas." Jak mohla kdy doufat, že si získá kapitány a krále borovými šiškami a turíny? Má vsoběBalonovu krev, ale pořád je to žena. Po královolbě uprchlá. V tu noc, kdy byla na Euronovu hlavu vsazena koruna z naplaveného dříví, se ona i její posádka vytratily. Nějaká malá část ve Viktarionovi byla ráda, že to udělala. Jestli té holce zůstala aspoň trocha zdravého rozumu, provdá se za nějakého severanského pána a bude sním žít v jeho hradu, daleko od moře a od Eurona Vraního oka.
"Tesařov, pane kapitáne," zvolal muž z posádky.
Viktarion vstal. Víno otupilo bolestné cukání v jeho ruce. Možná zajde za Tesařovského mistrem, aby se mu na to podíval - pokud toho muže mezitím nezabili. Když se loď stočila k pevnině, vrátil se na palubu. Způsob, jakým seděl hrad lorda Tesařovského nad přístavem, mu připomínal Panský přístav, třebaže jeho městečko bylo dvakrát tak velké. Vody za přístavem brázdila desítka dlouhých veslic, na jejichž plachtách se ve větru třepetaly zlaté krakatice. Stovka dalších jich byla vytažena na oblázkové břehy a uvázána k molům, jež lemovala přístav. U kamenné přístavní hráze stály tři velké kogy a tucet menších, nakládajících kořist a zásoby. Viktarion vydal příkaz, aby Železnévítězství spustilo kotvu. "Připravte člun."
Když se přiblížili k městečku, vypadalo přízračně tiché. Většina krámků a domů byla vydrancovaná, jak napovídaly jejich rozbité dveře a okenice, ale podpálili jenom septum. Ulice byly poseté mrtvolami a na každé z nich sedělo na stráži malé hejno vran mrchožroutek. Mezi mrtvými procházela skupina zasmušilých přeživších, odháněli černé ptáky a házeli mrtvoly na korbu vozu, aby je mohli pohřbít. Viktarion byl představou pohřbu zhnusen; žádný opravdový syn moře by nechtěl hnít pod zemí. Jak by mohl kdy najít vodní síně Potopeného boha, kde bude celou věčnost pít a hodovat?
Mezi loděmi, které míjeli, byla i Tichost. Viktarionův pohled přitáhla železná galeonová figura na její přídi, panna bez úst s větrem rozevlátými vlasy a rozpaženýma rukama. Měla ústa jako kterákoli jiná žena, dokud jí je Vraní oko nezašil
Jak se blížili k pobřeží, všiml si řady žen a dětí hnaných na palubu jedné z velkých kog. Některé z nich měly ruce spoutané za zády a všechny měly kolem krku konopné smyčky. "Kdo je to?" zeptal se mužů, kteří pomáhali uvázat jejich člun.
"Vdovy a sirotci. Budou prodáni do otroctví."
"Prodáni?" Na Železných ostrovech nikdy žádní otroci nebyli, jenom nevolníci. Nevolník byl povinován sloužit, ale nebyl movitým majetkem. Jeho děti se rodily svobodné, pokud byly dány Potopenému bohu. A nevolníci nebyli nikdy prodáváni za zlato. Za nevolníka zaplatil muž železnou cenu, jinak neměl nic. "Měli by to být nevolníci nebo solné ženy," namítl.
"Je to králův rozkaz," odpověděl muž.
"Silní vždycky brali slabým," poznamenal Nutě Holič. "Nevolníci či otroci, na tom nezáleží. Jejich muži je nedokázali ochránit, a tak teď patří nám, abychom si s nimi mohli naložit dle libosti."
Toto není starý způsob, mohl namítnout, ale nebyl čas. Jeho vítězství jej předcházelo a muži se shromažďovali kolem, aby mu poblahopřáli. Viktarion je nechal, aby mu lichotili, dokud jeden nezačal vychvalovat Euronovu odvahu. "Jak odvážné bylo plavit se tak daleko od pevniny, takže se na ostrovy nemohlo před námi dostat ani slovo o našem příchodu," zabručel, "ale přeplout půl světa v lovu na draky, to je něco jiného." Na odpověď nečekal, ale protlačil se ramenem napřed davem a pak dál, vzhůru do pevnosti.
Hrad pána Tesařovského byl malý, ale silný, s tlustými stěnami a železem zpevněnou dřevěnou bránou, která evokovala prastarý znak jeho rodu, dubový štít pobitý železnými cvočky na poli modré a bílé barvy. Nyní však plápolala z jeho zeleně zastřešených věží krakatice a velkou bránu našli spálenou a rozbořenou. Po hradbách chodili železní muži s kopími a sekerami a také některé z Euronových zrůd.
Na nádvoří narazil Viktarion na Gorolda Dobrobratrského a starého Bubnovského, tiše hovořící s Rodrikem Drsnořádem. Nutě Holič při pohledu na ně zahoukal. "Čteci," zavolal, "proč máš tak protažený obličej? Tvoje obavy se nenaplnily. Den je náš a nám patří kořist!"
Lord Rodrik našpulil ústa. "Tahle skaliska myslíš? Všechna dohromady by nebyla ani na jeden Drsnořád. Získali jsme nějaké kameny, stromy a pár cetek, a především nepřátelství rodu Tyrellů."
"Růží?" Nutě se zasmál. "Jaká růže by mohla ublížit krakatici z hlubin? Vzali jsme jim jejich štíty a všechny je rozbili na kusy. Kdo je teď bude chránit?"
"Vysokozahrada," odpověděl Čtec. "Brzy se proti nám sešikuje veškeré vojsko Roviny, Holiči, a pak se možná dozvíš, že některé růže mají ocelové trny."
Bubnovský přikývl, jednu ruku na Jílci svého Rudého deště. "Lord Tarly nosí ten svůj velký meč Srdcozhoubu a vždycky tvoří Tyrellův předvoj."
Viktarion cítil, jak se v něm zvedá hněv. "Jen ať si přijde. Zaberu si jeho meč za svůj vlastní, tak jako si tvůj předek přivlastnil Rudý déšť. Ať přijdou všichni a ať si přivedou také Lannistery. Lev je možná lítý na pevnině, ale na moři má vždycky nadvládu krakatice." Dal by polovinu svých zubů za šanci vyzkoušet svoji sekeru proti Králokatovi nebo Rytíři květin. To byl druh bitvy, kterému rozuměl. Králokat byl prokletý v očích bohů a lidí, ale bojovník to byl ctěný a vážený.

"Neměj strach, kapitáne," řekl Čtec. "Však oni přijdou. Jeho Veličenstvo si to přeje. Proč by nám jinak poručil, abychom nechali odletět havrany?"
"Příliš mnoho čteš a málo bojuješ," řekl Nutě. "Máš místo krve mléko." Jenže Čtec dělal, jako by ho neslyšel.
Když Viktarion vstoupil do síně, hýření a veselí již bylo v plném proudu. Železní muži seděli kolem stolů, pili, křičeli a strkali do sebe navzájem, vychloubali se, kolik mužů zabili, kolik hrdinských skutků vykonali, kolik kořisti pobrali. Mnozí byli svými úlovky ověšeni. Levoruký Lukas Tresska a Quellon Pokorný strhali ze zdí tapiserie a přehodili si je přes sebe jako pláště. Germund Lahvovec měl přes svůj pozlacený lannisterský hrudní plát pověšenou šňůru perel a granátů. Andrik Neusměvavý se potácel se ženou pod každou paží; třebaže byl dál neusměvavý, měl prsten na každém prstě. Místo misek vydlabaných z bochníků starého okoralého chleba jedli kapitáni ze stříbrných talířů.
Tvář Nutea Holiče potemněla hněvem, když se rozhlížel kolem. "Vraní oko nás pošle dopředu, abychom se postavili veslicím, zatímco jeho vlastní muži si zabírají hrady a vesnice a nechávají si pro sebe všechnu kořist a ženy. Co tady zbylo pro nás?"
"My máme slávu."
"Sláva je dobrá," řekl Nutě, "ale zlato je lepší."
Viktarion pokrčil rameny. "Vraní oko říká, že budeme mít celé Západozemí. Stromovinu, Staré město, Vysokozahradu… tam najdete svoje zlato. Ale dost bylo řečí. Mám hlad."
Podle pokrevního práva si mohl Viktarion nárokovat místo u vyvýšeného stolu, ale nestál o to, aby jedl s Euronem a jeho stvůrami. Místo toho si vybral místo vedle Ralfa Kulhavce, kapitána Lorda Quellona. "Velké vítězství, pane kapitáne," řekl Kulhavec. "Vítězství hodné panského titulu. Měl bys dostat svůj ostrov."
Lord Viktarion. Ano, proč ne? Nebyl by to sice Mořskokamenný trůn, ale aspoň něco.
Z druhé strany stolu proti němu seděl Hotho Drsnořád, ohryzával maso z kosti. Odhodil ji stranou a nahrbil se dopředu. "Rytíř dostane Šedoštít. Můj bratranec. Slyšel jsi to už?"
"Ne." Viktarion se podíval přes síň, kde seděl ser Harras Drsnořád a popíjel víno ze zlatého poháru; vysoký muž přísného vzhledu s protáhlým obličejem. "Proč by Euron dával ostrov právě jemu?"
Hotho natáhl svůj prázdný vinný pohár a bledá mladá žena v šatech z modrého sametu a pozlacené krajky mu jej dolila. "Rytíř dobyl Chmurokámen úplně sám. Zabodl svůj praporec pod hrad a vyzval Chmurovské, aby se mu postavili. Jeden to udělal, pak další, pak ještě jeden. Zabil je všechny… nu, skoro všechny, dva se vzdali. Když šel k zemi sedmý muž, septon lorda Chmurovského usoudil, že promluvili bohové a hrad vydal." Hotho se zasmál. "Bude lordem Šedoštítu a já mu to přeji. Teď, když bude pryč, jsem Čtecův dědic já." Udeřil se vinným pohárem do hrudi. "Hotho Hrbáč, pán Drsnořádu."
"Sedm, říkáš." Viktarion by byl rád věděl, jak by Chmurovští obstáli proti jeho sekeře. Nikdy nebojoval s mužem vyzbrojeným valyrijskou ocelí, třebaže se hodněkrát bili s mladým Harrasem Drsnořádem, když byli oba ještě mladí. Jako chlapec byl Drsnořád věrným přítelem Balonová nejstaršího syna Rodrika, který zemřel pod hradbami Mořské stráže.
Hostina byla dobrá. Víno bylo z těch nejlepších a k jídlu měli vola, zprudka opečeného a krvavého, a také nadívané kachny a vědra čerstvých krabů. Obsluhující dívky na sobě měly jemnou vlnu a hebký samet, jak si kapitán neopomenul všimnout. Považoval je za kuchtičky oblečené v šatech hradní paní a jejích dam, dokud mu Hotho neprozradil, že to je hradní paní a její dámy. Vraní oko se prý velmi bavil, když je přiměl obsluhovat a nalévat. Bylo jich tam osm: paní samotná, stále pohledná, třebaže již silnější postavy, a sedm mladších žen různících se ve věku od pětadvaceti k deseti letům, její dcery a snachy.
Lord Tesařovský sám seděl na svém obvyklém místě u vyvýšeného stolu, oblečený ve vší své heraldické nádheře. Nohy a ruce měl přivázané k židli a mezi zuby měl vraženou obrovskou bílou ředkev, aby nemohl mluvit… třebaže viděl a slyšel. Vraní oko si zabral čestné místo po lordově pravici. Na klíně měl pěknou prsatou dívku sedmnácti či osmnáctiletou, bosou a rozcuchanou, která jej objímala kolem krku. "Kdo je to?" zeptal se Viktarion mužů kolem sebe.
"Nemanželská dcera jeho lordstva," zasmál se Hotho. "Než Euron dobyl hrad, musela obsluhovat u stolu a sama jedla se služebnictvem."
Euron přiložil svoje modré rty k jejímu krku a dívka se zahihňala a pošeptala mu cosi do ucha. S úsměvem ji opět políbil na krk. Její bílá pleť byla na místech, kam ji líbal, pokrytá rudými značkami; vytvářely růžový náhrdelník kolem jejího hrdla a na ramenou. Znovu mu cosi pošeptala do ucha a tentokrát se Vraní oko zasmál nahlas, pak uhodil svým vinným pohárem o stůl, aby bylo ticho. "Milé dámy," zavolal na svoje urozené obsluhovačky, "Falia si dělá starosti o vaše krásné šaty. Nechtěla by, abyste si je umazaly od mastnoty, vína a špinavých osahávajících prstů, protože jsem jí slíbil, že si po hostině může vybrat šaty z vašich truhlic. Tudíž by bylo nejlepší, kdybyste se svlékly."
Síní zaburácel výbuch smíchu a obličej lorda Tesařovského zrudl natolik, až si Viktarion myslel, že mu praskne hlava. Ženy neměly jinou možnost než poslechnout. Ta nejmladší trochu plakala, ale matka ji utěšila a pomohla jí rozšněrovat tkanice na zádech. Potom pokračovaly v obsluze jako předtím, procházely podél stolů se džbány vína a dolévaly prázdné poháry, jenom to teď dělaly nahé.
Zostuzuje Tesařovského stejně, jako kdysi zostudil mne, pomyslel si kapitán, vzpomínaje na to, jak jeho žena vzlykala, když ji bil. Lidé ze Čtyř štítů se často ženili a vdávali mezi sebou navzájem, jak věděl, stejně jako to dělali železní. Jedno z těch nahých obsluhujících děvčat byla možná docela dobře manželka sera Talberta, kterého zabil. Jedna věc byla zabít nepřítele, zcela jiná zneuctít ho. Viktarion sevřel ruku v pěst. Tam, kde krev prosákla plátnem, ji měl celou rudou.
Euron u vyvýšeného stolu mezitím odstrčil svoji couru stranou a vylezl na stůl. Kapitáni začali třeskat poháry a dupat nohama do podlahy. "EURON!" volali. "EURON! EURON! EURON!" Jako by opět byla královolba.
"Přísahal jsem, že vám dám Západozemí," řekl Vraní oko, když vřava odezněla, "a tady Je vaše první ochutnávka. Pamlsek, nic víc… ale ještě budeme hodovat, než padne noc!" Pochodně podél stěn jasně plály a stejně tak on, jeho

modré rty, modré oko, všechno na něm. "Co krakatice jednou uchvátí, to nepustí. Tyto ostrovy byly kdysi naše a nyní nám patří znovu… ale potřebujeme silné muže, aby je udrželi. A tak povstaň, sere Harrasi Drsnořáde, lorde z Šedoštítu." Rytíř vstal, jednu ruku na hrušce Nočněpadu z měsíčního kamene. "Povstaň, Andriku Neusměvavý, lorde Jihoštítu." Andrik odstrčil svoje ženy a vrávoravě se postavil, jako hora náhle se zvedající z moře. "Povstaň, Marone Křídlomarský, lorde Zelenoštítu." Křídlomarský, bezvousý chlapec teprve šestnáctiletý, váhavě vstal, vyhlížeje spíš jako pán králíků. "A povstaň, Nutě Holiči, lorde Duboštítu."
Nuteovy oči zostražitěly, jako by se obával, že se stal obětí krutého žertu. "Lorde?" zachroptěl.
Viktarion očekával, že Vraní oko udělí lordství svým vlastním mužům, Kamenorukému, Rudému veslaři a Levorukému Lukasi Tresskovi. Král musí mít štědrou ruku, pokoušel se namluvit sám sobě, ale jiný hlásek mu našeptával, Euronovy dary jsou otrávené. Když si to přebral v hlavě, náhle vše pochopil. Rytíř byl Čtecův vyvolený dědic a Andrik Neusměvavý byl silnou pravou rukou Dunstana Bubnovského. Křídlomarský je nezralý chlapec, ale má v sobě skrze svoji matku krev Černého Harrena. A Holic…
Viktarion jej popadl za předloktí. "Odmítni to!"
Nutě se na něj podíval, jako by byl zešílel. "Odmítnout? Půdu a panský stav? Uděláš mne snad lordem ty?" Vyškubl se mu a vstal, vyhřívaje se v provolávání slávy.
A nyní mi krade i moje vlastní muže, pomyslel si Viktarion.
Král Euron zavolal na hradní paní, aby mu nalila čerstvý pohár, a zvedl víno vysoko nad hlavu. "Kapitáni a králové, pozvedněte své číše na nové pány Čtyř štítů!" Viktarion pil s ostatními. Neexistuje víno sladšínež víno zabavené nepříteli. Tohle mu kdysi kdosi řekl. Snad jeho otec nebo jeho bratr Balon. Jednoho dne budu pít tvoje víno, Vraní oko, a vezmu ti všechno, co je ti drahé. Existovalo však vůbec něco, co bylo Euronovi drahé?
"Zítra se opět připravíme k vyplutí," říkal král. "Naplňte naše sudy nanovo pramenitou vodou, poberte každý pytel obilí a soudek hovězího a tolik ovcí a koz, kolik uneseme. Zranění, kteří jsou natolik při síle, aby mohli veslovat, usednou k veslům. Zbytek zůstane tady, aby pomohli držet tyto ostrovy pro svoje nové pány. Torwold a Rudý veslař se sem brzy vrátí s dalšími zásobami. Naše paluby budou cestou na východ páchnout prasaty a kuřaty, ale vrátíme se s draky."
"Kdy?" Ten hlas patřil lordu Rodrikovi. "Kdy se vrátíme, Výsosti? Za rok? Za tři roky? Za pět? Tvoji draci jsou kus světa daleko a je tu podzim." Čtec popošel kupředu, vypočítávaje všechna rizika. "Rudovínské úžiny hlídají galéry. Dornské pobřeží je suché a pusté, čtyři stovky líg vodních vírů, útesů a skrytých mělčin, kde se stěží dá bezpečně přistát. Za nimi čekají Kamenoschody s jejich bouřemi a hnízdy lysénských a myrských pirátů. Kdyby vyplulo tisíc lodí, tři sta se jich možná dostane na opačnou stranu Úzkého moře… a co pak? Lys nás nepřivítá, ani Volantis. Kde tam najdeš čerstvou vodu, jídlo? První bouře nás rozptýlí přes polovinu pobřeží."
Na Euronových modrých rtech hrál úsměv, "jájsem bouře, můj pane. První bouře a poslední. Vzal jsem Tichost na delší plavby, než bude tato, a na mnohem nebezpečnější. Copak jsi zapomněl? Plavil jsem se po Kouřícím moři a viděl jsem Valyrii."
Každý muž věděl, že ve Valyrii stále vládne Zkáza. Samotné moře tam vřelo a kouřilo se z něj a země byla zamořená démony. Říkalo se, že každý námořník, který byť jen zahlédne žhnoucí hory Valyrie zvedající se nad vlnami, brzy sejde strašlivou smrtí, a Vraní oko tam přesto byl a vrátil se.
"Opravdu?" zeptal se Čtec sotva slyšitelně.
Euronův modrý úsměv se vytratil. "Čteci," řekl do ticha, "udělal bys dobře, kdybys držel nos ve svých knihách."
V síni se rozhostilo rozpačité ticho. Viktarion se zvedl. "Bratře," zaburácel, "neodpověděl jsi na jeho otázky."
Euron pokrčil rameny. "Cena otroků stoupá. Prodáme naše otroky v Lysu a Volantisu. Oni a kořist, kterou jsme tady získali, nám zajistí dostatek zlata, abychom si mohli nakoupit zásoby."
"Takže jsme teď otrokáři?" opáčil Čtec. "A kvůli čemu? Kvůli drakům, které nikdo z nás nikdy neviděl? Budeme se honit za povídačkou nějakého opilého námořníka na druhý konec světa?"
Jeho slova vyvolala vlnu souhlasného mumlání. "Otrokářský záliv je příliš daleko," zvolal Ralf Kulhavec. "A příliš blízko Valyrii," vykřikl Ouellon Pokorný. Fraelleg Silný řekl: "Vysokozahrada je blízko. Já říkám, hledejme draky tam. Ty zlaté!" Alvyn Ostrý dodal: "Nač se plavit do světa, když Klikatice leží před námi?" Rudý Ralf Kulhavec hlučně vstal. "Staré město je bohatší a Stromovina ještě víc. Rudovínovo loďstvo je teď pryč. Stačí jen natáhnout ruku a utrhnout si to nejzralejší ovoce Západozemí."
"Ovoce?" Královo oko vypadalo spíš černé než modré. "Jen zbabělec by kradl ovoce, když si může vzít celý sad."
"My chceme Stromovinu!" zvolal Rudý Ralf a ostatní muži se k němu přidali. Vraní oko nechal jejich výkřiky přelévat se přes sebe. Pak seskočil ze stolu, popadl svoji cuchtu za paži a vyvlekl ji ze síně.
Utekl jako pes. Euronovo místo na Mořskokamenném trůnu náhle nevypadalo tak pevné, jako ještě před pár okamžiky. Nepoplují s ním do Otrokářského zálivu. Možná to nejsou zas takoví psi a blázni, jak jsem se obával. Byla to natolik veselá myšlenka, že ji Viktarion musel zapít, vyprázdnil pohár společně s Holičem, aby mu ukázal, že mu nezávidí jeho panský stav, i když přišel z Euronovy ruky.
Venku zapadalo slunce. Za hradbami se sbírala tma, ale uvnitř vrhaly pochodně zdravou oranžovou záři a jejich kouř se sbíral pod stropními trámy jako šedý mrak. Opilci začali tančit prstový tanec. V určitém okamžiku se Levoruký Lukas Tresska rozhodl, že chce jednu z dcer lorda Tesařovského, a tak si ji vzal rovnou na stole, zatímco její sestry křičely a plakaly.
Viktarion ucítil poťukání na rameni. Stál za ním jeden z Euronových nemanželských synů, desetiletý chlapec s vlasy jako vlna a kůží v barvě bláta. "Můj otec si přeje s tebou mluvit."
Viktarion vrávoravě vstal. Byl to velký muž, který uměl pít, ale přesto toho vypil příliš mnoho. Ubil jsem ji k smrti vlastníma rukama, pomyslel si, ale Vraní oko ji zabil v okamžiku, kdy to do ní strčil. Neměl jsem jinou možnost.

Následoval chlapce ze síně a nahoru po točitém kamenném schodišti. Zvuky prznění a bujarého veselí odeznívaly a pak už bylo slyšet jen tiché šoupání podrážek bot na kameni.
Vraní oko si pro sebe zabral společně s nemanželskou dcerou lorda Tesařovského i jeho ložnici. Když Viktarion vstoupil, nahá dívka ležela roztažená na posteli, tiše chrápala. Euron stál u okna, pil ze stříbrného poháru. Měl na sobě sobolinový plášť, který vzal Černopřílivovi, svou rudou pásku přes oko a jinak nic. "Když jsem byl chlapec, zdál se mi sen, že mohu létat," prohlásil. "Když jsem se probudil, nedokázal jsem to… nebo to aspoň říkal mistr. Jenže co když mi lhal?"
Viktarion cítil otevřeným oknem moře, třebaže místnost páchla vínem, krví a obcováním. Studený slaný vzduch mu pomáhal pročistit hlavu. "Co tím chceš říct?"
Euron se k němu otočil, jeho modré rty se zkřivily v poloúsměvu. "Třeba můžeme létat. My všichni. Jak se to kdy dozvíme, pokud neskočíme z vysoké věže?" Dovnitř zavanul v poryvu vítr, rozhýbal jeho sobolí plášť. Na jeho nahotě bylo něco obscénního a znepokojivého. "Žádný člověk nemůže vědět, jestli něco dokáže, dokud se neodváží skočit."
"Tamhle je okno. Skoč." Viktarion neměl na takové řeči trpělivost. Jeho zraněná ruka mu dělala starosti. "Co ode mě chceš?"
"Svět." V Euronově oku se zableskla zář ohně. Jeho usmívající se oko. "Dáš si se mnou pohár vína Tesařovského? Není vína ani zpoloviny tak sladkého, jako je to, co vezmeš poraženému nepříteli"
"Ne." Viktarion odvrátil pohled. "Zahal se."
Euron se posadil a škubl svým pláštěm, tak aby mu přikryl přirození. "Zapomněl jsem, jací malí a hluční lidičky to jsou, ti moji železní muži. Já jim chci dát draky, a oni volají o hrozny."
"Hrozny jsou skutečné. Hroznů se může člověk přejíst. Jejich šťáva je sladká a dělá se z nich víno. Co dělají draci?"
"Hoře." Vraní oko upíjel ze svého stříbrného poháru. "Jednou jsem držel v ruce dračí vejce, bratře. Ten myrský čaroděj přísahal, že jej dokáže vysedět, když mu dám rok a všechno zlato, co potřebuje. Když už mě jeho ustavičné výmluvy unavovaly, zabil jsem ho. Když se díval, jak mu jeho vnitřnosti proklouzávají mezi prsty, řekl: "Jenže to ještě nebyl rok." Zasmál se. "Cragorn umřel, víš."
"Kdo?"
"Muž, který foukal na můj dračí roh. Když ho mistr otevřel, měl plíce sežehnuté na uhel."
Viktarion se zachvěl. "Ukaž mi to dračí vejce."
"Hodil jsem ho do moře během jednoho ze svých chmurných rozpoložení." Euron pokrčil rameny. "Myslím, že se Čtec nemýlil. Příliš velká flotila se nikdy nedokáže udržet přes tak velkou vzdálenost pohromadě. Ta cesta je příliš dlouhá, příliš nebezpečná. Jenom naše nejlepší lodě a posádky by mohly doufat, že se dostanou do Otrokářského zálivu a zpátky. Železná flotila."
Železnájlotilaje moje, pomyslel si Viktarion. Nahlas neřekl nic.
Vraní oko naplnil dva poháry podivným černým vínem, hustým jako med. "Napij se se mnou, bratře. Ochutnej." Natáhl jeden z pohárů k Viktarionovi.
Kapitán si vzal ten druhý, podezřívavě přičichl k jeho obsahu. Viděno takto zblízka bylo víno spíš modré než černé. Bylo husté a olejnaté a vycházel z něho pach jako ze shnilého masa. Ochutnal doušek a okamžitě jej vyplivl. "Hnusné pití. Máš v úmyslu mne otrávit?"
"Mám v úmyslu otevřít ti oči." Euron se zhluboka napil ze svého poháru a usmál se. "Stín večera, víno černokněžníků. Narazil jsem na ten sud, když jsem přepadl jednu galéru z Oarthu, společně s nějakým hřebíčkem a zázvorem, čtyřiceti štůčky zeleného hedvábí a čtyřmi černokněžníky, kteří mi pověděli zvláštní příběh. Jeden si troufl vyhrožovat mi, tak jsem ho zabil a nakrmil jím ostatní tři. Zpočátku odmítali jíst maso svého mrtvého druha, ale když už měli velký hlad, tak si to s tou svou láskou k němu rozmysleli. Lidé jsou taky jenom maso."
Balon byl šílený, Aeronje šílenější a Euron je nejšílenější ze všech. Viktarion se již chystal k odchodu, když Vraní oko řekl: "Král musí mít ženu, aby mu dala dědice, bratře. Potřebuji tě. Vydáš se do Otrokářského zálivu a přivezeš mi moji lásku?"
Já jsem také měl kdysi lásku. Viktarionovy ruce se sevřely v pěst a na podlahu odkápla krvavá krůpěj. Měl bych tě ubít k smrti a nakrmit tebou kraby, tak jak jsem to udělal s ní. "Ty přece máš syny," řekl svému bratrovi.
"Nemanželská děcka sprostého původu, narozená z kurev a plaček."
"Jsou z tvého těla."
"To je i obsah mého nočníku. Žádný z nich není vhodný k tomu, aby jednou seděl na Mořskokamenném trůnu, natožpak na Železném. Ne, k tomu, abych zplodil dědice, který toho bude hoden, potřebuji jinou ženu. Když se spojí krakatice s drakem, bratře, bude se třást celý svět."
"S jakým drakem?"
"S posledním z jejího rodu. Říkají, že je to ta nejkrásnější žena na světě. Vlasy má stříbrozlaté a oči jako ametysty… ale nemusíš mi věřit, bratře. Vydej se do Otrokářského zálivu a přiveď mi ji sem."
"Proč bych měl?" opáčil Viktarion.
"Pro lásku. Pro povinnost. Protože ti to tvůj král poroučí." Euron se uchechtl. "A pro Mořskokamenný trůn. Bude tvůj, jakmile si já zaberu pro sebe Železný trůn. Budeš mne následovat, tak jako jsem já následoval Balona… a tvoji vlastní právoplatní synové budou jednou následovat tebe."
Moji vlastní synové. Jenže aby měl muž právoplatného syna, musí mít nejdříve manželku. Viktarion neměl u žen štěstí. Euronovy dary jsou otrávené, připomněl si v duchu, a přesto…
"Rozhodnutí záleží na tobě, bratře. Žij jako poddaný nebo zemři jako král. Máš odvahu vzlétnout? Dokud se neodrazíš ke skoku, nikdy se to nedozvíš."
V Euronových jakoby usmívajících se očích se mihl stín uraženosti "Nebo od tebe žádám příliš? Je děsivé plout za

Valyrii."
"Plavil bych se s Železnou flotilou i do samotného pekla, kdyby toho bylo zatřebí." Když Viktarion rozevřel ruku, jeho dlaň byla rudá krví. "Vydám se do Otrokářského zálivu, ano. Najdu tam tu dračí ženu a přivedu ji sem." Ale ne pro tebe. Ukradl jsi mi manželku a zneuctil jsi mne. Já si tedy vezmu tvoji. Nejkrásnější žena na světě bude pro mne.

JAIME
P
ole před hradbami hradu Darry byla nově obdělávána. Spálená úroda byla zaorána a průzkumníci sera Addama hlásili, že v brázdách viděli ženy vytrhávat plevel, zatímco blízko lesa čistilo volské spřežení nový pozemek. Na stráži tam stál tucet vousatých mužů se sekerami.
Než Jaime a jeho kolona dosáhli hradu, všichni uprchlí za hradby. Brány hradu nalezli zavřené, stejně jako ty na Harrenově. Ledové přivítání od mé vlastní krve.
"Zatrubte na roh," nařídil. Ser Lemnos z Útesu sňal ze zad Herrockův roh a rozezvučel jej. Zatímco čekal na odpověď, pozoroval Jaime hnědorudou vlajku plápolající nad předmostním opevněním hradu svého bratrance. Lancel rozdělil vlajku na čtvrtiny, ve kterých se střídal lev s oráčem Darryů. Jaime v tom viděl ruku svého strýce, stejně jako ve volbě Lancelovy nevěsty. Rod Darryů vládl těmto krajinám od časů, kdy si Andalové podrobili První lidi. Ser Kevan si nepochybně uvědomil, že jeho syn bude mít snazší pořízení s místními rolníky, pokud na něj budou pohlížet jako na pokračování staré linie, které toto území náleží na základě sňatkového práva, spíš než královským výnosem. Kevan se měl stát Tommenovým pobočníkem. SerHarysje žába a moje sestra je blázen, pokud si myslí něco jiného.
Hradní brána se pomalu otevřela. "Můj bratranec zde nebude mít dost místa, aby ubytoval tisícovku mužů," řekl Jaime Silnokanci. "Postavíme tábor pod západní zdí. Chci, aby byl jeho obvod obehnán příkopem a kůly. V těchto končinách jsou ještě pořád psanci."
"Museli by být šílení, kdyby zaútočili na armádu tak početnou, jako je naše."
"Šílení nebo vyhladovělí." Jaime nebyl nakloněn jakkoli riskovat, co se obrany jeho mužů týkalo, dokud o psancích a jejich síle nebude mít lepší představu. Ser Dermot jel vedle něho s královskou korouhví se lvem a jelenem a ser Hugo s bílým praporcem Královské gardy. Rudého Ronneta pověřil Jaime úlohou bezpečně doprovodit Wylise Manderovského do Panenského přístavu, aby ho už raději neměl na očích.
Pia jela s jeho panoši, na valachovi, kterého pro ni našel Pecka. "Vypadá to jako hrad pro děti," slyšel ji Jaime říkat. Nepoznala žádný jiný domov nežHarrenov, přemítal. Každý jiný hrad v říši jí bude ve srovnání s ním připadat malý, snad jen kromě Skály.
Josmyn Peckovec jí řekl totéž. "Nesmíš ho posuzovat podle Harrenova. Černý Harren postavil svůj hrad obludně velký." Pia naslouchala se soustředěným výrazem, jako pětiletá holčička, kterou poučuje její septa. To je také všechno, čím je, malá holčička v ženském těle, zraněná a vystrašená. Pecka jí však byl okouzlený. Jaime měl podezření, že ten hoch zatím nepoznal ženu, a Pia byla stále docela hezká, pokud měla zavřená ústa. Předpokládám, že mu nijak neublíží, když se sní vyspí, pokud k tomu bude svolná.
Jeden z Horových mužů se pokusil ji znásilnit na Harrenově, a zdálo se, že je dost zmatený, když Jaime nařídil rytíři Ilynovi, aby mu za to uťal hlavu. "Měl jsem ji už předtím, nastokrát," mumlal stále dokola, když jej přinutili pokleknout.
"Nastokrát, milostpane. Měli jsme ji tu všichni." Když ser Hyn přinesl Pie jeho hlavu, přes rozbité zuby se usmála.
Hrad Darry během bojů již několikrát změnil pána, jednou byl vypálen a přinejmenším dvakrát vypleněn, ale Lancel zjevně neztrácel čas a ihned se pustil do práce. Hradní brána byla nově zavěšená, surová dubová prkna zesílená ozdobnými železnými hřeby. Na místě, kde kdysi shořely staré stáje, vyrostly nové, schody do pevnosti a okenice na mnoha oknech byly vyměněny. Na zčernalých kamenech bylo vidět, kde je olizovaly plameny, ale čas a deště je opět vybělí.
Za cimbuřím chodili po hradbách střelci s kušemi, někteří v rudých pláštích a přilbách se lvy na hřebenech, jiní v modré a šedé rodu Freyů. Jak Jaime přejížděl nádvoří, zpod kopyt Cti vybíhala kuřata, bekotaly tam ovce a zasmušilýma očima na ně hleděli rolníci. Ozbrojení rolníci, nemohl si nepovšimnout. Někteří měli kosy, jiní hole, další motyky naostřené do krutých bodců. Také tam byly k vidění sekery a spatřil rovněž několik vousatých mužů s rudými sedmicípými hvězdami našitými na otrhané špinavé haleny. Další zatracení vrabčáci. Odkud se všichni berou?
Po strýci Kevanovi nebylo nikde ani stopy. Ani po Lancelovi. Jenom mistr se vynořil, aby jej přivítal, s šedým rouchem pleskajícím ve větru kolem kostnatých nohou. "Pane veliteli, jsme poctěni touto… neočekávanou návštěvou. Musíte nám prominout naše nedostatečné přípravy. Bylo nám dáno na srozuměnou, že máte namířeno do Řekotočí."
"Dany jsme měli cestou," zalhal Jaime. Řekotočí počká. A kdyby se stalo, že bude obléhání ukončeno, než se k hradu dostane, alespoň nebude muset pozvednout zbraň proti rodu Tullyů.
Sesedl a předal Čest stájníkovi. "Najdu zde svého strýce?" Neřekl jeho jméno. Ser Kevan byl jediným strýcem, který mu ještě zbyl, posledním přeživším synem Tytose Lannistera.
"Ne, můj pane. Ser Kevan odsud po svatbě odjel." Mistr se popotáhl za svůj řetěz, jako by mu byl kolem krku příliš těsný. "Jsem si jistý, že lord Lancel bude potěšen, když uvidí tebe a… všechny tvoje chrabré rytíře. Ačkoli mne rmoutí, když musím přiznat, že hrad není schopen zajistit stravu pro takový počet mužů."
"Máme svoje vlastní zásoby. A ty jsi?"
"Mistr Ottomore, nechať se mému pánovi zlíbí. Paní Amerei vás chtěla přivítat osobně, ale dohlíží na přípravu hostiny na vaši počest. Doufám, že ty, pane, a tvoji hlavní rytíři a kapitáni se k nám připojí dnes večer u stolu."
"Teplý pokrm by byl nanejvýš vítán. Dny jsou chladné a vlhké." Jaime se rozhlédl po nádvoří, po vousatých obličejích vrabčáků. Příliš mnoho. A také příliš mnoho Freyů. "Kde najdu Tvrdokamenského?"

"Dostali jsme zprávu, že za Trojzubcem jsou psanci. Rytíř Harwyn vzal dvacet střelců a pět rytířů a jeli se s nimi vypořádat."
"A ser Lancel?"
"Prodlévá na modlitbách. Jeho lordstvo přikázalo, abychom ho při modlení nikdy nerušili."
Lancel a ser Bonifer spolu budou dobře vycházet. "Dobrá tedy." Měl by mít dost času promluvit si se svým bratrancem později. "Odveď mne do mých komnat a nechej přinést nahoru káď."
"Jestli to mého pána potěší, ubytovali jsme tě v Oráčově věži. Doprovodím tě tam."
"Já cestu znám." Jaime nebyl v tomto hradu cizincem. Společně s Cersei tam byli hosty podvakrát, jednou na cestě s Robertem na Zimohrad, podruhé cestou zpátky do Králova přístaviště. Třebaže to byl poměrně malý hrad, byl větší než hostinec, s dobrými loveckými podmínkami v povodí řeky. Robert Baratheon nikdy neodmítl využít pohostinnosti svých poddaných.
Pevnost byla stejná, jakou si ji pamatoval. "Stěny jsou stále holé," poznamenal Jaime, když jej mistr vedl chodbou.
"Lord Lancel doufá, že je jednoho dne bude moci pokrýt tapiseriemi," řekl Ottomore. "Výjevy zbožnosti a oddanosti."
Zbožnosti a oddanosti. Měl co dělat, aby se nedal do smíchu. Stěny byly holé i během jeho první návštěvy. Tyrion tehdy ukazoval na čtverce tmavšího kamene, kde dříve visely tapiserie. Ser Raymun mohl odstranit tapiserie, ovšem ne místa, kde visely. Později strčil Skřet plnou hrst zlaťáků jednomu z místních sluhů za klíč od sklepení, kde byly tapiserie uskladněny. Tyrion je s potutelným úsměvem ukazoval Jaimemu ve světle svíce; tkané portréty všech targaryenských králů od prvního Aegona ke druhému Aenysovi. "Kdybych to řekl Robertovi, možná by učinil mne pánem hradu," řekl trpaslík s radostným řehotem.
Mistr Ottomore vedl Jaimeho na vrcholek věže. "Věřím, že se zde budeš cítit pohodlně, pane. Tamhle je latrína, kdybys pocítil volání přírody. Z tvého okna je výhled na boží háj. Ložnice je napojena na komnatu Její milosti, s pokojíkem pro služebnou mezi nimi."
"Tohle jsou komnaty pána hradu?"
"Ano, můj pane."
"Můj bratranec je příliš laskavý. Neměl jsem v úmyslu vyhnat Lancela z jeho vlastní ložnice."
"Lord Lancel spí v septu."
Spis Matkou a Pannou, když má živou ženu hned za dveřmi? Jaime nevěděl, jestli se tomu má smát, nebo nad tím plakat. Možná se modlí o to, aby mu ztvrdl úd. V Králově přístavišti se povídalo, že Lancelovo zranění jej učinilo neschopným. Přesto by měl mít aspoň tolik rozumu, aby se o to snažil Jeho bratranec nebude mít vlastnictví nových území jisté, dokud nezplodí se svou napůl darryjskou manželkou syna. Jaime začínal litovat, že se rozhodl sem přijet. Poděkoval Ottomoreovi, připomněl mu koupel a nařídil Peckovi, aby ho vyprovodil.
Komnata pána hradu se od jeho poslední návštěvy změnila, ovšem ne k lepšímu. Podlahu pokrývaly rozedřené rohože namísto jemného myrského koberce, který tam byl posledně, a všechen nábytek byl nový a hrubě vyrobený. Ser Raymun Dany byl natolik vznešený, že spal v posteli s hnědými sametovými nebesy a dubovými sloupky s vyřezávanými šlahouny a listy vinné révy; Lancelovým ložem byl neforemný slamník umístěný pod oknem, kde jej nepochybně budilo první ranní světlo. Druhá postel byla zřejmě spálena, nebo rozbita na kusy nebo ukradena, a přesto…
Když přinesli káď, Malý Lew stáhl Jaimemu boty a pomohl mu sundat zlatou ruku. Peck a Garrett nanosili vodu a Pia našla něco čistého, do čeho se mohla obléci. Dívka se na něj plaše podívala, když ze sebe setřásl kabátec. Jaime si byl nepříjemně vědom křivky jejího boku a prsu pod hrubě tkaným hnědým šatem. Zjistil, že vzpomíná na věci, které mu Pia šeptala na Harrenově, té noci, kdy mu ji Qyburn poslal do postele. Někdy, když jsem sjiným mužem, řekla, zavřu oči a představuju si, že jste to na mně vy, pane.
Byl vděčný, že má v kádi tolik vody, aby skryla jeho vzrušení. Jak se ponořil do kouřící vody, vzpomněl si na jinou lázeň, tu, kterou sdílel s Brienne. Měl tehdy horečku, byl zesláblý ze ztráty krve a horko jej zmámilo natolik, že začal říkat věci, které měl raději nechat nevyřčené. Tentokrát žádnou takovou výmluvu neměl. Vzpomeň si na svůj slib. Pia je vhodnější do Tyrionovy postele než do tvé. "Přines mi mýdlo a tuhý kartáč," řekl Peckovi. "Pio, ty můžeš odejít."
"Ano, milostpane. Děkuju, milostpane." Když mluvila, přikrývala si ústa, aby schovala rozbité zuby.
"Chceš ji?" zeptal se Jaime Peckovce, když odešla.
Panoš zrudl jako řípa.
"Jestli ti to dovolí, tak si ji vezmi. Nepochybuji, že tě naučí pár věcí, které shledáš užitečnými ve svou svatební noc, a neboj se, bastarda s ní mít nebudeš." Pia roztahovala nohy pro polovinu armády jeho otce a nikdy neotěhotněla; se vší pravděpodobností byla neplodná. "Pokud s ní ale půjdeš do postele, buď na ni něžný."
"Něžný, můj pane? Jak… jak mám…?"
"Sladká slova. Něžné doteky. Oženit se s ní sice nehodláš, ale pokud s ní budeš v posteli, chovej se k ní, jako by to byla tvoje nevěsta."
Chlapec přikývl. "Můj pane. Já… kam ji mám vzít? Nikde tu není žádné místo, kde… kde…"
"Kde byste byli sami?" Jaime se zasmál. "Za pár hodin bude večeře. Ten slamník vypadá neforemně, ale měl by stačit."
Pecka vytřeštil oči. "V posteli jeho lordstva?"
"Sám si budeš připadat jako lord, až bude po všem, pokud Pia zná svoji práci." A někdo by měl tu mizernou matraci konečně řádně využít.
Když toho večera sestupoval k hostině, měl na sobě Jaime Lannister rudý sametový kabátec s prostřihy ze zlatého brokátu a zlatý řetěz s cvočky z černých démantů. Také si připjal svoji zlatou ruku, nablýskanou do jemného zářivého lesku. To místo nebylo vhodné k tomu, aby na sobě měl svůj bílý šat. Povinnosti jej očekávaly v Řekotočí; sem jej přivedla temnější potřeba.

Velké síni hradu Dany se říkalo velká jen ze zdvořilosti. Ode zdi ke zdi tam stály stoly na kozách a stropní trámy byly zčernalé kouřem. Jaimeho usadili k vyvýšenému stolu, napravo od Lancelovy prázdné židle. "Můj bratranec se k nám na večeři nepřipojí?" zeptal se, když si sedal.
"Můj pán dává přednost půstu," řekla Lancelova manželka, paní Amerei. "Ochořel žalem za ubohého Nejvyššího septona." Byla to statná, dlouhonohá a prsatá dívka ve věku dvaceti osmi let, od pohledu zdravé děvče, třebaže její pobledlý obličej bez brady Jaimemu připomínal jeho zesnulého a nikým neoplakávaného bratrance Cleose, který vždycky vypadal tak trochu jako lasička.
On se postí? Je to ještě větší blázen, než jsem si myslel Jeho bratranec by měl být zaneprázdněný snahou zplodit se svou vdovou malého dědice s lasiččí tvářičkou, místo aby se snažil vyhladovět sám sebe k smrti. Divil se, co by na novou horlivost svého syna asi řekl ser Kevan. Že by tohle byl důvod jeho náhlého odjezdu?
Nad miskami s polévkou z fazolí a slaniny pověděla paní Amerei Jaimemu, jak jejího prvního manžela zabil ser Gregor elegáne, když Freyové ještě bojovali na straně Robba Starka. "Prosila jsem ho, aby tam nejezdil, ale můj Pate byl, och, tdkvelmi statečný; přísahal, že on je tím mužem, který to monstrum zabije. Chtěl si vydobýt slávu."
To chceme všichni "Když jsem byl panoš, říkal jsem si, že jsem muž, který zabije Usměvavého rytíře."
"Usměvavého rytíře?" zeptala se nechápavě. "Kdo to byl?"
Hora mého dětství. Dvakrát tak velký a dvakrát tak šílený.
"Psanec, dávno mrtvý. Nikdo, kvůli komu by si moje paní musela dělat starosti."
Amereiny rty se zachvěly a z hnědých očí jí stekly slzy.
"Musíš mé dceři odpustit," řekla starší žena. Lady Amerei si s sebou přivedla na Dany množství dalších Freyů; sestru, strýce, nevlastního strýce, různé sestřenice… a svoji matku, která pocházela z rodu Darryů. "Stále truchlí kvůli svému otci."
"Psanci ho zabili" vzlykala paní Amerei. "Otec tam jel jen proto, aby vykoupil Petyra Uhra. Přinesl jim zlato, o které žádali, ale oni ho i tak zavěsili."
"Pověsili, Amy. Tvůj otec nebyl tapiserie." Paní Mariya se otočila zpátky k Jaimemu. "Určitě jsi ho znal, pane."
"Kdysi jsme spolu sloužili jako panoši na Chřástalově." Nezašel by tak daleko, aby tvrdil, že byli přátelé. Když tam Jaime přijel, Merrett Frey byl hradní rváč, který se povyšoval nad všechny mladší chlapce. Pak se pokusil dovolit si na mě. "Byl velmi… silný." To byla jediná pochvala, která ho napadla. Merret byl pomalý, neobratný a hloupý, ale byl silný.
"Bojovali jste společně proti Bratrstvu z Královlesa," vzlykla paní Amerei. "Otec mi o tom vyprávěl."
Chceš říct, že se otec chlubil a lhal. "Ano, bojovali." Freyovým hlavním přínosem v boji bylo to, že se nakazil syfilitidou od jedné táborové poběhlice a nechal se zajmout Bílou srnou. Královna psanců mu vypálila svůj znak do zadnice, načež jej poslala za výkupné zpátky k Sumneru Chřástalovi. Merrett pak nebyl čtrnáct dni schopen se posadit, třebaže Jaime pochyboval o tom, že doruda rozžhavené železo bylo z poloviny tak strašlivé jako kotlíky toho hnusu, co jej jeho druhové panoši nutili sníst, jakmile byl navrácen. Chlapci jsou ti nekrutějšítvorovéna světě. Uchopil do zlaté ruky svůj vinný pohár a zvedl jej. "Na Merrettovu památku," řekl. Bylo snazší pít na toho muže než o něm mluvit.
Po přípitku přestala paní Amerei plakat a řeč u stolu se stočila k vlkům, těm čtyřnohým. Ser Danwell Frey tvrdil, že je jich kolem víc, než pamatuje dokonce jeho dědeček. "Úplně se přestali bát lidí. Jejich smečky útočily na náš průvod se zavazadly cestou z Dvojčat. Naši lučištníci jich museli celý tucet pozabíjet, než ostatní utekli." Ser Addam připustil, že jejich kolona čelila podobným problémům cestou z Králova přístaviště.
Jaime se soustředil na krmi před sebou, levou rukou trhal kousky chleba a pravou zápolil se svým vinným pohárem. Pozoroval sera Addama, jak se snaží okouzlit dívku vedle sebe, díval se na Steffona Rychlovce, jak znovu bojuje s pomocí chleba, ořechů a mrkve bitvu za Královo přístaviště. Ser Lemnos si stáhl na klín obsluhovačku, naléhal na ni, aby zatroubila na jeho roh, zatímco ser Dermot bláznil pár panošům hlavu líčením rytířských dobrodružství v Dešťolese. Ser Hugo Vancovský o kus níž u stolu zavřel oči. Přemítá o tajemstvích života, pomyslel si Jaime. Bud to, nebo si zdříml mezi dvěma chody. Otočil se zpátky k paní Mariye. "Ti psanci, co zabili tvého manžela… byla to skupina lorda Berika?"
"To jsme si zpočátku mysleli." Ačkoli byly vlasy paní Mariye prokvetlé šedí, byla to stále pohledná žena. "Vrahové se rozptýlili, když opustili Starokameny. Lord Vypren sledoval jednu skupinu do Krásnotrhu, ale tam je ztratil. Černý Walder vedl psy a lovce do Stařenina močálu za dalšími. Rolníci popřeli, že by je viděli, ale když se jich zeptal zostra, zpívali jinou píseň. Mluvili o jednookém muži a jiném, co nosí žlutý plášť… a o ženě v plášti s kápí."
"Žena?" Myslel by si, že Bílá srna naučila Merretta, že se má držet od psaneckých žen co nejdál. "Žena byla taky v Bratrstvu z Královlesa."
"Tu znám." Jak by ne, naznačoval její tón, když zanechala svoji značku na mém manželovi? "Bílá srna byla mladá a krásná, jak říkali. Ta žena v kápi není ani jedno z toho. Ti rolníci nás přiměli uvěřit, že její tvář je ztrhaná a zjizvená a že je strašlivé pohlédnout jí do očí. Tvrdili, že vedla psance."
"Vedla je?" Tomu mohl Jaime stěží uvěřit. "Berik Dondarrion a ten rudý kněz…"
"…nebyli nikde k vidění." PaníMariya působila sebejistě.
"Dondarrion je mrtvý," ozval se Silnokanec. "Hora mu prohnal nůž okem, máme s sebou muže, kteří to viděli."
"To je jeden příběh," připustil ser Addam. "Ovšem jiní ti řeknou, že lorda Berika nelze zabít."
"Ser Harwyn říká, že ty příběhy jsou lživé." Paní Amerei si namotávala cop kolem prstu. "Slíbil mi hlavu lorda Berika. Je velmi galantní." Pod svými slzami se červenala.
Jaime si vzpomněl na hlavu, kterou dal Pie. Téměř slyšel svého malého bratra, jak se chechtá. Kdy se přestaly dávat ženám květiny? mohl by se Tyrion zeptat. Také by měl pár vhodných slov pro Harwyna Blummu, třebaže galantní by mezi nimi nebylo. Blummovi bratři byli velcí chlapíci se silnými krky a rudými tvářemi; hlasití a energičtí, rychle se

dávali do smíchu, rychle se rozhněvali, rychle odpouštěli. Harwyn byl zcela jiným druhem Blumma; s tvrdýma očima a málomluvný, neodpouštějící… a smrtonosný, když třímal v ruce svoje kladivo. Dobrý velitel posádky, ovšem nikoli člověk, kterého by bylo radno milovat. Ačkoli… Jaime se zahleděl na paní Amerei.
Sluhové přinášeli rybí chod, říční štiku pečenou v kůrce z bylin a drcených ořechů. Lancelova paní ji ochutnala, pochválila a poručila, aby byla první porce naservírována Jaimemu. Když před něj rybu položili, naklonila se přes prázdné místo svého manžela a dotkla se jeho zlaté ruky. "Ty bys mohl zabít lorda Berika, sere Jaime. Skolil jsi Usměvavého rytíře. Prosím, můj pane, prosím tě o to, zůstaň zde a pomoz nám s lordem Berikem a Ohařem." Její bledé prsty svíraly jeho zlaté.
Myslí si snad, že to cítím? "Usměvavého rytíře zabil Meč jitra, moje paní. Ser Arthur Dayne, lepší rytíř než já." Jaime odtáhl svoje zlaté prsty a znovu se otočil k pani Mariye. "Jak daleko stopoval Černý Walder tu ženu v kápi a její muže?"
"Jeho psi znovu zachytili jejich pach severně od Stařenina močálu," odpověděla žena. "Přísahal, že od nich nebyl vzdálen víc než půl dne, když mu zmizeli na Šíji."
"Ať si tam shnijí," prohlásil ser Lemnos zvesela. "Jestli jsou bohové dobří, spolknou je tekuté písky nebo je sežerou ještěrkolvi."
"Nebo je zajmou žabožrouti," přidal se ser Danwell. "Ani bych se nedivil, kdyby bažináři psance ukrývali."
"Kéž by to dělali jen oni," řekla paní Mariya. "Někteří z říčních lordů také zacházejí s muži lorda Berika v rukavičkách."
"Prostý lid rovněž," ušklíbla se její dcera. "Ser Harwyn říká, že je schovávají a živí, a když se jich zeptá, kam odešli, lžou. Lžou svým vlastním pánům!"
"Nechtě jim vyškubat jazyky," naléhal Silnokanec.
"To už bys z nich pak nedostal žádné odpovědi," řekl Jaime. "Jestli stojíte o jejich pomoc, musíte je přivést k tomu, aby vás měli rádi. Takto to dělal Arthur Dayne, když jsme vyjeli proti Bratrstvu z Královlesa. Platil prostým lidem za jídlo, které jsme , snědli, přednášel jejich stížnosti králi Aerysovi, rozšiřoval pastviny kolem jejich vesnic, dokonce jim vydobyl právo porazit pro sebe každoročně určitý počet stromů a ulovit si na podzim několik kusů z královské zvěře. Lesní lid vzhlížel k Toyneovi, ale ser Artur pro ně udělal víc, než mohlo kdy udělat Bratrstvo, a získal je na naši stranu. Zbytek už byl snadný."
"Lord velitel hovoří moudře," řekla paní Mariya. "Nikdy se těch psanců nezbavíme, dokud prostý lid nezačne milovat Lancela stejně, jako kdysi měli rádi mého otce a děda."
Jaime se podíval na prázdné místo svého bratrance. Modlením si však Lanceljejich lásku nikdy nezíská.
Paní Amerei našpulila ústa. "Sere Jaime, neopouštěj nás, prosím. Můj pan manžel tě potřebuje a já také. Jsou strašlivé časy. Některé noci nemohu strachy ani spát."
"Moje místo je u krále, má paní."
"Já proti nim vyjedu," nabídl se Silnokanec. "Jakmile to skoncujeme s Řekotočím, budou mě svrbět ruce po dalším boji. Ne že by mi Berik Dondarrion měl nějaký dát. Vzpomínám si na toho muže z turnajů. Pohledný mladík v pěkném plášti. Štíhlý a nezkušený."
"To bylo předtím, než zemřel," ozval se mladý ser Arwood Frey. "Lidé říkají, že ho smrt změnila. Můžeš ho zabít, ale on mrtvý nezůstane. Jak lze proti takovému muži bojovat? A taky je tu Ohař. V Solnopánvích zabil dvacet mužů."
Silnokanec vybuchl v hlasitý smích. "Možná dvacet tlustých hostinských. Dvacet slouhů čurajících si do kaťat. Dvacet žebravých bratří vyzbrojených miskami. Ne dvacet rytířů. Ne dvacatero mne."
"V Solnopánvích je rytíř," nedal se odbýt ser Arwood. "Ukryl se za svými zdmi, zatímco Clegane a jeho šílení psi plenili město. Ty jsi neviděl věci, které dělal, pane. Já ano. Když ta zpráva pronikla do Dvojčat, jel jsem se tam podívat s Harysem Vysockým, jeho bratrem Donnelem a půl stovkou mužů, lučištníků a zbrojnošů. Jediné, co zůstalo v Solnopánvích, byl hrad, a starý ser Quincy tak vystrašený, že ani neotevřel bránu, jen na nás křičel z hradeb. Zbytek byly kosti a popel. Celé město. Ohař všechny budovy podpálil, lidi posekal a se smíchem odjel. Ženy… nevěřil bys, co udělal některým ženám. Nebudu o tom hovořit u tabule. Dělalo se mi špatně, když jsem to viděl."
"Já jsem plakala, když jsem to slyšela," přitakala paní Amerei.
Jaime usrkával víno. "Co vás vede k přesvědčení, že to byl Ohař?" To, co popisovali, znělo spíš jako Gregorova práce než Sandorova. Sandor býval brutální, to ano, ale byl to jeho velký bratr, kdo byl v rodu Cleganů opravdovou zrůdou.
"Viděli ho," řekl ser Arwood. "Ta jeho přilbice se nedá tak snadno pomýlit ani zapomenout. A našlo se pár takových, co to přežili a vyprávěli, jak to bylo. Děvčátko, které znásilnil, nějací chlapci, co se schovali, žena, kterou jsme našli zaklíněnou pod zčernalým trámem, rybáři, kteří tu řezničinu viděli ze svých člunů…"
"Neříkej tomu řezničina," řekla tiše lady Mariya. "Urážíš tím všechny poctivé řezníky. Solnopánve byly dílem odporné zrůdy v lidské kůži."
Tohle je čas zrůd, přemítal Jaime, lvů, vlků a vzteklých psů, havranů a vran mrchožroutek.
"Odporné dílo." Silnokanec si znovu dolil pohár. "Paní Mariyo, paní Amerei, vaše úzkost mne dojala. Máte moje slovo, že jakmile Řekotočí padne, vrátím se sem, uštvu Ohaře a zabiju ho pro vás. Psi mne neděsí."
Tenhle by měl. Oba muži byli velcí a silní, ale Sandor Clegane byl mnohem rychlejší a bojoval s takovou zuřivostí, že Lyle z Chřástalova nemohl doufat, že by se mu vyrovnal.
Paní Amerei však byla touto myšlenkou nadšená. "Jsi opravdový rytíř, sere Lyle, když chceš pomoci dámě v tísni." Alespoň že se o sobě nevyjádřila jako o "panně". Jaime se natáhl po svém poháru a převrhl jej. Lněný ubrus vpíjel víno. Jak se rudá skvrna rozšiřovala, jeho společníci předstírali, že si toho nevšimli. Zdvořilost urozených, řekl si v duchu, ale chutnalo to jen jako lítost. Prudce vstal. "Moje paní, omluv mne, prosím."
Paní Amerei vypadala zaraženě. "Ty už nás opouštíš? Ještě přijde na řadu telecí a kapouni nadívaní pórkem a houbami."

"Velmi lákavé, opravdu, ale už bych nepozřel ani sousto. Musím hovořit se svým bratrancem." Jaime se uklonil a zanechal je jejich jídlu.
I na nádvoří se jedlo. Vrabčáci se tam shlukli kolem tuctu varných ohňů, ohřívali si ruce v chladu soumraku a dívali se, jak se nad plameny se sykotem opékají silné klobásky. Musela jich tam být stovka. Neužitečná ústa. Jaime si říkal, jaké množství klobás jim jeho bratranec Lancel vydal a čím má v úmyslu krmit je, až klobásy dojdou. Do zimy budou jíst krysy, pokud nesklidí úrodu. Takhle pozdě na podzim již nebyly velké šance na další sklizeň.
Septum našel mimo vnitřní nádvoří hradu; sedmihrannou budovu bez oken, napůl dřevěnou, s vyřezávanými dřevěnými dveřmi a taškovou střechou. Na jejích schodech seděli tři vrabčáci. Když se Jaime přiblížil, vstali. "Kampak, můj pane?" zeptal se jeden. Byl nejmenší z těch tří, ale měl největší vous.
"Dovnitř."
"Jeho lordstvo se tam modlí."
"Jeho lordstvo je můj bratranec."
"Nuže, můj pane," řekl jiný vrabčák, obrovský plešatý mužský se sedmicípou hvězdou namalovanou nad jedním okem, "snad nechcete vyrušovat svého bratrance v modlitbách."
"Lord Lancel prosí Otce na nebesích o radu," řekl třetí vrabčák, ten bezvousý. Chlapec, pomyslel si Jaime, ale hlas napovídal, že jde o ženu oblečenou v beztvarých cárech a zrezivělé kroužkové košili. "Modlí se za duši Nejvyššího septona a za všechny ostatní zesnulé."
"Ti budou mrtví i zítra," opáčil Jaime. "Otec na nebesích má víc času než já. Víte, kdo jsem?"
"Nějaký urozený pán," odpověděl muž s hvězdnatým okem.
"Nějaký mrzák," řekl ten malý s velkým vousem.
"Králokat," řekla žena, "jenže my nejsme králové, jenom Nuzní druhové, a vy nepůjdete dál, dokud to jeho lordstvo nedovolí." Zvedla palici s hroty a malý muž vedle ní zdvihl sekeru.
Dveře za nimi se otevřely. "Nechtě mého bratrance projít v pokoji, přátelé," řekl Lancel tiše. "Očekávám ho."
Vrabčáci poodstoupili stranou.
Lancel vypadal ještě hubenější, než byl v Králově přístavišti. Byl bos a oblečený v prosté haleně z režného plátna, která z něj na pohled činila spíš žebráka než pána. Temeno hlavy měl hladce oholené, ale vous mu maličko povyrostl. Zvát jej broskvovým chmýřím by bylo urážkou broskve. Podivně ladil s bílými vlasy kolem jeho uší.
"Bratrance," řekl Jaime, když byli v septu sami, "copak jsi sakra úplně přišel o rozum?"
"Já tomu raději říkám, že jsem nalezl víru."
"Kde je tvůj otec?"
"Odjel. Pohádali jsme se." Lancel poklekl před oltářem svého druhého Otce. "Pomodlíš se se mnou, Jaime?"
"A když se pěkně pomodlím, dá mi Otec novou ruku?"
"Ne. Ale Válečník ti dá odvahu, Kovář ti propůjčí sílu a Stařena ti poskytne moudrost."
"Já potřebuji ruku." Nad vyřezávanými oltáři se tyčily podobizny Sedmi bohů z tmavého dřeva, které se lesklo ve světle svící. Ve vzduchu se vznášela slabá vůně kadidla. "Ty spíš tady dole?"
"Každou noc si rozdělám lože pod jiným oltářem a Sedm mi sesílá vize."
Baelor Požehnaný také kdysi míval vize. Zvlášť když se postil. "Jak je to dlouho, co jsi naposledy jedl?"
"Moje víra mi poskytuje veškerou výživu, kterou potřebuji."
"Víra je jako ovesná kaše. Je lepší s mlékem a medem."
"Zdálo se mi o tom, že přijdeš. V tom snu jsi věděl, co. jsem udělal. Jak jsem zhřešil. Zabil jsi mne kvůli tomu."
"Spíš zabiješ sám sebe vším tímhle postěním. Nepostil se snad Baelor Požehnaný tak dlouho, až ho to dostalo na umrlčí katafalk?"
"Naše životy jsou plameny svíce, stojí psáno v Sedmicípéhvězdě. Jakýkoli bludný závan větru nás může uhasit. Smrt není v tomto světě nikdy daleko a sedmero pekel očekává hříšníky, kteří se nekají ze svých hříchů. Modli se se mnou, Jaime."
"Když to udělám, sníš misku ovesné kaše?" Když jeho bratranec neodpověděl, Jaime si povzdechl. "Měl bys spát se svou ženou, ne s Pannou. Ty potřebuješ syna s darryjskou krví, jestli si chceš udržet tento hrad."
"Hromada studeného kamení. Nikdy jsem o ni nežádal. Nikdy jsem ji nechtěl. Chtěl jsem jenom…" Lancel se zachvěl. "Sedm, spaste mne, ale chtěl jsem být tebou."
Jaime se musel dát do smíchu. "Raději mnou než Baelorem Požehnaným. Darry potřebuje lva, bratránku. Stejně tak tvoje malá Freyová. Zvlhne mezi nohama pokaždé, když se někdo zmíní o Tvrdokamenském. Zatím se s ním ještě nevyspala, ale brzy to udělá."
"Pokud ho miluje, přeji jim vzájemné potěšení."
"Lev by neměl mít parohy. Vzal sis tu dívku za manželku."
"Odříkal jsem jakási slova a přehodil jí kolem ramen rudý plášť, ale to jen proto, abych se zavděčil otci. Sňatek vyžaduje stvrzení v manželském loži. Král Baelor byl přinucen oženit se se svou sestrou Daenou, ale nikdy spolu nežili jako muž a žena, zavrhl ji ihned po korunovaci."
"Říši by byl lépe posloužil, kdyby byl zavřel oči a vyspal se s ní. Znám dějiny dost dobře, abych tohle věděl. V každém případě není pravděpodobné, že bys právě ty byl považován za nového Baelora Požehnaného."
"To ne," připustil Lancel. "Byl to vzácný duch, čistý, statečný a nevinný, nedotčený veškerými zly tohoto světa. Já jsem hříšník a je toho mnoho a ještě víc, co si musím odpykat."
Jaime položil svému bratranci ruku na rameno. "Co ty víš o hříchu, bratránku? Já zabil svého krále."
"Statečný muž zabíjí mečem, zbabělec vinným měchem. Oba jsme královrazi, pane."
"Robert nebyl skutečný král. Někteří by mohli dokonce namítnout, že jelen je pro lva přirozenou kořistí." Jaime cítil pod

kůží svého bratrance kosti… a ještě něco jiného. Lancel měl pod halenou žíněnou košili. "Co ještě jsi udělal, že to vyžaduje takové pokání? Pověz."
Jeho bratranec sklopil hlavu. Po tvářích mu stékaly slzy.
Ty slzy byly veškerou odpovědí, kterou Jaime potřeboval. "Zabil jsi krále," řekl, "a pak jsi spal s královnou."
"Nikdy jsem…"
"…neléhal s mojí drahou sestrou?" Řekni to. Řekni to\
"Nikdy jsem nevypustil svoje semeno do… do její…"
"…kundy?" navrhl Jaime.
"…do jejího lůna," dořekl Lancel. "To není zrada, pokud se neuděláš dovnitř. Poskytl jsem jí útěchu, když král zemřel. Ty jsi byl v zajetí, tvůj otec v poli a tvůj bratr… ona se ho bála a měla k tomu dobré důvody. Přiměl mne zradit ji."
"Opravdu?" Lancel a ser Osmund a kdo ještě? Byla ta část o Měsíčním chlapci jenom pošklebek? "Nutil jsi ji?"
"Nel Já ji miloval. Chtěl jsem ji chránit."
Chtěl jsi být mnou. Cítil, jak jej svrbí jeho fantomové prsty. V den, kdy ho přišla jeho sestra do Bílé věže poprosit, ať se zřekne svého slibu, tak se smála, když ji odmítl, a vychloubala se, že mu lhala už natisíckrát. Jaime to považoval za neobratný pokus ublížit mu stejně, jako ublížil on jí. Možná to byla jediná pravdivá věc, kterou mi kdy řekla.
"Nemysli si o královně nic špatného," prosil Lancel. "Všechno tělesné je slabé, Jaime. Z našeho hříchu nevzešla žádná škoda. Žádný… bastard."
"Ne. Bastardi se zřídkakdy dělají na břicho." Napadlo ho, co by jeho bratranec řekl, kdyby se mu měl on vyznat ze svých vlastních hříchů, ze tří skutečných zrad, které Cersei pojmenovala Joffrey, Tommen a Myrcella.
"Po bitvě jsem měl na Její Výsost vztek, ale Nejvyšší septon řekl, že jí musím odpustit."
"Ty ses vyznal ze svých hříchů Jeho Nejvyšší Svatosti?"
"Modlil se za mne, když jsem byl zraněn. Byl to dobrý člověk."
Je to mrtvý člověk. Zvonily za něj zvony. Napadlo ho, zda má jeho bratranec tušení, jaké ovoce jeho slova přinesla.
"Lanceli, ty jsi zatracený blázen."
"Máš pravdu," přitakal Lancel, "ale moje bláznovství je již za mnou, pane. Požádal jsem Otce na nebesích, aby mi ukázal cestu, a on to udělal. Zříkám se svého panského titulu a své ženy, Tvrdokamenský si může nechat oboje, jestli chce. Ráno se vrátím do Králova přístaviště a složím slib před novým Nejvyšším septonem a Sedmi. Mám v úmyslu připojit se k Válečníkovým synům."
Lancelova slova mu nedávala smysl. "Řád Válečníkových synů byl zakázán před třemi sty lety."
"Nový Nejvyšší septon jej obnovil, vyslal výzvu povolávající ctihodné rytíře, aby svěřili své životy a svoje meče do služeb Sedmi. A má být obnoven rovněž řád Nuzných druhů."
"Proč by tohle Železný trůn dovolil?" Jeden z dřívějších targaryenských králů bojoval celé roky, aby tyto dva vojenské řády potlačil, jak si Jaime vzpomněl, třebaže si nevzpomínal, který to byl. Možná Maegor nebo první Jaehaerys. Tyrion by to věděl.
"Jeho Nejvyšší Svatost píše, že král Tommen k tomu dal své svolení. Ukážu ti ten list, jestli chceš."
"I kdyby to byla pravda… jsi lev ze Skály, lord. Máš hrad, ženu, území, které musíš bránit, lid, který musíš ochraňovat. Jsou li bohové dobří, budeš mít syny ze své krve, kteří se stanou tvými následníky. Proč bys měl všechno tohle zahodit kvůli nějaké… kvůli nějaké přísaze?"
"Proč jsi to udělal ty?" zeptal se jej Lancel tiše.
Kvůli cti, mohl by Jaime odpovědět. Kvůli slávě. Jenže by to byla lež. Čest a sláva v tom sehrály svou roli, ale jinak to udělal hlavně kvůli Cersei. Ze rtů mu unikl smích. "Je to Nejvyšší septon, za kým chceš utéct, nebo moje drahá sestra? Modli se kvůli tomu, bratránku. Modli se usilovně."
"Pomodlíš se se mnou, Jaime?"
Rozhlédl se po septu, po bozích. Matka plná milosrdenství. Otec, přísný soudce, Válečník s jednou rukou na svém meči. Cizinec ve stínu, jeho pololidská tvář schovaná pod kápí pláště. Já si myslel, že jsem Válečník, a Cersei, že je Panna, jenže ona byla po celou dobu Cizinec, skrývající svoji skutečnou tvář před mým pohledem. "Pomodli se za mne ty, jestli chceš," řekl svému bratranci. "Já už jsem všechna slova zapomněl."
Vrabčáci stále prodlévali na schodech, když Jaime vycházel zpátky do noci. "Děkuji vám," řekl jim. "Připadám si teď o hodně svatější."
Šel a vyhledal sera Hyna a pár mečů.
Hradní nádvoří bylo plné očí a uší. Aby jim unikli, vyhledali boží háj. Tam žádní vrabčáci nebyli, jenom stromy, holé a zadumané, natahující černé větve k obloze. Pod nohama jim křupala vrstva mrtvého listí.
"Vidíš to okno, sere?" Jaime ukázal hrotem meče. "To byla ložnice Raymuna Darryho, kde spal král Robert na naší zpáteční cestě ze Zimohradu. Dcera Nedá Starka utekla, když její vlk napadl Joffa, určitě si vzpomeneš. Moje sestra chtěla, aby za to to děvče přišlo o ruku. Starý způsob odplaty za útok na příslušníka královského rodu. Robert jí řekl, že je to kruté a šílené. Hádali se spolu polovinu noci… nu, Cersei se hádala a Robert pil. Po půlnoci mne Cersei zavolala dovnitř. Král tam ležel roztažený na myrském koberci a chrápal, nevěděl o sobě. Zeptal jsem se své sestry, jestli ho mám odnést do postele. Ona mi řekla, abych odnesl do postele ji, a vyhrnula si sukně. Vzal jsem si ji na posteli Raymuna Darryho, poté co jsem překročil Roberta. Kdyby se Jeho Veličenstvo tehdy probudilo, zabil bych ho, tam a tehdy. Nebyl by to první král, který by zemřel mým mečem… ale, ty ten příběh znáš, ne?" Sekl do větve stromu, rozsekl ji vpůli. "A zatímco jsem ji šoustal, Cersei křičela.- "Já chci." Myslel jsem, že tím myslí mne, jenže ona chtěla Stárkovo děvče, mrtvé nebo zmrzačené." Věci, které dělám pro lásku. "Stalo se jen náhodou, že Stárkovi muži našli to děvče přede mnou. Kdybych na ni narazil jako první…"
Jizvy od neštovic na tváři sera Hyna se ve světle pochodně staly černými dírami temnými jako Jaimeho duše. Vydal

kdákavý zvuk.
On se mi směje, uvědomil se Jaime Lannister. "Podle všeho, co vím, jsi moji sestru šukal taky, ty od neštovic podobaný bastarde," procedil mezi zuby. "Tak zavři tu svoji zatracenou držťku a zabij mě, jestli to dokážeš."

BRIENNE

K
lášter stál na ostrůvku asi půl míle od pobřeží, kde se široké ústí Trojzubce rozšiřovalo ještě víc, aby se setkalo s Krabím zálivem. I ze břehu bylo patrné, že se jeho obyvatelům dobře daří. Jeho svah byl pokrytý terasovitými poli, pod nimi byly vidět rybí sádky, nahoře pak větrný mlýn, jehož lopatky ze dřeva a plátna se pomalu otáčely v mírném vánku. Brienne zahlédla ovce pasoucí se na úbočí a čápy brodící se v mělkých vodách kolem přístaviště pro přívoz.
"Solnopánve jsou hned za vodou," řekl septon Meribald a ukázal přes záliv na sever. "Bratři nás převezou za ranního přílivu, ačkoli se již předem obávám, co tam najdeme. Užijme si teplého jídla, než tomu budeme muset čelit. Bratři vždycky mají nějakou tu kost i pro Psa." Pes zaštěkal a zavrtěl ocasem.
Čára přílivu nyní ustupovala, a to velmi rychle. Voda, která oddělovala ostrov od pobřeží, po sobě zanechávala širokou plochu lesknoucích se hnědých nánosů tečkovaných přílivovými jezírky, jež se v odpoledním slunci leskla jako zlaté mince. Brienne se poškrábala vzadu na krku, kde ji pokousal jakýsi hmyz. Sepnula si vlasy v týle a slunce ji hřálo do kůže.
"Proč tomu říkají Tichý ostrov?" zeptal se Podrick.
"Ti, co tam přebývají, jsou kajícníci, kteří si odpykávají své hříchy rozjímáním, modlitbami a mlčením. Svolení mluvit mají jen Starší bratr a jeho proktoři - a i proktoři jen jeden den z každých sedmi."
"Tiché sestry nemluví nikdy," řekl Podrick. "Slyšel jsem, že nemají jazyky."
Septon Meribald se usmál. "Těmito povídačkami strašily matky své dcery i v době, kdy jsem byl ve tvém věku. Nebyla to pravda tehdy a není to pravda ani teď. Slib mlčenlivosti je skutkem kajícnosti, obětí, kterou dokazujeme svou oddanost Sedmi na nebesích. Pro němého člověka by bylo složit slib mlčenlivosti totéž jako pro beznohého vzdát se tance." Vedl svého osla dolů po svahu, kynul jim, aby jej následovali. "Jestli dnes v noci chcete spát pod střechou, musíte sesednout a přejít se mnou přes bláto. Říkáme tomu stezka víry. Jen poctiví po ní mohou bezpečně přejít. Ty nepoctivé spolknou tekuté písky nebo se utopí, když se znenadání přiřítí příliv. Doufám, že žádný z vás není nepoctivý? Přesto bych si dával pozor, kam šlapu. Jděte jenom tam, kam půjdu já, a dostanete se na druhou stranu živí a zdraví."
Stezka víry byla křivolaká, jak si Brienne nemohla nepovšimnout. Třebaže se zdálo, že se ostrůvek zvedá na severovýchod od místa, kde vyšli od břehu, sépton Meribald nezamířil rovnou k němu. Místo toho se vydal na východ, směrem k hlubším vodám zálivu, které se modře a stříbřitě mihotaly v dálce. Mezi prsty mu tiše čvachtalo měkké hnědé bláto. Jak šel, čas od času se zastavil a šmátral před sebou svou holí. Pes se mu držel těsně v patách, očichával každý kámen, škebli, trs mořských řas. Tentokrát nevybíhal dopředu, ani se nikde netoulal.
Brienne šla za ním, dávala pozor, aby se držela těsně vedle řady otisků zanechaných psem, oslem a svatým mužem. Následoval Podrick a jako poslední kráčel rytíř Hyle. Po stech yardech od břehu se Meribald prudce stočil k jihu, takže byl téměř zády ke klášteru. Tímto směrem pokračoval dalších sto yardů, vedl je mezi dvěma mělkými přílivovými jezírky. Pes do jednoho strčil čumák a zavyl, když ho štípl klepetem krab. Následoval krátký, ale zuřivý boj, než Pes nakonec odběhl, mokrý a potřísněný blátem, s krabem v zubech.
"Nechceme jít náhodou tamT zavolal rytíř Hyle zezadu a ukázal ke klášteru. "Zdá se, že chodíme všemi možnými směry, jen ne k němu."
"Víra," naléhal septon Meribald. "Věřte, vytrvejte a následujte mne, a najdeme pokoj, který hledáme."
Všude kolem se mokře leskly mělčiny, zabarvené do půl stovky odstínů. Bláto bylo tak tmavohnědé, až vypadalo téměř černé, ale byly tam také pásy zlatého písku, kameny šedivé a rudé barvy a změti černých a zelených mořských řas. Kolem nich si vykračovali přes přílivová jezírka čápi, všude zanechávali svoje stopy a přes povrch mělkých vod přebíhali krabi. Vzduch byl cítit slanou vodou a tlením a země vsakovala jejich chodidla a jen neochotně je s mlaskavými povzdechy pouštěla. Septon Meribald se otočil a pak znovu a ještě jednou. Jeho otisky se plnily vodou ihned, jakmile z nich vykročil. Než země zpevněla a začala se pod jejich chodidly zvedat, ušli takto nejméně míli a půl.
Když vyšplhali přes popraskané kameny, které lemovaly linii pobřeží ostrůvku, čekali na ně tři muži. Byli oděni v pískově hnědých mnišských hábitech se širokými zvonovými rukávy a dlouhými špičatými kápěmi. Dva z nich si rovněž zafačovali dlouhými pásy plátna dolní poloviny tváří, takže z nich byly vidět jen oči. Třetí bratr měl zřejmě svolení mluvit. "Septone Meribalde," zvolal. "Je to již téměř rok, co jsi zde byl naposledy. Vítám tě. Tvé společníky rovněž."
Pes zavrtěl ocasem a Meribald si vydrolil bláto z prstů. "Mohli bychom požádat o pohostinnost na noc?"
"Samozřejmě. Dnes večer bude dušená ryba. Budete chtít ráno převézt?"
"Pokud po vás nežádám příliš." Meribald se otočil ke svým spolucestujícím. "Bratr Narbert je proktorem řádu, takže má svolení mluvit jeden den z každých sedmi. Bratře, tito dobří lidé mi pomohli na cestě. Ser Hyle Lovecký je rytíř z Roviny. Ten hoch je Podrick Payne, pochází ze západních krajin. A toto je paní Brienne, známá jako Panna z Tarthu."
Bratr Narbert si ji prohlédl. "Žena."
"Ano, bratře." Brienne si rozepjala vlasy a vytřepala je. "Vy tady ženy nemáte?"
"V současné době ne," odpověděl Narbert. "Sem přicházejí jen ženy nemocné, zraněné nebo obtěžkané dítětem. Sedm požehnalo našeho Staršího bratra léčivýma rukama. Navrátil ke zdraví mnoho mužů, které nedokázali vyléčit ani mistři, a také mnoho žen."

"Já nejsem nemocná ani zraněná, ani nečekám dítě."
"Paní Brienne je panna válečnice," sdělil septon Meribald proktorovi, "je na stopě Ohaři."
"Ano?" Zdálo se, že to Narberta zarazilo. "Za jakým účelem?"
Brienne se dotkla jílce Přísežníku. "Za tímto."
Proktor ji pozoroval. "Jsi… silná, na ženu, to je pravda, ale… možná bych váš měl odvést ke Staršímu bratrovi. Viděl vás, jak přecházíte přes bláto. Pojďte."
Narbert je vedl po oblázkové cestě a přes jabloňový sad k obílené stáji se špičatou doškovou střechou. "Svá zvířata můžete zanechat zde. Bratr Gillam se postará, aby byla nakrmena a napojena."
Stáje byly víc než ze tří čtvrtin prázdné. Na jednom konci stálo půl tuctu mezků, o které se tam staral malý bratr s nohama do O, jehož Brienne považovala za Gillama. Na vzdáleném konci, hodně daleko od ostatních zvířat, zařehtal při zvuku jejich hlasů obrovský černý hřebec a kopl do dveří svého stání.
Rytíř Hyle si velkého koně změřil obdivným pohledem, když předával otěže bratru Gillamovi. "Krásné zvíře."
Bratr Narbert si povzdechl. "Sedm nám posílá požehnání a Sedm nám posílá zkoušky. Je možná krásný, ale Naplavené dříví byl zajisté zplozen v pekle. Když jsme se snažili dát mu postroj, kopl jednoho z našich bratří a nadvakrát mu zlomil holenní kost. Doufali jsme, že vykleštění pomůže zlepšit špatnou povahu toho zvířete, ale… bratře Gillame, ukážeš jim to?"
Bratr Gillam si stáhl kápi z hlavy. Pod ní měl čupřinu světlých vlasů, vyholenou tonsuru a na místě ucha pak jen krví prosáklý obvaz.
Podrick zalapal po dechu. "Ten kůň ti ukousl uchoT
Gillam přikývl a znovu si zakryl hlavu.
"Odpusť mi, bratře," řekl ser Hyle, "ale já bych ti možná ukousl to druhé, kdyby ses ke mně přiblížil s kleštěmi."
Bratr Narbert ten vtip nepřijal dobře. "Ty jsi rytíř, pane. Naplavené dříví je soumar. Kovář dal lidem koně, aby jim pomáhali v práci." Odvrátil se. "Budete li tak laskaví. Starší bratr již určitě čeká."
Svah byl prudší, než vypadal zpoza mělčiny. Bratři tam kvůli usnadnění výstupu zasadili řadu dřevěných stupňů, které cikcakovitě vedly přes úbočí kopce a mezi budovami. Brienne byla po dlouhém dni v sedle ráda, že si může protáhnout nohy.
Cestou míjeli tucet řádových bratří; mužů zahalených v kápích a hábitech, kteří si je měřili zvědavými pohledy, když procházeli kolem, ale nikdo neřekl ani slovo na pozdrav. Jeden vedl pár dojných krav směrem k nízké stodole se střechou porostlou drny; další pracoval u máselnice. Na horních svazích viděli tři chlapce ženoucí ovce a ještě výš míjeli hřbitov, kde bratr, mohutnější než Brienne, kopal hrob. Podle způsobu, jakým se pohyboval, bylo zřetelně vidět, že je chromý. Jak hodil plný rýč štěrkovité půdy přes rameno, něco málo se jí rozprsklo proti jejich chodidlům. "Dávej větší pozor," pokáral jej bratr Narbert. "Septon Meribald by mohl mít plná ústa hlíny." Hrobník jen sklonil hlavu. Když k němu přišel pes, aby ho očichal, upustil svůj rýč a poškrábal ho na uchu.
"Novic," vysvětloval Narbert.
"Pro koho je ten hrob?" zeptal se ser Hyle, když začali znovu vystupovat po dřevěných schodech.
"Pro bratra Clementa, nechť jej Otec soudí spravedlivě."
"Byl starý?" zeptal se Podrick.
"Jestli považuješ čtyřicet osm let za stáří, tak ano, ale nebyla to léta, co ho zabilo. Zemřel na zranění, která utržil v Solnopánvích. Šel tam prodat na trh naši medovinu zrovna v den, kdy na městečko zaútočili psanci."
"Ohař?" zajímala se Brienne.
"Jiný, ale stejně brutální. Vyřízl nebohému Clementovi jazyk, když nemluvil. Ten muž řekl, že stejně složil slib mlčenlivosti, takže ho nepotřebuje. Starší bratr bude vědět víc. Nechává si ty nejhorší ze zpráv zvenčí pro sebe, aby nenarušil pokoj panující zde v klášteře. Mnozí z našich bratří sem přišli, aby unikli hrůzám světa, ne aby o nich přemítali. Bratr element nebyl naším jediným zraněným. Některé rány nejsou vidět." Bratr Narbert ukázal nalevo od nich. "Tamhle je naše letní vinice. Hrozny jsou malé a trpké, ale je z nich docela ucházející víno. Také si vaříme svoje vlastní pivo a naše medovina a jablečné víno mají široký věhlas."
"Sem válka nikdy nepřišla?" podivila se Brienne.
"Ne tahle válka, Sedm budiž pochváleno. Naše modlitby nás chrání."
"A vaše přílivy," podotkl Meribald. Pes zaštěkal na souhlas.
Hřbet kopce lemovala nízká zídka z neomítnutého kamene obkružující shluk větších budov; větrného mlýna, jehož plachtovinové lopatky se s praskáním otáčely, noclehárny, kde bratři spali, jídelnu, kde požívali svoje pokrmy, a dřevěné septum k modlení a meditaci. Septum mělo okna ze skleněných tabulek zasazených v olověných rámečcích, široké dveře vyřezané do podoby Matky a Otce a sedmistrannou věžičku s ochozem na vrcholu. Za ním byla zeleninová zahrada, kde někteří starší bratři pleli záhony. Bratr Narbert vedl návštěvníky kolem velkého kaštanu k dřevěným dveřím zasazeným v úbočí kopce.
"Jeskyně se dveřmi?" zeptal se rytíř Hyle užasle.
Septon Meribald se usmál. "Říká se tomu Poustevníkova díra. První svatý muž, který sem našel cestu, zde pak žil a konal tady takové zázraky, že sem přicházeli ostatní a přidávali se k němu. To bylo před dvěma tisíci lety, jak praví legendy. Dveře sem dali o něco později."
Před dvěma tisíci lety možná byla Poustevníkova díra vlhké temné místo s podlahou z udusané hlíny a plná rozléhajících se zvuků odkapávající vody, ale teď už ne. Jeskyně, do níž Brienne a její společníci vstoupili, byla proměněna v teplou, útulnou svatyni. Podlahu pokrývaly vlněné koberce, na zdech visely tapiserie, vysoké voskovice vydávaly hojnost světla. Nábytek byl zvláštní, ale jednoduchý; dlouhý stůl, židle, truhlice, několik vysokých polic plných knih a židle. Všechno bylo vyrobeno z naplaveného dříví, podivně tvarované kusy dovedně spojené k sobě a

leštěné tak dlouho, dokud nezářily ve světle svící temně zlatě.
Starší bratr nebyl takový, jakého jej Brienne očekávala. Zaprvé mohl být stěží zván starším; zatímco bratři plející v zahradě měli shrbená ramena a ohnuté hřbety starých mužů, tento byl vysoký a vzpřímený a pohyboval se s energií muže v nejlepších letech. Ani neměl laskavý, dobrotivý obličej, jaký by u léčitele očekávala. Tvář měl velkou a hranatou, oči pronikavé a inteligentní, rudý nos protkaný žilkami. Třebaže měl na hlavě vyholenou tonsuru, jeho skalp byl stejně ježatý jako jeho masivní čelist.
Vypadá spíš jako muž stvořený k tomu, aby kosti lámal, než aby je napravoval, pomyslela si Panna z Tarthu, zatímco Starší bratr rázoval přes místnost, aby objal septona Meribalda a pohladil Psa. "Je vždy radostný den, když nás naši přátelé Meribald a Pes poctí další návštěvou," oznámil, než se otočil k ostatním hostům. "A nové tváře jsou zde vždy vítány. Vídáme jich tak málo."
Meribald se po obvyklé výměně zdvořilostí posadil na stoličku. Na rozdíl od septona Narberta se nezdálo, že by byl Starší bratr nějak vyveden z míry Brienniným pohlavím, ale jeho úsměv pohasl, když mu septon řekl, za jakým účelem ona a rytíř Hyle přišli. "Rozumím," bylo všechno, co na to řekl, než se od nich odvrátil se slovy: "Určitě máte žízeň. Dejte si prosím krapet našeho sladkého jablečného vína, abyste spláchli z hrdel prach z cesty." Sám jim nalil. Poháry byly rovněž vyřezané z naplaveného dřeva a ani dva mezi nimi nebyly stejné. Když je Brienne pochválila, řekl: "Moje paní je příliš laskavá. Děláme vlastně jen to, že dřevo přiřízneme a vyleštíme. Jsme zde požehnáni. Tam, kde se řeka setkává se zálivem, zápolí proudy a přílivy mezi sebou navzájem a naším směrem je tak hnáno mnoho zvláštních a podivuhodných věcí, které nacházíme vyplaveny na pobřeží. Naplavené dříví je z toho to poslední. Nacházíme stříbrné číše a železné hrnce, pytle s vlnou a štůčky hedvábí, zrezivělé přilbice a lesklé meče… a ano, i rubíny."
To upoutalo pozornost rytíře Hylea. "Rhaegarovy rubíny?"
"Je to možné. Kdo ví? K bitvě došlo dlouhé lígy odsud, ale řeka je neúnavná a trpělivá. Našli jsme jich šest. Všichni čekáme na sedmý."
"Raději rubíny než kosti." Septon Meribald si mnul chodidlo, zpod prstů se mu ve vločkách drolilo bláto. "Ne všechny dary od řeky jsou příjemné. Dobří bratři sbírají také mrtvé. Utopené krávy, utonulou zvěř, mrtvá prasata nafouklá do poloviny velikosti koní. A také lidské mrtvoly."
"Poslední dobou až příliš mnoho mrtvol," povzdechl si Starší bratr. "Náš hrobník nezná odpočinku. Muži z říčních krajin, západňané, severané, všechny je to přinese sem. Rytíře i kmány. Pohřbíváme je vedle sebe, Starka a Lannistera, Černolesského a Kapradinovského, Freye a Darryho. Toto je povinnost, kterou po nás žádá řeka na oplátku za všechny své dary, a my se činíme, seč můžeme. Někdy najdeme i ženu… anebo ještě hůř, dítě. To jsou ty nejkrutější dary." Otočil se k septonu Meribaldovi. "Doufám, že budeš mít čas dát nám rozhřešení za naše hříchy. Od té doby, co nájezdníci zabili starého septona Benneta, tu nemáme nikoho, kdo by si vyslechl naše zpovědi."
"Udělám si čas," řekl Meribald, "ačkoli doufám, že máte nějaké lepší hříchy, než když jsem tudy procházel posledně."
Pes zaštěkal. "Vidíte? Dokonce i Pes se nudil."
Podrick Payne byl zmatený. "Já myslel, že tu nikdo nesmí mluvit. Nu, tedy ne nikdo. Bratři. Ti druzí bratři, ne ty."
"Při zpovědi máme povoleno své mlčení přerušit," řekl Starší bratr s úsměvem. "Je obtížné mluvit o hříších posunky a přikyvováním."
"Oni spálili septum v Solnopánvích?" zeptal se Hyle Lovecký.
Úsměv z tváře Staršího bratra zmizel. "V Solnopánvích spálili všechno kromě hradu. Jenom ten byl postavený z kamene… třebaže by klidně mohl být postavený z loje, podle všeho dobrého, co prokázal městu. Připadlo mi postarat se o některé z přeživších. Rybáři je sem převezli přes záliv, poté co uhasly plameny a oni usoudili, že mohou bezpečně přistát. Jedna ubohá žena byla znásilněna tucetkrát a její prsa… moje paní, ty nosíš mužskou zbroj, a tak ani tebe neušetřím těch hrůz… její prsa byla urvána a sežvýkána a snědena, jakoby nějakou… strašlivou obludou. Udělal jsem pro ni, co jsem mohl, ačkoli toho bylo velice málo. Jak tady ležela a umírala, její nejhorší kletby nebyly směrovány k mužům, kteří ji znásilnili, ani k té zrůdě, co pozřela její živé maso, ale k rytíři Ouincymu Kormidelníkovi, který zabarikádoval svoje brány, když nájezdníci vtrhli do města, a pak si tam seděl v bezpečí za kamennými zdmi, zatímco v ulicích křičeli a naříkali jeho lidé."
"Ser Ouincyje starý muž," řekl septon Meribald laskavě. "Jeho synové a zeťové jsou daleko nebo mrtví, jeho vnuci jsou ještě chlapci a má dvě dcery. Co jiného mohl udělat jeden muž proti takovému množství?"
Mohl se alespoň pokusit, pomyslela si Brienne. Mohl zemřít. Starý či mladý, opravdový rytíř přísahal, že bude chránit ty, kteří jsou slabší než on, nebo při pokusu o to zemře.
"Pravdivá slova, a moudrá," řekl Starší bratr septonu Meribaldovi. "Až připluješ do Solnopánví, ser Ouincy tě nepochybně požádá o odpuštění. Jsem rád, že jsi zde, abys mu je udělil. Já bych to nedokázal." Odložil stranou pohár z naplaveného dříví a vstal. "Brzy se ozve zvon svolávající k večeři. Moji přátelé, půjdete se mnou do septa pomodlit se za duše dobrých lidí ze Solnopánví, než usedneme, abychom pojedli chléb a podělili se o maso a medovinu?"
"Rádi," odpověděl Meribald. Pes zaštěkal.
Jejich večeře v jídelně septa byla tak zvláštním jídlem, jaké Brienne ještě nikdy nejedla, třebaže to vůbec nebylo nepříjemné. Jídlo bylo prosté, ale velmi dobré; byly tam bochníky hrubého chleba ještě teplého z pecí, hliněné džbánky s čerstvě stlučeným máslem, med z místních včelínů a dušená směs z krabů, mušlí a přinejmenším tří odlišných druhů ryb. Septon Meribald a rytíř Hyle pili medovinu, kterou vyrobili bratři, a prohlásili ji za vynikající, zatímco Brienne a Podrick se spokojili se sladším jablečným vínem. Jídlo nebylo nijak vážnou záležitostí. Meribald pronesl modlitbu a zatímco bratři jedli u čtyř dlouhých stolů na kozách, jeden z nich plnil síň příjemnými zvuky hrou na harfu. Když Starší bratr hudebníka omluvil, aby si mohl sníst svoje vlastní jídlo, bratr Narbert a další proktor střídavě četli nahlas ze Sedmicípé hvězdy.
Než bylo čtení u konce, novicové, jejichž úkolem bylo obsluhovat, odklidili ze stolu poslední jídlo a nádobí. Většinou

to byli chlapci Podrickova věku nebo ještě mladší, ale byli mezi nimi i dospělí muži, včetně hrbatého hrobníka, se kterým se setkali na kopci a který kráčel zvláštní kulhavou chůzí napůl zmrzačeného člověka. Když se síň vyprázdnila, Starší bratr požádal Narberta, aby odvedl Podricka a rytíře Hylea k jejich slamníkům v klášteře. "Nebude vám doufám vadit, když se budete dělit o celu? Není velká, ale zjistíte, že je pohodlná."
"Já chci zůstat s pánem," řekl Podrick. "Chci říct, s mojí paní."
"Co ty a paní Brienne možná děláte jinde, je mezi vámi a Sedmi," řekl bratr Narbert, "ale na Tichém ostrově muži a ženy nespí společně pod jednou střechou, dokud nejsou sezdáni."
"Máme zde několik velmi skromných domečků pro ženy, které k nám zavítají, ať jsou to vznešené paní nebo obyčejná venkovská děvčata," řekl Starší bratr. "Nejsou často používány, ale udržujeme je čisté a suché. Pani Brienne, dovolíš, abych ti ukázal cestu?"
"Ano, děkuji. Podricku, jdi s rytířem Hylem. Jsme tady hosty svatých bratří. Pod jejich střechou platí jejich pravidla."
Ženské domečky byly na východní straně ostrova, s výhledem na širokou rozlohu bláta a vzdálené vody Krabího zálivu. Bylo zde chladněji než na chráněné straně a krajina byla divočejší. Kopec byl příkřejší a stezka se vinula sem a tam mezi plevelem a vřesem, větrem ošlehanými kameny a pokroucenými trnitými stromy, které houževnatě lpěly ke kamenitému úbočí. Starší bratr s sebou vzal lucernu a osvětloval jim při sestupu cestu. V jednom ohybu se zastavil. "Za jasných nocí odsud bývaly vidět ohně Solnopánví. Za zálivem, přímo tamhle." Ukázal.
"Nic tam není," řekla Brienne.
"Zůstal jen hrad. Dokonce i rybáři jsou pryč, těch několik šťastnějších, kteří byli na vodě, když přijeli nájezdníci. Dívali se, jak jejich domy hoří, a naslouchali výkřikům a pláči nesoucím se přes přístav, příliš vystrašení, než aby se svými čluny přistáli. Když se nakonec odvážili na pobřeží, bylo to jen proto, aby pohřbili svoje přátele a příbuzné. Co jsou pro ně Solnopánve teď než jen kosti a trpké vzpomínky? Odstěhovali se do Panenského jezírka nebo jiných městeček."
Pokynul lucernou a znovu pokračovali v sestupu. "Solnopánve nikdy nebyl důležitý přístav, ale čas od času sem připlouvaly lodě. Právě to nájezdníci chtěli, nějakou galéru nebo kogu, na které by se dostali přes Úzké moře. Když nebyla žádná k maní, vybili si svůj hněv a zoufalství na obyvatelích městečka. Říkám si, moje paní… co doufáš, že tam najdeš?"
"Dívku," řekla mu. "Urozenou třináctiletou pannu, se světlou pletí a kaštanovými vlasy."
"Sansu Stark." vyslovil to jméno tiše. "Ty věříš, že to ubohé dítě je s Ohařem?"
"Dorn řekl, že byla na cestě do Řekotočí. Timeon. Byl to žoldnéř, jeden z Chrabrých kumpánů, vrah, násilník a lhář, ale myslím, že v tomhle mi nelhal. Řekl, že ji Ohař unesl."
"Rozumím." Stezka se stáčela a před nimi se objevily domky. Starší bratr se o nich vyjádřil jako o velmi skromných. Takové i byly. vypadaly jako včelí úly vytesané z kamene, nízké, kulaté, bez oken. "Tento," řekl a ukázal na nejbližší domeček, jediný s dýmem stoupajícím z kouřového otvoru uprostřed střechy. Brienne se musela sklonit, když vstupovala dovnitř, aby se neuhodila hlavou o překlad nade dveřmi. Uvnitř našla hliněnou podlahu, slamník, kožešiny a deky, aby ji udržely v teple, mísu s vodou, džbán jablečného vína, nějaký chléb a sýr, malý oheň a dvě nízké židle. Starší bratr se na jednu posadil a položil lucernu na zem. "Mohu chvíli zůstat? Mám pocit, že bychom si měli pohovořit."
"Když si to přeješ." Brienne si rozepjala opasek s mečem a pověsila jej přes druhou židli, pak se posadila se zkříženýma nohama na slamník.
"Ten tvůj Dorn nelhal," začal Starší bratr, "avšak obávám se, že jsi mu špatně rozuměla. Honíš se za nesprávným vlčetem, moje paní. Lord Eddard měl dvě dcery. A byla to ta druhá, se kterou Sandor Clegane uprchl, ta mladší."
"Arya Stark?" Brienne na něj hleděla s otevřenými ústy. "Jak to víš? Sestra paní Sansy je naživu?"
"Tehdy byla," odpověděl starší bratr. "Teď… nevím. Možná byla mezi dětmi povražděnými v Solnopánvích."
Ta slova byla jako nůž otáčející se v jejím břiše. Ne, pomyslela si Brienne. Ne, to by bylo příliš kruté. "Mohlo by to… znamenat… že si tím nejsi jistý?"
"Jsem si jistý, že to dítě bylo se Sandorem elegánem v hostinci na rozcestí, v tom, co spravovala stará Máša Nitěnka, než ji lvi pověsili. Jsem si jistý, že byli na cestě do Solnopánví. Pak už… ne. Nevím, kde je, nebo zda vůbec ještě žije. Je tu však jedna věc, kterou vím. Ten muž, za kterým se honíš, je mrtvý."
To byl další šok. "Jak zemřel?"
"Mečem, stejně tak jako žil."
"Tohle víš s jistotou?"
"Sám jsem ho pohřbíval. Mohu ti říct, kde se nachází jeho hrob, jestli si to přeješ. Přikryl jsem ho kameny, aby mrchožrouti nevyhrabali jeho maso, a jeho přilbici jsem položil na rov, aby označovala místo jeho posledního odpočinku. To byl žalostný omyl. Nějaký jiný pocestný hrob našel a zabral si přilbu pro sebe. Ten muž, který násilnil a vraždil v Solnopánvích, nebyl Sandor Clegane, třebaže je zřejmě stejně nebezpečný. Říční krajiny jsou plné takových hyen. Vlky bych je nenazýval. Vlci jsou šlechetnější než tihle… a stejně tak i psi.
O Sandoru elegánovi toho vím málo. Mnoho let byl osobním strážcem prince Joffreyho, a dokonce i tady jsme slyšeli zvěsti o jeho skutcích, dobrých i zlých. Kdyby byla pravda byť jen polovina toho, co jsme slyšeli, byla to zahořklá, trýzněná duše, hříšník, který urážel bohy i lidi. Sloužil, ale nenacházel v službě žádnou hrdost. Bojoval, ale nenacházel radost ve vítězství. Pil, aby utopil svou bolest v moři vína. Nemiloval ani nebyl milován. Ačkoli spáchal mnoho hříchů, nikdy nehledal odpuštění. Tam, kde jiní muži sní o lásce, bohatství nebo slávě, snil Sandor Clegane o tom, že zabije svého vlastního bratra, což je hřích tak strašlivý, že se chvěji, jen o tom mluvím. Přesto to byl chléb, který ho vyživoval, palivo, které udržovalo plameny jeho ohně. Třebaže to bylo mrzké, naděje, že uvidí krev svého bratra na čepeli svého meče, byla jediným, pro co ten smutný a rozhněvaný tvor žil… a dokonce i to mu vzali, když princ Oberyn z Dorne bodl sera Gregora otráveným oštěpem."

"Ty mluvíš, jako bys ho litoval," řekla Brienne.
"Litoval jsem ho. Ty bys ho také litovala, kdybys ho viděla na samém konci. Narazil jsem na něho u Trojzubce, přilákán jeho výkřiky bolesti. Prosil mne o dar milosrdenství, ale já jsem odpřísáhl, že už nikdy nikoho nezabiji. Místo toho jsem mu omýval rozpálené čelo říční vodou a dal jsem mu víno, aby je vypil, a obklad na ránu, jenže jsem pro něho mohl udělat příliš málo a bylo již příliš pozdě. Ohař mi skonal v náruči. Možná sis všimla toho velkého černého hřebce u nás v maštali. To byl jeho bojový oř. Cizinec. Rouhačské jméno. Raději mu říkáme Naplavené dříví, protože jsme ho našli vedle řeky. Obávám se, že má stejnou povahu jako jeho bývalý pán."
Ten kůň. Viděla ho, slyšela ho kopat, ale tam ve stáji jí to nedošlo. Váleční oři byli cvičeni k tomu, aby kopali a kousali. Ve válce byli zbraní, stejně jako muži, co na nich jezdili. Stejně jako Ohař. "Pak je to tedy pravda," řekla otupěle. "Sandor Clegane je mrtvý."
"Odpočívá v pokoji." Starší bratr se odmlčel. "Jsi ještě mladá, dítě. Já jsem již napočítal čtyřicet a čtyři dnů jména… což mne činí dvakrát tak starým jako ty, jak si myslím. Překvapilo by tě, kdyby ses dozvěděla, že jsem kdysi byl rytíř?"
"Ne. vypadáš spíš jako rytíř než jako svatý muž." Měl to vepsáno na hrudníku a ramenou a napříč přes silnou hranatou čelist. "Proč ses vzdal rytířství?"
"Nikdy jsem si je nezvolil. Můj otec byl rytíř a jeho otec před ním také. Stejně tak moji bratři, každý z nich. Ode dne, kdy usoudili, že jsem dost stár, abych mohl držet dřevěný meč, jsem byl cvičen do bitvy. Zabil jsem si jich svůj díl a neposkvrnil jsem svou čest. Také jsem měl ženy, a tehdy jsem svou čest poskvrnil, protože některé jsem si vzal proti jejich vůli. Byla tam dívka, se kterou jsem se chtěl oženit, mladší dcera menšího lorda, jenže jsem byl třetí syn svého otce a neměl jsem pozemky ani bohatství, které bych jí mohl nabídnout… jen meč, koně, štít. Celkově jsem byl smutný muž. Když jsem zrovna nebojoval, tak jsem se opíjel. Můj život byl psán rudě, krví a vínem."
"Kdy se to změnilo?" zeptala se Brienne.
"Když jsem zemřel v bitvě na Trojzubci. Bojoval jsem za prince Rhaegara, třebaže on ani neznal moje jméno. Nemohl bych ti říct proč, kromě toho, že ten lord, kterému jsem sloužil, sloužil lordovi, jenž sloužil lordovi, který se rozhodl podporovat raději draka než jelena. Kdyby se byl rozhodl jinak, mohl jsem být na druhé straně řeky. Byla to krvavá záležitost. Zpěváci by nás přiměli uvěřit, že to všechno byl jen Rhaegar a Robert bojující spolu v proudu kvůli ženě, o níž oba tvrdili, že ji milují, ale ujišťuji tě, že ostatní muži bojovali taky a já byl jedním z nich. Zasáhl mne šíp, který mi proklál stehno, další pak chodidlo a mého koně pode mnou zabili, ale já přesto bojoval dál. Ještě si pamatuji, jak jsem se zoufale snažil najít jiného koně, protože jsem neměl peníze, abych si nějakého koupil, a bez koně už bych nemohl být rytířem. Abych pravdu řekl, to bylo jediné, nač jsem byl schopen myslet. Vůbec jsem neviděl, odkud přišel výpad, co mne skolil. Slyšel jsem kopyta za svými zády a pomyslel jsem si, kůň! jenže než jsem se stačil otočit, něco mne udeřilo do hlavy a srazilo zpátky do řeky, kde jsem se měl podle všech zákonitostí utopit.
Místo toho jsem se probudil tady, na Tichém ostrově. Starší bratr mi řekl, že mne vyvrhl příliv, nahého jako v den, kdy jsem přišel na svět. Napadlo mě jen to, že mě někdo našel na mělčinách, svlékl ze mne zbroj, boty a spodní prádlo a strčil mne zpátky do hlubší vody. Řeka se postarala o zbytek. Všichni přicházíme na svět nazí, a tak předpokládám, že bylo jen příhodné, že jsem přišel do svého druhého života stejným způsobem. Příštích deset let jsem strávil v mlčení."
"Rozumím." Brienne nevěděla, proč jito všechno povídá, nebo co jiného by na to měla říct.
"Opravdu?" Naklonil se k ní, svoje velké ruce položené na kolenou. "Pokud ano, tak vzdej svoje hledání. Ohař je mrtvý a v každém případě tu tvoji Sansu Stark stejně neměl. Co se týče toho monstra, co nosí jeho přilbici, toho najdou a pověsí. Války končí a tito psanci nemohou v míru přežít. Randyll Tarly je honí z Panenského jezírka a Walder Frey z Dvojčat, a také je nový mladý lord v Dany, zbožný muž, který se nepochybně vynasnaží dát svoje území do pořádku. Jeď domů, dítě. Máš domov, což je víc, než může v těchto temných dnech říct většina z nás. Máš vznešeného otce, který tě nepochybně miluje. Pomysli na jeho zármutek, kdyby ses nevrátila. Možná mu přinesou tvůj meč a štít, až padneš. Možná si je pověsí ve své síni a bude se na ně dívat s pýchou… ale kdyby ses ho měla zeptat, vím, že by ti určitě řekl, že by raději měl živou dceru než rozbitý štít."
"Dceru." Brienne se vedraly slzy do očí. "Zasluhuje si to. Dceru, která by mu zpívala a byla ozdobou jeho síně a porodila mu vnuky. Také si zasluhuje syna, silného a galantního syna, aby přinesl čest jeho jménu. Galladon se ale utopil, když mi byly čtyři a jemu osm, a Alysanne a Arianne zemřely ještě v kolébkách. Jsem jediné dítě, které mu bohové dovolili si ponechat. To nejzrůdnější, které se nehodí ani za dceru, ani za syna." Tehdy se z Brienne všechno vyhrnulo, jako černá krev z rány; všechny ty zrady a zasnoubení, Rudý Ronnet a jeho růže, lord Renly tančící s ní, sázka o její panenství, hořké slzy, které prolila v noci, kdy se její král ženil s Margaery Tyrell, pranice v Hořkomostu, duhový plášť, který nosila s takovou hrdostí, stín v králově altánu, Renly umírající jí v náručí, Řekotočí a paní Catelyn, cesta dolů z Trojzubce, souboj s Jaimem v lesích, Krvaví drancíři, Jaime vykřikující safíry, Jaime v lázni na Harrenově s párou stoupající z jeho těla, chuť krve Vargo Hoata, když se mu zakousla do ucha, medvědí jáma, Jaime seskakující na písek, dlouhá jízda do Králova přístaviště, Sansa Stark, přísaha, kterou složila před Jaimem, slib, který dala paní Catelyn, Přísežník, Šerodol, Panenské jezírko, mrštný Dick a Prasklepeto, Šepoty. Muži, které zabila.
"Já ji musím najít," řekla nakonec. "Jsou i jiní, co ji hledají, a všichni ji chtějí jen chytit a prodat ji královně. Musím ji najít první. Slíbila jsem to Jaimemu. Přísežník, tak pojmenoval ten meč. Musím se ji pokusit zachránit… nebo při tom zemřít."

CERSEI
"T
isíc lodí!" Hnědé vlasy malé královny byly rozcuchané i neučesané a tváře měla ve světle pochodně uzardělé. Jako by se právě vymanila z objetí nějakého muže. "Výsosti, na to musíme ihned odpovědět!" Poslední slovo se odrazilo od

stropních trámů a rozlehlo se dlouhou trůnní síní.
Cersei usazená ve svém zlatém a purpurovém vyvýšeném křesle cítila narůstající hněv. Musíme, pomyslela si. Ona se mi odvažuje říct "musíme". Měla svrbění udeřit tu Tyrellovic holku do tváře. Měla by být na kolenou, žebrat o pomoc. Ona se místo toho odváží říkat své právoplatné královně, co musí dělat.
"Tisíc lodí?" zachroptěl ser Harys. "To jistě ne. Žádný pán nevelí tisícovce lodí."
"Nějaký ustrašený blázen to množství zdvojnásobil," přitakal Orton Dobrovětrský. "Buď to, nebo nám vazalové lorda Tyrella lžou, úmyslně nafukují počet nepřátel, abychom je nepovažovali za zbabělé."
Pochodně na zadní stěně vrhaly rozjeřený stín Železného trůnu napůl cesty ke dveřím. Vzdálený konec síně tonul ve tmě a Cersei si nemohla pomoci, ale zdálo se jí, že se stíny svírají také kolem ní. Moji nepřátelé jsou všude a moji přátelé jsou k ničemu. Stačilo jí jen se podívat na svoje rádce a byla si tím jistá; zdálo se, že jen lord Qyburn a Aurane Vodský jsou úplně bdělí. Ostatní byli vytaženi ze svých postelí Margaeřinými posly bušícími na jejich dveře a teď tam stáli neupravení, rozcuchaní a zmatení. Venku panovala noc, černá a tichá. Hrad a město spaly. Ser Boros a ser Meryn jako by také spali, třebaže vestoje. Dokonce i Osmund Černokotlý zíval. Loras ovšem ne. Náš rytíř květin ne. Stál za svojí malou sestrou, bledý stín s mečem na boku.
"Polovina takového množství by stále bylo pět set, můj pane," kývl Vodský směrem k lordu Ortonovi. "Pouze Stromovina má na moři dostatečnou sílu, aby se mohla postavit tak velké flotile."
"Co naše nové válečné koráby?" zeptal se ser Harys. "Veslice železných mužů zajisté neobstojí proti našim bitevním lodím? Kladivo krále Roberta je nejmocnějším válečným korábem v celém Západozemí."
"Bylo," řekl Vodský. "Krásná Cersei se mu vyrovná, jakmile bude hotová, a Lord Tywin bude dvakrát tak velký. Zatím je jich však dokončená jen polovina a žádná z nich není plně osazena posádkou. I kdyby byly, železní by nás stále početně o hodně převyšovali. Typická veslice je sice ve srovnání s našimi galérami malá, to ano, ale železní mají i větší lodě. Velká krakatice lorda Balona a válečné lodě Železné flotily byly postaveny do bitvy, ne na nájezdy. Vyrovnají se našim menším válečným galérám rychlostí i silou a většina jich má lepší posádku i kapitány. Železní žijí celý život na moři."
Robert měl ty ostrovy smést z povrchu zemského, když proti němu Balon Greyjoy povstal, pomyslela si Cersei. Rozdrtiljejich loďstvo, spálil jejich města a rozbořil jejich hrady, ale když je měl na kolenou, nechal je opět vstát. Měl udělat další ostrov -z jejich lebek. Přesně to by udělal její otec, ale Robert nikdy neměl žaludek, který potřebuje král, pokud chce doufat, že udrží ve své říši mír. "Železní se neodvážili zaútočit na Rovinu od té doby, co seděl na Mořskokamenném trůnu Dagon Greyjoy," řekla. "Proč by to měli zkoušet teď? Jak to, že se tak osmělili?"
"To jejich nový král." Qyburn tam stál s rukama schovanýma v rukávech. "Bratr lorda Balona. Říkají mu Vraní oko."
"Vrány mrchožroutky hodují na tělech mrtvých a umírajících," řekl velmistr Pycelle. "Neodváží se slétnout na silná, zdravá zvířata. Lord Euron se nasytí zlatem a plundrováním, to ano, ale jakmile se proti němu vypravíme, bude brzy zpátky na Štítu, tak jak byl zvyklý dělat ve svých dnech lord Dagon."
"Mýlíš se," řekla Margaery. "Železní nájezdníci nikdy nepřišli v takovém počtu. Tisíc lodí! Lordi Tesařovský a Truhlovec byli zabiti, stejně tak syn a dědic lorda Stlačeného. Stlačený sám uprchl do Vysokozahrady s těmi několika loděmi, co mu ještě zbyly, a lord Chmurovský je vězněm na svém vlastním hradu. Willas říká, že železný král jmenoval čtyři nové lordy z řad vlastních mužů, kteří teď vládnou ostrovům."
Willas, pomyslela si Cersei, ten kripl. To on za to může. Ten tupec Mace Tyrell ponechal obranu Roviny v rukou nemohoucího slabocha. "Od Železných ostrovů ke Štítům je to dlouhá cesta," poznamenala. "Jak mohlo tisíc lodí přeplout takovou vzdálenost, aniž si jich někdo všiml?"
"Willas se domnívá, že nepluly na dohled od pobřeží," řekla Margaery. "Pluly daleko od pevniny až do Slunečního moře a pak se ze západu stočily zpátky k pobřeží."
Spíš je to tak, že ten kripl nechal neobsazené strážní věže a teď má strach, že se to dozvíme. Malá královna svého bratra jen omlouvá. Cersei cítila sucho v ústech. Potřebuji pohár stromovinského zlatého. Pokud se železní rozhodli, že se jako příštího cíle zmocní Stromoviny, bude mít brzy žízeň celá říše. "V tomhle má možná prsty Stannis. Balon Greyjoy nabízel mému otci vytvoření aliance. Možná ji tenhle z jeho synů nabídl Stannisovi."
Pycelle se zamračil. "Co by lord Stannis získal…"
"Získá další oporu. A také kořist z plundru. Stannis potřebuje zlato, aby mohl zaplatit svým žoldákům. Doufá, že by nájezdy na západě mohly odlákat naši pozornost od Dračího kamene a Bouřlivého konce."
Lord Dobrovětrský přikývl. "Odvedení pozornosti. Ano. Stannis je chytřejší, než jsme si mysleli. Její Výsost je moudrá, že jeho lest prohlédla."
"Lord Stannis se snaží získat pro svoji věc severany," poznamenal Pycelle. "Pokud by se přátelil s železnými, nemůže doufat, že…"
"Severané ho nechtějí," řekla Cersei, přemítajíc v duchu, jak může být tak učený muž natolik stupidní. "Lord Manderovský usekl hlavu a ruce cibulovému rytíři a polovina dalších severských pánů se shromáždila pod lordem Boltonem. Nepřítel mého nepřítele je můj přítel. Kam jinam se může Stannis obrátit než k železným a divokým nepřátelům severu? Jestli si ale myslí, že do téhle pasti vkročím, tak je to větší blázen než ty." Otočila se zpátky k malé královně. "Štítové ostrovy náleží Rovině. Chmurovský, Stlačený a ostatní přísahali věrnost Vysokozahradě. Na tohle musí tudíž odpovědět Vysokozahrada."
"Vysokozahrada odpoví," řekla Margaery Tyrell. "Willas poslal vzkaz lordu Leytonu Vysokověžskému do Starého města, takže se o svoji vlastní obranu dokáže postarat. Garlan shromažďuje muže, aby vybojovali nazpět ostrovy. Největší část našeho vojska však zůstává s mým otcem. Musíme mu poslat vzkaz do Bouřlivého konce. Okamžitě."
"A ukončit obléhání?" Cersei Margaeřiny předpoklady nezajímaly. Ona se odvažuje říci mi "okamžitě". Považuje mne snad za svoji služku? "Nepochybuji o tom, že by tím byl lord Stannis potěšen. Posloucháš vůbec, o čem se tady

bavíme, moje paní? Pokud dokáže přesměrovat naše zraky od Dračího kamene a Bouřlivého konce k těm kamenům…"
"Kamenům?" zalapala Margaery po dechu. "Její Výsost řekla kamenům?"
Rytíř květin položil své sestře ruku na rameno. "Mohu li se osmělit, Výsosti, tak z těch kamenů ohrožují železní muži Staré město a Stromovinu. Z pevností na Štítech se mohou nájezdníci plavit vzhůru po Klikatici do samotného srdce Roviny, tak jak to dělávali za starých časů. S dostatečným množstvím mužů by mohli ohrozit dokonce i Vysokozahradu."
"Opravdu?" opáčila královna, nevinnost sama. "Nu, v tom případě by je měli tvoji udatní bratři z těch ostrovů vyhnat, a rychle."
"A jak toho mají podle královny docílit, když nemají dost lodí?" zeptal se ser Loras. "Willas a Garlan mohou dát do čtrnácti dnů dohromady deset tisíc mužů, do obratu měsíce pak dvakrát tolik, ale nedokáží chodit po vodě, Výsosti."
"Vysokozahrada leží nad Klikaticí," připomněla mu Cersei. "Vy a vaši vazalové vládnete tisíci lígám pobřeží. A copak podél vašich břehů nejsou žádní rybáři? Nemáte žádné výletní bárky, pramice, říční galéry, lehké čluny?"
"Mnoho a ještě víc," připustil Loras.
"Řekla bych, že by měly více než dostačovat k tomu, aby přepravily armádu přes kousek vody."
"A když veslice železných naši nuznou flotilu napadnou právě ve chvíli, kdy bude plout přes tento ‚kousek vody', co bychom měli podle Její Výsosti udělat pak?"
Utopit se, pomyslela si Cersei. "Vysokozahrada má rovněž zlato. Máte mé svolení najmout si žoldáky zpoza Úzkého moře."
"Máte na mysli piráty z Myru a Lys?" řekl Loras opovržlivě. "Chátru ze Svobodných měst?"
Je stejně drzý jako jeho sestra. "Je smutné, že to musím říci, ale všichni se musíme čas od času potýkat s chátrou," řekla jedovatě sladkým hlasem. "Máš snad nějaký lepší nápad?"
"Jenom Stromovina má dostatek galér na to, aby mohla opětovně vydobýt ústí Klikatice z rukou železných mužů a ochránit moje bratry ze svých veslic. Prosím Její Výsost, aby poslala vzkaz do Dračího kamene a nařídila lordu Rudovínovi, ať okamžitě zvedne plachty."
Tenhle je alespoň natolik rozumný, že prosí. Paxter Rudovín vlastnil dvě stovky válečných lodí a pětkrát tolik obchodních karak, vinařských kog, obchodních galér a velrybářských lodí. Nyní však byl Rudovín utábořený pod hradbami Dračího kamene a větší část jeho flotily převážela muže přes Černovodý záliv kvůli útokům na tuto ostrovní pevnost. Zbytek jich brázdil Záliv ztroskotání o kus dál na jih, kde jejich přítomnost bránila zásobování Bouřlivého konce z moře.
Aurane Vodský se při návrhu sera Lorase naježil. "Pokud nechá lord Rudovín odplout svoje lodě, jak budeme zásobovat naše muže u Dračího kamene? Jak můžeme bez stromovinských galér udržet naše obléhání Bouřlivého konce?"
"Obléhání může být opětovně zahájeno později, poté co…"
Cersei ho přerušila. "Bouřlivý konec je mnohem cennější než Štíty a Dračí kámen… dokud zůstává Dračí kámen v rukou Stannise Baratheona, je to nůž na krku mého syna. Necháme lorda Rudovína a jeho flotilu jít, jakmile hrad padne."
Královna se zvedla. "Audience je u konce. Velmistře Pycelle, na slovíčko."
Stařec sebou škubl, jako by ho její hlas probudil ze snu o mládí, ale než stačil odpovědět, ser Loras vykročil kupředu tak rychle, že před ním královna zděšeně couvla. Už chtěla křiknout na sera Osmunda, aby ji ochránil, když Rytíř květin padl na koleno. "Výsosti, dovolte mi dobýt Dračí kámen."
Jeho sestře vylétla ruka k ústům. "Lorasi, ne."
Ser Loras její prosbu ignoroval. "Bude trvat půl roku nebo i déle, než vyhladovíme Dračí kámen tak, aby se vzdal, jak má lord Paxter v úmyslu. Svěřte mi velení, Výsosti. Hrad bude váš do čtrnácti dnů, i kdybych ho měl strhnout vlastníma holýma rukama."
Nikdo nedal Cersei tak nádherný dar od doby, co za ní přiběhla Sansa Stark, aby jí vyzradila plány lorda Eddarda. S potěšením se všimla, jak Margaery zbledla. "Tvoje odvaha mi vyráží dech, sere Lorasi," řekla. "Lorde Vodský, jsou již některé z nových korábů schopné vyplout na moře?"
"Krásná Cersei je, Výsosti. Rychlá loď, a silná jako královna, po které byla pojmenována."
"Výborně. Ať KrásnaCersei ihned odnese našeho Rytíře květin k Dračímu kameni. Sere Lorasi, svěřuji ti velení. Přísahej, že se nevrátíš, dokud nebude patřit Dračí kámen Tommenovi."
"Přísahám, Výsosti."
Cersei jej políbila na obě tváře. Políbila také jeho sestru a pošeptala jí: "Máš statečného bratra."
Margaery buď neměla dost důvtipu na to, aby odpověděla, nebo ji strach okradl o řeč.
Do svítání zbývalo ještě několik hodin, když Cersei vyklouzla královými dveřmi za Železným trůnem. Ser Osmund šel před ní s pochodní a Qyburn kráčel vedle ní. Pycelle měl co dělat, aby jim stačil. "Mohu li být tak smělý, Výsosti," odfukoval, "mladí muži bývají přespříliš stateční a myslí jen na slávu bitvy, ale nikdy na její nebezpečí. Ser Loras… jeho plán je plný nebezpečenství. Vzít útokem hradby Dračího kamene…"
"…je velmi statečné."
"…statečné ano, ale…"
"Nepochybuji o tom, že náš Rytíř květin bude prvním mužem, který se dostane na cimbuří." A snad i prvním, kterého shodí dolů. Ten od neštovic podobaný bastard, kterému Stannis svěřil hrad, nebyl žádný nezralý turnajový šampión, ale zkušený zabiják. Jestli budou bohové dobří, dopřeje seru Lorasovi nádhernou smrt, po jaké ten hoch zřejmě touží. Za předpokladu, že se dřív cestou neutopí. Minulé noci zuřila další bouře, velmi divoká. Déšť padal v černých clonách celé hodiny. A nebylo by to smutné? přemítala královna. Smrt utonutím je zcela běžná. Ser Loras lační po slávě tak, jako touží opravdový muž po ženě, a to nejmenší, co mohou bohové udělat, je dát mu smrt hodnou písně.

Avšak bez ohledu na to, co se chlapci přihodí na Dračím kameni, bude královna vítězkou. Pokud se Loras skutečně zmocní hradu, Stannis utrpí žalostnou ztrátu a Rudovín bude moci odplout na střet s železnými. Jestli selže, postará se o to, aby na tom měl lví podíl viny. Nic nezbaví hrdinu lesku tak jako selhání. A kdyby se měl vrátit domů na svém štítu, přikrytý krví a slávou, vždycky tady bude ser Osney, aby jeho truchlící sestru utěšil.
Již v sobě déle nedokázala udržet smích, vydral se jí ze rtů a rozlehl se chodbou.
"Výsosti?" Velmistr Pycelle zamrkal, pootevřel ústa. "Proč… proč se smějete?"
"Nu," musela říci, "jinak bych mohla plakat. Moje srdce přetéká láskou k našemu seru Lorasovi a jeho odvaze."
Zanechala velmistra Pycelleho na točitých schodech. Tenhleten přežil veškerou prospěšnost, kterou kdy měl, usoudila královna. Zdálo se, že jediné, co Pycelle poslední dobou dělal, bylo, že ji ustavičně obtěžoval varováními a námitkami. Dokonce měl námitky proti dohodě, kterou vyjednala s Nejvyšším septonem, zíral na ni zakalenýma uslzenýma očima, když mu přikázala, aby přichystal nezbytné listiny, a blábolil cosi o mrtvé historii, dokud jej Cersei nezarazila. "Dny krále Maegora jsou pryč a stejně tak i jeho dekrety," řekla odhodlaně. "Teď jsou dny krále Tommena a moje." Udělala bych lépe, kdybych ho byla nechala shnít v černých celách.
"Kdyby měl ser Loras padnout, Její Výsost bude potřebovat vhodného náhradníka do Královské gardy," podotkl lord Qyburn nad suchým příkopem s kopími na dně, který obtáčel Maegorovu pevnost.
"Někoho krásného," souhlasila. "Někoho tak mladého, rychlého a silného, že Tommen brzy zapomene na sera Lorase. Trocha galantnosti by také nepřišla nevhod, ale neměl by mít hlavu plnou bláznivých nápadů. Znáš takového muže?"
"Běda, ne," odpověděl Qyburn. "Já měl na mysli jiný druh šampióna. To, co postrádá na galantnosti, vám oplatí desetinásobně oddaností. Bude ochraňovat vašeho syna, zabíjet vaše nepřátele a udržovat vaše tajemství a žádný živý muž se mu nebude moci postavit."
"To říkáš ty, ale slova jsou jako vítr. Až uzraje čas, můžeš ten svůj ideál přivést, a uvidíme, jestli je vším, co jsi slíbil."
"Budou o něm zpívat, to přísahám." Oči lorda Qyburna byly svraštělé pobavením. "Mohl bych se zeptat na tu zbroj?"
"Tvoji objednávku jsem předala. Zbrojíř si myslí, že jsem se pomátla. Ujišťuje mne, že žádný muž není natolik silný, aby se mohl pohybovat a bojovat v tak těžké plátové zbroji." Cersei si svého mistra bez řetězu změřila varovným pohledem. "Udělej si ze mne blázna a zemřeš s nářkem. Jsi si toho vědom, doufám?"
"Ustavičně, Výsosti."
"Dobrá. Už o tom nemluv."
"Královna je moudrá. Tyhle stěny mají uši."
"To tedy mají." Za nocí Cersei někdy slýchala tiché zvuky, dokonce i ve svých komnatách. Myši ve zdech, říkala si, nic víc.
Po straně její postele hořela svíce, ale oheň v krbu vyhasl a žádné jiné světlo tam nebylo. V místnosti bylo navíc chladno. Cersei se svlékla a vklouzla pod pokrývky, šaty nechala v hromádce na podlaze. Na druhé straně postele se zavrtěla Taena. "Výsosti," zamumlala tiše, "co je za hodinu?"
"Hodina sovy," odpověděla královna.
Třebaže Cersei často spala sama, nikdy se jí to nelíbilo. Její nejstarší vzpomínky patřily tomu, jak se dělila o postel s Jaimem, když byli oba ještě malí a nikdo je od sebe nedokázal odtrhnout. Později, když byli odděleni, měla řadu komorných a společnic, většinou dívky svého věku, dcery z rodin rytířů a vazalů jejího otce. Žádná se jí nelíbila a jen pár jich u ní vydrželo delší čas. Malá podlézavá stvoření, celá ta jejich cháska. Duchaprázdné, plačtivé bytosti stále brebentící nesmysly a snažící se vetřít mezi mě a Jaimeho. Přesto byly hluboko v černých útrobách Skály noci, kdy jejich teplo vedle sebe vítala. A prázdná postel byla studená postel.
Tady nejvíc ze všech. V místnosti bylo mrazivo a navíc právě pod těmito nebesy zemřel její proklatý královský manžel. Robert Baratheon, první svého jména, ať už nikdy není druhý. Tupé, věčně opilé zvíře. Ať si pláče v pekle. Taena jí zahřívala postel stejně dobře jako Robert a nikdy jí násilím nerozevírala nohy od sebe. Poslední dobou sdílela královnino lože častěji než lože svého manžela. Zdálo se, že lordu Dobrovětrskému to nevadí… anebo pokud i vadilo, měl tolik rozumu, že se o tom slovem nezmínil.
"Dělala jsem si starosti, když jsem se probudila a zjistila jsem, že tu nejste," zamumlala paní Taena, která se v posteli posadila, pokrývky zamotané kolem pasu. "Stalo se něco?"
"Ne," odpověděla Cersei, "všechno je v pořádku. Ser Loras ráno vyplouvá do Dračího kamene, aby dobyl hrad, uvolnil Rudovínovo loďstvo a dokázal nám všem svoji odvahu." Pověděla Dobrovětrské všechno, co se stalo pod posouvajícím se stínem Železného trůnu. "Bez svého chrabrého bratra je naše malá královna skoro nahá. Má svoje strážce, to jistě, ale já mám pod palcem jejich kapitána. Užvaněného starce s veveřicí na suknici. Veveřice před lvy prchají. Nemá dost odvahy na to, aby mohl vzdorovat Železnému trůnu."
"Margaery má kolem sebe i jiné meče," upozornila ji paní Dobrovětrská. "Získala si u dvora hodně přátel a ona i ty její mladé sestřenice mají své obdivovatele."
"Pár nápadníků mi starosti nedělá," řekla Cersei. "Ta armáda v Bouřlivém konci však…"
"Co máte v úmyslu udělat, Výsosti?"
"Proč se ptáš?" Její otázka byla na Cersein vkus až příliš troufalá. "Doufám, že nemáš v úmyslu podělit se o moje plané tlachání s naší ubohou malou královnou?"
"Nikdy. Já nejsem jako ta holka Senelle."
Cersei se neobtěžovala tím, aby myslela na Senelle. Oplatila mi mou laskavost zradou. Sansa Stark udělala to samé. Stejně tak Melara a tlustá Jeyne, když byly všechny tři ještě děvčata. Nebýt jich, nikdy bych do toho stanu nešla. Nikdy bych nedovolila Maggy Žábě, aby okusila moje zítřky z kapky krve. "Moc by mne rmoutilo, kdybys někdy zradila mou důvěru, Taeno. Neměla bych jinou možnost než tě dát lordu Qyburnovi, ale vím, že bych přitom plakala."
"Nikdy vám nezavdám k pláči příčinu, Výsosti. Pokud to udělám, řekněte slovo a vydám se Qyburnovi sama. Chci

pouze být ve vaší blízkosti. Sloužit vám, jakkoli to vyžadujete."
"A jakou odměnu za tu službu očekáváš?"
"Nic. Těší mne těšit vás." Taena se překulila na bok, její olivová pleť se zableskla ve světle svíce. Její prsa byla větší než královnina a měla obrovské bradavky, černé jako rohovina. Je mladší než já. Prsa jí ještě nestačila ovisnout. Cersei si říkala, jaké by to bylo líbat jinou ženu. Ne zlehka na tvář, jak bylo obvyklým projevem zdvořilosti mezi urozenými dámami, ale na rty. Taeniny rty byly velmi plné. Také ji napadlo, jaké by to bylo sát její prsa, položit Myřanku na záda, rozevřít jí nohy od sebe a vzít si ji tak, jako by si ji vzal muž, takovým způsobem, jako si bral Robert ji, když byl opilý, a ona nebyla schopná uspokojit ho rukou nebo ústy.
To bývaly ty nejhorší noci, když ležela bezmocná pod ním, zatímco on se ukájel, páchl vínem a mručel jako kanec. Obvykle se pak odkulil a usnul ihned, jakmile byl hotový, a chrápal dřív, než stačilo jeho semeno zaschnout na jejích stehnech. Vždycky byla celá bolavá, odřená mezi nohama a ňadra ji bolela, jak jí je surově hnětl. Jen jedinkrát s ním zvlhla touhou, o jejich svatební noci.
Robert byl pohledný muž, když se vzali, vysoký, urostlý a silný, ale chlupy měl černé a hojné, husté na hrudi a hrubé kolem pohlaví. Z Trojzubce se vrátil nesprávný muž, říkala si někdy královna, když se s ní miloval. V těch prvních letech, kdy za ní ještě chodil častěji, zavírala oči a představovala si, že je to Rhaegar. Nemohla předstírat, že je to Jaime; byl příliš jiný, příliš cizí. Dokonce i jeho pach byl divný.
Pro Roberta jako by tyto noci nikdy nebyly. Přišlo ráno a on si nic nepamatoval, nebo se tak aspoň choval. Jednou, během prvního roku jejich manželství, dala Cersei druhého dne najevo svou nespokojenost. "Ublížil jsi mi," stěžovala si. Měl aspoň tolik slušnosti, že se tvářil zahanbeně. "To jsem nebyl já, moje paní," řekl zasmušilým tónem, jako dítě přistižené při krádeži jablek v kuchyni. "Může za to víno. Piji příliš mnoho vína." Aby spláchl svoje přiznání, sáhl po rohu s pivem. Jak si jej zvedal k ústům, hodila mu svůj vlastní roh do obličeje tak prudce, že mu uštípla kousek zubu. O léta později na jakési hostině jej slyšela vyprávět jedné dívce, co tam obsluhovala, jak si ten zub zlomil v pranici na turnaji. Nu, celé naše manželství byla jedna velká pranice, přemítala, takže vlastně nelhal.
Zbytek však byly samé lži. Pamatoval si, co jí dělal za nocí, o tom byla přesvědčená. Viděla mu to v očích. Jen předstíral, že zapomněl; bylo to snadnější než čelit své hanbě. Hluboko uvnitř byl Robert Baratheon zbabělec. Po čase začalo jeho násilností ubývat. Během prvního roku manželství si ji bral přinejmenším jednou za čtrnáct dní; na konci už to nebylo ani jednou za rok. Nikdy s tím ale nepřestal úplně. Dříve nebo později přišla vždycky noc, kdy toho vypil příliš a dožadoval se svých manželských práv. Co jej zahanbovalo v denním světle, poskytovalo mu rozkoš potmě.
"Moje královno?" ozvala se Taena Dobrovětrská. "Máte divný pohled v očích. Není vám dobře?"
"Jen jsem… vzpomínala." V krku jí vyschlo. "Jsi dobrá přítelkyně, Taeno. Neměla jsem dobrou přítelkyni už…"
Někdo zabušil na dveře.
Už zase? Naléhavost toho zvuku ji rozechvěla. Zaútočilo na nás dalších tisíc lodí? Vklouzla do nočního roucha a šla se podívat, kdo je to. "Prosím za prominutí, že vyrušuji, Výsosti," řekl strážný, "ale dole je paní ze Stokořína, prosí o slyšení."
"V tuto hodinu?" vyštěkla Cersei. "Přišla snad Falyse o rozum? Řekni jí, že jsem někam odjela. Řekni jí, že prostý lid na Štítech je vražděn. Pověz jí, že jsem byla vzhůru polovinu noci, že ji přijmu zítra ráno."
Strážný zaváhal. "Mohu li se odvážit, Výsosti, paní ze Stokořína není v dobrém stavu, pokud víte, co tím myslím."
Cersei se zamračila. Předpokládala, že Falyse přišla, aby jí oznámila, že je Bronn mrtvy. "Dobrá tedy. Musím se obléknout. Odveď ji do mého soláru, ať tam počká." Když se zvedla lady Taena a chtěla jít s ní, královna jí řekla: "Ne, zůstaň tady. Aspoň jedna z nás by si měla odpočinout. Nebudu pryč dlouho."
Obličej paní Falyse byl zhmožděný a napuchlý, oči měla rudé t od pláče. Spodní ret měla rozbitý, šaty špinavé a potrhané. "Bohové, buďte dobří," vydechla Cersei, když ji odvedla do soláru a zavřela za nimi dveře. "Co se ti stalo s obličejem?"
Falyse jako by její otázku neslyšela. "On ho zabil," řekla roztřeseným hlasem. "Matko, buď milosrdná… on… on…" Zhroutila se v pláči, celé její tělo se chvělo.
Cersei nalila pohár vína a odnesla ho plačící ženě. "Vypij tohle. Víno tě uklidní. Tak, to je ono. Ještě trochu. A teď už přestaň plakat a pověz mi, proč jsi přišla."
Vyžádalo si to zbytek džbánu, než byla královna schopná konečně vypáčit z lady Falyse celý ten smutný příběh. Jakmile si ho vyslechla, nevěděla, zda se má smát, nebo zuřit. "Souboj muže proti muži," opakovala. Copak není v Sedmi královstvích nikdo, na koho bych se mohla spolehnout? Jsem v Západozemí jediná, kdo má aspoň špetku zdravého rozumu? "Chceš říct, že ser Balman vyzval Bronna na souboj muže proti muži?"
"Řekl, že to bude h h hračka. Kopí je ry rytířská zbraň, řekl, a B Bronn není opravdový rytíř. Balman řekl, že ho shodí z koně a dorazí ho, zatímco tam bude omráčený ležet."
Bronn nebyl rytíř, to byla pravda. Bronn byl bitvami zocelený zabiják. Tvůj kreténský manžel si podepsal svůj vlastní rozsudek smrti. "Dokonalý plán. Mohu se zeptat, co se pokazilo?"
"B Bron proklál kopím hrudník Balmanova k k k koně. Balman, on… rozdrtilo mu to nohy, když zvíře spadlo. Naříkal tak žalostně…"
Žoldáci nemají slitování, mohla by říct Cersei. "Žádala jsem vás, abyste zinscenovali nehodu při lovu. Zatoulaný šíp, pád z koně, lítý kanec… je tolik způsobů, jak může člověk v lese zemřít. Žádný z nich nezahrnuje kopí."
Falyse jako by ji neslyšela. "Když jsem se pokoušela běžet ke svému Balmanovi, on, on, on mne uhodil do obličeje. Přinutil mého pána p p přiznat se. Balman naříkal, aby k němu poslali mistra Frenkena, ale ten žoldák, on, on, on…"
"Přiznat se?" Cersei se to slovo nelíbilo. "Věřím, že náš statečný ser Balman držel jazyk za zuby."
"Bronn mu vrazil dýku do oka a řekl mi, že se mám vypakovat z hradu, než slunce zapadne, nebo mi udělá to samé. Řekl, že mě dá své p p posádce, kdyby mě kterýkoli z nich chtěl. Když jsem nařídila, aby se Bronna zmocnili, jeden z jeho

rytířů měl tu drzost říct mi, že bych měla udělat, co mi lord Stokořín nařídil. Nazval ho lord Stokořín!" Falyse popadla královnu za ruku. "Její Výsost mi musí dát rytíře. Stovku rytířů! A lučištníky, aby získáli můj hrad zpátky! Ani mi nedovolili sbalit si šaty. Bronn řekl, že to jsou teď šaty jeho ženy, všechno moje h hedvábí a samet."
Tvoje hadry mi dělají ty nejmenší starosti. Královna vytáhla prsty z ženina upoceného sevření. "Požádala jsem vás, abyste zhasli svíci a tím pomohli ochránit krále. Vy jste místo toho rozdmýchali hrnec divohně. Takže ten tvůj Balman do toho zapletl moje jméno? Řekni mi, že ne."
Falyse si oblízla rty. "On… měl bolesti, měl zlomené nohy, Bronn řekl, že mu dá milost, ale… Co se stane s mojí ubohou m m matkou?"
Myslím, že zemře. "Co myslíš?" PaníTanda je už možná mrtvá. Bronn nebyl typ muže, který by vynakládal přílišné úsilí při pečování o starou ženu s roztříštěným bokem.
"Musíte mi pomoci. Kam mám jít? Co si počnu?"
Snad by ses mohla vdát za Měsíčního chlapce, řekla Cersei málem. Je to stejný blázen, jako byl tvůj zesnulý manžel. Nemohla riskovat válku na samém prahu Králova přístaviště, ne teď. "Tiché sestry jsou vždycky rády, když mohou mezi sebe přijmout vdovy," řekla. "Je to poklidný život, život strávený v modlitbách, meditaci a prospěšné práci. Přinášejí útěchu živým a pokoj mrtvým."A nemluví. Nemohla dovolit, aby ta žena pobíhala po Sedmi královstvích a rozšiřovala nebezpečné řeči.
Falyse jako by byla hluchá. "Všechno, co jsme udělali, jsme udělali ve službě Její Výsosti. Jsme hrdí, že můžeme sloužit. Řekla jste…"
"Vzpomínám si." Cersei se přiměla usmát se. "Zůstaneš tady s námi, moje paní, až do té doby, než přijdeme na to, jak získat tvůj hrad zpátky. Dovol mi nalít ti další pohár vína. Pomůže ti usnout. Jsi unavená a bolí tě srdce žalem, to je vidět. Moje ubohá drahá Falyse. Tu máš, napij se."
Zatímco Falyse pila víno, Cersei šla ke dveřím a zavolala svoje služky. Řekla Dorcas, aby vyhledala lorda Qyburna a okamžitě ho k ní přivedla. Jocelyn poslala do kuchyně. "Přines chléb a sýr, masový koláč a nějaká jablka. A víno. Máme žízeň."
Qyburn přišel ještě před jídlem. Lady Falyse do té doby vypila tři další poháry a začínala klimbat, jen čas od času se probrala a začala znovu vzlykat. Královna si vzala Qyburna stranou a pověděla mu o šílenosti sera Balmana. "Nemohu dovolit, aby Falyse rozšiřovala tyhle řeči po městě. Žal ji připravil o rozum. Stále potřebuješ ženu pro… svoji práci?"
"Ano, Výsosti. Ty loutkářky už jsou zcela opotřebené."
"Tak si tedy vezmi ji a dělej si s ní, co chceš. Ale jakmile jednou sestoupí do černých cel… musím pokračovat?"
"Ne, Výsosti. Rozumím."
"Dobrá." Královna znovu nasadila úsměv. "Drahá Falyse, je tady mistr Qyburn. Postará se, aby sis mohla odpočinout."
"Och," řekla Falyse nepřítomně. "Och, to je dobře."
Když se za nimi zavřely dveře, Cersei si nalila další pohár vína. "Jsem obklopená nepřáteli a idioty," řekla. Nemohla věřit dokonce ani své vlastní krvi a rodině, ani Jaimemu, který byl kdysi její druhou polovinou. Měl být mým mečem a štítem, mojí silnou pravou rukou. Proč mne musí pořád tak rozčilovat?
Bronn nebyl nic víc než jen mrzutost. Ve skutečnosti nikdy nevěřila, že ukrývá Skřeta. Její pokroucený malý bratr byl mnohem chytřejší, než aby dovolil Lollys toho jejího proklatého bastarda pojmenovat po sobě, protože by věděl, že by k ní přitáhl královnin hněv. Paní Dobrovětrská se o tom zmínila a měla pravdu. Ta urážka byla téměř jistě výlučně činem toho žoldáka. Dokázala si ho představit, jak se dívá, jak ten jeho svraštělý červený nevlastní synek saje jedno z Lollysiných naběhlých prsou, pohár červeného vína v ruce a sebejistý úsměv na tváři. Jen se škleb, jak chceš, sere Bronne, brzy budeš křičet. Užij si tu svoji slaboduchou paní a svůj ukradený hrad, dokud ještě můžeš. Až přijde čas, rozplácnu tě jako mouchu. Možná pošle Lorase Tyrella, aby jej rozplácl za ni, pokud by se nějak stalo, že se Rytíř květin vrátí z Dračího kamene živ a zdráv. To by bylo nádherné. Kdyby byli bohové dobří, pozabíjeli by se navzájem, jako ser Arryk a serErryk. Co se týče Stokořína… ne, bylo jí špatně, jen na ten hrad pomyslela.
Taena odplula zpátky do spánku dřív, než se královna vrátila do ložnice. Točila se jí hlava. Příliš mnoho vína a příliš málo spánku, řekla si v duchu. Nestávalo se každou noc, že by ji dvakrát probudili s tak nepříjemnými zprávami. Aspoň jsem se dokázala probudit. Robert by byl příliš opilý, než aby mohl jen vstát, natožpak vládnout. Vyřizovat takové záležitosti vždycky připadlo Jonu Arrynovi. Těšilo ji pomyšlení, že je lepším králem než Robert.
Obloha před oknem se již začínala prosvětlovat. Cersei se posadila na postel vedle paní Dobrovětrské, naslouchala jejímu tichému oddychování, dívala se, jak se jí zvedají a klesají prsa. Zdá sejí o Myru?, napadlo ji. Nebo o jejím milenci s jizvou, nebezpečném tmavovlasém muži, kterému se nedalo odolat? Byla si tím téměř jistá. Taeně se určitě nezdálo o lordu Ortonovi.
Cersei položila dlaň na ženino ňadro. Nejdřív jen zlehounka, stěží se ho dotýkajíc. Cítila pod rukou teplo její kůže, pokožku hladkou jako satén. Něžně ji stiskla, pak zlehka přejela nehtem přes velkou tmavou bradavku, sem a tam, a tam a sem, dokud neucítila, že tuhne. Když zvedla pohled, měla Taena otevřené oči. "Líbí se ti to?" zeptala se jí královna.
"Ano," vydechla paní Dobrovětrská.
"A tohle?" Cersei ji do bradavky štípla, tvrdě za ni zatáhla, zakroutila ji mezi prsty.
Myřanka zalapala po dechu bolestí. "Ubližujete mi."
"To je tím vínem. Dala jsem si džbán k večeři a další s vdovou po seru Balmanovi. Musela jsem s ní pít, abych ji udržela v klidu." Zakroutila také Taeninou druhou bradavkou a táhla, dokud druhá žena nezalapala po dechu. "Jsem královna, mám v úmyslu vzít si, co mi patří."
"Dělejte si se mnou, co chcete." Taeniny vlasy byly stejně černé jako Robertovy, dokonce i chlupy mezi nohama, a když se jí tam Cersei dotkla, zjistila, že její chloupky jsou jemné a celé vlhké, zatímco Robertovy byly drsné a suché.

"Prosím," řekla Myřanka, "pokračujte, královno. Dělejte si se mnou, co chcete. Jsem vaše."
Jenže to nebylo dobré. Necítila to, ať to bylo cokoli, co Robert cítil za nocí, kdy si ji bral. Nebylo v tom žádné potěšení, ne pro ni. Pro Taenu ano. Její bradavky byly dva černé diamanty, její klín kluzký a horký. Robert by té miloval, na hodinu. Královna sjela prstem do té myrské tůně, pak dalším, pohybovala jimi dovnitř a ven, ale jakmile by se do tebe vystříkl, musel by pak vynaložit obrovské úsilí, aby si dokázal vybavit tvoje jméno.
Chtěla vědět, zda by to bylo se ženou stejně snadné, jako to bylo vždycky s Robertem. Deset tisíc vašich dětí zahynulo v mých dlaních, Vaše Veličenstvo, pomyslela si, když strčila do Myřanky třetí prst. Zatímco jste chrápal, olizovala jsem si vaše syny z obličeje a z prstů, jednoho po druhém, všechny ty bledé lepkavé prince. Vy jste se dobral svého práva, můj pane, ale já jsem pak ve tmě vaše dědice snědla. Taena se zachvěla. Vydechla pár slov v cizím jazyce, pak se znovu zachvěla, prohnula záda a vykřikla. Řve, jako by ji na nože brali, pomyslela si královna. Na okamžik si dovolila představit si, že její prsty jsou kančí kly trhající Myřanku vpůli od slabin až po hrdlo.
Pořád to nebylo dobré.
Nikdy to nebylo dobré s nikým kromě Jaimeho.
Když se pokusila odtáhnout ruku, Taena ji chytila a políbila jí prsty. "Sladká královno, jak mám já potěšit vás?"
Sklouzla rukou po Cerseině boku a dotkla se jejího pohlaví. "Pověz mi, co ode mne chceš, moje lásko."
"Nechej mne být." Cersei se odkulila a přitáhla si k sobě pokrývky, aby se přikryla. Již se rozednívalo. Brzy bude ráno a na tohle všechno bude zapomenuto.
Nikdy se to nestalo.

JAIME

T
rubky vydaly vřeštivý zvuk a prořízly poklidný modravý vzduch soumraku. Josmyn Peckovec byl okamžitě na nohou, šmátral po opasku s mečem svého pána.
Ten hoch má dobré instinkty. "Psanci netroubí na trumpety, aby ohlásili svůj příchod," řekl mu Jaime. "Meč nebudu potřebovat. To bude můj bratranec, Strážce západu."
Než se vynořil ze stanu, jezdci již sesedali; polovina tuctu rytířů a dvě desítky jízdních lučištníků a zbrojnošů. "Jaime!" zařval střapatý muž oděný v pozlacené kroužkové zbroji a plášti z liščí kožešiny. "Tak hubený a celý v bílém! A taky vousatý!"
"Tohle? Proti tvému vousisku pouhé strniště, bratránku." Ježatý vous sera Dávena a huňaté kníry přerůstaly do licousů hustých jako živý plot, a ty pak do rozcuchané žluté houštiny na jeho hlavě, stlačené přilbicí, kterou si právě sundával. Někde uprostřed všeho toho porostu se skrýval malý nos a pár živých oříškově hnědých očí. "Ukradl ti snad nějaký psanec břitvu?"
"Přísahal jsem, že si nebudu stříhat vlasy, dokud nebude můj otec pomstěn." Na muže, který vypadal jako lev v lidské podobě, mluvil Dáven Lannister podivně ostýchavě. "Mladý vlk se ale dostal do Karské bašty jako první. Okradl mne o moji pomstu." Podal svoji přilbici panošovi a prohrábl si prsty vlasy, tam kde je stlačila tíha přilbice. "Ty vlasy se mně takto líbí. Noci jsou chladnější a trocha toho porostu člověku aspoň udržuje tvář v teple. Jo, a teta Genna vždycky říkala, že mám místo brady cihlu." Sevřel Jaimemu dlaně. "Měli jsme o tebe po Šeptajícím lese strach. Slyšeli jsme, že ti Stárkův vlk prokousl hrdlo."
"Proléval jsi za mne hořké slzy, bratránku?"
"Truchlila polovina Lannisportu. Ta ženská polovina." Pohled sera Dávena zalétl k Jaimeho pahýlu. "Takže je to pravda. Ten bastard ti usekl pravici."
"Mám novou, vyrobenou ze zlata. Být jednoruký má spoustu výhod. Tak například nepiji tolik vína, ze strachu, abych ho nerozlil, a zřídkakdy mám nutkání škrábat se u dvora na zadnici."
"Tak to bych si možná měl nechat useknout i tu svoji." Jeho bratranec se zasmál. "To Catelyn Stark tě o ni připravila?"
"Vargo Hoat." Odkud se ty povídačky berou?
"Ten Qohořan?" Ser Dáven si odplivl. "To je pro něho a všechny jeho Chrabré kumpány. Říkal jsem tvému otci, že pro něj budu shánět píci a drancovat já, ale on mě odmítl. Některé úlohy jsou vhodné pro lvy, řekl, ale tohle je lepší nechat kozám a psům."
Typická slova lorda Tywina; Jaime je téměř slyšel vyslovená otcovým hlasem. "Pojď dovnitř, bratránku. Musíme si promluvit."
Garret již předtím zapálil oheň v železných koších a žhnoucí uhlíky nyní plnily stan rudou září. Ser Dáven ze sebe pokrčením ramen shodil plášť a dal jej Malému Lewovi. "Ty jsi Pištcův hoch?" zabručel. "Vypadáš tak."
"Jsem Lewys Pištec, nechať se pánovi zlíbí."
"Jednou jsem při pranici zmlátil tvého bratra do krve. Ten namyšlený malý blázen si to vyložil jako urážku, když jsem se ho zeptal, jestli je to jeho nahá sestra, co mu tančí na štítu."
"Je to znak našeho rodu. My sestru nemáme."
"Škoda. Ten váš znak má pěkná prsa. Ovšem co za chlapa se schovává za nahatou ženskou? Pokaždé, když jsem praštil do štítu tvého bratra, připadal jsem si jako nezdvořilý hulvát."
"Dost," zasáhl Jaime se smíchem. "Nech ho být." Pia pro ně svařovala víno, míchala je v kotlíku lžící. "Potřebuji vědět, co mám očekávat v Řekotočí."
Jeho bratranec pokrčil rameny. "Obléhání se neskutečně táhne. Černá ryba sedí v hradu, my sedíme před ním v našich táborech. Zatraceně nudné, jestli chceš slyšet pravdu." Ser Dáven se posadil na táborovou stoličku. "Tully by měl podniknout nějaký výpad, aby nám připomněl, že jsme pořád ještě ve válce. Taky by bylo milé, kdyby pobil nějaké

Freye. Pro začátek Rymana. Ten chlap je častěji opilý než střízlivý. Ach, a taky Edwyna. Sice není tak protivný jako jeho otec, ale je v něm tolik nenávisti jako ve vředu plném hnisu. A náš vlastní ser Emmon… ne, lord Emmon. Sedm spaste nás, nesmím zapomínat na jeho nový titul… náš lord z Řekotočí nedělá nic jiného, než že mi pořád dokola vysvětluje, jak vést obléhání. Chce, abych se hradu zmocnil, aniž bych jej poškodil, protože je to teď jeho sídlo."
"Je to víno už horké?" zeptal se Jaime Pii.
"Ano, milostpane." Dívka si při mluvení zakrývala ústa. Pecka přichystal víno na zlatý tác. Ser Dáven si stáhl rukavice a vzal si pohár. "Děkuji ti, chlapče. Kterýpak bys ty mohl být?"
"Josmyn Peckovec, nechať se pánovi zlíbí."
"Pecka byl hrdinou na Černovodě," řekl Jaime. "Zabil dva rytíře a další dva zajal."
"V tom případě musíš být nebezpečnější, než vypadáš. To je vous, nebo sis zapomněl opláchnout obličej? I manželka Stannise Baratheona má hustější knír. Jak jsi stár?"
"Patnáct, pane."
Ser Dáven si odfrkl. "Víš, co je nejlepší věc na hrdinech, Jaime? Všichni umírají mladí a nechávají tu ženské pro nás ostatní." Hodil pohár zpátky panošovi. "Naplň jej znovu a budu tě též zvát hrdinou. Mám žízeň."
Jaime zvedl levicí svůj pohár a napil se. V hrudi se mu rozlilo příjemné teplo. "Mluvil jsi o Freyích, které bys chtěl mít mrtvé. Ryman, Edwyn, Emmon…"
"A Walder Řeka," řekl Dáven, "ten zkurvysyn. Štve ho, že je nemanželský, a nenávidí každého, kdo není. Ovšem ser Perwyn vypadá na slušného chlapíka, kterého by bylo radno ušetřit. Ženy také. Mám se s jednou oženit, jak jsem slyšel. Mimochodem, tvůj otec by možná považoval za vhodné poradit se o tomto sňatku předem se mnou. Můj vlastní otec jednal před Volským brodem s Paxterem Rudovínem, věděl jsi to? Rudovín má dceru s pěkným věnem…"
"Desmeru?" zasmál se Jaime. "Ty máš rád pihy?"
"Pokud bych měl volit mezi Freyi a pihami, nu… polovina potomstva lorda Waldera vypadá jako lasice."
"Jen polovina? Buď za to vděčný. Já jsem viděl v Dany Lancelovu nevěstu."
"Strážnicová Ami, bohové, buďte dobří. Nemohl jsem uvěřit, že si Lancel vybral zrovna ji. Co se tomu hochovi stalo?"
"Stal se zbožným," odpověděl Jaime, "ale nevěstu si nevybíral. Matka paní Amerei je z rodu Darryů. Náš strýc si myslel, že by to mohlo Lancelovi pomoci lépe zvládnout tamní lid."
"Jak? Tím že ji bude šukat? Víš, proč se jí říká Strážnicová Ami? Zvedá svoji padací mříž pro každého rytíře, co jede kolem. Lancel by si měl najít zbrojíře, který mu udělá přilbici s parožím."
"To nebude nutné. Náš bratranec odjíždí do Králova přístaviště, aby složil přísahu jako jeden z vojáků Nejvyššího septona."
Ser Dáven by nemohl vypadat překvapeněji, ani kdyby mu Jaime řekl, že se Lancel rozhodl stát kejklířskou opičkou. "To myslíš vážně? Ty žertuješ. Strážnicová Ami musí být lasicovatější, než jsem slyšel, když dovedla dohnat toho hocha až k tomuhle."
Když Jaime paní Amerei opouštěl, tiše plakala nad rozpadem svého manželství a nechávala se přitom utěšovat rytířem Lylem z Chřástalova. Její slzy jej neznepokojovaly ani zpoloviny tak, jako tvrdé výrazy na tvářích jejích příbuzných, kteří stáli na nádvoří. "Doufám, že taky nemáš v úmyslu složit přísahu, bratránku," řekl Davenovi. "Freyové umí být velmi nepříjemní, co se svatebních smluv týče. Nerad bych je opět zklamal."
Ser Dáven si odfrkl. "Já se ožením a budu se svou lasicí spávat, neměj strach, vím, co se stalo Robbu Stárkovi. Podle toho, co říká Edwyn, bych si ale měl vybrat nějakou, která dosud nekrvácela, jinak pravděpodobně zjistím, že tam byl přede mnou Černý Walder. Vsadil bych se, že měl i Strážnicovou Ami, a to víc než třikrát. Možná právě tohle vysvětluje Lancelovu zbožnost a rozpoložení jeho otce."
"Ty jsi viděl sera Kevana?"
"Ano. Projížděl tudy cestou na západ. Požádal jsem ho, aby nám pomohl dobýt hrad, ale Kevan o tom nechtěl ani slyšet. Po celou dobu svého pobytu u nás byl zadumaný. Docela zdvořilý, to ano, ale ledově chladný. Přísahal jsem mu, že jsem nikdy nežádal o to, abych se stal Strážcem západu, že ta čest měla připadnout jemu, a on prohlásil, že v sobě vůči mně nenosí žádnou zášť, jenže podle jeho tónu si tím člověk nemohl být jistý. Zůstal tady tři dny a řekl mi stěží tři slova. Kdyby byl zůstal, mohl jsem se řídit jeho radami. Naši přátelé z Freyů by se nikdy neodvážili otravovat sera Kevana tak, jako otravují mě."
"Povídej," pobídl jej Jaime.
"Pověděl bych, ale kde začít? Zatímco jsem vyráběl beranidla a obléhací věže, postavil Ryman Frey šibenici. Každý den ráno přivede Edmura Tullyho, přehodí mu kolem krku oprátku a vyhrožuje, že ho oběsí, pokud se hrad nevzdá. Černá ryba nevěnuje jeho divadélkům pozornost, a tak, když přijde večer, oprátku mu zase sundají a odvedou ho. Jeho žena čeká dítě, věděl jsi to?"
Nevěděl. "Edmure s ní po Krvavé svatbě spal?"
"Spal s ní během Krvavé svatby. Roslin je zatraceně pěkná bytůstka, skoro vůbec nevypadá jako lasička. A ač je to s podivem, má Edmura ráda. Perwyn říká, že se modlí o holčičku."
Jaime to na okamžik zvažoval. "Jakmile se narodí Edmurův syn, lord Walder už nebude Edmura potřebovat."
"Přesně tak to vidím i já. Náš strýčínek, tedy vlastně lord Emmon… chce Edmura pověsit okamžitě. Přítomnost tullyjského pána Řekotočí jej znepokojuje skoro stejně jako případné narození dalšího. Denně na mne naléhá, abych přiměl sera Rymana, ať Tullyho konečně pověsí. Mezitím mě za druhý rukáv tahá lord Gawen. Černá ryba drží uvnitř hradu jeho paní manželku společně se třemi jeho usoplenými fakany. Jeho lordstvo se obává, že je Tully zabije, když Freyové pověsí Edmura. Jedním z nich je malá královna Mladého vlka."
Jaime měl dojem, že se s Jeyne už setkal, třebaže si nedokázal vybavit, jak vypadala. Musí být vskutku krásná, když má cenu království "Ser Brynden ty děti nezabije," ujistil svého bratrance. "Zas tak černá ryba to není." Začínal chápat,

proč Řekotočí dosud nepadlo. "Pověz mi o rozestavení našeho vojska, bratrance."
"Máme hrad obležený dokola - ser Ryman a Freyové jsou na sever od Rejdivého proudu. Jižně od Červeného bodce sedí lord Emmon se sérem Forleym Rychlovským a zbytkem tvé staré armády a také říční páni, kteří k nám přešli po Krvavé svatbě. Zasmušilá cháska, to mi věř. Užitečná k hněvivým řečem ve svých stanech, ale k ničemu jinému. Můj vlastní tábor je mezi řekami, čelem k hradnímu příkopu a hlavní bráně Řeko točí. Hodili jsme přes Červený bodec po proudu od hradu trám. Manfryd Tisovec a Raynard Říjovský mají na starosti jeho obranu, takže nikdo nemůže uniknout na člunu. Také jsem jim dal sítě k rybaření, a tak máme občas i čerstvé ryby."
"Jsme schopni hrad vyhladovět?"
Ser Dáven zavrtěl hlavou. "Černá ryba poslal pryč z Řekotočí všechna neužitečná ústa a vyčistil krajinu do posledního zrnka. Má dost zásob na to, aby udržel svoji posádku naživu celé dva roky."
"A jak jsme zásobováni my?"
"Dokud budou ryby v řece, tak hladovět nebudeme, ačkoli nevím, jak dlouho ještě budeme schopni krmit koně. Freyové sem vozí jídlo a píci z Dvojčat, ale ser Ryman tvrdí, že toho není zas tolik, aby se mohl dělit s námi, takže si musíme shánět píci sami. Někteří dezertují. Jiné nacházíme pod stromy, s oprátkou kolem krku."
"Na nějaké jsme narazili předevčírem," řekl Jaime. "Našli je průzkumníci sera Addama, visící s černými obličeji pod planou jabloní. Mrtvoly byly svlečené donaha a každý muž měl mezi zuby vražené jablko. Žádný na sobě neměl viditelné zranění; zjevně se vzdali. Silnokanec se nad tím strašně rozčilil, zapřísahal bohy, aby seslali krvavou pomstu na hlavy těch, kteří spoutali vojáky a nechali je zemřít jako selata."
"Možná to byli psanci," poznamenal ser Dáven, když Jaime skončil. "Kolem se stále potulují tlupy seveřanů. A tihleti lordi Trojzubce sice možná ohnuli kolena, ale mám dojem, že jejich srdce jsou stále… vlčí."
Jaime pohlédl na svoje dva panoše, kteří se motali kolem železných košů a předstírali, že nic neslyší. Jak Lewys Pištec, tak Garrett Pážovský byli synové říčních pánů. Měl je oba rád a příčilo se mu pomyšlení, že by je musel vydat seru Ilyrovi. "Podle mě ty provazy poukazují spíš na Dondarriona."
"Tvůj pán blesků není jediný muž, který ví, jak uvázat smyčku. S lordem Berikem přede mnou raději ani nezačínej. Je tady, je tam, je všude, ale když za ním pošleš muže, rozpustí se jako pára nad hrncem. Říční lordi mu pomáhají, o tom nepochybuj. Zatracený chlap. Jednoho dne se doslechneš, že je mrtvý, druhý den říkají, že ho nelze zabít." Ser Dáven odložil svůj pohár s vínem. "Moji průzkumníci za nocí hlásí ohně na vysokých místech. Myslí si, že to jsou signální ohně… jako by kolem nás byl kruh pozorovatelů. A ve vesnicích také hoří ohně. Nějaký nový bůh…"
Ne nový, ale starý. "S Dondarrionem jezdí Thoros, ten vypasený myrský kněz, kteří dříve pil s Robertem." Jeho zlatá ruka ležela na stole. Jaime se jí dotkl a sledoval, jak se zlatě leskne v rudém svitu železných košů. "S Dondarrionem si poradíme, bude li to nutné, ale nejdříve musí přijít na řadu Černá ryba. Musí pochopit, že jeho situace je beznadějná. Zkoušeli jste s ním vyjednávat?"
"Ser Ryman to zkoušel. Vyjel k hradní bráně, napůl opilý a zuřící, dštil hrozby. Černá ryba se objevil na hradbách na dost dlouho, aby řekl, že nebude mrhat svými slovy kvůli opilci. Pak střelil šíp do zadku Rymanova koně. Kůň se vzepjal na zadních, Frey spadl do bláta a já se musel dát do takového smíchu, že jsem se z toho málem počural. Kdybych byl uvnitř hradu já, střelil bych ten šíp do Rymanova prolhaného hrdla."
"Já si obléknu železný límec, až s ním budu vyjednávat," řekl Jaime s úsměvem. "Mám v úmyslu nabídnout mu šlechetné podmínky." Kdyby dokázal ukončit obléhání bez krveprolití, nemohl by nikdo říct, že pozvedl zbraně proti rodu Tullyů.
"Klidně si to zkus, můj pane, ale pochybuji, že slova nám získají vítězství. My potřebujeme vzít hrad útokem."
Byla doba, a nebylo to tak dávno, kdy by se Jaime bez pochyby snažil prosadit stejný postup. Věděl, že by tady nemohl sedět dva roky, aby Černou rybu vyhladověl. "Cokoli uděláme, musíme to udělat rychle," řekl seru Davenovi. "Moje místo je zpátky v Králově přístavišti, po králově boku."
"Přesně tak," souhlasil jeho bratranec. "Nepochybuji o tom, že tě tvoje sestra potřebuje. Proč vůbec poslala pryč Kevana? Myslel jsem, že ho jmenuje pobočníkem."
"Nechtěl to vzít." Nebyl tak slepý jako já.
"Kevan se měl stát Strážcem západu. Nebo ty. Ne že bych nebyl vděčný za takovou poctu, to pozor, ale náš strýc je dvakrát tak stár jako my a má větší zkušenosti s velením. Doufám, že ví, že jsem o to jmenování nikdy nežádal."
"Ví to."
"A jak se vede Cersei? Je pořád tak krásná?"
"Oslnivá." Přeletová. "Zlatá." Falešná jako kočičí zlato. Minulou noc se mu zdálo, že ji našel, jak si to rozdává s Měsíčním chlapcem. Blázna zabil a své sestře rozbil zuby na třísky svojí zlatou rukou, stejně jako to udělal ser Gregor ubohé Pie. Ve svých snech měl Jaime vždycky dvě ruce, jedna byla vyrobená ze zlata, ale fungovala stejně dobře jako ta druhá. "Čím dříve v Řekotočí skončíme, tím dříve budu zpátky po Cerseině boku." Co udělá pak, to nevěděl.
Hovořil se svým bratrancem další hodinu, než se Strážce západu nakonec zvedl k odchodu. Když byl pryč, Jaime si nasadil svoji zlatou ruku, přehodil přes sebe hnědý plášť a šel se projít mezi stany.
Pokud měl říci pravdu, tenhle život se mu líbil. Mezi vojáky v poli se cítil mnohem pohodlněji, než mu kdy bylo u dvora. A zdálo se, že jeho muži jej také mají rádi. U jednoho varného ohně mu tři střelci nabídli kus ze zajíce, kterého ulovili. U dalšího jej jeden mladý rytíř požádal o radu, jak se nejlépe ubránit proti válečnému kladivu. Dole u řeky pozoroval dvě pradleny peroucí se spolu v rákosí, usazené na ramenou páru zbrojnošů. Dívky byly napůl opilé a polonahé, smály se a pleskaly svinutými plášti jedna po druhé a tucet mužů je při tom povzbuzoval. Jaime vsadil měďák na vítězství světlovlasé dívky sedící na Sladkém Raffovi, a prohrál jej, když ti dva spadli se šplouchánímdo rákosí.
Za řekou vyli vlci a vítr foukal v poryvech skrze shluk vrb, rozhýbával jejich větve, které jako by si mezi sebou něco šeptaly. Sera Hyna našel Jaime samotného před svým stanem, kde obtahoval brouskem svůj velký meč. "Pojď," řekl a

tichý rytíř vstal, mírně se usmívaje. Jemu se to líbí, uvědomil si. Líbí se mu večer co večer mne ponižovat. Možná by se mu líbilo ještě víc, kdyby mne mohl zabít. Rád si namlouval, že je stále lepší, ale pokroky byly pomalé a nebyly zadarmo. Pod svou ocelí, vlnou a vařenou kůží byl Jaime Lannister tapiserií šrámů, podlitin, strupů a modřin.
Když vyváděli koně z tábora, stavěla je hlídka. Jaime popleskal muže po rameni svou zlatou rukou. "Zůstaňte bdělí. Jsou tu vlci." Jeli zpátky podél Červené vidlice k ruinám vypálené vesnice, kolem které projížděli odpoledne. Právě tam si zatančili svůj půlnoční tanec mezi zčernalými kameny a starými vychladlými uhlíky. Na malou chvíli měl Jaime navrch. Chvíli si dokonce dovolil myslet si, že se mu možná vrací jeho stará dovednost. Možná to dnes v noci bude Payne, kdo půjde spát s modřinami a zakrvavený.
Ser Hyn jako by mu četl myšlenky. Líně odrazil Jaimeho poslední výpad a vyrazil s protiútokem, který zahnal Jaimeho zpátky do řeky, kde mu uklouzlo chodidlo v blátě. Skončil na koleni, s mečem tichého rytíře přiloženým ke krku a svým vlastním ztraceným v rákosí. V měsíčním světle byly dolíčky od neštovic na Payneově obličeji hluboké jako krátery. Vydal ten svůj kdákavý zvuk, který mohl být smíchem, a vyjel svým mečem vzhůru po Jaimeho krku, dokud se hrot nezastavil mezi jeho rty. Teprve tehdy ustoupil a zasunul meč zpátky do pochvy.
Udělal bych lépe, kdybych byl vyzval Sladkého Rqffd s nějakou děvkou na zádech, pomyslel si Jaime, zatímco si vytřepával bláto ze zlaté ruky. Nebyla mu k ničemu a levá nebyla o moc lepší. Ser Hyn šel zpátky ke koním, nechal ho, aby se sám zvedl z bláta. Ještěže mi zůstaly aspoň obě nohy.
Poslední den jejich cesty byl studený a větrný. Vítr profukoval mezi větvemi v holém hnědém lese, skláněl stvoly říčního rákosu podél Červeného bodce hluboko k zemi. Dokonce i oděný v zimní vlně Královské gardy cítil Jaime železné zuby toho větru, zatímco jel vedle svého bratrance Dávena. Bylo pozdě odpoledne, když před sebou spatřili Řekotočí, zvedající se z úzkého ostrohu na soutoku Rejdivého proudu s Červeným bodcem. Hrad Tullyů vypadal jako obrovská kamenná loď s přídí namířenou po proudu. Jeho pískovcové zdi zalévalo rudozlaté světlo a vypadaly vyšší a silnější, než si je Jaime pamatoval. Tenhle ořech tak snadno nepraskne, pomyslel si zachmuřeně. Pokud jej Černá ryba neposlechne, nebude mít jinou možnost než porušit slib, který dal paní Catelyn. Přísaha, kterou byl povinován svému králi, byla přednější.
Trám přes řeku a tři velké tábory obléhací armády byly přesně takové, jak je jeho bratranec popsal. Tábor sera Rymana Freye na sever od Rejdivého proudu byl největší a taky v největším nepořádku. Nad stany se tyčila velká šedivá šibenice, vysoká jako trébuchet. Stála na ní osamocená postava s oprátkou kolem krku. Edmure Tully. Jaime pocítil osten lítosti. Nechat ho tam takto stát den po dni s oprátkou kolem krku… to už by bylo lepší setnout mu hlavu a skoncovat to.
Za šibenicí se táhla neuspořádaná změť stanů a varných ohňů. Páni z Freyů a jejich rytíři si postavili altány nahoře proti proudu, výš od latrínových zákopů; dole po proudu byly hliněné chatrče, vozíky a volské povozy. "Ser Ryman nechce, aby se jeho hoši nudili, a tak jim dopřává děvky, kohoutí zápasy a kančí návnady," řekl ser Dáven. "Dokonce jim opatřil zatraceného zpěváka. Je to k nevíře, ale naše teta si přivedla z Lannisportu Bělozubého Wata, a tak Ryman musel mít zpěváka taky. Nemohli bychom zahradit řeku a celou tu jejich chásku spláchnout, bratránku?"
Jaime viděl lučištníky pohybující se za zuby cimburí na hradbách Řekotočí. Nad nimi plápolaly praporce rodu Tullyů, modrý pstruh na pruhovaném poli červené a modré barvy. Na nejvyšší věži však vlála jiná vlajka; dlouhý bílý praporec se zlovlkem rodu Stárků. "Když jsem poprvé viděl Řekotočí, byl jsem panoš zelený jako letní tráva," řekl Jaime svému bratranci. "Starý Sumner z Chřástalova mne sem poslal doručit vzkaz, o kterém tvrdil, že jej nelze svěřit havranovi. Lord Hoster mne tady držel čtrnáct dní, zatímco smolil svoji odpověď, a při každém jídle mne usazoval vedle své dcery Lysý."
"Není divu, že ses dal k bílým. Já bych udělal to samé."
"Och, Lysa vůbec nebyla tak děsivá." Popravdě řečeno to byla půvabná dívka. S dolíčky ve tvářích a roztomilá, s dlouhými kaštanově hnědými vlasy. Avšak plachá. Většinou měla svázaný jazyk a jen občas propukla v dívčí hihňání; neměla v sobě nic z Cerseina ohně. Její starší sestra mu připadala zajímavější, třebaže Catelyn byla již tehdy zaslíbená nějakému severskému chlapci, dědici Zimohradu… Jenže Jaimeho v tom věku nezajímala žádná dívka ani zpoloviny tak jako Hosterův slavný bratr, který si získal slávu v boji proti Devítigrošovým králům na Kamenoschodech. U tabule ubohou Lysu dočista ignoroval a místo toho naléhal na Bryndena Tullyho, aby vyprávěl příběhy o Maelysovi Obludném a Ebenovém princi. Ser Brynden byl tehdy mladší, než jsem teď já, přemítal Jaime, a já byl mladší než Pecka.
Nejbližší brod přes Červený bodec byl proti proudu od hradu. Aby se dostali do tábora sera Dávena, museli jet přes tábor Emmona Freye, kolem altánů říčních lordů, kteří ohnuli kolena a byli přijati zpátky pod králův mír. Jaime si všiml praporců Truhloveckých a Vancovských, Kořenovských a Dobropotočných, žaludů rodu Malobrodských a tančící panny lorda Pištce, ale zarazil se nad praporci, které neviděl. Nikde tam nebylo ani stopy po stříbrném orlu Malisterských; ani po rudém koni Kapradinovských nebo propletených hadech Pážovských. Třebaže všichni obnovili svou loajalitu Železnému trůnu, žádný z nich se nedostavil, aby se připojil k obléhání. Kapradinovští bojovali proti Černolesským, jak Jaime věděl, což vysvětlovalo jejich nepřítomnost, ale co se týkalo ostatních…
Naši noví přátelé nejsou vůbec přátelé. Jejich loajalita nesahá hlouběji než jejich kůže. Řekotočí je třeba dobýt, a to brzy. Čím déle se obléhání potáhne, tím víc to povzbudí další vzdorovité pány jako Tytos Černoles.
U brodu zatroubil ser Lemnos z Útesu na Herrockův roh. Tohle by mělo Černou rybu vylákat na hradby. Ser Hugo a ser Dermot jeli před Jaimem přes řeku, se šplouchánímvířili blátivou rudohnědou vodu, třímajíce bílý praporec Královské gardy a Tommenova jelena a lva plápolající ve větru. Zbytek kolony následoval těsně za nimi.
Lannisterský tábor zvonil zvuky kladiv. Právě tam stavěli novou obléhací věž. Dvě další věže tam již byly hotové, napůl pokryté surovými koňskými kůžemi. Mezi nimi leželo beranidlo na kolech; kmen stromu s hrotem zpevněným ohněm, zavěšený na řetězech pod dřevěnou stříškou. Můj bratranec nezahálel.
"Můj pane," zeptal se Pecka, "kde chceš mít svůj stan?"

"Tamhle na tom kopečku." Ukázal tam svojí zlatou rukou, ačkoli k tomu úkolu nebyla moc dobře uzpůsobená. "Zásoby tamhle, koňské řady tamhle. Použijeme latríny, které pro nás laskavě nechal vykopat můj bratranec. Sere Addame, ty prohlédni obvod našeho tábora a pátrej po jakýchkoli slabých místech." Jaime sice žádný útok neočekával, jenže kdysi neočekával ani Šeptající les.
"Mám svolat lasice k bojové poradě?" zeptal se Dáven.
"Ne, dokud nepromluvím s Černou rybou." Jaime pokynul Bezvousému Jonu Broukovci. "Rozviň naši mírovou vlajku a odnes vzkaz do hradu. Informuj sera Bryndena, že si s ním chci zítra ráno promluvit. Přijedu na kraj příkopu a setkám se s ním na padacím mostě."
Mladý Peckovec se tvářil vyděšeně. "Můj pane, lučištníci by mohli…"
"Neudělají to." Jaime sesedl. "Postavte můj stan a vztyčte moje praporce." A uvidíme, kdo přiběhne a jak rychle.
Netrvalo to dlouho. Pia obskakovala železný koš, snažila se zapálit kousky uhlí. Pecka jí přispěchal na pomoc. Jaime poslední dobou často usínal za zvuků jejich milování v rohu stanu. Zatímco Garrett rozepínal přezky jeho stehenních plátů, plenta stanu se otevřela. "Konečně jsi tady!" zaburácela jeho teta. Vyplňovala celý vchod a zpoza ramene jí vykukoval její manžel z Freyů. "Nejvyšší čas. Nemáš objetí pro svoji starou tlustou tetu?" Roztáhla ruce a nenechala mu jinou možnost než ji obejmout.
Genna z Lannisterů byla v mládí pěkná urostlá žena, u níž vždycky hrozilo, že jí přeteče živůtek. Jediný tvar, který si zachovala nyní, byl čtvercovitý. Její obličej byl široký a hladký, její krk silný růžový sloup, její hruď nezměrná. Měla na sobě tolik masa, že by stačilo na dva manžely. Jaime ji poslušně objal a čekal na štípnutí do ucha. Štípávala ho do ucha, co pamatoval. Dnes si to ale odpustila. Místo toho mu vlepila mlaskavý měkký polibek na obě tváře. "Je mi líto tvé ztráty."
"Mám novou ruku, zlatou." Ukázal jí ji.
"Velmi pěkné. Udělají ti taky zlatého otce?" opáčila paní Genna ostrým hlasem. "Tou ztrátou jsem myslela Tywina."
"Muž jako Tywin Lannister se narodí jednou za tisíce let," prohlásil její manžel. Emmon Frey byl mrzoutský mužík s chvějícíma se rukama. Mohl vážit takových deset kamenů… ale jenom namočený a oděný ve zbroji. Byl jako stvol rákosu oděný ve vlně, bez brady, což byl nedostatek, který ještě zdůrazňoval mohutný ohryzek na jeho krku. Polovinu vlasů ztratil ještě před dovršením třicítky. Nyní mu bylo šedesát a na hlavě mu zůstalo jen pár bílých chomáčků.
"Doslechli jsme se jisté divné zvěsti," řekla paní Genna, jakmile Jaime propustil Piu a své panoše. "Ženská stěží ví, čemu má věřit. Je pravda, že Tywina zabil Tyrion? Nebo jsou to jen řeči, které nechala rozšířit tvoje sestra?"
"Je to pravda." Tíha jeho zlaté ruky začínala být nepříjemná. Zašmátral po řemíncích, které ji poutaly k jeho zápěstí.
"Syn pozvedne ruku proti vlastnímu otci," zavrtěl hlavou ser Emmon. "Obludné. V Západozemí panují temné časy. Mám o nás všechny strach, teď když je lord Tywin pryč."
"Ty jsi o nás měl strach, i když ještě žil." Genna usadila svoje rozměrné pozadí na táborovou stoličku, která pod její tíhou zaskřípala na protest. "Synovce, pověz nám o našem synovi Cleosovi a o tom, jak zemřel."
Jaime si rozepnul poslední řemínky a odložil svoji zlatou ruku stranou. "Přepadli nás psanci. Ser Cleos je rozprášil, ale stálo ho to život." Ta lež z něj vyšla snadno; ale viděl, že je potěšila.
"Ten hoch měl odvahu, já to vždycky říkal. Měl to v krvi." Seru Emmonovi se na rtech leskla narůžovělá pěna, což svědčilo o jeho zálibě ve žvýkání kyselolistu.
"Jeho kosti by měly být pohřbeny pod Skálou, v Síni hrdinů," prohlásila paní Genna. "Kde byl vůbec uložen k odpočinku?"
Nikde. Krvaví drancířijej svlékli a jeho mrtvolu nechali ležet u cesty, aby na ní hodovaly vrány mrchožroutky. "Vedle jednoho potoka," zalhal. "Až válka skončí, najdu to místo a pošlu ho domů." Kosti byly kosti; v těchto dnech se nic nedalo sehnat snadněji.
"Tahle válka…" Lord Emmon si odkašlal, ohryzek na jeho krku poskočil nahoru a dolů. "Viděl jsi ty obléhací stroje. Beranidla, trébuchety, věže. Dáven má v úmyslu rozbořit moje hradby, rozbít moji bránu. Mluví o hořící smůle, o tom, že hrad podpálí. Můj hrad." Sáhl do rukávu, vytáhl z něj pergamen a vrazil jej Jaimemu před obličej. "Mám dekret. Podepsaný králem Tommenem, vidíš, královská pečeť, jelen a lev. Jsem právoplatný pán Řekotočí a nedovolím, aby je někdo proměnil v kouřící trosky."
"Och, dej tu bláznivou věc pryč," vyštěkla jeho žena. "Dokud sedí v hradu Černá ryba, můžeš si tím papírem utírat zadnici, aby byl aspoň k něčemu." Ačkoli byla padesát let provdaná za Freye, zůstala paní Genna až do morku kosti Lannisterka. Docela dost z Lannisterky. "Jaime ti ten tvůj hrad dá."
"Na to spoléhám," řekl lord Emmon. "Sere Jaime, důvěra tvého otce ve mne byla dobře vložená, sám uvidíš. Mám v úmyslu být ke svým novým vazalům tvrdý, ale spravedlivý. Černoles a Kapradinovský, Jason Mallisterský, Vancovský a Pištec zjistí, že mají v Emmonu Freyovi spravedlivého lenního pána. Můj otec také, ano. Je pánem Přechodu, alejí? jsem pán Řekotočí. Syn má povinnost poslouchat svého otce, to je pravda, ale vazal musí poslouchat svého lenního pána."
Och, bohové, buďte dobří. "Ty nejsi jeho lennípán, sere. Přečti si ten pergamen. Bylo ti dáno Řekotočí s jeho pozemky a příjmy, nic víc. Svrchovaným pánem Trojzubce je Petyr Baeliš. Řekotočí bude podřízeno vládě Harrenova."
To lorda Emmona nepotěšilo. "Harrenov je ruina, začarovaná a prokletá," namítl, "a Baeliš… ten muž umí počítat mince, ale není to řádný lord…"
"Jestli se ti to nelíbí, vyprav se do Králova přístaviště a prober to s mojí drahou sestrou." Nepochyboval o tom, že Cersei by Emmona Freye spolkla a vyčistila by si zuby jeho kostmi. Tedy ovšem jen v případě, že nebude zaneprázdněná šoustáním s Osmundem Černokotlým.
Paní Genna si odfrkla. "Není třeba obtěžovat Její Veličenstvo takovými nesmysly. Emmě, nechceš se jít ven nadýchat čerstvého vzduchu?"

"Čerstvého vzduchu?"
"Nebo si jdi hezky dlouze ulevit. Můj synovec a já musíme probrat jisté rodinné záležitosti."
Lord Emmon se začervenal. "Ano, je tady moc teplo. Počkám raději venku, moje paní. Sere." Jeho lordstvo srolovalo svůj pergamen, vyseklo Jaimemu úklonu a vyklopýtalo ze stanu.
Bylo těžké necítit vůči Emmonu Freyovi pohrdání. Přišel do Casterlyovy skály ve čtrnácti letech, aby se oženil s lvicí poloviny jeho věku. Tyrion říkával, že lord Tywin mu dal jako svatební dar žaludeční vředy. Genna v tom také sehrála svou roli. Jaime si pamatoval mnoho hostin, kde Emmon seděl a zasmušile se šťoural v jídle, zatímco jeho žena oplzle vtipkovala s jakýmkoli rytířem z domácnosti, který byl usazen po její levici, přičemž jejich konverzace byla prošpikována hlasitými výbuchy smíchu. Dala Freyovi čtyři syny, to ano. Alespoň tvrdí, žejsoujeho. Nikdo v Casterlyově skále se její tvrzení neodvážil zpochybňovat a nejméně ze všech ser Emmon.
Ještě ani nebyl pryč, když jeho žena převrátila oči v sloup. "Můj pán a mistr. Na co tvůj otec myslel, když ho jmenoval pánem Řekotočí?"
"Řekl bych, že myslel na tvoje syny."
"Já na ně také myslím. Z Emma bude mizerný pán. Ty by si mohl vést lépe, pokud bude mít tolik rozumu, že se bude učit ode mne a ne od svého otce." Rozhlédla se po stanu. "Nemáš tu nějaké víno?"
Jaime našel džbán a nalil jí, jednou rukou. "Proč jsi tady, moje paní? Měla jsi zůstat v Casterlyově skále, dokud boje neskončí."
"Jakmile se Emm dozvěděl, že je lordem, okamžitě sem musel přijet, aby si zabral svoje sídlo." Paní Genna se napila a otřela si ústa rukávem. "Tvůj otec nám měl dát raději Dany. Cleos se oženil s jednou z Oráčových dcer, jak si jistě vzpomeneš. Jeho truchlící vdova zuří, že její synové nedostali pozemky jejího pana otce. Strážnicová Ami je Darryjka jen z matčiny strany. Moje kmotřenka Jeyne je její teta, sestra paní Mariy."
"Mladší sestra," připomněl jí Jaime, "a Ty bude vládnout na Řekotočí, což je větší výhra než Darry."
"Otrávená výhra. Rod Darryů zemřel po meči, rod Tullyů nikoliv. Ta skopová hlava ser Ryman sice Edmurovi dává každý den kolem krku oprátku, ale nepověsí ho. A paní Roslin roste v břiše malý pstruh. Moji vnukové nikdy nebudou mít Řekotočí jisté, dokud zůstane naživu kterýkoli z tullyjských dědiců."
Jaime věděl, že má pravdu. "Kdyby měla Roslin děvče -"
"- mohla by se provdat za Tye, pokud by to starý lord Walder dovolil. Ano, myslela jsem na to. Stejně pravděpodobné je však narození chlapce a jeho malý ptáček by tento nápad překazil. A pokud by ser Brynden měl přežít obléhání, mohl by si zabrat Řekotočí pro sebe… nebo ve jménu malého Roberta Arryna."
Jaime si pamatoval malého Roberta z Králova přístaviště, kdy chlapec, tehdy již čtyřletý, stále sál z prsu své matky. "Arryn nebude žít dost dlouho na to, aby měl svoje vlastní syny. A na co by pán Orlího hnízda potřeboval Řekotočí?"
"Na co potřebuje muž s jedním hrncem zlata ještě jeden? Lidé jsou nenasytní. Tywin měl dát Řekotočí Kevanovi a Darry Emmovi. Byla bych mu to řekla, kdyby se obtěžoval zeptat se mne, ale kdy tvůj otec cokoli probíral s kýmkoli jiným než jen s Kevanem?" Zhluboka si povzdechla. "Pozor, já Kevana neobviňuji, že chtěl pro svého syna bezpečnější sídlo. Znám ho až příliš dobře."
"Zdá se, že co chce Kevan, a co chce Lancel, jsou dvě odlišné věci." Pověděl jí o Lancelově rozhodnutí zříci se své ženy, pozemků i panského titulu, aby mohl bojovat za církev svatou. "Jestli pořád chceš Darry, napiš Cersei a předlož jí svůj případ."
Paní Genna mávla svým pohárem. "Ne, ten kůň již opustil dvůr. Emm si vzal do té své špičaté hlavy, že bude vládnout říčním krajinám. A Lancel… Myslím, že jsme to mohli předvídat už dávno. Život zasvěcený ochraně Nejvyššího septona není koneckonců zas tak odlišný od života zasvěceného ochraně krále. Obávám se, že Kevan bude zuřit. Stejně jako Tywin, když se dozvěděl, že se chceš dát k bílým. Ještě že Kevan má stále jako svého dědice i Martyna. Může ho místo Lancela oženit se Strážnicovou Ami. Sedm, spaste nás všechny." Jeho teta si povzdechla. "A když už mluvím o Sedmi, proč vůbec Cersei dovolila církvi znovu se vyzbrojit?"
Jaime pokrčil rameny. "Jsem si jistý, že k tomu měla své důvody."
"Důvody?" Paní Genna si odfrkla. "Měly by to být opravdu dobré důvody. Meče a Hvězdy ztěžovaly život už Targaryenům. Dobyvatel sám se stavěl k církvi velmi opatrně, tak aby nebyli proti němu. A když Aegon zemřel a lordi povstali proti jeho synům, v ohnisku toho povstání byly oba řády. Zbožnější páni je podporovali a také mnozí z lidu. Král Maegor na ně musel vypsat odměnu. Zaplatil zlatého draka za hlavu jakéhokoli vzpurného Válečníkova syna a stříbrný jelen za skalp Nuzného druha, pokud si dobře vybavuji historii. Tisíce jich byly pobity, ale stejné množství se jich dál potulovalo po říši, plných vzdoru, dokud Železný trůn nezabil Maegora a dokud král Jaehaerys nevydal nařízení, že omilostní všechny, kdo odloží své meče."
"Většinu z toho jsem už zapomněl," připustil Jaime.
"Ty a tvoje sestra taky." Znovu se napila vína. "Je to pravda, že se Tywin v rakvi usmíval?"
"Spíš hnil. Zkřivilo mu to ústa."
"A to je všechno?" Zdálo se, že ji to rozesmutnilo. "Lidé říkají, že se Tywin nikdy neusmíval, ale on se usmíval, když si bral tvoji matku a když jej Aerys jmenoval pobočníkem. Když se na paní Ellyn, tu spikleneckou mrchu, zřítil Kolomazov, Tyg tvrdil, že i tehdy se Tywin usmíval. A usmíval se, když ses narodil ty, Jaime, viděla jsem to na vlastní oči. Ty a Cersei, růžovoučcí a dokonalí, jako dva hrášky v lusku… nu, až na to mezi nožičkama. Jaké jsi jen měl plíce!"
"Slyšte nás řvát." Jaime se zasmál. "Příště mi budeš vyprávět, jak se rád smál."
"Ne. Tywin smíchu nedůvěřoval. Slyšel, jak se až příliš mnoho lidí smálo tvému dědovi." Zamračila se. "Ujišťuji tě, že tahle kejklířská fraška zvaná obléhání by jej nepobavila. Jak máš v úmyslu ukončit ji, teď, když jsi přijel?"
"Budu vyjednávat s Černou rybou."
"Ničeho tím nedosáhneš."

"Mám v úmyslu nabídnout mu výhodné podmínky."
"Podmínky si vyžadují důvěru. Freyové zavraždili hosty pod svojí střechou a ty… nu, neber to jako urážku, můj milý, ale ty jsi zabil jistého krále, kterého jsi měl podle své přísahy ochraňovat."
"A zabiji také Černou rybu, když se nevzdá." Jeho tón byl nevrlejší, než měl v úmyslu, ale nehodlal trpět, aby mu někdo mrskal do tváře Aeryse Targaryena.
"Jak, svým jazykem?" Její hlas byl plný opovržení. "Já jsem možná tlustá stará ženská, ale nemám mezi ušima slámu, Jaime. A nemá ji tam ani Černá ryba. Plané hrozby jej nezastraší."
"A co bys radila?"
Rozvážlivě pokrčila rameny. "Emm chce Edmurovu hlavu. Pro jednou má možná pravdu. Ser Ryman z nás dělá tím svým představením se šibenicí šašky. Musíš seru Bryndenovi ukázat, že tvoje hrozby mají zuby."
"Zabít Edmura by jen posílilo odhodlání sera Bryndena nevzdat se."
"Odhodlání je jedna z věcí, které Černé rybě nikdy nescházely. Hoster Tully by ti o tom mohl povídat." Paní Genna vypila svoje víno. "Nu, nikdy by mě ani nenapadlo, že ti budu muset radit, jak vést válku. Vím, kde je moje místo… na rozdíl od tvé sestry. Je pravda, že Cersei zapálila Rudou baštu?"
"Jen Pobočníkovu věž."
Jeho teta převrátila oči v sloup. "Udělala by lépe, kdyby nechala věž být a upálila svého pobočníka. Ser Harys? V životě jsem nepoznala méně schopného muže než on. A Gyles z Růženína, Sedm, spaste nás, já myslela, že ten už dávno umřel. Dobrovětrský… měl bys vědět, že tvůj otec říkal jeho dědovi ‚Kvokavec'. Tywin tvrdil, že jediné, k čemu byl Dobrovětrský dobrý, bylo to, že kvokal nad královým vtipkováním. Jeho lordstvo se takto dokvokalo až do exilu, pokud si vzpomínám. Cersei jmenovala do své rady také jakéhosi bastarda a do Královské gardy jakéhosi kotlíka. vyzbrojuje církev a zadlužila u Braavosanů celé Západozemí. Nic z toho by se nestalo, kdyby měla zdravý rozum a jmenovala královským pobočníkem tvého strýce."
"Ser Kevan ten úřad odmítl."
"To udělal. Neřekl proč. Bylo toho mnoho, co neřekl. Co by nikdy neřekl." Paní Genna protáhla tvář. "Kevan vždycky dělal, co se od něj žádalo. Vůbec se mu nepodobá, aby se odvracel od jakékoli povinnosti. Tady není něco v pořádku, já to cítím."
"Řekl, že je unavený." On to ví, řekla Cersei, když stáli nad mrtvolou jejich otce. Ví o nás.
"Unavený?" Jeho teta našpulila rty. "Předpokládám, že má právo být unavený. Pro Kevana bylo těžké žít celý život v Tywinově stínu. Bylo to těžké pro všechny moje bratry. Stín, který Tywin vrhal, byl dlouhý a černý, a každý z nich musel bojovat, aby si našel aspoň trochu toho místa na slunci. Tygett se snažil být svým vlastním pánem, ale nikdy se mu nepodařilo vyrovnat se tvému otci, a jak léta plynula, naplňovalo ho to stále větším vztekem. Geron vtipkoval. Raději hru zesměšňovat, než sám hrát a prohrát. Jenže Kevan brzy pochopil, jak se věci mají, a tak si našel místo po boku tvého otce."
"A ty?" zeptal se jí Jaime.
"Ta hra nebyla určená pro dívky. Já byla milovaná princezna svého otce… a Tywinova taky, dokud jsem ho nezklamala. Můj bratr se nikdy nenaučil vyrovnat se se zklamáním." Zvedla se. "Řekla jsem vše, co jsem ti chtěla říct. Už tě nebudu okrádat o čas. Udělej to, co by udělal Tywin."
"Měla jsi ho ráda?" slyšel Jaime sám sebe ptát se. Jeho teta jej obdařila zvláštním pohledem. "Bylo mi sedm, když Walder Frey přesvědčil mého pana otce, aby dal moji ruku Emmovi. Jeho druhorozenému synovi, ani ne dědici. Otec sám byl až třetí syn a mladší děti se dožadují souhlasu svých starších sourozenců. Frey v něm tuto slabost vycítil a otec souhlasil, i když z žádného jiného důvodu, než aby mu udělal radost. Moje zasnoubení bylo oznámeno na hostině, kde byla přítomna polovina Západozemí. Ellyn z Kolomaznických se smála a Rudý lev odešel ze síně dštící hněvem. Zbytek si seděl na jazycích. Jenom Tywin se proti tomu sňatku pokusil protestovat. Desetiletý chlapec. Otec zbledl jako kobylí mléko a lord Walder se třásl." Usmála se. "Jak bych ho mohla nemilovat, po tomhle? Čímž nechci říct, že jsem schvalovala všechno, co kdy udělal, nebo že mne těšila společnost muže, jakým se stal… ale každé malé děvče potřebuje velkého bratra, aby je ochraňoval. Tywin byl velký, i když byl ještě malý." Povzdechla si. "Kdo nás bude ochraňovat teď?" Jaime ji políbil na tvář. "Zanechal po sobě syna." "Ano, to zanechal. To je to, čeho se obávám nejvíc, abych pravdu řekla." To byla divná poznámka. "Proč by ses měla bát?" "Jaime," řekla, tahajíc ho za ucho, "drahoušku. Znám tě od doby, co jsi byl kojeňátkem u Joannina prsu. Usmíváš se jako Geron a bojuješ jako Tyg, a je v tobě něco z Kevana, jinak bys nenosil ten plášť… jenže Tywinovým synem je Tyrion, ne ty. Jednou jsem to řekla tvému otci do tváře a on se mnou kvůli tomu půl roku nemluvil. Muži jsou takoví hluční velcí blázni. Dokonce i ti, co se rodí jednou za tisíc let."

KOČKA Z KANÁLŮ

P
robudila se před východem slunce v malé místnůstce pod krovy, kterou sdílela s Bruscovými dcerami.
Kočka vždycky procitla jako první. Pod pokrývkami společně s Taleou a Breou bylo teplo a útulno. Slyšela jejich tiché oddychování. Když se zavrtěla, posadila se a zašmátrala po svých trepkách, Brea cosi ospale zamumlala na protest a překulila se na druhý bok. Kočce naskákala v chladu vystupujícím z šedých kamenných stěn husí kůže. Rychle se ve tmě oblékla. Když si přetahovala halenu přes hlavu, Talea otevřela oči a zavolala: "Kočko, buď tak hodná a přines mi moje šaty." Byla to nemotorná dívka, samá kůže, kost a lokty a ustavičně si stěžovala, jaká je jí zima.
Kočka jí přinesla šaty a Talea se do nich pod pokrývkami nasoukala. Společně vytáhly z postele její velkou sestru, zatímco Brea mumlala ospalé nadávky.

Než všechny tři slezly po žebříku z místnosti pod okapy, Brusco a jeho synové již byli ve člunu na malém kanále za domem. Brusco štěkl na děvčata, aby si pospíšila, tak jak to dělával každé ráno. Jeho synové pomohli Talee a Bree do člunu. Koččinou úlohou bylo odvázat člun od pilíře, hodit lano Bree a odstrčit člun od doku chodidlem ve vysoké botě. Bruscovi synové se opřeli do bidel. Kočka se pak rozběhla a přeskočila rozšiřující se mezeru mezi přístavištěm a palubou člunu. Potom neměla na práci nic než jen docela dlouho sedět a zívat, zatímco Brusco a jeho synové odstrkovali člun šerem před svítáním, plujíce po změti menších kanálů. Zdálo se, že den bude výjimečný, svěží, čistý a jasný. Braavos měl jen tři druhy počasí; mlha byla špatná, déšť byl horší a mrznoucí déšť byl nejhorší. Čas od času však přece jen přišlo ráno, kdy se úsvit protrhal do růžová a modra, a vzduch byl ostrý a slaný. Takové dny milovala Kočka nejvíc.

Když konečně dopluli k široké a rovné vodní cestě, které se říkalo Dlouhý kanál, stočili člun na jih směrem k rybímu trhu. Kočka tam seděla se zkříženýma nohama, bojovala s nutkáním zívnout a snažila se vybavit si podrobnosti svého snu. Už zase se mi zdálo, že jsem vlk. Nejlépe si pamatovala pachy: stromy a hlínu, své bratry ze smečky, pach koně, zvěře a člověka, každý odlišný od ostatních, a také ostrý štiplavý pach strachu, vždycky stejný. Některé noci byly vlčí sny tak živé, že slyšela své bratry výt dokonce i ve chvíli, kdy se probouzela, a jednou Brea tvrdila, že vrčela ze spaní a házela sebou pod pokrývkami. Myslela si, že je to jen nějaká hloupá lež, dokud jí Talea neřekla to samé.

Neměly by se mi zdát vlčí sny, říkala si. Teď jsem kočka, ne vlk. Jsem Kočka z kanálů. Vlčí sny náležely Arye z rodu Stárků. Ač se však snažila ze všech sil, nedokázala se Arye zbavit. Nezáleželo na tom, zda spala v chrámu nebo v malém pokojíku pod střechou s Bruscovými dcerami, vlčí sny ji za nocí stále pronásledovaly… a někdy také jiné sny.

Vlčí sny byly dobré. Ve vlčích snech byla rychlá a silná, běžela za kořistí se svou smečkou v patách. To ten druhý sen nenáviděla, ten, ve kterém měla dvě nohy místo čtyř. V tom snu vždycky hledala svoji matku, klopýtala v něm pustinou z bahna, krve a ohně. V tom snu vždycky pršelo. A ona slyšela, jak její matka křičí, ale nějaká zrůda s psí hlavou ji nechtěla pustit, aby ji šla zachránit. V tom snu vždycky plakala jako vystrašené malé děvčátko. Kočky nepláčou, říkala si v duchu, o nic víc než vlci. Je to jen hloupý sen.

Dlouhý kanál odnesl Bruskův člun zpod zelené měděné kopule Paláce pravdy k vysokým čtvercovým věžím paláců Prestaynů a Antaryonů a proplul pod nezměrnými šedými oblouky sladkovodní řeky do čtvrti zvané Naplavené město, kde byly budovy menší a méně vznešené. Později za dne se bude kanál dusit hadími čluny a bárkami, ale teď před svítáním měli vodní cestu skoro jen pro sebe. Brusco rád přijížděl na rybí trh právě ve chvíli, kdy zařval Titán, aby zvěstoval východ slunce. Ten zvuk se rozlehl přes lagunu, zeslabený vzdáleností, ale stále dost hlasitý na to, aby probudil spící město.

Než Brusco a jeho synové uvázali člun u rybího trhu, již se hemžil prodavači sledů a prodavačkami tresek, lovci ústřic, sběrači škeblí, sluhy, kuchaři, hospodyněmi a námořníky z galér, z nichž všichni se hlasitě dohadovali mezi sebou, zatímco si prohlíželi ranní úlovek. Brusco chodil od člunu ke člunu, prohlížel si korýše a čas od času poklepal na bečku nebo bednu svou holí. "Tuhle," řekl. "Ano." Ťuk tuk. "Tuhle." Ťuk tuk. "Ne, ne tamtu. Tady." Ťuk. Moc toho nenamluvil. Talea řekla, že její otec je na slova stejně skoupý jako na svoje peníze. Ústřice, škeble, kraby, slávky, srdcovky, někdy malé krevety… Brusco kupoval všechno, podle toho, co vypadalo toho dne nejlépe. Jim pak připadlo odnést soudky a bedýnky, na které poťukal, do člunu. Brusco měl špatná záda a nemohl zvedat nic těžšího než konvici hnědého piva.

Než odstrčili člun zpátky k domovu, byla Kočka vždycky cítit slanou vodou a rybami, ale zvykla si na to již natolik, že to sama sotva vnímala. Práce jí nevadila. Když ji bolely svaly od zvedání nebo ji rozbolela záda od tíhy soudku, říkala si, že aspoň zesílí.

Jakmile byly všechny soudky a bedny naloženy, Brusco je opět odstrčil a jeho synové je za pomoci bidel odstrkali proti proudu Dlouhého kanálu. Brea a Talea seděly vpředu ve člunu, šeptaly si mezi sebou. Kočka věděla, že si povídají o Breině chlapci, o tom, za kterým vylezla na dostaveníčko na střeše, jakmile její otec usnul.

"Nauč se tři nové věci, než se k nám vrátíš zpátky," nařídil laskavý muž Kočce, když ji posílal do města. Pořád to tak dělala. Někdy to nebylo víc než tři nová slova z braavoského jazyka. Jindy mu převyprávěla námořnické povídačky o podivuhodných a úžasných událostech ze širého mokrého světa za braavoskými ostrovy, o válkách a deštích žab a líhnoucích se dracích. Někdy se naučila tři nové vtipy nebo tři nové hádanky, nebo triky toho řemesla či onoho. A jednou za čas se dozvěděla nějaké tajemství.

Braavos byl městem stvořeným pro tajemství, městem mlh, masek a šepotů. Samotná jeho existence byla po celé století tajemstvím, jak se dívka dozvěděla; a jeho poloha pak zůstávala utajená třikrát tak dlouho. "Devět svobodných měst je dcerami Valyrie," vysvětlil jí laskavý muž, "ale Braavos je nemanželské dítě, jež uteklo z domova. Jsme národ míšenců, synové otroků, nevěstek a zlodějů. Naši předkové přišli sem do tohoto útočiště z půl stovky zemí, aby unikli dračím pánům, kteří je zotročili. S nimi přišlo půl stovky bohů, ale existuje jeden bůh, který je všemi ostatními dohromady."

"On mnoha tváří."

"A mnoha jmen," řekl laskavý muž. "V Qohoru je to Černá koza, v Yi Ti Lev noci, v Západozemí Cizinec. Všichni lidé se před ním nakonec musí sklonit, bez ohledu na to, zda vyznávají Sedm nebo Pána světla, nebo Měsíční matku nebo Potopeného boha či Velkého pastýře. Všichni lidé mu patří… jinak by někde na světě byl národ, který žije věčně. Znáš snad nějaké lidi, kteří žijí věčně?"

"Ne," odpovídala. "Všichni lidé musí zemřít."

Kočka vždycky našla laskavého muže, jak na ni čeká, když se vkradla zpátky do chrámu na kopci, za noci, kdy měsíc zčernal. "Co teď víš, co jsi nevěděla, když jsi od nás odcházela?" zeptal se jí vždycky.

"Vím, že Slepý Beqqo ředí vodou pálivou omáčku, kterou užívá na svoje ústřice," říkala. "Vím, že herci v Bílé lucerně budou předvádět Pána žalostného vzezření a herci v Lodi mají v úmyslu odpovědět Sedmi opilými veslaři. Vím, že knihkupec Lotho Lornel spí v domě obchodního kapitána Mordo Prestayna pokaždé, když je ctěný obchodní kapitán

na obchodní plavbě, a stěhuje se pryč, kdykoli se Ďáblice vrátí domů."
"Je dobré vědět tyto věci. A kdo jsi ty?"
"Nikdo."
"Lžeš. Jsi Kočka z kanálů, já tě dobře znám. Jdi se vyspat, dítě. Zítra musíš sloužit."
"Všichni lidé musí sloužit." A tak to dělala, po tři dny z třiceti. Když byl měsíc černý, byla nikým, služebnicí Mnohotvárného boha v černobílém rouchu. Procházela vedle laskavého muže provoněnou tmou, nesla svoji železnou lucernu. Omývala mrtvé, procházela jejich šatstvo a počítala jejich mince. Některé dny pomáhala Ummě vařit, krájet velké bílé houby a vykosťovat ryby. Ale jen když byl měsíc černý. Po zbytek času byla osiřelým děvčátkem v páru rozedraných bot příliš velkých na její chodidla a v hnědém plášti s otrhaným lemem, vykřikujícím "Mušle, srdcovky a slávky", zatímco před sebou strkala svůj vozík na kolečkách Hadrníkovým přístavem.
Věděla, že měsíc bude černý právě dnes; minulou noc nebyl , víc než jen tenkou štěpinkou. "Co víš, co jsi nevěděla, když jsi od nás odcházela?" zeptá se laskavý muž ihned, jakmile ji uvidí. Vím, že se Bruscova dcera schází na střeše s chlapcem, když její otec spí, pomyslela si. Brea mu dovoluje dotýkat sejí, třebaže ten kluk je jen střešní krysa a o všech střešních krysách je známo, že jsou to zloději. Jenže to byla jen jedna věc. Kočka by potřebovala dvě další. Zatím si ale starosti nedělala. Vždycky existovaly nové věci, o kterých se mohla dozvědět, třeba dole u lodí.
Když se vrátili do domu, Kočka pomohla Bruscovým synům vyložit člun. Brusco a jeho dcery rozdělili kořýše do tří vozíků, rozložili je na podestýlku z mořských řas. "Vraťte se domů, až všechno prodáte," řekl Brusco děvčatům, tak jak to dělával každého rána, a ony se poslušně vydaly prodat úlovek. Brea odveze svůj dvoukolák do Purpurového přístavu, kde bude prodávat Bruscovo zboží braavoským námořníkům, jejichž lodě tam kotvily. Talea se pokusí o štěstí v uličkách kolem Měsíčního jezírka nebo bude prodávat mezi chrámy na Ostrově bohů a Kočka zamířila do Hadrníkova přístavu, tak jak to dělávala po devět dnů z deseti.
Jen Braavosanům bylo dovoleno používat Purpurový přístav, těm z Potopeného města a Paláce mořského lorda; lodě z jeho sesterských měst a ze zbytku širého světa musely kotvit v Hadrníkově přístavu, chudobnějším, drsnějším a špinavějším, než byl Purpurový. Také byl hlučnější, jeho mola a uličky plnili námořníci a obchodníci z půl stovky zemí, mísící se s těmi, kdo jim sloužili a okrádali je. Kočka to tam měla nejraději z celého Braavosu. Líbil se jí ten hluk a zvláštní pachy a ráda pozorovala lodě, které připlouvaly s večerním přílivem, i ty, co odplouvaly. Také měla ráda námořníky; hlučné Tyrošany s jejich dunivými hlasy a obarvenými vousy; světlovasé Lysénce, vždycky se snažící handrkovat se s ní o ceny; podsadité zarostlé námořníky z přístavu Ibben, vrčící nadávky tichými chraplavými hlasy. Nejraději měla námořníky z Letních ostrovů, s pletí hladkou a tmavou jako týkové dřevo. Nosili péřové pláště v červené, zelené a žluté barvě a vysoké stěžně a bílé plachty jejich labutích lodí byly úchvatné na pohled.
A někdy tam byli také muži ze Západozemí, veslaři a námořníci z karak ze Starého města, obchodní galéry z Šerodolu, Králova přístaviště a Města racků, velké břichaté vinařské kogy ze Stromoviny. Kočka znala braavoská slova pro mušle, slávky a srdcovky, ale v Hadrníkově přístavu vyvolávala svoje zboží v obchodní hantýrce, řeči přístavů, doků a námořnických putyk, drsné směsici slov a frází z tuctu jazyků, doprovázené posunky a gesty, povětšinou urážlivými. Právě ty měla Kočka nejraději ze všech. Kdokoli, kdo ji obtěžoval, uviděl její dlouhý nos nebo byl počastován nadávkami jako lejno z řiti nebo velbloudí kunda. "Sice jsem nikdy neviděla velblouda," říkala jim, "ale poznám velbloudí kundu, když ji ucítím."
Jednou za dlouhý čas se jí podařilo někoho tím rozzuřit, ale pro tyto případy u sebe nosila prstový nůž. Udržovala si jej ostře nabroušený a také jej uměla používat. Rudý Roggo jí to ukázal jednou odpoledne ve Šťastném přístavu, když čekal, až bude volná Lanna, za kterou přišel. Naučil ji, jak jej schovávat v rukávě, jak jej co nejrychleji vyndat, když to bude potřebovat, a jak nařiznout měšec tak rychle a nepozorovaně, že budou všechny mince pryč, než je majitel začne postrádat. Bylo dobré umět tyto věci, s čímž souhlasil dokonce i laskavý muž; zvlášť za nocí, když se venku potulovali rváči a střešní krysy.
Kočka si v docích našla přátele; nosiče a kejklíře, provazníky a opraváře plachet, hostinské, pivovarníky a pekaře, žebráky a nevěstky. Kupovali od ní slávky a mušle, vyprávěli jí pravdivé příběhy o Braavosu a prolhané o svých životech a smáli se tomu, jak mluvila, když se pokoušela hovořit braavosky. Nikdy se tím netrápila. Místo toho na ně udělala dlouhý nos a řekla jim, že jsou velbloudí kundy, a oni jen řičeli smíchy. Gyloro Dothare ji naučil oplzlé písně a jeho bratr Gyleno jí pověděl o nejlepších místech k lovu úhořů. Kejklíři z Lodi jí ukázali postoje hrdiny a naučili ji promluvy z her Píseň Rhoyne, Dvě dobyvatelovy manželky a Kupcova chlípná žena. Brk, smutnooký malý muž, který psal všechny ty oplzlé frašky pro Loď, se jí nabídl, že ji naučí, jak líbá žena, ale Tagganaro jej praštil treskou a udělal tomu rázný konec. Cossomo Kouzelník ji naučil triky s rukama. Dokázal spolknout myš a vytáhnout ji z jejího ucha. "Je to kouzlo," říkal.
"Není," hádala se s ním Kočka. "Tu myš jsi měl po celou dobu v rukávě. Viděla jsem, jak se tam hýbe."
"Ústřice, škeble a srdcovkyf" byla Koččina kouzelná slova a stejně jako všechna dobrá kouzelná slova ji dokázala zavést téměř kamkoli. Chodívala na paluby lodí z Lysu, Starého města a přístavu Ibben a prodávala svoje ústřice rovnou na palubě. Některé dny tlačila svůj vozík kolem věží mocných, aby nabídla pečené škeble strážným u jejich bran. Jednou se pokoušela prodat svoje zboží na schodišti Paláce pravdy, a když se ji další podomní obchodník snažil zahnat, převrátila jeho vozík a vysypala jeho ústřice na dlažbu. Kupovali od ní celní úředníci z Kontrolorského přístavu a veslaři z Potopeného města, jehož potopené báně a věže vyčnívaly ze zelených vod laguny. Jednou, když se Brea uchýlila do postele s měsíčním krvácením, musela Kočka odtlačit svůj dvoukolák do Purpurového přístavu, kde prodávala kraby a krevety veslařům z výletní bárky Mořského lorda, obsazené od přídě k zádi smějícími se tvářemi. V jiné dny se vydala podél sladkovodní řeky k Měsíčnímu jezírku. Prodávala svoje zboží naparujícím se rváčům v pruhovaném saténu i strážcům klíčů a justiciárům v prostých šedohnědých oděvech. Vždycky se ale vracela do Hadrníkova přístavu.

"Ústřice, škeble, srdcovky!" volala dívka, zatímco tlačila svůj vozík podél přístavních hrází. "Mušle, krevety a slávky!" Po ulici za ní tiše našlapovala špinavá oranžová kočka, přilákaná zvukem jejího vyvolávání. O kus dál se objevila druhá, smutné, ucourané šedivé stvoření s pahýlem ocasu. Kočky měly rády pach Kočky. Někdy jich za sebou měla celý tucet, než den skončil. Čas od času jim hodila ústřici a dívala se, která z nich ji získá pro sebe. Ti největší kocouři vyhrávali zřídkakdy, jak si všimla; častěji připadla kořist nějakému menšímu, rychlejšímu zvířeti, hubenému, špinavému a hladovému. Tak jako já, řekla si v duchu. Jejím oblíbencem byl vychrtlý starý kocour s ožvýkaným uchem, který jí připomínal kočku, co kdysi honila po Rudé baště. Ne, to bylo nějaké jiné děvče, ne já.

Dvě z lodí, které tu byly ještě včera, dnes scházely, jak si Kočka všimla, ale zakotvilo tam pět nových; malá karaka jménem Vřeštivá opice, velká ibbenská velrybářská loď, která páchla dehtem, krví a velrybím tukem, dvě otřískané kogy z Pentosu a štíhlá zelená galéra ze Starého Volantisu. Kočka se zastavila u spodního konce každé lodní lávky, aby vyvoláváním nabídla k prodeji svoje škeble a ústřice, jednou v obchodní hantýrce a pak znovu ve společné řeči Západozemí. Jeden člen posádky velrybářské lodi jí začal nadávat tak hlasitě, že zahnal všechny její kočky, a jeden z pentoských veslařů se jí zeptal, kolik chce za škeblíčku mezi nohama, ale na ostatních lodích si vedla lépe. Jeden chlapík na zelené galéře spolykal půl tuctu ústřic a pověděl jí, jak jeho kapitána zabili lysénští piráti, kteří se je pokoušeli přepadnout blízko Kamenoschodů. "Byl to ten bastard Saan se Synem staré matky a jeho velkou Valyňjkou. Unikli jsme jim, ale jen tak tak."

Ukázalo se, že malá Vřeštivá opice je loď z Města racků se západozemskou posádkou, která byla ráda, že si může s někým popovídat ve společném jazyce. Jeden se ptal, jak je možné, že děvče z Králova přístaviště prodává ústřice v docích Braavosu, a tak mu pověděla svůj příběh. "Budeme tady čtyři dny a čtyři dlouhé noci," řekl jí další. "Kde tu člověk najde nějaké to povyražení?"

"Herci v Lodi dávají Sedm opilých veslařů" odpověděla Kočka, "a ve Flekatém sklepě dole u bran Potopeného města pořádají úhoří zápasy. Nebo jestli chcete, jděte k Měsíčnímu jezírku, kde se dnes v noci konají šermířské souboje."

"Jo, to je dobré," řekl další námořník, "jenže Wat chce ve skutečnosti ženskou."

"Nejlepší nevěstky jsou ve Šťastném přístavu, dole vedle místa, kde kotví Loď kejklířů." Ukázala tím směrem. Některé z nevěstek v docích byly zkažené a námořníci, kteří nově připluli z moře, nikdy nevěděli, které jsou které. Nejhorší ze všech byla S'vrone. Každý říkal, že okradla a zabila na tucet mužů, že shodila těla do kanálů a nakrmila jimi úhoře. Opilá dcera dokázala být milá, když byla střízlivá, ale ne když v sobě měla víno. A Morová Jeyne byla ve skutečnosti muž. "Ptej se po Veselindě. Ve skutečnosti se jmenuje Meralyn, ale každý jí říká Veselinda." Veselinda si koupila tucet ústřic pokaždé, když Kočka projížděla s vozíkem kolem nevěstince, a rozdělila se o ně s ostatními děvčaty. Měla dobré srdce, v tom se všichni shodli. "To a největší pár cecků v Braavosu," chlubívala se ráda Veselinda.

Její děvčata byla také hezká; Uzardělá Bethany a Námořníkova žena, jednooká Yba, která dokázala věštit osud z kapky krve, hezká malá Lanna, ba dokonce Assadora, Ibbeňanka s knírkem. Možná nebyly krásné, ale byly na ni hodné. "Šťastný přístav je místo, kam chodí všichni námořníci," ujišťovala Kočka muže z Vřeštivé opice. "‚Chlapci vykládají lodě,'" říká Veselinda, "‚a moje děvčata vykládají hochy, co se na nich plaví.'"

"A co takové ty vybájené děvy, o kterých zpívají námořníci?" zeptal se nejmladší opičák, rudovlasý hoch s pihami, kterému nemohlo být o mnoho víc než šestnáct. "Jsou tak hezké, jak se o nich říká? Kde člověk sežene nějakou takovou?"

Jeho druhové námořníci se na něj podívali a dali se do smíchu. "U sedmi pekel, chlapče," řekl jeden z nich. "Takovou kurtizánu by si snad mohl dovolit ještě tak náš kapitán, ale jen kdyby prodal tu svoji zatracenou loď. Tenhle druh kundiček je pro urozené pány, ne pro takové, jako jsme my."

Braavoské kurtizány byly proslavené na celém světě. Zpívali o nich zpěváci, zlatníci a šperkaři je zahrnovali dary, umělci prosili o čest jejich přízně, kupečtí princové platili královské sumy, aby si je mohli vodit na plesy, slavnosti a herecká představení, rváči se mezi sebou kvůli nim zabíjeli. Jak tak Kočka tlačila svůj vozík podél kanálů, zahlédla někdy večer některou z nich plující kolem cestou na dostaveníčko s milencem. Každá kurtizána měla svoji vlastní bárku a sluhy, kteří ji odváželi na schůzky. Básnířka vždycky držela v ruce knihu, Měsíční stín si oblékala jen bílou a stříbrnou a Mořskou královnu nikdy neviděli bez jejích Mořských panen, čtyř mladých děvčat ve výkvětu prvního krvácení, které jí držely vlečku a česaly jí vlasy. Jedna kurtizána byla krásnější než druhá. Dokonce i Zahalená dáma byla krásná, třebaže její tvář spatřili jen ti, které přijala za své milence.

"Jedné kurtizáně jsem prodala tři srdcovky," řekla Kočka námořníkům. "Zavolala na mě, když vystupovala ze své bárky." Brusco jí dal jasně najevo, že s kurtizánami nesmí nikdy mluvit, pokud nebude sama oslovena jako první, ale tato žena se na ni usmála a zaplatila jívě stříbře desetinásobek ceny, kterou měly slávky.

"A která to byla? Královna srdcovek, je to tak?"

"Černá perla," řekla jim. Veselinda tvrdila, že Černá perla je nejslavnější kurtizána ze všech. "Tahle pochází z draků," řekla Veselinda Kočce. "První Černá perla byla pirátská královna. Západozemský princ ji pojal za svou milenku a zplodil s ní dceru, která vyrostla a stala se kurtizánou. Její vlastní dcera se jí stala taky a po ní její dcera a nakonec tahle. Co ti řekla, Kočko?"

"Řekla: ‚vezmu si tři srdcovky,' a ‚Nemáš pálivou omáčku, maličká?'" odpověděla Kočka.

"A cos jí na to řekla ty?"

"Řekla jsem: ‚Ne, moje paní,' a ‚Neříkejte mi maličká. Jmenuji se Kočka.' Měla bych s sebou vozit pálivou omáčku. Beqqo to tak dělá a taky prodá třikrát tolik ústřic než Brusco."

Kočka řekla o Černé perle také laskavému muži. "Její skutečné jméno je Bellegere Otherys," informovala jej. Byla to jedna ze tří věcí, které se dozvěděla.

"To je," řekl kněz tiše. "Její matka byla Bellorona, ale první Černá perla byla také Bellegere."

Kočka ale věděla, že muže z Vřeštivé opice nebude jméno kurtizániny matky zajímat. Místo toho se jich zeptala na

zprávy o Sedmi královstvích a o válce.
"Válce?" zasmál se jeden z nich. "Jaké válce? Žádná válka není."
"Není ve Městě racků," řekl další. "Není v Údolí. Malý lord nás udržuje mimo veškeré dění, stejně jako to dělala jeho matka."
Jeho matka. Paní z Údolí byla vlastní sestra její matky. "Paní Lysa," řekla, "ona je…?"
"…mrtvá?" dořekl to za ni pihovatý chlapec, který měl hlavu plnou kurtizán. "Jo. Zavraždil ji její vlastní zpěvák."
"Och." Mně do toho ale nic není. Kočka zkanálů nikdy žádnou tetu neměla. Nikdy. Vzala svůj vozík a odjela s ním od Vřeštivé opice. "Ústřice, slávky a srdcovky," volala. "Ústřice, slávky a srdcovky!" Většinu svého úlovku prodala nosičům vykládajícím velkou vinařskou kogu ze Stromoviny a zbytek pak mužům opravujícím myrskou galéru, kterou poškodily bouře.
O kus níž v docích narazila na Tagganara, který seděl opřený zády o pilíř vedle Cassa, Krále tuleňů. Koupil si od ní nějaké mušle a Casso na ni štěkl a dovolil jí zatřepat jeho ploutví. "Pojď pracovat ke mně," naléhal na ni Tagganaro, když vysával mušle ze skořápek. Hledal nového společníka od té doby, co Opilá dcera prohnala nůž rukou Malého Narba. "Dám ti víc než Brusco a nebudeš tak páchnout rybinou."
"Cassovi se líbí, jak smrdím," řekla. Král tuleňů štěkl, jakoby na souhlas. "Copak se Narbovi ruka nehojí?"
"Neohne tři prsty," stěžoval si Tagganaro mezi pojídáním škeblí. "K čemu je dobrý kapsář, když nemůže používat prsty? Narbo byl dobrý ve vybírání měšců, ale už ne tak dobrý ve výběru kurev."
"Veselinda říká to samé," přitakala Kočka. Měla Malého Narba ráda, i když to byl zloděj. "Co bude dělat?"
"Tahat za veslo, říká. Myslí si, že na to mu dva prsty stačí, a Mořský lord pořád hledá nové námořníky. Povídám mu: ‚Ne, Narbo. Moře je studenější než panna a krutější než děvka. Raději by sis měl uříznout ruku a jít žebrat.' Casso ví, že mám pravdu. Je to tak, Casso?"
Tuleň štěkl a Kočka se musela usmát. Hodila jeho směrem další srdcovku a pak si šla po svých.
Když se Kočka dostala do Šťastného přístavu, přes uličku od místa, kde byla zakotvená Loď, den byl téměř u konce. Někteří z herců seděli na kraji trupu, podávali si z ruky do ruky měch vína, ale když uviděli Koččinu kárku, přišli si k ní pro ústřice. Zeptala se jich, jak pokračují se Sedmi opilými námořníky. Zasmušilý Joss jí odpověděl: "Ouence konečně přistihl Allaqua v posteli se svou ženou. Dali se do sebe kejklířskými meči a oba nás opustili. Zdá se, že dnes večer budeme mít jen pět opilých námořníků."
"Budeme se snažit dohnat v opilosti to, co bude hra postrádat na námořnících," prohlásil Myrmello. "Řekl bych, že jmenovitě já jsem pro tuto úlohu jako stvořený."
"Malý Narbo chce být veslařem," řekla jim Kočka. "Kdybyste ho vzali mezi sebe, bylo by vás šest."
"Raději pospíchej za Veselindou," řekl jí Joss. "Víš, jak dokáže být kyselá, když nemá svoje ústřice."
Když však Kočka vklouzla do nevěstince, našla Veselindu sedící ve společné místnosti se zavřenýma očima, naslouchající Dareonovi, jak hraje na svoji harfu. Byla tam také Yna, která zaplétala Lanně její krásné dlouhé zlaté vlasy. Další hloupá milostná píseň. Lanna pořád prosila zpěváka, aby jí hrál ty svoje pitomé písničky. Byla nejmladší z nevěstek, teprve čtrnáctiletá. Kočka věděla, že Veselinda za ni žádá třikrát tolik než za kteroukoli jinou ze svých dívek. Rozezlilo ji, když viděla Dareona sedět tam tak nestoudně a házet očima po Lanně, zatímco jeho prsty tančily po strunách harfy. Nevěstky mu říkaly černý zpěvák, ale teď na něm už sotva bylo něco černého. Za peníze, které si vydělal zpěvem, se vrána proměnila v páva. Dnes na sobě měl přepychový purpurový plášť lemovaný popelčinou, pruhovanou bílofialovou tuniku a pestrobarevné kalhoty, ale vlastnil také hedvábný plášť a další, ušitý z vínového sametu, olemovaný zlatým brokátem. Černé na něm byly jen jeho boty. Kočka ho slyšela, jak říká Lanně, že všechno ostatní hodil do kanálu. "S tmavou jsem skoncoval," prohlásil.
Je to muž Noční hlídky, pomyslela si, zatímco zpíval o jakési pitomé paní, která se vrhla z jakési pitomé věže, protože její pitomý princ byl mrtvý. Ta paní mělajít a zabít ty, co zabilijejího prince. A zpěvák by měl být na Zdi. Když se Dareon ve Šťastném přístavu objevil poprvé, Arya se ho málem zeptala, zda by ji nevzal s sebou do Východní hlídky, dokud ho neslyšela, jak říká Bethany, že se zpátky už nikdy nevrátí. "Tvrdé postele, nasolené tresky a nekonečné hlídky, to je Zeď," řekl. "A kromě toho tam není nikdo ani zpoloviny tak hezký jako ty. Jak bych tě mohl kdy opustit?" To samé říkal Lanně, jak Kočka slyšela, a jedné z nevěstek v Kočičím domě, a dokonce i Slavíkovi, v tu noc, kdy hrál v Domě u sedmi lamp.
Kéž bych tu tak byla v tu noc, kdy ho ten tlustý udeřil. Veselindina děvčata se tomu stále smála. Yna říkala, že ten tlustý kluk zrudl jako řípa pokaždé, když se ho jen dotkla, ale když začal dělat problémy, Veselinda ho nechala vytáhnout ven a hodit do kanálu.
Kočka myslela na tlustého chlapce, vzpomínala, jak ho zachránila před Terrem a Orbelem, když tu se vedle ní objevila Námořníkova žena. "Zpívá pěknou písničku," řekla tiše ve společné řeči Západozemí. "Bohové jej musí milovat, že mu dali takový hlas a taky pohlednou tvář."
Má pohlednou tvář a zkažené srdce, pomyslela si Arya, ale nahlas to neřekla. Dareon se oženil s Námořníkovou ženou, která spávala jen s muži, co si ji vzali. Ve Šťastném přístavu se někdy konaly tři nebo i čtyři svatby za noc. Obřad často prováděl veselý, vínem prosáklý rudý kněz Ezzelyno. Jindy to byl Eustace, který byl kdysi septonem v Septu za mořem. Pokud nebyl po ruce žádný kněz, jedna z nevěstek zaběhla k Lodi a přitáhla nějakého herce. Veselinda vždycky tvrdila, že herci jsou lepší kněží než sami kněží, především Myrmello.
Svatby byly hlučné a veselé, se spoustou pití. Kdykoli se tam objevila Kočka se svým vozíkem, Námořníkova žena poručila, ať její nový manžel koupí nějaké ústřice, aby mu to ztuhlo k završení sňatku. Byla opravdu hodná a taky se hezky smála, ale Kočce se zdálo, že je na ní i něco smutného.
Ostatní nevěstky říkaly, že Námořníkova žena navštěvuje ve dnech svého měsíčního krvácení Ostrov bohů a zná všechny bohy, co tam žijí, dokonce i ty, na které Braavos zapomněl. Říkaly, že se tam chodívá modlit za svého prvního

manžela, svého pravého manžela, který se ztratil na moři, když sama nebyla starší než Lanna. "Myslí si, že když najde toho správného boha, možná vyšle větry a ty k ní přivanou zpátky její starou lásku," řekla jednooká Yna, která ji znala nejdéle, "ale já se modlím, aby se to nikdy nestalo. Její láska je mrtvá. Kdyby se k ní měl kdy vrátit zpátky, byla by to jen mrtvola."
Dareon konečně dozpíval svou píseň. Jak odeznívaly poslední tóny, Lanna si povzdechla a zpěvák odložil loutnu a přitáhl si ji na klín. Právě ji začal šimrat, když Kočka řekla nahlas: "Mám tu ústřice, kdybyste někdo nějaké chtěli," a Veselinda otevřela oči. "Výborně," řekla žena. "Přines je sem, dítě. Yno, jdi pro chléb a ocet."
Když Kočka odcházela ze Šťastného přístavu s tučným měšcem a vozíkem, v němž zbyla jen sůl a řasy, na obloze za řadou stěžňů viselo napuchlé rudé slunce. Dareon odcházel taky. Slíbil, že dnes večer zazpívá v hostinci U zeleného úhoře, jak jí řekl, když spolu kráčeli uličkou. "Pokaždé, když hraji u Úhoře, zaplatí mi stříbrem," chlubil se, "a některé večery jsou tam kapitáni a majitelé lodí." Přešli po můstku a pokračovali křivolakou zadní uličkou, zatímco stíny dne se prodlužovaly. "Brzy budu hrát v Purpuru a potom v paláci Mořského lorda," mluvil dál Dareon. Koččin prázdný vozík rachotil po kočičích hlavách, vydával svůj vlastní druh rachotivé hudby. "Včera jsem jedl slanečky s nevěstkami, ale do roka budu jíst císařské kraby s kurtizánami."
"Co se stalo s tvým bratrem?" zeptala se Kočka. "S tím tlustým? Našel nějakou loď do Starého města? Říkal, že se měl plavit na Paní Ušanoře."
"To jsme měli všichni. Na příkaz lorda Sněha. Říkal jsem Samovi, nech tu toho starce, ale ten tlustý blázen neposlouchal." Ve vlasech mu zářilo poslední světlo zapadajícího slunce. "Nu, teď už je příliš pozdě."
"Přesně tak," řekla Kočka, když vstoupili do přítmí další křivolaké uličky.
Než se vrátila do Bruscova domu, nad malým kanálem se již sbírala večerní mlha. Uklidila vozík, našla Bruska v jeho pracovně a s žuchnutím před něj na stůl hodila svůj měšec.
Brusco ho popleskal. "Dobře. Ale co je tohle?"
"Boty."
"Dobré boty těžko najdeš," řekl Brusco, "ale tyhle jsou na moje nohy moc malé." Vzal jednu a přimhouřil na ni oči.
"Měsíc bude dnes černý," připomněla mu.
"Tak to by ses měla modlit." Brusco odstrčil boty stranou a vysypal mince z měšce, aby je spočítal. "Valar dohaeris."
Valar morghulis, pomyslela si.
Mlha se zvedala všude kolem, když kráčela ulicemi Braavosu. A než se protlačila dveřmi ze dřeva čarostromu do Domu černé a bílé, už se mírně třásla zimou. Toho večera tam hořelo jen pár svící, blikajících jako spadlé hvězdy. Ve tmě byli všichni bohové cizinci.
Dole ve sklepení si svlékla Kočkin rozedřený plášť, přetáhla si přes hlavu Kočkinu rybami páchnoucí hnědou halenu. Odkopla Kočkiny boty plné skvrn od soli, vyklouzla z Kočkina spodního prádla a vykoupala se v citrónové vodě, aby ze sebe spláchla pach kočky z kanálů. Když se vynořila, vymydlená a vydrhnutá do růžova, s hnědými vlasy přilepenými ke tvářím, byla Kočka pryč. Oblékla si čisté roucho a pár měkkých plátěných trepek a odťapkala do kuchyně, aby si od Ummy vyprosila nějaké jídlo. Kněží a akolyté již jedli, ale kuchařka pro ni schovala kus pěkné smažené tresky a šťouchané žluté turíny. Zhltla jídlo, zapila je, pak šla pomáhat dívence s přípravou jejích jedů.
Jejím úkolem bylo většinou přinášet věci, šplhat po žebříku a vyhledávat byliny a listí, které dívenka potřebovala.
"Sladkospánek je nejjemnější ze všech jedů," řekla jí dívenka, zatímco jej drtila v hmoždíři paličkou. "Pár zrníček zpomalí rychle bušící srdce, zabrání třesu rukou a učiní člověka klidným a silným. Špetka zaručí celou noc hlubokého spánku beze snů. Tři špetky zajistí spánek, který nikdy neskončí. Jeho chuť je velmi sladká, takže je nejlépe použít ho v zákuscích, koláčcích a medových vínech. Tady, přičichni." Nechala ji přičichnout, pak ji poslala nahoru po žebříku, aby našla červenou skleněnou láhev. "Toto je krutější jed, ale je bez vůně a bez zápachu, proto se snadno zamaskuje. Říkají mu slzy z Lys. Rozpuštěný ve víně nebo ve vodě rozežere člověku vnitřnosti a břicho. Přičichni si." Arya si přičichla a necítila nic. Dívenka odložila slzy stranou a otevřela silný kamenný džbán. "Tato pasta je okořeněná baziliščí krví. Dodá vařenému masu vynikající chuť, ale po pozření vede k záchvatům divokého šílenství u zvírat i u lidí. Myš si troufne zaútočit na lva, když ochutná baziliščí krev."
Arya se kousla do rtu. "Účinkovalo by to na psy?"
"Na jakékoli teplokrevné zvíře." Dívenka ji pleskla.
Zvedla si ruku k tváři, spíš překvapením, než že by ji to bolelo. "Proč jsi to udělala?"
"To Arya z rodu Stárků si hryže ret pokaždé, když o něčem přemýšlí. Jsi Arya z rodu Stárků?"
"Nejsem nikdo," odpověděla vztekle. "Kdo jsi ty?"
Neočekávala, že jí dívenka odpoví, ale udělala to. "Narodila jsem se jako jediné dítě z prastarého rodu, jako dědička mého vznešeného otce," řekla dívenka. "Moje matka zemřela, když jsem byla malá. Vůbec si na ni nepamatuji. Když mi bylo šest, můj otec se znovu oženil. Jeho žena se ke mně chovala laskavě, dokud neporadila svou vlastní dceru. Pak už si jen přála, abych zemřela, tak aby mohla její vlastní krev podědit bohatství mého otce. Chtěla vyhledat pomoc Mnohotvárného boha, ale nedokázala přinést oběť, kterou po ní žádal. Místo toho se rozhodla, že mne otráví sama. Zanechalo mne to takovou, jakou mne vidíš teď, ale zůstala jsem naživu. Když léčitelé v Domě rudých rukou řekli mému otci, co udělala, přišel sem a přinesl oběť, nabídl všechny svoje peníze a mne. On mnoha tváří vyslyšel jeho modlitbu. Byla jsem přivedena do chrámu, abych sloužila, a žena mého otce obdržela dar."
Arya ji obezřetně pozorovala. "To je pravda?"
"Je v tom pravda."
"A lži také?"
"Je v tom nepravda a nadsázka."
Pozorovala dívenčinu tvář po celou dobu, co jí svůj příběh vyprávěla, ale dívenka na sobě nedala nic znát.

"Mnohotvárný bůh si vzal jen dvě třetiny bohatství tvého otce, ne všechno."
"Přesně tak. V tomhle jsem přeháněla."
Arya se usmála, uvědomila si, že se usmívá, a štípla se do tváře. Ovládej svůj obličej, pokárala sama sebe. Můj úsměv je můj sluha, měl by přijít jen na můj příkaz. "Která část byla lež?"
"Ne část. Lhala jsem o lži."
"Opravdu? Nebo lžeš teď?"
Než však stačila dívenka odpovědět, do místnosti vstoupil s úsměvem laskavý muž. "Zase jsi k nám přišla."
"Měsíc je černý."
"To je. Jaké tři věci víš, které jsi nevěděla, když jsi odsud odcházela?"
Vím třicet nových věcí, vyhrkla málem. "Narbo neohne tři prsty na ruce. Má v úmyslu stát se veslařem."
"Je dobré tohle vědět. A co ještě?"
Zamyslela se nad svým dnem. "Quence a Alaquo se spolu bili a odešli z Lodi, ale já si myslím, že se vrátí."
"Jenom si to myslíš, nebo to víš!"
"Jenom si to myslím," musela přiznat, třebaže si tím byla jistá. Herci museli jíst stejně jako ostatní lidé a pro Modrou lucernu nebyli Quence a Alaquo dost dobří.
"Přesně tak," přitakal laskavý muž. "A ta třetí věc?"
Tentokrát nezaváhala. "Dareon je mrtvý. Černý zpěvák, který přespával ve Šťastném přístavu. Ve skutečnosti to byl dezertér z Noční hlídky. Někdo mu podřízl krk a strčil ho do kanálu, ale nechal tam jeho boty."
"Dobré boty těžko najdeš."
"Přesně tak." Snažila se udržet svůj obličej naprosto bez hnutí.
"Říkám si, kdo to asi mohl udělat?"
"Arya z rodu Stárků." Pozorovala jeho oči, jeho ústa, svaly jeho čelisti.
"To děvče? Já myslel, že odešla z Braavosu. Kdo jsi ty?"
"Nikdo."
"Lžeš." Otočil se k dívence. "Mám sucho v krku, Prokaž mi laskavost a přines mi pohár vína a teplé mléko pro naši přítelkyni Aryu, která se k nám tak neočekávaně vrátila."
Cestou přes město Arya přemýšlela, co laskavý muž řekne na to, co mu poví o Dareonovi. Možná se na ni bude zlobit, nebo možná bude potěšen, že zpěvákovi poskytla dar Mnohotvárného boha. Přehrávala si ten rozhovor v hlavě půl stovky krát, jako nějaký herec při představení. Ale nikdy ji nenapadlo teplé mléko.
Když bylo mléko přineseno, Arya je vypila. Bylo cítit trochu připáleně a zanechalo jí hořkou pachuť v ústech. "Teď jdi do postele, dítě," řekl laskavý muž. "Zítra musíš sloužit."
Té noci se jí opět zdálo, že je vlk, ale byl to sen odlišný od ostatních. V tomto snu neměla žádnou smečku. Byla na lovu sama, skákala nad střechami a tiše ťapkala podél břehů kanálu, kradouc se za stíny skrze mlhu.
Když se příštího rána probudila, byla slepá.

SAMWELL

S
kořicový vítr byla labutí loď z Města vysokých stromů na Letních ostrovech, kde byli muži černí, ženy prostopášné - a i bohové tam byli divní. Neměla na palubě žádného septona, který by vedl modlitby za zemřelého, a tak tato úloha připadla Samwellovi Tarlymu, kdesi poblíž sluncem spalovaného jihovýchodního pobřeží Dorne.
Sam si oblékl svůj černý plášť, aby odříkal slova, třebaže odpoledne bylo horké a dusné, téměř bez jediného závanu větru. "Byl to dobrý člověk," řekl… ale jakmile to vyslovil, věděl, že začal špatně. "Ne. Byl to velký člověk. Mistr z Citadely, s řetězem a pod přísahou, a také bratr Noční hlídky, vždy věrný. Když se narodil, pojmenovali ho po hrdinovi, který zemřel příliš mladý, ale třebaže žil dlouhý, předlouhý čas, jeho vlastní život nebyl o nic méně hrdinský. Žádný člověk nebyl moudřejší ani laskavější. Na Zdi se vystřídal během jeho služby tucet lordů velitelů, ale on tam vždycky byl, aby jim radil. Radil také králům. Sám mohl být králem, jenže když mu nabídli korunu, řekl jim, že by ji měli dát jeho mladšímu bratrovi. Kolik mužů by udělalo něco podobného?" Sam cítil, jak se mu derou slzy do očí, a věděl, že už moc dlouho pokračovat nevydrží. "Byl z krve draka, ale nyní jeho oheň vyhasl. Byl to Aemon Targaryen. A nyní jeho stráž skončila."
"A nyní jeho stráž skončila," zamumlala Fialka v ozvěně, houpajíc dítě v náručí. Kojja Mo to zopakovala ve společné řeči Západozemí, pak ta slova řekla ještě jednou v letním jazyce pro Xhonda, svého otce a zbytek shromážděné posádky. Sam svěsil hlavu a dal se do pláče. Jeho vzlyky byly tak hlasité a srdceryvné, že se mu třáslo celé tělo. Fialka vstala, postavila se vedle něho a nechala ho plakat na svém rameni. I ona měla v očích slzy.
Vzduch byl vlhký, teplý a mrtvolně klidný a Skořicový vítr byl unášen proudem po hlubokém modrém moři daleko od pevniny. "Černý Sam říct dobrá slova," řekl Xhondo. "Nyní my vypít jeho život." vykřikl něco v letním jazyce a na záďovou palubu byl vyvalen a pak naražen soudek kořeněného rumu, tak aby ti na hlídce mohli vypít pohárek na památku starého slepého draka. Posádka jej znala jen krátce, ale Letní ostrované měli v úctě staré a oslavovali svoje mrtvé.
Sam nikdy předtím rum nepil. Ten likér byl zvláštní a opojný; nejdřív sladký, ale s ohnivou pachutí, která mu spalovala jazyk. Byl unavený, tak strašně unavený. Bolely ho všechny svaly, i ty, o kterých ani nevěděl, že je má. Kolena měl ztuhlá, dlaně pokryté čerstvými puchýři a surovými, lepkavými kousky kůže, kde praskly ty staré, A přesto jako by rum a smutek všechny jeho bolesti spláchl. "Kéž by se nám jen bylo podařilo dostat ho do Starého města, arcimistři by jej možná zachránili," řekl Fialce, když spolu usrkávali rum na vysoké příďové nástavbě Skořicového větru. "Léčitelé v

Citadele jsou ti nejlepší v Sedmi královstvích. Na chvíli jsem si myslel… doufal jsem…"
V Braavosu se zdálo, že by se Aemon mohl přece jen uzdravit. Xhondovo povídání o dracích jako by do starce vlilo život. Toho večera snědl každé sousto, které mu Sam předložil. "Nikdo nikdy nepátral po dívce," řekl. "To princ byl přislíben, ne princezna. Rhaegar, myslel jsem si… že ten kouř pocházel z ohně, jenž pohltil Letnosíň v den jeho narození a sůl že byla ze slz prolitých za ty, co zemřeli. Jako mladý sdílel moji víru, až teprve později dospěl k přesvědčení, že to je jeho vlastní syn, kdo naplní proroctví, protože v noci, kdy byl Aegon počat, byla nad Královým přístavištěm vidět kometa; tedy Rhaegar si byl jistý, že krvácející hvězda musí být kometa. Jací blázni jsme byli, když jsme sami sebe považovali za moudré! Jak jsme se jen mýlili! Draci nejsou ani mužského ani ženského pohlaví, Barth tuto pravdu prohlédl, ale jsou chvíli tím a chvíli oním, proměnliví jako plamen. To nás mátlo po tisíce let. Daenerys je vyvolená, narozená uprostřed soli a kouře. Draci to prokázali." Zdálo se, že mu pouhé mluvení o ní dodává sílu. "Musím jít za ní. Musím. Kéž bych tak byl o deset let mladší."
Stařec byl tak odhodlaný, že dokonce přešel lodní lávku Skořicového větru po vlastních, jakmile Sam dohodl detaily jejich plavby. Již dal Xhondovi svůj meč a pochvu, aby velkému chlapíkovi splatil pěřový plášť, který si zničil, když zachraňoval Sama před utonutím. Jedinými cennými věcmi, které jim stále zůstávaly, byly knihy ze sklepení Černého hradu. Sam se s nimi loučil velice nerad. "Byly určené pro Citadelu," řekl, když se ho Xhondo zeptal, co se mu nelíbí. Když ten chlapík přeložil jeho slova, kapitán se dal do smíchu. "Ouhuru Mo říká, že šedí muži svoje knihy dostat," řekl mu Xhondo, "jenže si je muset koupit od Quhuru Mo. Mistři dávat za knihy, které oni nemít, poctivé stříbro, a někdy platit i červeným a žlutým zlatem."
Kapitán chtěl také Aemonův řetěz, ale to Sam odmítl. Začal vysvětlovat, že pro každého mistra je velká hanba přijít o svůj řetěz. Xhondo to musel přeložit třikrát, než to Ouhuru Mo pochopil a smířil se s tím. Když vyjednávání skončilo, byl Sam byl chudší o svoje boty, černý oděv, spodní prádlo a zlomený roh, který našel Jon Sníh na Pěsti prvních lidí. Neměl jsem jinou možnost, říkal si v duchu. V Braavosu bychom zůstat nemohli, neexistoval jiný způsob, jak za cestu zaplatit. I to by mu připadalo jako levná cena za to, že by dostali mistra Aemona do Starého města.
Cesta na jih však byla bouřlivá a každá vichřice si vybírala daň na starcově síle a stavu mysli. V Pentosu požádal, aby ho vynesli na palubu; tam mu Sam mohl vykreslit obraz města svými slovy, ale to bylo naposledy, co opustil kapitánovu postel. Brzy poté mu začal opět vynechávat rozum. A než Skořicový vítr proplul kolem Krvácející věže do přístavu Tyroš, Aemon již nemluvil o snaze nalézt loď, která by ho vzala na východ. Místo toho se jeho řeči opět stočily ke Starému městu a arcimistrům Citadely.
"Musíš jim to říct, Same," naléhal. "Arcimistrům. Musíš je přimět pochopit. Muži, kteří byli v Citadele, když jsem tam byl já, jsou již padesát let mrtví. Ti druzí mě nikdy neznali. Moje dopisy… ve Starém městě jim musely připadat jako blouznění starce, kterého opustil rozum. Musíš je přesvědčit, když jsem to já nedokázal. Pověz jim, Same… pověz jim, jak to teď vypadá nahoře na Zdi… živé mrtvoly a bílí chodci, přikrádající se chlad…"
"Povím," slíbil Sam. "Přidám svůj hlas ke tvému, mistře. Řekneme jim to oba společně."
"Ne," řekl stařec, "musíš to být ty. Pověz jim to. Proroctví… sen mého bratra… paní Melisandra vyložila ta znamení špatně. Stannis… Stannis v sobě má něco z dračí krve, to ano. Jeho bratři to měli také. Rhaelle, Eggova malá holčička, mysleli jsme si, že ona… matka jejich otce… říkala mi strýčku mistře, když byla malá. Pamatuji si na to, a tak jsem sám sobě dovolil doufat… možná jsem to tak chtěl… myslím. Ten meč není ten správný, ona to musí vědět… světlo bez tepla… prázdná záře… ten meč je nesprávný a falešné světlo nás může zavést jen hlouběji do tmy, Same. Naší jedinou nadějí je Daenerys. Pověz jim to v Citadele. Přinuť je naslouchat. Musí k ní poslat mistra. Daenerys je třeba radit, učit ji, ochraňovatji. Po celá ta léta jsem otálel, čekal jsem, pozoroval, a nyní, když se rozednilo, jsem již příliš stár. Umírám, Same." Ze slepých bílých očí mu při tomto doznání stékaly slzy. "Člověk starý jako já by v sobě již neměl mít strach ze smrti, ale já ho mám. Není to hloupé? Tam, kde jsem, je stejně pořád tma, tak proč bych se měl tmy bát? Přesto si nemohu pomoci a musím přemýšlet, co bude následovat, až z mého těla unikne poslední teplo. Budu navěky hodovat v Otcově zlaté síni, jak nás učí septoni? Budu znovu mluvit s Eggem, najdu Dareona zdravého a šťastného, uslyším svoje sestry, jak zpívají svým dětem? Co když mají pravdu páni koní? Budu navěky brázdit noční oblohu na plamenném hřebci? Nebo se musím znovu vrátit do tohoto údolí smutku? Kdo ví, jaká je pravda? Kdo byl za hranicí smrti, aby to viděl? Jenom živé mrtvoly- a sami dobře víme, jaké jsou. My to víme."
Bylo toho málo a ještě méně, co mohl na tohle Sam říci, aby poskytl starci alespoň malou útěchu. A pak přišla Fialka a zazpívala mu píseň, nesmyslnou písničku, kterou se naučila od některé z Krasterových žen. Starý muž se při ní ale usmíval a pomohla mu usnout.
To byl jeden z jeho posledních dobrých dnů. Poté stařec trávil víc času spánkem než bděním, schoulený pod hromadou kožešin v kapitánově kajutě. Někdy cosi tiše mumlal ze spaní. Když se probudil, volal Sama, naléhal, že mu musí něco říct, ale než k němu Sam přispěchal, často zapomněl, co to bylo. A i když si na to vzpomněl, jeho řeč byla jeden velký nesouvislý zmatek. Mluvil é snech a nikdy nejmenoval snícího, o skleněné svíci, kterou nelze zapálit, o vejcích, která nejdou vysedět. Řekl, že sfinga je rébus a ne luštitel, ať už to mělo znamenat cokoli. Požádal Sama, aby mu četl z knihy od septona Bartha, jehož spisy byly spáleny během vlády Baelora Požehnaného. Jednou se probudil s pláčem. "Drak musí mít tři hlavy," kvílel, "ale já jsem příliš stár a křehký, než abych byl jednou z nich. Měl bych být s ní, ukázat jí cestu, ale mé tělo mne zradilo."
Zatímco Skořicový vítr plul přes Kamenoschody, mistr Aemon často zapomínal Samovo jméno. V některé dny ho považoval za jednoho ze svých mrtvých bratrů. "Byl na takovou cestu příliš slabý," řekl Sam Fialce na přídi po dalším doušku rumu. "Jon to měl vědět. Aemon byl sto a dvě léta stár, nikdy se neměl vydat na moře. Kdyby byl zůstal v Černém hradu, mohl žít dalších deset let."
"Nebo by ho upálili. Ta rudá žena." Dokonce i tady, tisíc líg od Zdi, nedokázala Fialka vyslovit jméno paní Melisandry nahlas. "Chtěla královskou krev pro svoje ohně. Val věděla, že to tak chce. Lord Sníh taky. Proto mne přinutili odvézt

Dallino děťátko a nechat tam místo něho moje vlastní. Mistr Aemon odešel do spánku a už se neprobudil, ale kdyby tam byl zůstal, upálila by ho."
I tak bude hořet, pomyslel si Sam zničeně, akorát, že teď to budu muset udělat já. Targaryenové vždycky dávali svoje mrtvé plamenům. Ouhuru Mo nechtěl dovolit pohřební hranici na palubě Skořicového větru, a tak Aemonovu mrtvolu strčili do sudu s černým rumem, aby ji uchovali, než loď připluje do Starého města.
"V noc předtím, než zemřel, mne požádal, zda by si směl podržet dítě," pokračovala Fialka. "Bála jsem se, že by ho mohl upustit, ale nestalo se to. Houpal je a broukal mu písničku a Dallin chlapec natáhl ručky a dotkl se jeho tváře. Hrábl po jeho rtech a já myslela, že to starého pána možná bolí, ale jen ho to rozesmálo." Pohladila Sama po ruce. Mohli bychom toho malého pojmenovat Mistr, jestli chceš. Až bude starší, ne teď. Opravdu bychom mohli."
"Mistr není jméno. Ale mohla bys ho pojmenovat Aemon."
Fialka se nad tím zamyslela. "Dalla ho porodila během bitvy, zatímco všude kolem zpívaly meče. Takové by měl dostat jméno. Aemon Bitvozrozený. Aemon Ocelopíseň."
Jméno, které by se možná líbilo dokonce i otci. Válečnické jméno. Ten chlapec byl koneckonců syn Manceho Nájezdníka a Crasterův vnuk. Neměl v sobě nic ze Samovy zbabělé krve. "Ano, pojmenuj ho tak."
"Až mu budou dva," slíbila. "Ne dřív."
"Kde je chlapec?" napadlo Sama zeptat se. Mezi rumem a zármutkem mu teprve nyní došlo, že Fialka s sebou nemá dítě.
"Má ho Kojja. Poprosila jsem ji, aby je chvilku pohlídala."
"Ach tak."
Kojja byla kapitánova dcera, vyšší než Sam a štíhlá jako kopí, s kůží černou a hladkou jako leštěný gagát. Také velela rudým lučištníkům a dokázala natáhnout dvojitě prohnutý luk ze dřeva zlatostromu tak, že vystřelil šíp na vzdálenost čtyři sta yardů. Když je v Kamenoschodech napadli piráti, Kojjin luk jich skolil tucet, zatímco všechny Samovy šípy padaly do vody. Jedinou věcí, kterou Kojja milovala víc než svůj luk, bylo houpání Dallina chlapce na kolenou. Také mu ráda zpívala písničky v letním jazyce. Divoký princ se stal miláčkem všech žen v posádce a zdálo se, že Fialka jim v tomto ohledu důvěřovala tak jako nikdy žádnému muži.
"To bylo od Kojji laskavé," řekl Sam.
"Já se jí zpočátku bála," řekla Fialka. "Byla tak černá, a ty její zuby byly tak velké a bílé, měla jsem strach, že je to nějaké zvíře nebo zrůda. Ale není. Je hodná a mám ji ráda."
"Já vím, že máš." Po většinu jejího života byl jediným mužem, kterého Fialka znala, strašlivý Craster. Zbytek jejího světa tvořily ženy. Muži ji děsí, ale ženy ne, uvědomil si Sam. Docela to chápal. On sám také dával v Parožnatém vrchu přednost dívčí společnosti. Jeho sestry k němu byly laskavé. A třebaže jiná děvčata ho někdy škádlívala, z krutých slov se dokázal otřepat snadněji než z úderů a ran, které mu uštědřovali ostatní chlapci v hradu. Dokonce i nyní, na Skořicovém větru, se Sam cítil pohodlněji s Kojjou Mo než s jejím otcem, ačkoli to bylo možná proto, že ona mluvila společnou řečí, zatímco on ne.
"Tebe mám taky ráda, Same," zašeptala Fialka. "A mám ráda tento nápoj. Chutná jako oheň."
Ano, pomyslel si Sam, nápoj pro draky. Jejich pohárky byly prázdné, a tak přešel k sudu a znovu je naplnil. Slunce viselo nízko nad západním obzorem, jak si všiml, napuchlé do trojnásobku své velikosti. Fialčina tvář byla v jeho narudlém světle uzardělá a červená, vypili pohárek na Kojju Mo a další na Dallina chlapce a jeden na Fialčino dítě na Zdi. A pak už jim nezbývalo nic jiného než vypít dva pohárky na Aemona z rodu Targaryenů. "Ať jej Otec soudí spravedlivě," řekl Sam mezi vzlyky. Slunce již téměř zapadlo, než byli s mistrem Aemonem hotovi. Zůstala po něm jen dlouhá, tenká rudá čára žhnoucí na západním obzoru, jako krvavý šrám přes oblohu. Fialka řekla, že ten nápoj roztáčí loď kolem dokola, a tak jí Sam pomohl dolů po žebříku do ženských kajut.
Hned za dveřmi tam visela lampa a jemu se podařilo uhodit se do ní hlavou, když šel dovnitř. "Au," řekla Fialka, "ublížil sis? Ukaž, podívám se." Naklonila se blíž…
…a políbila ho na ústa.
Sam si uvědomil, že jí polibek oplácí. Odříkal jsem slova, pomyslel si, ale její ruce již tahaly za jeho černý oděv, škubaly tkanicemi jeho kalhot. Přerušil polibek na dost dlouho, aby řekl: "To nemůžeme," ale Fialka vydechla: "Můžeme," a opět přikryla jeho ústa svými. Skořicový vítr se otáčel kolem nich a Sam cítil rum na Fialčině jazyku, a pak už měla obnažená ňadra a on se jich dotýkal. Odříkal jsem slova, pomyslel si znovu, ale jedna z jejích bradavek našla cestu mezi jeho rty. Byla růžová a tvrdá a když ji začal sát, ústa mu vyplnilo mléko, mísící se s chutí rumu, a on nikdy v životě neochutnal nic tak jemného a sladkého a dobrého. Jestli to udělám, nebudu o nic lepší než Dareon, pomyslel si, jenže to bylo příliš krásné, než aby dokázal přestat. A najednou byl jeho úd venku, trčel mu z kalhot jako tlustý růžový stěžeň. Připadalo mu to tak směšné, když tam tak stál, že by se nejraději dal do smíchu, ale Fialka ho srazila zády napřed na svoji pryčnu, vykasala si sukně k bokům a s tichým zasténáním se na něho posadila. To bylo ještě lepší než bradavky. Je tak vlhká, pomyslel si, lapaje po dechu. Netušil jsem, že žena může tam dole tak zvlhnout. "Teď jsem tvoje žena," zašeptala, klouzajíc na něm nahoru a dolů. A Sam zasténal a říkal si, ne, ne, nemůžeš být, odříkal jsem slova, odříkal jsem slova, ale jediným, co z něj vyšlo, bylo: "Ano."
Potom usnula s rukama kolem něho a tváří položenou přes jeho hruď. Sam se potřeboval taky vyspat, ale byl opilý rumem a mateřským mlékem a Fialkou. Věděl, že by se měl odplížit zpátky do svého vlastního visutého lůžka v kajutě mužů, jenže mu bylo tak dobře, když ležela stulená vedle něho, že se nějak nedokázal pohnout.
Dovnitř přišli další, muži i ženy, a Sam naslouchal, jak se líbají a milují mezi sebou navzájem. Letní ostrované. Takto truchlí. Odpovídají na smrt životem. Sam to někde četl, už hodně dávno. Říkal si, jestli to Fialka věděla, jestli jí Kojja Mo řekla, co má dělat.
Vdechoval vůni jejích vlasů a hleděl na lampu houpající se mu nad hlavou. Dokonce ani Stařena by mne z tohoto nemohla bezpečně vyvést. Nejlepším řešením by bylo vyklouznout z kajuty a skočit do moře. Když se utopím, nikdo se

nikdy nedozví, jak jsem zostudil sám sebe a porušil svoji přísahu, a Fialka si může najít lepšího muže, a ne takového velkého tlustého zbabělce, jako jsem já.
Příštího rána se probudil ve svém vlastním visutém lůžku v mužské kajutě. Xhondo hulákal cosi o větru. "Zvedl se vítr," nepřestával křičet ten chlapík. "Vzbuď se a pracuj, Černý Same. Zvedl se vítr." Co postrádal Xhondo na slovní zásobě, vynahrazoval si rozsahem svého hlasu. Sam se vykutálel ze sítě a okamžitě toho zalitoval. Hlava mu třeštila, jeden z puchýřů na dlani mu v noci praskl, a měl pocit, jako by měl každou chvíli začít zvracet.
Xhondo však neměl slitování, a tak jediné, co mohl Sam udělat, bylo vsoukat se zpátky do svých černých šatů. Našel je na podlaze pod svou houpací sítí. Všechno zmuchlané dohromady v jedné vlhké hromadě. Přičichl k nim, aby se přesvědčil, jak jsou špinavé, a vdechl zápach soli, moře a dehtu, vlhké plachtoviny a plísně, ovoce, ryb a rumu, podivných koření a exotického dřeva a opojné voničky svého vlastního zaschlého potu. Ale byla na nich také Fialčina vůně, čistá vůně jejích vlasů a sladká vůně jejího mléka, a tak byl rád, že si je může obléci. Dal by však mnoho a ještě víc za teplé suché ponožky. Mezi prsty už mu začínala růst plíseň.
Truhlice s knihami ani zdaleka nestačily k tomu, aby zaplatily cestu pro čtyři osoby z Braavosu do Starého města. Skořicový vítr nicméně trpěl nedostatkem rukou, a tak Quhuru Mo souhlasil, že je vezme s sebou, pokud si cestu odpracují. Když Sam protestoval, že je mistr Aemon příliš slabý, chlapeček miminko a Fialka má hrůzu z moře, Xhondo se jen smál. "Černý Sam být velký tlustý muž. Černý Sam pracovat za čtyři."
Popravdě řečeno měl Sam měl tak nešikovné ruce, že pochyboval, že kdy vůbec zastane práci jednoho zdatného muže, ale snažil se. Hadry myl paluby a kameny je drhnul do hladká, tahal za kotevní řetězy, svinoval lana a honil krysy, zašíval potrhané plachty, plátoval díry bublajícím horkým dehtem, vykosťoval ryby a krájel ovoce pro kuchaře. Fialka se také snažila. Byla v lanoví a plachtoví mnohem mrštnější než Sam, třebaže čas od času ji pohled na takovou rozlohu vody stále nutil zavírat oči.
Fialka, pomyslel si Sam, co já jen budu dělat s Fialkou?
Byl to dlouhý horký, ulepený den, který mu připadal tím delší, že mu bolestně tepalo v hlavě. Sam se zaměstnával provazy, plachtami a dalšími úkoly, které mu Xhondo přidělil. A snažil nezalétat očima k sudu s rumem, ve kterém bylo tělo Starého mistra Aemona… ani k Fialce. Nedokázal se jí podívat do tváře, ne po tom, co spolu dělali minulou noc.
Když vyšla Fialka na palubu, Sam zašel dolů. Když šla na příď, on šel na záď. Když se na něj usmála, on se odvrátil a cítil se přitom mizerně. Měl jsem skočit do moře, když ještě spala, pomyslel si. Vždycky jsem byl zbabělec, ale až dosud jsem aspoň nebyl křivopřísežník.
Kdyby mistr Aemon nebyl zemřel, Sam se ho mohl zeptat, co má dělat. Kdyby byl na palubě Jon Sníh nebo dokonce Pyp či Grenn, mohl by se obrátit na ně. Místo toho měl Xhonda. Xhondo by nerozuměl, co bych mu říkal. A i kdyby rozuměl, určitě by mi řekl, abych ji ošoustal znovu. "Šoustat" bylo první slovo ze společného jazyka, které se Xhondo naučil a velmi si ho oblíbil.
Měl štěstí, že byl Skořicový vítr tak velký. Na palubě Černého ptáka by jej Fialka vždycky hned dostihla. "Labutí lodě" se velkým lodím z Letních ostrovů říkalo v Sedmi královstvích kvůli jejich nadouvajícím se bílým plachtám a také kvůli galeonovým figurám na přídích, které obvykle znázorňovaly ptáky. Přitom, jak byly velké, brázdily vlny s neuvěřitelnou lehkostí. S dobrým svěžím větrem v zádech dokázal Skořicový vítr předhonit jakoukoli galéru, třebaže za bezvětří byl zcela bezmocný. A nabízel spoustu míst, kam se mohl ukrýt zbabělec.
Nakonec byl však přece jen zahnán do úzkých. Když slézal po skončení své hlídky po žebříku do podpalubí, popadl jej za límec Xhondo. "Věrný Sam jít s Xhondo," řekl, odtáhl jej přes palubu a hodil jej k nohám Kojje Mo.
Daleko na severu byla nízko nad obzorem vidět mlha. Kojja Mo ukázala tím směrem. "Tamhle je pobřeží Dorne. Písek, skály a škorpioni, a stovky líg žádné dobré kotviště. Můžeš tam doplavat, jestli chceš, a dojít do Starého města pěšky. Budeš muset přejít hluboké písky v poušti, přelézt pár hor a přeplavat dravou řeku. Nebo jdi za Fialkou."
"Ty to nechápeš. Minulou noc jsme…"
"…uctívali vaše mrtvé a bohy, kteří vás oba stvořili. Xhondo dělal to samé. Já jsem hlídala dítě, jinak bych byla s ním. Vy všichni západaňané děláte z milování něco hanebného. V milování ale žádná hanba není. Jestliže vaši septoni tvrdí, že je, tak vašich sedm bohů musí být démoni. Na ostrovech víme, jak to je. Naši bohové nám dali nohy, abychom mohli běhat, nosy, abychom mohli cítit, ruce, abychom se mohli dotýkat a hmatat. Jaký šílený krutý bůh by dal člověku oči a řekl mu, že je od nynějška až do konce života musí mít zavřené a nikdy se nepodívat na krásu světa? Jen obludný bůh, zrůda v temnotě." Kojja položila ruku Samovi mezi nohy. "A tak i tohle ti bohové dali z určitého důvodu, abys mohl… jaké je pro to západozemské slovo?"
"Šoustat," nabídl se Xhondo úslužně.
"Ano, šoustat. Poskytovat rozkoš a dělat děti. V tom není žádná hanba."
Sam před ní ucouvl. "Složil jsem přísahu. Nepojmu za manželku žádnou ženu a nezplodím děti. Odříkal jsem slova."
"Ona zná slova, která jsi odříkal. V některých ohledech je to ještě dítě, ale není slepá. Ví, proč chodíš v černém, proč putuješ do Starého města. Ví, že si tě nemůže nechat. Chce tě jen na tu malou chvíli, to je všechno. Ztratila svého otce a svého manžela, svoji matku a svoje sestry, svůj domov, svůj svět. Jediné, co má, jsi ty a děťátko. Tak jdi za ní, nebo plav."
Sam sě zoufalstvím v očích pohlédl na mlhu, která značila vzdálenou linii pobřeží. Věděl, že by daleko nedoplaval.
Šel tedy za Fialkou. "To, co jsme udělali… kdybych se mohl oženit, vzal bych si raději tebe než nějakou princeznu nebo urozenou pannu, ale nemohu. Pořád jsem vrána. Odříkal jsem slova, Fialko. Šel jsem s Jonem do lesa a odříkal jsem slova před stromem srdce."
"Stromy na nás dávají pozor," zašeptala Fialka, otírajíc mu slzy z tváří. "V lese vidí všechno… ale tady žádné stromy nejsou. Jenom voda, Same. Jenom voda."

CERSEI

D
en byl studený, šedivý a vlhký. Pršelo celé dopoledne a i když pak déšť ustal, mraky se toho dne nechtěly rozptýlit. Vůbec neviděli slunce. Toto mizerné počasí stačilo k tomu, aby znechutilo dokonce i malou královnu. Místo vyjížďky se svými slepičkami a jejich doprovodem strážných a obdivovatelů strávila celý den v Panenských komnatách a naslouchala zpěvu Modrého barda.

Cersein vlastní den byl jen o málo lepší, a to až do soumraku. Jakmile začala šedivá obloha přecházet v černou, řekli jí, že Krásná Cersei připlula s večerním přílivem a že venku čeká Aurane Vodský a žádá o slyšení.

Královna pro něj okamžitě poslala. V okamžiku, kdy vstoupil do jejího soláru, poznala, že nese dobré zprávy. "Výsosti," řekl s širokým úsměvem, "Dračí kámen je váš."

"To je nádhera." Vzala ho za ruce a políbila jej na tváře. "Vím, že Tommen bude rovněž potěšen. To také znamená, že můžeme uvolnit flotilu lorda Rudovína a vyhnat železné muže ze Štítů." Zprávy z Roviny byly ponuřejší s každým havranem, který přiletěl. Zdálo se, že železní se se svými novými skalisky nespokojili. Ve velkých počtech podnikali nájezdy podél Klikatice a zašli až tak daleko, že zaútočili na Stromovinu a menší ostrovy, které ji obklopovaly. Rudovínové neměli ve svých domovských vodách víc než tucet válečných lodí a všechny byly přemoženy, ukořistěny nebo potopeny. A jako poslední přišly zvěsti, že ten šílenec, který si říká Euron Vraní oko, dokonce posílá svoje veslice proti proudu Šeptavice směrem ke Starému městu.

"Lord Paxter nakládal zásoby na cestu domů, když Krásná Cersei zvedla plachty," hlásil lord Vodský. "Řekl bych, že nyní už je hlavní část jeho flotily na moři."

"Doufejme, že budou mít lepší cestu a hezčí počasí, než bylo dnes." Královna stáhla Vodského do okenního sedátka vedle sebe. "Musíme za tento triumf poděkovat seru Lorasovi?"

Jeho úsměv se vytratil. "Někteří řeknou, že ano, Výsosti."

"Někteří?" Pátravě se na něj zadívala. "Ty ne?"

"Nikdy jsem neviděl statečnějšího rytíře," odpověděl Vodský, "ale to, co mohlo být nekrvavým vítězstvím, proměnil v řezničinu. Tisíc mužů je mrtvých, anebo téměř tolik, na tom nesejde. Většina z nich je našich vlastních. A nejenom obyčejní muži, Výsosti, ale rytíři a mladí lordi, ti nejlepší a nejstatečnější."

"A ser Loras?"

"Bude tisícím prvním. Po bitvě ho odnesli do hradu, ale utrpěl vážná zranění. Ztratil tolik krve, že se mu mistři ani neodvažují pustit žilou."

"Och, to je smutné. Tommen bude zdrcen. Tolik našeho Rytíře květin obdivoval."

"Prostý lid rovněž," přitakal její admirál. "Jestli Loras zemře, po celé říši budou panny do svého vína ronit slzy."

Královna věděla, že mluví pravdu. Tři tisíce lidí se protlačily Blátivou bránou, aby viděly sera Lorase v den, kdy vyplouval na moře, a tři z každých čtyř byly ženy. Ten výjev posloužil jen k tomu, že ji naplnil pohrdáním. Nejraději by se na ně rozkřikla, že jsou ovce, řekla by jim, že jediné, v co mohou od Lorase Tyrella doufat, je úsměv a květina. Místo toho jej prohlásila nejstatečnějším rytířem v Sedmi královstvích a usmívala se, zatímco Tommen jej obdarovával mečem vykládaným diamanty, který si měl vzít do bitvy. Král jej také objal, což nebylo součástí Cerseina plánu, ale na tom teď nezáleželo. Mohla si dovolit být velkorysá. Loras Tyrell umíral.

"Vyprávěj," požádala ho Cersei. "Chci o tom vědět všechno, od začátku až do konce."

Než skončil, v místnosti se zešeřilo. Královna zapálila pár svící a poslala Dorcas do kuchyně, aby přinesla nějaký chléb, sýr a kus vařeného hovězího s křenem. Zatímco večeřeli, pobízela Auranea, aby ten příběh vyprávěl znovu, tak aby si správně zapamatovala všechny detaily. "Nechci, aby si naše drahá Margaery vyslechla tyto zvěsti od cizího člověka," řekla. "Povím jí to sama."

"Její Výsost je laskavá," řekl Vodský s úsměvem. Sprohnaným úsměvem, pomyslela si královna. Aurane už jí nepřipomínal prince Rhaegara tolik jako zpočátku. Má podobné vlasy, ale stejné má i polovina nevěstek v Lys, pokud se dá věřit řečem. Rhaegarbyl muž. Tohle je jen vychytralý chlapec, nic víc. Ovšem svým způsobem užitečný.

Margaery byla v Panenských komnatách, usrkávala víno a snažila se přijít se svými třemi sestřenicemi na to, jak se hraje jakási nová hra z Volantisu. Třebaže již byla pozdní hodina, strážní vpustili Cersei okamžitě. "Výsosti," začala, "nejlepší bude, když si tu zprávu vyslechneš ode mne. Auran je zpátky z Dračího kamene. Tvůj bratr je hrdina."

"Já vždycky věděla, že je." Zdálo se, že Margaery není vůbec překvapena. Proč by také měla? Očekávala to od okamžiku, kdy Loras poprosil o velení. A přesto, než královna dopověděla svůj příběh, na tváři mladé královny se leskly slzy. "Rudovínovi kopáči prokopávali tunel pod hradbami, ale to bylo na Rytíře květin příliš pomalé. Nepochybně myslel na lid tvého otce trpící na Štítech. Lord Vodský říká, že nařídil zteč necelého půl dne po převzetí velení, poté co kastelán lorda Stannise odmítl jeho nabídku ukončit obléhání soubojem muže proti muži. Loras byl první, kdo prolomil obranu, když beranidlo rozbořilo hradní bránu. Vjel přímo do chřtánu draka, říkají, celý v bílém, mával nad hlavou Jitřní hvězdou, sekal doleva a doprava."

Megga už začala vzlykat. "Jak zemřel?" zeptala se. "Kdo ho zabil?"

"Žádný muž neměl tu čest," odpověděla Cersei. "Ser Loras utržil zásah šípem do stehna a další do ramene, ale statečně bojoval dál, třebaže z něj crčela krev. Později dostal zásah palcátem, který mu přerazil žebra. Potom… ale ne, ušetřím vás toho nejhoršího."

"Povězte mi to," řekla Margaery. "Poroučím to."

Poroučíš? Cersei se na chvíli zarazila, pak se rozhodla, že to nechá být. "Jakmile parkánová zeď padla, obránci se stáhli do vnitřní bašty. Loras vedl útok i tam. Polili ho vroucím olejem."

Alla zbledla jako křída a vyběhla z místnosti.

"Mistři pro něj dělají, co je v jejich silách, jak mne ujistil lord Vodský, ale obávám se, že tvůj bratr je ošklivě popálený."
Cersei vzala Margaery do náruče, aby ji utěšila. "Zachránil říši." Když políbila malou královnu na tvář, ucítila chuť jejích slz. "Jaime zapíše všechny jeho činy do Bílé knihy a zpěváci o něm budou zpívat po tisíce let."
Margaery se vyprostila z jejího objetí tak prudce, že Cersei málem upadla. "Umírá, ale ještě není mrtvý," vyhrkla.
"Ano, ale mistři říkají -"
"Umírá, ale ještě není mrtvý!"
"Já tě jen chtěla ušetřit -"
"Já vím, co vy chcete. Jděte pryč."
Teď aspoň víš Jak jsem se cítila já v tu noc, kdy zemřel Joffrey. Uklonila se, její tvář byla maskou chladné zdvořilosti. "Drahá dcero. Jsem za tebe tak smutná. Zanechám tě zde s tvým zármutkem."
Paní Dobrovětrská toho večera nepřišla a Cersei zjistila, že je příliš nepokojná, než aby mohla spát. Kdyby mne tedviáěl lorá Tywin, věáěl by, že ve mně má svého nástupce, áěáice hodného Skály, říkala si, když ležela v posteli s Jocelyn tiše chrápající do druhého polštáře. Margaery bude brzy plakat hořké slzy, které měla prolévat za Joffreyho. Mace Tyrell by také mohl plakat, ale ona mu nedala žádný důvod zlobit se na ni. Co koneckonců udělala než že jen to, že poctila Lorase svojí důvěrou? Požádal o velení na ohnutém koleni, zatímco polovina dvora tomu přihlížela.
Když zemře, musím někde nechat postavit jeho sochu a uspořádat mu pohřeb, jaký Královo přístaviště ještě nezažilo. Lidem by se to líbilo. Tommenovi rovněž. Chudák Mace mi možnáještě poděkuje. Co se týče jeho paní matky, tak pokud jsou bohové dobří, tahle zpráva ji zabije.
Svítání bylo tím nejhezčím, jaké Cersei zažila za celé roky. Brzy poté přišla Taena a přiznala, že strávila celou noc utěšováním Margaery a jejích dam, popíjením vína, pláčem a vypravováním příběhů o Lorasovi. "Margaery je stále přesvědčená, že nezemře," hlásila, zatímco královnu oblékali ke dvoru. "Má v úmyslu poslat svého vlastního mistra, aby se o něj staral. Sestřenice se modlí o Matčino milosrdenství."
"Já se také pomodlím. Zítra se mnou pojď do Baelorova septa, rozsvítíme za našeho statečného Rytíře květin stovku svící." Otočila se ke své služebné. "Dorcas, přines mi korunu. Tu novou, prosím." Byla lehčí než ta stará, bledé tepané zlato ozdobené smaragdy, které se zatřpytily, kdykoli pohnula hlavou.
"Dnes ráno jsou zde čtyři, kteří přišli kvůli Skřetovi," oznámil ser Osmund, když jej Jocelyn vpustila dovnitř.
"Čtyři?" Královna byla příjemně překvapena. Do Rudé bašty přicházel neutuchající proud informátorů, tvrdících, že vědí o Tyrionovi, ale čtyři za jeden den bylo neobvyklé.
"Ano," přitakal Qyburn. "Jeden vám přinesl hlavu."
"Toho přijmu jako prvního. Přiveď ho do mého soláru." Tentokrát ať nedojde k žádným mýlkám. Atjsem konečně pomstěna, aby mohl foff odpočívat v pokoji. Septoni říkali, že číslo sedm je pro bohy posvátné. Pokud ano, možná jí tato sedmá hlava přinese balzám úlevy, po kterém tolik prahla její duše.
Ukázalo se, že muž je Tyrošan; malý, podsaditý a upocený, s úlisným úsměvem kolem úst, který jí připomínal Varyse, a s vidlicovitým vousem obarveným na zeleno a růžovo. Cersei se nelíbil na první pohled, ale byla ochotná přehlédnout jeho nedostatky, pokud měl uvnitř truhličky, co s sebou přinesl, skutečně Tyrionovu hlavu. Byla z cedrového dřeva, vykládaná ebenem ve vzorcích vinných šlahounů a květin, s pantíky a přezkami z bílého zlata. Pěkná věcička, ale královnin zájem se soustředil výlučně na to, co mohlo být uvnitř. Alespoň je dostatečně velká. Tyrion měl groteskně velkou hlavu, na někoho tak malého a zakrslého.
"Veličenstvo," zamumlal Tyrošan, hluboce se ukláněje. "Jste tak půvabná, jak se o vás vypráví v příbězích. Dokonce i za Úzkým mořem jsme slyšeli o vaší nebývalé kráse a o žalu, který drásá vaše laskavé srdce. Žádný člověk vám nenavrátí vašeho statečného mladého syna, ale doufám, že vám mohu nabídnout alespoň nějaký balzám na vaši bolest." Položil si ruku na hrudník. "Přináším vám spravedlnost. Přináším vám hlavu vašeho valonquar."
Při tom starém valyrijském slově ji zamrazilo, třebaže jí také poskytlo záchvěv naděje. "Skřet již není můj bratr, pokud jím i kdy byl," prohlásila. "Ani nevyslovím jeho jméno. Kdysi to bylo hrdé jméno, než je zneuctil."
"U nás v Tyroši mu říkáme Krvavoruký, kvůli krvi, která mu stéká z prstů. Královské krvi a krvi vašeho otce. Někteří říkají, že zabil také svoji matku, když si drásal cestu ven z jejího lůna svými drápy."
Jaký nesmysl, pomyslela si Cersei. "To je pravda," řekla. "Pokud je v té truhličce Skřetova hlava, pozvednu tě do panského stavu a dám ti pozemky a hrad." Tituly byly levnější než hlína a říční krajiny byly plné polorozbořených hradů opuštěně stojících mezi neobdělanými poli a vypálenými vesnicemi. "Můj dvůr čeká. Otevři truhlici a uvidíme."
Tyrošan ji otevřel s rozmáchlým gestem a s úsměvem na tváři poodstoupil. Zevnitř na ni hleděla hlava trpaslíka spočívající na podestýlce z hebkého modrého sametu.
Cersei si ji důkladně prohlédla. "To není můj bratr," prohlásila nakonec. V ústech měla trpkou pachuť. Předpokládám, že to bylo příliš, než abych v to mohla doufat, zvlášť pak po Lorasově smrti. Bohové nikdy nebývají až tak štědří.
"Tento muž má hnědé oči. Tyrion měl jedno oko černé a druhé zelené."
"Ty oči, přesně tak… Výsosti, oči vašeho bratra… jaksi vybledly. Osmělil jsem se a nahradil jsem je skleněnými… ale špatnou barvou, jak jste si všimla."
To ji jen tím víc popudilo. "Tvoje hlava má možná skleněné oči, ale já ne. Na Dračím kameni jsou chrliče, které připomínají Skřeta víc než tahle kreatura. Je plešatý a dvakrát tak starý než můj bratr. Co se mu to stalo se zuby?"
Muž se schoulil před zuřivostí v jejím hlase. "Měl krásnou sadu zlatých zubů, Veličenstvo, ale my… je mi to líto, ale…"
"Och, ještě ne. Ale bude." Mělajsem ho nechat uškrtit. Nechat ho lapat po dechu, dokud by mu obličej nezčernal, tak jako mému synovi. Měla ta slova na rtech.
"Upřímný omyl. Jeden trpaslík vypadá skoro stejně jako druhý a… její Výsost si jistě všimne, nemá nos…"
"Nemá nos, protože jsi mu ho uřízl."
"Ne!" Pot na jeho čele vypovídal o tom, že lže.

"Ano." Do Cerseina hlasu se vkradl jedovatý tón. "Aspoň že jsi měl tolik rozumu. Ten poslední blázen se mi pokoušel namluvit, že mu jej nějaký pokoutní čaroděj přičaroval zpátky. Přesto se mi zdá, že dlužíš tomuto trpaslíkovi nos. Rod Lannisterů splácí svoje dluhy a já také. Sere Meryne, odveď toho podvodníka ke Qyburnovi."
Ser Meryn popadl Tyrošana za paži a hlasitě protestujícího jej odvlekl. Když byli pryč, Cersei se otočila k Osmundu Černokotlému. "Sere Osmunde, odkliď mi tu věc z očí a přiveď sem další tři, kteří tvrdí, že vědí o Skřetovi."
"Jak si přejete, Výsosti."
Bohužel se ukázalo, že tři další rádoby informátoři nejsou o nic užitečnější než Tyrošan. Jeden řekl, že se Skřet skrývá v jistém nevěstinci ve Starém městě, kde ukájí muže ústy. Byla to komická představa, ale Cersei tomu nevěřila ani na okamžik. Druhý tvrdil, že viděl trpaslíka v kejklířském představení na Braavosu. Třetí trval na tom, že se Tyrion stal poustevníkem kdesi v říčních krajinách, kde žije na jakémsi strašidelném kopci. Královna odpověděla každému stejně. "Kdybyste byli tak dobří, že zavedete některého z mých chrabrých rytířů k tomu trpaslíkovi, budete bohatě odměněni," slíbila. "Za předpokladu, že to bude Skřet. Pokud ne… nu, moji rytíři zrovna neoplývají trpělivostí pro podvodníky ani pro blázny, kteří je posílají honit stíny. Takový člověk by mohl přijít o jazyk." A jeden po druhém přišli všichni informátoři o svoji víru a připustili, že to možná byl nějaký jiný trpaslík, co viděli.
Cersei si nikdy předtím neuvědomila, že je na světě tolik trpaslíků. "Copak je svět těmi pokřivenými malými zrůdami zamořen?" stěžovala si, zatímco odváděli posledního z mužů. "Kolik jich jen může být?"
"Méně, než jich bylo původně," řekla paní Dobrovětrská. "Směla bych mít tu čest doprovodit Její Výsost ke dvoru?"
"Jestli dokážeš snášet tu nudu," odpověděla Cersei. "Robert byl blázen ohledně většiny věcí, ale v jednom ohledu měl pravdu. Je únavné vládnout království."
"Trápí mne, když vidím Její Výsost tak ustaranou. Já říkám, odjeďme někam a nechme královského pobočníka, ať si ty únavné petice vyslechne sám. Mohly bychom se obléknout jako služky a strávit den mezi prostým lidem, abychom si vyslechly, co si povídají o pádu Dračího kamene. Znám jednu hospodu, kde hraje Modrý bard, když zrovna nezpívá malé královně, a jisté sklepení, kde jeden kouzelník mění olovo ve zlato, vodu ve víno a děvčata v chlapce. Třeba by mohl vyzkoušet svoje kouzla na nás dvou. Nepobavilo by Její Výsost být na jednu noc mužem?"
Kdybych byla muž, byla bych Jaime, pomyslela si královna. Kdybych byla muž, mohla bych vládnout této říši ve svém vlastním jménu namísto v Tommenově. "Jen kdybys ty zůstala ženou," řekla, vědouc, že přesně tohle chce Taena slyšet. "Jsi prohnané stvoření, když mne takto pokoušíš, ale jaká bych to byla královna, kdybych svěřila svou říši do třaslavých rukou pána Haryse?"
Taena našpulila ústa. "Její Výsost je tak pilná."
"To jsem," připustila královna, "a na konci dne toho budu litovat." Zavěsila se do rámě paní Dobrovětrské. "Pojďme."
Prvním, kdo jí toho dne přednesl svou petici, byl JalabharXho, jak příslušelo jeho postavení prince v exilu. Přestože vypadal ve svém jasně barevném péřovém plášti úchvatně, zase přišel jen žebrat. Cersei jej nechala přednést jeho obvyklou prosbu o muže a zbraně, co by mu pomohli opětovně získat Rudokvěté údolí, a pak řekla: "Jeho Veličenstvo bojuje svoji vlastní válku, princi Jalabhare. Nemá nyní žádné muže, které by mohl uvolnit pro tu tvoji. Snad příští rok."
Tohle mu vždycky říkal Robert. Příští rok mu řekne nikdy, ale ne dnes. Dračí kámen byl její.
Jako další předstoupil lord Hallyne z cechu alchymistů, aby se zeptal, zda bude jeho pyromantům dovoleno vysedět kterékoli z dračích vajec, jež by se mohla objevit na Dračím kameni, teď když je ostrov bezpečně zpátky v královských rukou. "Pokud na světě zůstalo kterékoli z takových vajec, Stannis je určitě prodal, aby zaplatil svoji rebelii," řekla mu královna. Zdržela se konstatování, že takový plán je šílený. Od té doby, co zahynul poslední targaryenský drak, končily všechny takové pokusy smrtí, naprostou katastrofou nebo ostudou.
Pak přišla na řadu skupina obchodníků, aby trůn poprosili, ať za ně zakročí u Železné banky Braavosu. Braavosané požadovali splacení jejich značných dluhů a odmítali jim poskytnout nové půjčky. Potřebujeme svoji vlastní banku, usoudila Cersei, Zlatou banku Lannisportu. Možná až bude Tommenův trůn zajištěný, mohla by to uskutečnit. Prozatím jen mohla říci obchodníkům, aby braavoským lichvářům splatili, co jim náleží.
Následovala církevní delegace v čele s jejím starým přítelem septonem Raynardem. Přes město jej provázelo šest Válečníkových synů; společně jich bylo sedm, svaté a šťastné číslo. Nový Nejvyšší septon - neboli Nejvyšší vrabčák, jak jej pojmenoval Měsíční chlapec - se ve všem řídil číslem sedm. Rytíři na sobě měli opasky pruhované sedmi barvami víry. Hrušky jejich dlouhých mečů a hřebeny jejich přilbic byly ozdobené krystaly. Třímali v rukou štíty ve stylu neznámém od dob Dobytí, na nichž byl znak v Sedmi královstvích po celá staletí dosud neviděný: duhový meč jasně zářící na temném poli. Přišla již téměř stovka rytířů, aby zaslíbili své životy a meče Válečníkovým synům, jak tvrdil Qyburn, a další přicházeli každým dnem. Opilí bohy, všichni do jednoho. Kdo by si byl pomyslel, že je jich v říši tolik? Povětšinou to byli rytíři z domácností různých pánů a také potulní rytíři, ale hrstka jich byla i urozeného původu; mladší synové, bezvýznamní lordi, staří muži toužící odčinit své dávné hříchy. A pak tam byl Lancel. Myslela si, že Qyburn žertuje, když jí sdělil, že její nekňuba bratranec opustil hrad, pozemky a ženu a vrátil se do města, aby se připojil k vznešenému a silnému řádu Válečníkových synů, a přesto tam teď stál s ostatními zbožnými blázny.
Cersei se to vůbec nelíbilo. Ani nebyla potěšena ustavičnou bojovností a nevděkem Nejvyššího vrabčáka. "Kde je Nejvyšší septon?" zeptala se Raynarda. "To jeho jsem předvolala."
Septon Raynard předstíral lítostivý tón. "Jeho Nejvyšší Svatost poslala místo sebe mne a přikázala mi, abych pověděl Její Výsosti, že jej Sedm poslalo bojovat proti zkaženosti."
"Jak? Tím, že bude kázat o mravní bezúhonnosti v Hedvábné uličce? Myslí si snad, že modlení nad děvkami je promění zpátky v panny?"
"Naše těla byla utvářena naším Otcem a Matkou, tak aby se mohl spojovat muž se ženou a plodit v manželském svazku děti," odpověděl Raynard. "Pro ženy je nízké a hříšné prodávat svoje posvátné tělesné části za peníze."
Jeho zbožný sentiment by byl přesvědčivější, kdyby královna nevěděla, že septon Raynard má přítelkyně v každém

nevěstinci v Hedvábné uličce. Nepochybně usoudil, že opakovat cvrlikání Nejvyššího vrabčáka je výhodnější než drhnout podlahy. "Neodvažuj se mi tu kázat," řekla mu. "Majitelky nevěstinců si mi stěžovaly, a oprávněně."
"Když hříšníci mluví, proč by měli spravedliví naslouchat?"
"Tito hříšníci plní královské truhlice," odpověděla královna zhurta, "a jejich peníze pomáhají platit mzdy mým zlatým plášťům a stavět galéry, abychom mohli ochraňovat naše břehy. Také je třeba vzít v úvahu obchod. Kdyby nemělo Královo přístaviště nevěstince, lodě by pluly do Šerodolu nebo Rackoměsta. Jeho Nejvyšší Svatost mi slíbila klid v ulicích města. Nevěstince pomáhají tento klid udržovat. Když nemají muži nevěstky, jsou schopní obrátit se k násilnění. Proto ať si Jeho Nejvyšší Svatost odbývá svoje modlení v septu, jak náleží."
Královna očekávala, že přijde také lord Gyles, ale místo něj se dostavil velmistr Pycelle s šedým obličejem a omluvným výrazem, aby jí řekl, že pán z Růženína je příliš slabý, než aby mohl vstát z lože. "Je to smutné, ale obávám se, že lord Gyles se brzy připojí ke svým předkům. Ať jej Otec soudí spravedlivě."
Jestli Gyles zemře, Mace Tyrell a malá královna na mne buáou znovu tlačit, abych jmenovala poklaáníkem Gartha Hrubiána. "Lord Gyles kašle už celé roky, a nikdy předtím ho to tak neničilo," řekla. "Prokašlal polovinu Robertovy vlády a celou Joffreyho. Jestliže teď umírá, může to být jen proto, že jej někdo chce mít mrtvého."
Velmistr Pycelle nevěřícně zamrkal. "Veličenstvo? K kdo by mohl chtít mít lorda Gylese mrtvého?"
"Možná jeho dědic." Nebo naše malá královna. "Nějaká žena, kterou zavrhl." Margaery a Mace a Královna trnů, proč ne? Gyles jim stojí v cestě. "Starý nepřítel. Nový. Ty."
Starý muž zbledl. "J její Výsost žertuje. Já… já jsem jeho lordstvo pročistil, pustil jsem mu žilou, léčil jsem jej obklady a nálevy… ty mlhy mu poskytly určitou úlevu a sladkospánek pomáhá mírnit prudkost záchvatů, ale obávám se, že nyní už vykašlává s krví i kousky plic."
"Ať si je to, jak chce. Vrátíš se k lordu Gylesovi a informuješ ho, že nemá mé svolení zemřít."
"Jak Její Výsost poroučí." Pycelle se strnule uklonil.
Bylo toho víc a víc a ještě víc, a každý prosebník byl nudnější než ten před ním. A toho večera, když konečně odešel poslední z nich a ona jedla prostou krmi se svým synem, řekla mu: "Tommene, až se budeš modlit před spaním, pověz Matce a Otci, jak jsi vděčný, že jsi pořád ještě dítě. Být králem je těžká práce. Ujišťuji tě, že se ti líbit nebude. Klovou do tebe jako hejno vran. Každý si z tebe chce urvat kousek."
"Ano, matko," řekl Tommen smutným tónem. Cersei pochopila, že mu malá královna řekla o rytíři Lorasovi. Ser Osmund říkal, že chlapec plakal. Je ještě malý. Než dospěje do Jqffbva věku, už si ani nevzpomene, jak Loras vypadal "Mně by ale nevadilo, kdyby do mě klovali," řekl její syn. "Měl bych každý den chodit s tebou ke dvoru a poslouchat. Margaery říká -"
"- říká toho až příliš," vyštěkla Cersei. "Za polovinu těch jejích řečí bych jí nechala vytrhnout jazyk."
"Tohle neříkej" vykřikl Tommen a jeho malý kulatý obličej zrudl. "Její jazyk nechej na pokoji. Ani se jí nedotkneš. Já jsem král, ne ty."
Hleděla na něj plna nevíry. "Co jsi to říkal?"
"Já jsem král. Já mám rozhodovat, komu bude vytržen jazyk, ne ty. Nedovolím ti ublížit Margaery. Nedovolím. Zakazuji to."
Cersei jej chytila za ucho a s jekotem jej odtáhla ke dveřím, kde stál na stráži ser Boros. "Sere Borosi, Jeho Veličenstvo se zapomnělo. Odveď ho laskavě do jeho ložnice a přiveď Patea. Tentokrát chci, aby Tommen zfackoval toho chlapce sám. A bude pokračovat tak dlouho, dokud tomu klukovi nepoteče krev z obou tváří. Pokud Jeho Veličenstvo odmítne nebo řekne jediné slovo na protest, zavolej Qyburna a pověz mu, aby uřezal Pateovi jazyk, tak aby se Jeho Veličenstvo dozvědělo, zač je toho loket."
"Jak poroučíte," zabručel ser Boros s rozpačitým pohledem na krále. "Veličenstvo, pojďte prosím se mnou."
Jak na Rudou baštu padla noc, Jocelyn rozdělala oheň v královnině krbu, zatímco Dorcas zapálila svíce u postele. Cersei otevřela okno, aby se nadechla čerstvého vzduchu, a zjistila, že se mraky přivalily zpátky a zakryly hvězdy.
"Jaká temná noc, Výsosti," zamumlala Dorcas.
Ano, pomyslela si, ale ne tak temná jako v Panenských komnatách nebo na Dračím kameni, kde leží ser Loras Tyrell popelený a krvácející, nebo dole v černých celách pod hradem. Královna nevěděla, proč ji to napadlo. Rozhodla se nevěnovat Falyse jedinou další myšlenku. Souboj muže proti muži. Faly se si to měla rozmyslet, než se vdala za takového blázna. Také dostala vzkaz, že paní Tanda zemřela na zápal plic, kterým onemocněla v důsledku roztříštěného kyčle. Pány Stokořína se stali slaboduchá Lolys a její manžel ser Bronn. Tanda je mrtvá a Gyles umírá. Ještěže máme Měsíčního chlapcejinak by u dvora už nezbyl žádný blázen. Královna se usmívala, když ukládala hlavu na polštář. Když jsem ji políbila na tvář, cítila jsem chuť jejích slz.
Zdál se jí starý sen o třech dívkách v hnědých pláštích, vrásčité stařeně a o stanu, který byl cítit smrtí.
Stařenin stan byl temný, s vysokou špičatou střechou. Nechtělo se jí jít dovnitř o nic víc, než tam chtěla jít tehdy v deseti, ale ostatní dívky ji pozorovaly, a tak se nemohla odvrátit. V tom snu byly tři, stejně jako tehdy ve skutečnosti. Otylá Jenny se držela vzadu, tak jak to dělala vždycky. Bylo k podivu, že vůbec došla až tak daleko. Melara byla odvážnější, starší a pohlednější, zkrátka pěkné pihovaté děvče. Zahalené v hnědých pláštích z hrubého plátna a s kápěmi staženými přes oči se ty tři vykradly ze svých postelí a přešly turnajové kolbiště, aby vyhledaly čarodějku.
Melara slyšela služky, jak si šeptají, že umí člověka proklít nebo jej přimět, aby se zamiloval, přivolávat démony a věštit budoucnost.
Ve skutečném životě byly dívky udýchané a splašené, šeptaly si mezi sebou, když tam šly, plné vzrušení a strachu zároveň. Sen byl jiný. Ve snu byly altány rytířů jen jako stíny a rytíři a sluhové, kolem kterých procházely, byli pouhými mlhavými obrysy. Dívky šly velmi dlouho, než našly čarodějčin stan. Než se tak stalo, všechny pochodně již uhasínaly. Cersei pozorovala dívky, jak se k sobě choulí a šeptají si mezi sebou. Jděte zpátky, pokoušela se jim říct.

Otočte se. Tady to pro vás není. Ale třebaže otevírala ústa, žádná slova z nich nevyšla.
Dcera lorda Tywina prošla plentou stanu jako první, s Melarou těsně za sebou. Jeyne šla poslední a snažila se schovat se za ty druhé dvě, tak jak to dělávala vždycky.
Vnitřek stanu byl plný pachů. Skořice a muškátový oříšek, paprika, pepř, červený, bílý a černý. Mandlové mléko a cibule. Hřebíček a citrónová tráva, vzácný šafrán a podivná koření, ještě vzácnější. Jediné světlo vycházelo ze železného koše ve tvaru baziliščí hlavy, ponurá nazelenalá záře, ve které vypadaly stěny stanu studené, mrtvé a zetlelé.
Bylo to takto i ve skutečném životě? Cersei si na to nemohla vzpomenout.
Čarodějka ve snu spala, tak jako spala i kdysi. Nechejte ji být, chtěla královna vykřiknout. Vy blázínci, nikdy nebuďte spící čarodějku. Bez jazyka se mohla jen dívat, jak z ní děvčata strhávají plášť, kopou do čarodějčiny postele a říkají: "Probuď se, chceme znát svoji budoucnost."
Když Maggy Žába otevřela oči, Jeyne ustrašeně vykřikla a utekla ze stanu, vrhla se střemhlav zpátky do noci. Otylá hloupá malá Jeyne s těstovitým obličejem, tlustá a bázlivá. Jenže ve skutečnosti byla ona ta moudrá. Jeyne stále žila na Krásném ostrově. Provdala se za jednoho z vazalů svého otce a přivedla na svět tucet dětí.
Stařeniny oči byly žluté a celé pokryté čímsi odporným. V Lannisportu se říkalo, že byla mladá a krásná, když si ji její manžel přivedl z východu s nákladem koření, ale stáří a zlá povaha se na ní podepsaly. Byla malá, hrbatá a plná bradavic, s nazelenalými tvářemi pokrytými škraloupem. Zuby jí vypadaly a prsa jí visela ke kolenům. Byla z ní cítit zkaženost, když stál člověk příliš blízko, a když promluvila, její dech byl divný, silný a odporný. "Jděte pryč," řekla dívkám skřehotavým šeptem.
"Přišly jsme, abys nám předpověděla budoucnost," řekla jí Cersei.
"Jděte pryč," zaskřehotala stařena podruhé.
"Slyšely jsme, že vidíš do zítřků," řekla Melara. "Chceme jenom vědět, za jaké muže se provdáme."
"Jděte pryč," zachroptěla Maggy potřetí.
Poslechněme ji, byla by královna vykřikla, kdyby měla jazyk. Stále ještě máte čas utéct. Utíkejte, vy blázínci!
Dívka se zlatými kadeřemi si položila ruce v bok. "Vyjev nám naši budoucnost, nebo půjdu za svým panem otcem a nechám tě zmrskat za neposlušnost."
"Prosím," žadonila Melara. "Jenom nám pověz, co nás čeká, a hned zase půjdeme."
"Jsou zde tací, co nemají budoucnost," zamumlala Maggy svým strašlivým hlubokým hlasem. Povytáhla si svůj šat k ramenům a pokynula dívkám, aby popošly blíž. "Pojďte, když nechcete odejít. Blázni. Ano, pojďte. Musím okusit vaši krev."
Melara zbledla, ale Cersei ne. Lvice se žáby nebojí, bez ohledu na to, jak je stará a ošklivá. Měla odejít, měla poslechnout, měla se otočit a utéct. Místo toho vzala dýku, kterou jí Maggy podala a přejela si zakrouceným železným ostřím po bříšku palce. Pak udělala totéž Melaře.
V ponurém zeleném stanu vypadala krev spíš černá než červená. Maggyina bezzubá ústa se při pohledu na ni zachvěla. "Ukaž," zašeptala, "dej to sem." Když jí Cersei podala ruku, vysála krev dásněmi měkkými jako u novorozeněte.
Královna si stále pamatovala, jak divná a studená ta její ústa byla.
"Můžeš mi položit tři otázky," řekla čarodějka, jakmile se napila. "Moje odpovědi se ti líbit nebudou. Ptej se, nebo odejdi."
"Kdy se provdám za prince?" zeptala se.
"Nikdy. Provdáš se za krále."
Dívčin obličej se pod zlatými kadeřemi zkřivil zmatkem. Po celé roky si pak význam těch slov vykládala tak, že se neprovdá za Rhaegara, dokud jeho otec Aerys nezemře. "Ale stanu se královnou?" zeptalo se její mladší já.
"Ano." V Maggyiných žlutých očích se zlomyslně zablesklo. "Budeš královnou… dokud nepřijde jiná, mladší a krásnější, která tě svrhne a vezme si všechno, co ti bude drahé."
Přes obličej dítěte přelétl hněv. "Jestli se o to pokusí, nechám mého bratra, aby ji zabil." Dokonce ani tehdy se nezastavila, tak byla svéhlavá. Stále ještě měla jednu nezodpovězenou otázku. "Budeme mít král a já děti?" zeptala se.
"Ach ano. Šest a deset pro něho a tři pro tebe."
To Cersei nedávalo smysl. Palec ji v místě, kde se do něj řízla, bolel, a její krev odkapávala do rohože na podlaze. Jak by tomu tak mohlo být? chtěla se zeptat, ale svoje otázky již vyčerpala.
Stařena s ní však zjevně neskončila. "Zlato bude jejich korunami a zlato bude jejich rubáši," řekla. "A až tě tvoje slzy vysuší, valonquar stiskne svýma rukama tvoje bledé bílé hrdlo a vymáčkne z tebe život."
"Co je to valonquar! Nějaká obluda?" Zlaté dívce se ta věštba nelíbila. "Jsi lhářka, bradavičnatá žába a smradlavá stará divoška a já nevěřím ani slovu z toho, co jsi řekla. Pojď, Melaro, jdeme. Nestojí za to, abychom ji poslouchaly."
"Já mám taky tři otázky," nedala se odbýt její přítelkyně. A když ji Cersei začala tahat za ruku, vykroutila se jí a otočila se zpátky k čarodějce. "Provdám se za Jaimeho?" vyhrkla.
Ty hloupé děvče, pomyslela si královna, ještě i teď plná hněvu. Jaime ani neví, že existuješ. Tehdy žil její bratr jen pro meče, psy a koně… a pro ni, svoje dvojče.
"Ani za Jaimeho, ani za žádného jiné muže," odpověděla Maggy. "Tvoji panenskou hlavu dostanou červi. Dnes večer je tady tvoje smrt, maličká. Cítíš její dech? Je velmi blízko."
"Jediný dech, co cítíme, je ten tvůj," řekla Cersei. Na stole u jejího lokte stál džbán plný jakéhosi hustého lektvaru. Zvedla jej do výše a hodila jej staré ženě do očí. Ve skutečném životě na ně čarodějka křičela v divném cizím jazyce a proklínala je, zatímco prchaly ze stanu. Ve snu se však její obličej rozpustil, rozplynul se do cárů šedé mlhy, dokud z něj nezůstaly dvě přimhouřené žluté oči, oči smrti.
Valonquar stiskne tvoje hrdlo, slyšela královna hlas, ale nepatřil stařeně. Z mlh jejího snu se vynořily ruce; krátké ruce, a silné. Nad nimi se vznášel jeho obličej, šklebící se na ni různobarevnýma očima. Ne, snažila se královna vykřiknout,

ale trpaslíkovy prsty se jí zarývaly hluboko do krku, dusily její protesty. Kopala a křičela, ale nebylo to nic platné. Netrvalo dlouho a vydávala stejný zvuk jako její syn, když umíral, strašlivý tenký savý zvuk, který značil Joffův poslední nádech na zemi.
Probudila se lapající po dechu ve tmě, s pokrývkou obtočenou kolem krku. Shodila ji ze sebe tak prudce, že ji roztrhla, a posadila se. Hruď se jí ztěžka dmula. Sen, řekla sama sobě, starý sen a zmuchlaná pokrývka, to je všechno.
Taena opět trávila noc s malou královnou, a tak bylo na Dorcas, aby spala vedle ní. Královna hrubě zatřásla dívce ramenem. "Probuď se a jdi najít Pycelleho. Myslím, že by měl být u lorda Gylese. Ať sem okamžitě přijde." Dorcas, stále napůl spící, se vypotácela z postele a rozběhla se přes místnost pro svoje oblečení.
O celé věky později šouravě vstoupil velmistr Pycelle a zůstal před ní stát se skloněnou hlavou, mrkal očima s těžkými víčky a zápolil s nutkáním zívnout, vypadalo to, jako by jej tíha mistrovského řetězu kolem vrásčitého krku stahovala k podlaze. Pycelle byl starý po celou dobu, co si Cersei pamatovala, ale byla také doba, kdy byl úchvatný: bohatě oděný, vznešený, neobyčejně galantní. Jeho rozměrný bílý vous mu poskytoval dojem moudrosti. Tyrion mu však nechal vous oholit a to, co mu tam pak narostlo, bylo žalostné, pár řídkých chumáčků tenkých rozježených chlupů, které pramálo skrývaly ochablou růžovou kůži pod jeho svěšenou bradou. Tohle není muž, pomyslela si, jen troska muže. Černé cely jej okradly o všechnu sílu, co kdy měl. Cely a Skřetova břitva.
"Jak jsi stár?" zeptala se Cersei příkře.
"Osmdesát čtyři, nechať se Výsosti zlíbí."
"Mladší muž by se mi líbil více."
Pycelle si oblízl jazykem tenké rty. "Bylo mi čtyřicet dva, když mne Konkláva povolala. Kaethovi bylo osmdesát, když ho vybrali, a Ellendorovi takřka devadesát. Starosti úřadu je udolaly a oba byli mrtví do roka od svého povýšení. Jako další byl povolán Merion, teprve šestašedesátiletý, ale zemřel na zimnici cestou do Králova přístaviště. Potom král Aegon požádal Citadelu, aby mu poslali mladšího muže. Byl to první král, kterému jsem sloužil."
A Tommen bude posledním. "Potřebuji od tebe lektvar. Něco, co by mi pomohlo spát."
"Pohár vína před spaním často -"
"Já piji víno, ty omezený kreténe. Potřebuji něco silnějšího. Něco, co mi nedovolí mít sny."
"Vy… Její Výsost si nepřeje mít sny?"
"Co jsem právě řekla? Máš snad už i uši stejně slabé jako úd? Jsi schopen připravit pro mne takový nápoj, nebo musím nařídit lordu Qyburnovi, aby napravil další z tvých selhání?"
"Ne. Není třeba zapojovat toho… zapojovat Qyburna. Spánek beze snů. Dostanete svůj lektvar."
"Dobrá. Můžeš jít." Jakmile se však otočil ke dveřím, zavolala jej zpátky. "Ještě jedna věc. Co se v Citadele učí o proroctvích? Lze předpovídat budoucnost?"
Starý muž zaváhal. Jedna z jeho vrásčitých rukou slepě zatápala po hrudi, jako by chtěla pohladit vous, který tam již nebyl. "Lze předpovídat budoucnost?" opakoval pomalu. "Snad. Ve starých knihách jsou jisté magické rituály… ale Její výsost se měla spíš otázat ‚Měla by být předpovídána budoucnost?' A odpověď na tuhle otázku by měla znít: ‚Ne.' Některé dveře je lépe nechat zavřené."
"Hlavně zavři ty moje, až budeš odcházet." Měla vědět, že jí poskytne odpověď stejně neužitečnou, jako byl sám.
Příštího rána posnídala s Tommenem. Zdálo se, že se chlapec již uklidnil; lekce s otloukánkem zjevně posloužila svému účelu. Pojedli smažená vejce, opečenou slaninu a krvavé pomeranče, které dorazily na lodi z Dorne. Jejího syna doprovázela jeho koťata. Když se dívala, jak kočky dovádějí u jeho nohou, Cersei se cítila o něco lépe. Dokud budu žít, Tommenovi se nemůže stát nic zlého. Zabila by polovinu lordů v Západozemí a všechen prostý lid, kdyby to bylo zapotřebí k udržení jeho bezpečí. "Odejdi s Jocelyn," řekla, jakmile dojedli.
Poté poslala pro Qyburna. "Je paní Falyse stále naživu?"
"Naživu, ano. Ačkoli možná ne úplně… v pořádku."
"Chápu." Cersei chvíli přemýšlela. "Ten muž, Bronn… nelíbí se mi představa, že mám tak blízko nepřítele. Veškerá jeho moc pochází od Lollys. Kdybychom jmenovali paní Stokořína její starší sestru…"
"Běda," řekl Qyburn, "obávám se, že lady Falyse již není ve stavu, kdy by byla schopná vládnout na tom hradu. Nebo se třeba jen najíst. S potěšením konstatuji, že jsem se díky ní naučil spoustu věcí, ale ty lekce měly svou cenu. Doufám, že jsem tím nepřekročil instrukce Její Výsosti."
"Ne." Cokoli měla v úmyslu, bylo na to již pozdě. Nemělo smysl déle se tím zabývat. Bude lepší, když zemře, řekla si v duchu. Stejně by nechtěla žít bez svého manžela. Třebaže to byl tupec, měla ho ráda. "Je tu ještě jedna věc. Minulou noc se mi zdál strašný sen."
"Všichni lidé jsou takto čas od času postiženi."
"Ten sen se týkal čarodějky, kterou jsem navštívila jako dítě."
"Lesní čarodějku? Většinou jsou to neškodní tvorové. Znají něco málo z bylinkářství a něco z porodnictví, ale jinak…"
"Ona uměla víc než jen tohle. Pro její kouzla a lektvary za ní chodila polovina Lannisportu. Byla matkou jednoho menšího lorda, bohatého Obchodníka povýšeného do panského stavu mým dědem. Otec tohoto lorda ji objevil, když obchodoval kdesi na východě. Někteří říkají, že ho očarovala, třebaže jediné kouzlo, které k tomu potřebovala, bylo zřejmě to mezi jejími stehny. Nebyla vždycky ošklivá, nebo to tak aspoň říkali. Nepamatuji si jméno té ženy. Něco dlouhého, východního a exotického. Prostí lidé jí říkali Maggy."
"Maegi?"
"Takto tomu říkáš? Ta žena vysála člověku kapku krve z prstu a řekla mu, co obsahují jeho zítřky."
"Krvavá magie je tím nejtemnějším druhem čarodějnictví. Někteří říkají, že je také nejmocnější."
Tohle Cersei slyšet nechtěla. "Tato maegi vyslovila určitá proroctví. Zpočátku jsem se jim smála, ale… předpověděla smrt jedné z mých služebných. V době, kdy vyslovila to proroctví, bylo dívce jedenáct let, byla zdravá jako koník a žila

v bezpečí Skály. Přesto brzy nato spadla do studny a utopila se." Melara ji prosila, aby o věcech, které si vyslechly té noci v maegině stanu, nikdy nemluvily. Když o tom nebudeme mluvit, brzy na to zapomeneme a pak to bude jen jaký zlý sen, co se nám zdál, říkala Melara. Špatné sny se nikdy nesplní. Obě byly tenkrát mladé, a tak jim to připadalo takřka moudré.
"Stále trpíte zármutkem za tuto přítelkyni z dětství?" zeptal se Qyburn. "Tohle vám dělá starosti, Výsosti?"
"Melara? Ne. Sotva si pamatuji, jak vypadala. Já jen že… ta maegi věděla, kolik budu mít dětí, a věděla o Robertových bastardech. Věděla to celá léta předtím, než zplodil prvního z nich. Slíbila mi, že budu královnou, ale řekla, že přijde jiná královna…" Mladšía krásnější, řekla… "jiná královna, která mi vezme všechno, co mi bude drahé."
"A vy si přejete tomuto proroctví zabránit?"
Víc než cokoli, pomyslela si. "Dalo by se to překazit?"
"Ach ano. O tom nepochybujte."
"Jak?"
"Já si myslím, že Její Výsost ví jak."
Věděla to. Vědělajsem to po celou dobu, pomyslela si. Dokonce i tehdy ve stanu. "Jestli se o to pokusí, nechám mého bratra, aby ji zabil."
Vědět, co je třeba udělat, byla ovšem jedna věc; vědět, jak to udělat, bylo něco jiného. Na Jaimeho již nebylo spolehnutí. Nejlepší by bylo náhlé onemocnění, ale bohové bývali zřídka tak úslužní. Jak tedy? Nůž, polštář, pohár srdcozhouby? To všechno představovalo problém. Když zemřel ve spánku starý člověk, nikdo se nad tím dvakrát nezamýšlel, ale šestnáctileté děvče nalezené mrtvé v posteli by jistě vzbudilo spoustu otázek. Kromě toho, Margaery nikdy nespala sama. A i když ser Loras umíral, ve dne v noci kolem ní stále byly jiné meče.
Meče ale mají dvě ostří. Titíž muži, co ji stráží, by mohli být použiti k tomu, aby ji zničili. Důkazy by musely být natolik přesvědčivé, že by ani Margaeřin vlastní otec neměl jinou možnost než souhlasit s její popravou. To ovšem nebude snadné. Není pravděpodobné, že by se její milenci přiznali, protože to by znamenalo, že budou zkráceni o hlavu i oni. Pokud by ovšem…
Příštího rána přišla královna za Osmundem Černokotlým na nádvoří, kde cvičně zápasil s jedním z Rudovínových dvojčat. Se kterým, to nemohla říci; nikdy nebyla schopná rozpoznat jednoho mladíka od druhého. Chvíli je pozorovala při souboji otupenými meči a pak si zavolala sera Osmunda stranou. "Pojď se mnou kousek," řekla mu, "a pověz mi pravdu. A teď nechci žádné prázdné vychloubání, žádné řeči o tom, jak je Černokotlý třikrát tak dobrý jako jakýkoli jiný rytíř. Na tvé odpovědi bude mnohé záviset. Tvůj bratr Osney. Jak dobrý je to šermíř?"
"Dobrý. Viděla jste ho. Není tak silný jako já nebo Osfryd, ale dovede rychle zabít."
"Kdyby na to přišlo, dokázal by porazit sera Borose?"
"Břichatého Borose?" Ser Osmund se uchechtl. "Tomu je kolik, čtyřicet? Padesát? Polovinu času napůl opilý, tlustý dokonce i když je střízlivý. Pokud i někdy měl chuť do bitvy, dávno ji ztratil. Ano, Výsosti, kdyby bylo třeba zabít sera Borose, Osney by to zvládl. Proč? Dopustil se Boros nějaké zrady?"
"Ne," odpověděla. Ale Osney ano.

BRIENNE
N
a první mrtvolu narazili míli od pobřeží.
Houpala se mezi větvemi mrtvého stromu, jehož zčernalý kmen stále nesl jizvy po blesku, který ho zahubil. Vrány mrchožroutky si vzaly do práce obličej a vlci hodovali na spodní části nohou, které se klátily nízko nad zemí. Pod koleny z ní zůstaly jen kosti a cáry… společně s jednou ožvýkanou botou napůl pokrytou blátem a plísní.
"Co to má v ústech?" zeptal se Podrick.
Brienne se musela obrnit, aby se na to dokázala podívat. Obličej toho muže byl šedivý, zelený a strašlivý, jeho ústa otevřená a roztažená. Někdo mu nacpal mezi zuby rozeklaný bílý kámen. Kus skály nebo…
"Sůl," řekl septon Meribald.
O padesát yardů dál uviděli další tělo. Mrchožroutky jej ze stromu strhly a to, co z něj zbylo, leželo roztahané na zemi pod roztřepeným provazem visícím z větve jilmu. Brienne by byla projela nic netušíc, kdyby jej Pes nevyčenichal a nevběhl do plevele u cesty, aby se tam podíval.
"Co to tam máš, Pse?" Rytíř Hyle sesedl, zamířil k psovi, a vrátil se s polopřílbou. Uvnitř stále ještě byla lebka mrtvého muže, i s červy a brouky. "Dobrá ocel," prohlásil, "a ani moc promačkaná, třebaže lev přišel o hlavu. Pode, nechtěl bys přilbici?"
"Tuhle ne. Jsou v ní červi."
"Červy vypláchneš, chlapče. Jsi cimprlich jako nějaká holka."
Brienne se na něj zamračila. "Je na něho moc velká."
"Doroste do ní."
"Já ji nechci," řekl Podrick. Rytíř Hyle pokrčil rameny a odhodil přilbici se lvím hřebenem zpátky do plevele. Pes zaštěkal a odběhl označkovat kmen stromu.
Pak nikdy neušli ani sto yardů, aniž by nenarazili na další mrtvolu. Houpaly se pod jasanem a olší, bukem a břízou, modřínem a jilmem, vlasatými starými vrbami i majestátnými kaštany. Každý muž měl kolem krku oprátku, houpal se na konci konopného provazu a v ústech měl nacpaný kus soli. Někteří na sobě měli pláště šedé či modré nebo červené, ačkoli déšť a slunce je vybělily natolik, že bylo obtížné rozpoznat jednu barvu od druhé. Jiní měli na hrudích vyšité znaky. Brienne viděla sekery, šípy, několik lososů, borovici, dubový list, brouky, slepice, kančí hlavu a půl tuctu

trojzubců. Zběhové, uvědomila si, zbytky z tuctu armád, pozůstatky po nějakých lordech.
Někteří z mužů byli plešatí a jiní vousatí, někteří mladí a jiní staří. Někteří malí, jiní vysocí, někteří tlustí, jiní hubení. Napuchlí ve smrti, se znetvořenými shnilými obličeji vypadali všichni stejně. Na šibeničních stromechjsou všichni lidé bratři. Brienne to kdysi četla v knize, třebaže si nedokázala vzpomenout ve které.
Byl to Hyle Lovecký, kdo nakonec jako první vyslovil to, co si už všichni uvědomili. "Tohle jsou muži, kteří napadli Solnopánve."
"Ať je otec soudí tvrdě," řekl Meribald, který byl přítelem starého septona v tom městečku.
Brienne ani zpoloviny tolik nezajímalo, kdo to byl, jako to, kdo je pověsil. Říkalo se, že oprátku upřednostňuje jako způsob popravy Berik Dondarrion a jeho psanecká banda. Pokud tomu tak bylo, takzvaný Pán blesků je možná docela dobře někde poblíž.
Pes zaštěkal a septon Meribald se rozhlédl kolem a zamračil se. "Neměli bychom nasadit rychlejší tempo? Slunce bude brzy zapadat a mrtvoly bývají za nocí špatnými společníky. Když ještě žili, byli to zlí a nebezpeční muži. Pochybuji, že je smrt nějak vylepšila."
"V tomto se neshodneme," opáčil rytíř Hyle. "Právě tihle patřili mezi chlapíky, které smrt vylepší nejvíc." Přesto zabodl svému koni paty do slabin a rozjel se o něco rychleji.
O kus dál začaly stromy řídnout, ovšem ne mrtvoly. Les ustoupil rozbahněným polím, větve stromů šibenicím. Z těl s krákáním vzlétala mračna vran, když k nim přijeli blíž, a znovu se usazovala, jakmile odjeli. Byli to zlí lidé, připomínala si Brienne v duchu, a přesto ji ten pohled plnil zármutkem. Přiměla se popořadě podívat na každého z těch mužů, pátrajíc po známých tvářích. O několika si říkala, že je zná z Harrenova, třebaže v jejich stavu bylo obtížné mít jistotu. Nikdo na sobě neměl přilbici ve tvaru psí hlavy, ale ve skutečnosti bylo těch s přílbou jen pár. Většina byla před pověšením zbavena zbraní, zbroje i obuvi.
Když se Podrick zeptal na jméno hostince, kde chtěli přenocovat, septon Meribald se té otázky dychtivě chopil, snad aby odvedl jejich mysl od ponurých strážců podél cesty. "Někteří tomu říkají Starý hostinec. Hostinec tam stával po mnoho staletí, třebaže tento byl postavený až za vlády prvního Jaehaeryse, krále, který nechal zbudovat královskou cestu. Říká se, že Jaehaerys a jeho královna tady přespávali během svých cest. Nějakou dobu byl hostinec známý pod názvem U dvou korun, na jejich počest, dokud tam jeden hostinský nepostavil zvonici a nezměnil název na U zvoníka. Později přešla na zmrzačeného rytíře jménem Dlouhý Jon Niťěnka, který se začal věnovat železářství, když pak zestárl natolik, že už nemohl bojovat, vykoval pro hostinec nový znak, tříhlavého draka z černého železa, který visel na dřevěném sloupu. To zvíře bylo tak velké, že je musel udělat z tuctu kusů a ty pak pospojovat provazy a drátem. Když zafoukal vítr, začal řinčet a chřestit, a tak hostinec vešel široko daleko ve známost pod názvem U řinčivého draka."
"Je tam ten dračí znak pořád?" zajímal se Podrick.
"Ne," odpověděl septon Meribald. "Když byl kovářův syn již starý muž, nemanželský syn čtvrtého Aegona povstal v rebelii proti svému manželskému bratrovi a zabral si za svůj znak černého draka. Toto území tehdy náleželo lordu Darrymu a jeho lordstvo bylo neochvějně loajální králi. Pohled na černého draka jej naplnil zuřivostí, a tak sloup usekl a rozsekal draka na kusy, které naházel do řeky. Jedna z dračích hlav byla o mnoho let později vyplavena na Tichém ostrově a už byla rudá rzí. Hostinský tam nikdy jiný znak nepověsil, a tak lidé na draka zapomněli a začali tomu místu říkat Říční hospoda. V těch dnech Trojzubec protékal pod jeho zadními dveřmi a polovina jeho místností byla postavená nad vodou. Říkalo se, že hosté mohli rovnou z oken zvracet a chytat pstruhy. Také tam bylo přístaviště pro přívoz, a tak mohli poutníci přejíždět do městečka lorda Brázdovského a do Bělostěn."
"My jsme odjeli od Trojzubce jižně odsud a jedeme na sever a na západ… ne k řece, ale pryč od ní."
"Ano, moje paní," přitakal septon. "Řeka se přesunula. Stalo se to před sedmdesáti lety. Nebo před osmdesáti? Bylo to tehdy, když to místo patřilo dědečkovi staré Máši Niťěnky. To ona mi pověděla celou tuhle historii. Laskavá žena, Máša, milovala kyselolist a medové koláčky. Když pro mě neměla místo, nechala mě spát vedle krbu a nikdy mne neposlala na cestu bez kusu chleba a sýra a několika starých koláčů."
"Dělá tam pořád hostinskou?" zeptal se Podrick.
"Ne. Lvi ji pověsili. Slyšel jsem, že jakmile odešli, jeden z jejích synovců se pokoušel znovu hostinec otevřít, jenže díky válce se cesty staly příliš nebezpečnými, než aby po nich mohl obyčejný lid cestovat, takže moc nevydělal. Přivedl si tam nevěstky, ale ani to ho nemohlo zachránit. Slyšel jsem, že prý ho zabil nějaký lord."
Rytíř Hyle protáhl obličej. "To jsem netušil, že by spravování hostince mohlo být tak nebezpečné."
"Nebezpečné je narodit se prostým člověkem, když si velcí páni hrají svoje hry o trůny," řekl septon Meribald. "Není to tak, Pse?" Pes štěkl na souhlas.
"A má ten hostinec nějaké jméno teď?" zeptal se Podrick.
"Lidé mu říkají prostě jen Hostinec na rozcestí. Starší bratr mi řekl, že jej nově otevřely dvě z Mašiných neteří." Zvedl svoji hůl. "Jestli jsou bohové dobří, tak ten kouř stoupající k nebi za těmi oběšenci bude z jeho komínů."
"Mohli by tomu místu říkat hostinec U šibenice," navrhl ser Hyle.
Ať už měl hostinec jakékoli jméno, byl velký, zvedal se do výše dvou pater nad rozblácenými cestami a jeho věžičky a komíny byly z jemného bílého kamene, který se bledě a přízračně leskl proti šedivé obloze. Jeho jižní křídlo bylo postaveno na těžkých dřevěných pilířích nad popraskanou a propadlou plochou plevele a mrtvé hnědé trávy. K severní straně přiléhala stáj s doškovou střechou a zvonice. Celá stavba byla obestavěna nízkou zídkou z popraskaných bílých kamenů porostlých mechem.
Alespoň že jej nikdo nevypálil V Solnopánvích nalezli jen smrt a zmar. Do té doby, než tam byli Brienne a její společníci přepraveni z Tichého ostrova, přeživší uprchlí a mrtví byli svěřeni hlíně, ale mrtvola města samotného zůstala, popelavá a nepohřbená. Ve vzduchu byl stále cítit kouř, a výkřiky racků vznášejících se nad jejich hlavami zněly téměř lidsky, jako nářek ztracených dětí. Dokonce i hrad vypadal prázdný a opuštěný. Stejně šedivý jako popel města kolem sestával

ze čtvercovité pevnosti obkroužené parkánovou zdí, postavený tak, aby z něj byl výhled na přístav. Byl pevně zavřený, když Brienne a ostatní sváděli své koně z mola, na jeho hradbách se nepohnulo nic kromě vlajek třepetajících se ve větru, vyžádalo si to čtvrt hodiny Psova štěkání a klepání holí septona Meribalda na přední bránu, než se nad nimi konečně objevila jakási žena a zeptala se jich, co chtějí.
Do té doby pramice odplula a začalo pršet. "Jsem svatý septon, dobrá ženo," křikl na ni Meribald, "a toto jsou poctiví poutníci. Hledáme útočiště před deštěm a místo u vašeho krbu na noc." Žena se jeho prosbami obměkčit nedala. "Nejbližší hostinec je na rozcestí, směrem na západ odsud," odpověděla. "My tady žádné cizince nechceme. Jděte pryč." Jakmile zmizela, ani Meribaldovy modlitby, ani Psovo štěkání, ani nadávky rytíře Hylea ji nedokázaly přivolat zpátky. Nakonec strávili noc v lese, pod přístřeškem vyrobeným z propletených větví.
V Hostinci na rozcestí však byl život. Ještě než přišli k bráně, uslyšela Brienne zvuk: klepání, slabé, ale vytrvalé. Mělo ocelový tón.
"Kovárna," řekl ser Hyle. "Buď tam mají kováře, nebo duch starého hostinského ková dalšího železného draka." Pobídl patami svého koně. "Doufám, že tam mají taky přízračného kuchaře. Takové dokřupava vypečené kuřátko by mi hned spravilo náladu."
Dvůr hostince tvořilo moře hnědého bláta, které vtahovalo kopyta jejich koní. Řinčení oceli zde bylo hlasitější a Brienne zahlédla na vzdáleném konci stájí, za volským povozem se zlomeným kolem rudou záři výhně. Také viděla koně ve stáji a malého chlapce, který se houpal na zrezivělých řetězech zvětralé šibenice tyčící se nade dvorem. Na zápraží hostince stála čtyři děvčátka, pozorovala ho. Nejmladší nebyly víc než dva a neměla na sobě šatičky. Nejstarší, devíti či desetiletá stála s rukama ochranitelsky vystřenýma nad maličkou. "Holčičky," zavolal na ně ser Hyle, "jděte pro svoji maminku."
Chlapec seskočil z řetězu a rozběhl se ke stájím. Děvčátka tam stála a ošívala se. Po chvíli jedna řekla: "My žádné maminky nemáme," a další dodala: "Já jsem jednu měla, ale tu zabili." Nejstarší z čtyř popošla kupředu, strčila tu nejmenší za svoje sukně. "Kdo jste?" zeptala se.
"Poctiví cestující, kteří hledají přístřeší. Moje jméno je Brienne a toto je septon Meribald, který je v říčních krajinách dobře známý. Chlapec je můj panoš, Podrick Payne, rytíř pak ser Hyle Lovecký."
Bušení náhle ustalo. Dívenka na verandě si je prohlédla, obezřetně, tak jak to umí jen desetileté dítě. "Já jsem Vrbka. Budete chtít postele?"
"Postele, pivo a teplé jídlo do žaludku," odpověděl rytíř Hyle, když sesedal. "Ty jsi hostinská?"
Zavrtěla hlavou. "To je moje sestra Jeyne. Ta tady není. Jediné, co máme k snědku, je koňské maso. Jestli jste přišli kvůli nevěstkám, tak tu žádné nejsou. Moje sestra je vyhnala. Ale postele máme. Některé jsou péřové, ale většinou obyčejné slamníky."
"A nepochybuji, že všechny mají blechy," řekl ser Hyle.
"Máte peníze, abyste mohli zaplatit? Stříbro?"
Ser Hyle se zasmál. "Stříbro? Za nocleh a koňskou hnátu? Máš snad v úmyslu nás okrást, dítě?"
"Dostaneme stříbro. Jinak můžete spát v lese s mrtvými muži." Vrbka pohlédla směrem k oslovi a k soudkům a balíkům na jeho hřbetě. "To je jídlo? Kde jste je vzali?"
"V Panenském jezírku," odpověděl septon Meribald. Pes zaštěkal.
"To takto vyslýcháš všechny hosty?" zeptal se rytíř Hyle.
"My tady tolik hostů nemíváme. Ne jako před válkou. V těchto dnech jsou na cestách většinou jen vrabčáci nebo ještě horší."
"Horší?" zeptala se Brienne.
"Zloději," odpověděl chlapecký hlas ze stáje. "Loupežníci."
Brienne se otočila a uviděla ducha.
Renty. Úder kladivem rovnou do srdce by jí ani z poloviny nevyrazil dech tolik jako ten pohled. "Můj pane?" vyjekla.
"Pane?" Chlapec si odhrnul pramen černých vlasů, který mu spadl do čela. "Jsem jenom kovář."
To není Renly, uvědomila si Brienne. Renlyje mrtvý. Renly mi zemřel v náručí, muž ve věku jednadvaceti let. Toto je ještě chlapec. Chlapec, který vypadal jako Renly, když poprvé přijel na Tarth. Ne. Mladší. Bradu má hranatější, obočí rozježenější. Renly byl štíhlý a pružný, zatímco tento chlapec měl široká ramena a svalnatou pravou paži, jak často mívali kováři. Na sobě měl dlouhou koženou zástěru, ale pod ní byla jeho hruď holá. Bradu a tváře mu pokrývalo tmavé strniště a jeho vlasy byly černá houština, která mu spadala dolů pod uši. Vlasy krále Renlyho byly stejně uhlově černé, ale měl je vždycky umyté, vykartáčované a učesané. Někdy si je nechal zkrátit, jindy volně spadat na ramena nebo si je vzadu svázal zlatou stužkou, ale nikdy je neměl zacuchané nebo slepené potem. A ačkoli byly jeho oči stejně temně modré, měl je vždycky vřelé a vstřícné, plné smíchu, zatímco oči tohoto chlapce přetékaly hněvem a podezřívavostí.
Septon Meribald si toho všiml taky. "Nemáme v úmyslu nikomu ublížit, chlapče. Když tento hostinec vlastnila Máša Nitěnka, vždycky pro mě měla medový koláč. Někdy mi dokonce nechala postel, když nebyl hostinec plný."
"Je mrtvá," řekl chlapec. "Lvi ji pověsili."
"Zdá se, že věšení je v těchto končinách oblíbenou zábavou," řekl rytíř Hyle. "Kéž bych tak tady měl pozemky. Pěstoval bych konopí, prodával provazy a přišel bych si na pěkné peníze."
"Všechny tyhle děti," řekla Brienne holčičce Vrbce. "To jsou tvoje… sestry? Bratři? Příbuzní?"
"Ne." Vrbka na ni hleděla způsobem, jaký dobře znala. "Jsou to jen… já nevím… to vrabčáci je sem někdy přivádějí. Ostatní sem najdou cestu samy. Když jsi žena, proč jsi oblečená jako muž?"
Odpověděl jí septon Meribald. "Paní Brienne je válečnická panna na výpravě. Právě teď ale potřebuje suchou postel a oheň v krbu. My ostatní taky. Moje staré kosti říkají, že bude zase pršet, a to brzy. Máte pro nás pokoje?"
"Ne," odpověděl mladý kovář. "Ano," řekla Vrbka.

Mračili se jeden na druhého. Pak si Vrbka dupla. "Oni mají jídlo, Gendry. Naši maličcí hladoví." Zapískala, a jakoby kouzlem se objevily další děti; zpod verandy vylezli otrhaní chlapci s nestříhanými vlasy a k oknům vedoucím na dvůr se přikradla další děvčata. Některá svírala v rukou kuše, natažené a nabité.
"Mohli by tady tomu říkat hostinec U kuše," navrhl rytíř Hyle.
Hostinec U sirotků by byl vhodnější, pomyslela si Brienne.
"Wate, pomoz jim s koňmi," řekla Vrbka. "Wille, ty polož ten kámen, nepřišli nám ublížit. Myško, Pate, běžte pro dřevo na oheň. Jone Penízku, ty pomoz septonovi s těmi balíky. Já jim ukážu pokoje."
Nakonec si vzali tři pokoje vedle sebe, každý se honosící péřovou postelí, nočníkem a oknem. Briennin pokoj měl také krb. Zaplatila pár peněz navíc za nějaké dříví. "Budu spát ve tvém pokoji, nebo s rytířem Hylem?" zeptal se Podrick, když otvírala okenice. "Tohle není Tichý ostrov," řekla mu. "Můžeš zůstat se mnou." Měla v úmyslu odjet druhého dne s Podrickem sama. Septon Meribald měl namířeno do Ořechová, Řekoohbí a Brázdová, ale Brienne neviděla smysl v tom, aby šli nadále s ním. Měl svého Psa, který mu" dělal společnost, a Starší bratr ji přesvědčil, že Sansu podél Trojzubce nenajde. "Mám v úmyslu vstát před východem slunce, dokud bude rytíř Hyle ještě spát." Brienne mu to ve Vysokozahradě neodpustila… a jak sám řekl, . Lovecký neodříkal žádnou přísahu týkající se Sansy.
"Kam půjdeme, pane? Chci říct, moje paní?"
Brienne pro něj neměla připravenou žádnou odpověď. Přišli na rozcestí, a to doslova; na místo, kde se střetávaly královská cesta, říční cesta a horská cesta. Horská cesta by je zavedla na východ přes hory do Arrynského údolí, kde vládla až do své smrti teta paní Sansy. Na západ běžela říční cesta, která sledovala tok Červeného bodce do Řekotočí k Sansinu prastrýci, který byl obléhán, ale stále naživu. Nebo by se mohli vydat po královské cestě na sever, kolem Dvojčat a přes Šíji s jejími močály a bahnisky. Kdyby dokázala nalézt cestu kolem Kailinské držby a kohokoli, kdo ji teď drží, přivedla by je královská cesta rovnou na Zimohrad.
Anebo bych se mohla vydat po královské cestě na jih, pomyslela si Brienne. Mohla bych se připlížit zpátky do Králova přístaviště, přiznat se Jaimemu, že jsem selhala, vrátit mujeho meč a najít si loď, která by mne odvezla zpátky na Tarthjak na mne naléhal Starší bratr. Ta představa byla trpká, a přesto jakási část hluboko v ní toužila po Večeropadu a jejím otci a jiná část si říkala, zda by ji Jaime utěšoval, kdyby se mu vyplakala na rameni. Tohle přece muži chtějí, ne? Slabé bezmocné ženy, které mohou ochraňovat…
"Pane? Moje paní? Ptal jsem se, kam půjdeme?"
"Do jídelny na večeři."
Jídelna se hemžila dětmi. Brienne se je snažila spočítat, ale nepostály ani chvilku v klidu, a tak počítala některé z nich dvakrát nebo třikrát a jiné vůbec ne, dokud to nakonec nevzdala. Posráželi stoly k sobě do tří dlouhých řad a starší chlapci se potýkali s lavicemi, které přinášeli zezadu. Starší zde znamenalo deseti až dvanáctiletí. Gendry mezi nimi měl nejblíž k dospělému muži, ale byla to Vrbka, kdo vydával příkazy všem ostatním, jako by to byla královna ve svém hradu a ostatní děti nebyly nic víc než jen sluhové.
Kdyby byla urozeného původu, poroučení by jí připadlo zcela přirozené a jim zase poslušnost. Brienne si říkala, zda by Vrbka nemohla být něco víc, než se zdá. Ta dívka byla příliš mladá a obyčejná, než aby to mohla být Sansa Stark, ale byla ve správném věku, aby to mohla být její mladší sestra, a dokonce i paní Catelyn se vyjádřila, že Arya postrádá sestřinu krásu. Hnědé vlasy, hnědé oči, hubená… že by to byla ona? Arya Stark měla hnědé vlasy, jak si Brienne vzpomínala, ale nebyla si jistá barvou jejích očí. Hnědé a hnědé, bylo to tak? Je možné, že by přece jen nezahynula v Solnopánvích?
Venku se vytrácelo poslední světlo dne. Uvnitř zapálila Vrbka čtyři umaštěné lojové svíce a řekla děvčátkům, aby nechala vysoko rozhořet oheň v krbu. Chlapci pomohli Podrickovi složit náklad z osla a odnést nasolenou tresku, skopové, zeleninu, ořechy a kola sýra, zatímco septon Meribald se odebral do kuchyně, aby si vzal na starost přípravu ovesné kaše. "Běda, pomeranče mi došly a pochybuji, že do jara uvidím další," řekl jednomu klučíkovi. "Už jsi někdy jedl pomeranč, chlapče? Zmáčkl jsi ho a vysával sladkou šťávu?" Když hoch zavrtěl hlavou, že ne, septon mu pocuchal vlasy. "Tak já ti jeden přinesu, až přijde jaro, když budeš hodný kluk a pomůžeš mi míchat kaši."
Rytíř Hyle si stáhl holínky, aby si ohřál chodidla u ohně. Když se Brienne posadila vedle něho, pokývl směrem ke vzdálenému konci místnosti. "Tamhle na podlaze, jak čenichá Pes, jsou skvrny od krve. Byly vydrhnuty, ale krev se vsákla do dřeva a nic ji z něho nedostane."
"Je to hospoda, kde Sandor Clegane zabil tři z mužů svého bratra," připomněla mu.
"To ano," souhlasil Lovecký, "ale kde je psáno, že to byli první, co tady zemřeli… nebo že budou poslední?"
"Snad se nebojíš hrstky dětí?"
"Čtyři by byly hrstka. Deset by byla přesila. Nějak se mi to nezamlouvá. Děti by měly být zabalené v plenkách a ležet v kolébkách, dokud děvčatům nenarostou prsa a chlapci nejsou dost staří na to, aby se mohli holit."
"Je mi jich líto. Všechny přišly o své matky a otce. Někteří viděli, jak jim je zabili."
Lovecký převrátil oči v sloup. "Zapomněl jsem, že mluvím se ženou. Tvoje srdce je měkké jako kaše našeho septona. Je to možné? Někde uprostřed té chrabré bojovnice je matka, která se jen kroutí, aby porodila dítě. Ve skutečnosti toužíš po roztomilém růžovém děťátku sajícím ti z prsu." Ser Hyle se zasmál. "Na to bys ale potřebovala muže. Nejlépe manžela. Proč ne mě?"
"Jestli stále doufáš, že vyhraješ tu svoji sázku -"
"Já chci získat tebe, jediné žijící dítě lorda Selwyna. Znám muže, kteří se oženili se slaboduchými ženami a kojeňátky za desetinu ceny Tarthu. Nejsem Renly Baratheon, to uznávám, ale mám tu čest být stále mezi živými. Někteří by řekli, že je to moje jediná čest. Sňatek by posloužil nám oběma. Pozemky pro mne a hrad plný takových jako tihle pro tebe." Mávl rukou směrem k dětem. "Jsem schopný, to tě ujišťuji. Zplodil jsem nejméně jednoho bastarda, o kterém vím. Neměj strach, nepřivedl bych ti ji domů. Když jsem ji chtěl vidět naposledy, její matka mne polila hrncem polévky."

Brienne cítila, jak jí rudne krk. "Mému otci je teprve padesát čtyři let. Není příliš stár, aby se mohl znovu oženit a zplodit syna se svou novou ženou."
"To je riziko.. Jestli se tvůj otec znovu ožení ajestli bude jeho nevěsta plodná, ajestli se jim narodí syn. Už jsem uzavřel horší sázky."
"A prohrál jsi je. Hraj si tu svoji hru s někým jiným, pane."
"Takto mluví panna, která nikdy nehrála žádnou hru s nikým. Jakmile to uděláš, získáš zcela jiný pohled na věc. Ve tmě bys byla stejně krásná jako jakákoli jiná žena. Tvoje rty jsou přímo stvořené k líbání."
"Jsou to jenom rty," řekla Brienne. "Všechny rty jsou stejné."
"A všechny rty jsou určené k líbání," souhlasil Lovecký rozdychtěně. "Nezavírej dnes v noci dveře svého pokoje na petlici a já se přikradu do tvojí postele a dokážu ti pravdivost svých slov."
"Jestli to uděláš, bude z tebe na odchodu eunuch." Brienne vstala a odešla od něj.
Septon Meribald se zeptal, zda by mohl vést děti při modlitbě. Malou nahatou holčičku lezoucí po stole ignoroval.
"Ano," odpověděla Vrbka a popadla batole, než se stačilo dostat k ovesné kaši. Společně sklonili hlavy a poděkovali Otci a Matce za jejich štědrost… všichni až na černovlasého chlapce z kovárny, který si založil ruce na hrudi a jen tam zamračeně seděl, zatímco se ostatní modlili. Brienne nebyla jediná, kdo si toho všiml. Jakmile byla modlitba u konce, septon Meribald se podíval přes stůl a řekl: "Ty nemáš bohy rád, chlapče?"
"Ne ty vaše." Gendry prudce vstal. "Mám práci." Odrazoval pryč bez jediného sousta.
"Existuje vůbec někdo, koho má rád?" zeptal se rytíř Hyle.
"Pána blesků," pípl jeden hubený hošík, ne víc než šestiletý.
Vrbka jej uhodila svou lžící. "Ben Mluvka. Máš tujídto. Měl bys jíst, ne otravovat pány svými řečmi."
Děti se vrhly na jídlo jako vlci na raněnou zvěř, hádaly se nad treskou, trhaly na kusy ječný chléb a kaši bryndaly všude kolem. Dokonce ani obrovské kolo sýra nepřežilo. Brienne se spokojila s rybou, chlebem a mrkvičkami, zatímco septon Meribald dal dvě sousta Psovi za každé jedno, co snědl sám. Venku začalo pršet. Uvnitř praskal oheň v krbu a jídelna byla plná zvuků přežvykování a Vrbky plácající děti svou lžící. "Ta holka bude jednoho dne nějakému muži strašlivou manželkou," poznamenal ser Hyle. "Se vší pravděpodobností tomu kovářskému učni."
"Někdo by mu měl odnést jídlo, než se všechno sní."
"Ty jsi někdo."
Zabalila do kousku plátna klínek sýra, skývu chleba a dva kousky šupinkovité sušené tresky. Když Podrick vstal, aby ji následoval, řekla mu, aby se posadil a jedl. "Nebudu pryč dlouho."
Na dvůr se snášel prudký déšť. Brienne přikryla jídlo záhybem svého pláště. Někteří z koní na ni ržáli, když se ubírala kolem stáje. Mají taky hlad.
Gendry byl ve své kovárně, s holou hrudí pod svojí koženou zástěrou. Bušil do meče, jako by si představoval, že je to jeho nepřítel, potem zmáčené vlasy mu spadaly do tváře. Chvíli jej pozorovala. Má Renlyho oči a Renlyho vlasy, ale ne jeho postavu. Lord Renty byl spíš pružný než svalnatý… ne jako jeho bratr Robert, jenž oplýval pověstnou silou.
Teprve když se na chvíli zastavil, aby si otřel čelo, ji Gendry uviděl, jak tam stojí. "Co ty tu chceš?"
"Přinesla jsem ti večeři." Rozbalila plátno, aby se podíval.
"Kdybych chtěl jídlo, tak bych nějaké snědl."
"Kovář potřebuje jíst, aby si udržel sílu."
"Jsi snad moje matka?"
"Ne." Položila jídlo. "Kdo byla tvoje matka?"
"Co je ti do toho?"
"Narodil ses v Králově přístavišti." Způsob jeho mluvy ji o tom jen ujistil.
"Já a mnoho dalších." Vrazil meč do kádě s dešťovou vodou, aby jej zakalil. Horká ocel zlostně zasyčela.
"Jak jsi starý?" zeptala se Brienne. "Žije ještě tvoje matka? A tvůj otec, kdo to byl?"
"Máš příliš mnoho otázek." Odložil meč. "Moje matka je mrtvá a svého otce jsem nikdy nepoznal."
"Jsi bastard."
Vyložil si to jako urážku. "Jsem rytíř. Ten meč bude můj, jakmile ho ukovám."
Co by dělal rytíř v kovárně? "Máš černé vlasy a modré oči, narodil ses ve stínu Rudé bašty. Nepoznamenal nikdy nikdo nic o tvém obličeji?"
"Co je špatného na mém obličeji? Rozhodně není tak ošklivý jako ten tvůj."
"V Králově přístavišti jsi musel vidět krále Roberta."
Pokrčil rameny. "Občas. Na turnajích, zdálky. Jednou v Baelorově septu. Zlaté pláště nás odstrčily stranou, aby mohl projít. Jindy jsem si hrál blízko Blátivé brány, když se tamtudy vracel z lovu. Byl tak opilý, že mě málem přejel. Velký tlustý opilec, to ano, ale byl to lepší král než ti jeho synové."
To nejsou jeho synové. Stannis mluvil pravdu, v den, kdy se setkal s Renlym. Jqffrey a Tommen nikdy nebyli Robertovi synové. Ovšem tento chlapec…" "Poslouchej," začala Brienne. Pak uslyšela štěkat Psa, nahlas a poplašně.
"Někdo sem jde."
"Přátelé," řekl Gendry nevzrušeně.
"Jací přátelé?" Brienne přešla ke dveřím kovárny, aby vyhlédla do deště.
Pokrčil rameny. "Brzy se s nimi setkáš."
Možná se s nimi nebudu chtít setkat, pomyslela si Brienne, když první jezdci s cákáním projeli loužemi na dvůr. Pod bušením deště a Psovým štěkáním slyšela slabé řinčení mečů a zbroje pod jejich otrhanými plášti. Počítala je, jak přijížděli. Dva, čtyři, šest, sedm. Někteří z nich byli zranění, soudě podle způsobu, jak jeli. Poslední muž byl impozantní a mohutný, velký jako dva z ostatních. Jeho kůň byl udýchaný a zakrvácený, vrávoral pod jeho váhou. Všichni jezdci

měli na hlavě kápě proti dešti, všichni kromě něho. Jeho tvář byla široká a bezvousá, larvově bílá, jeho kulaté tváře pokryté mokvajícími boláky.
Brienne zatajila dech a tasila Přísežník. Příliš mnoho, pomyslela si s bodnutím strachu Jejich příliš mnoho. "Gendry," řekla tichým hlasem, "vezmi si meč a zbroj. Tohle nejsou tvoji přátelé. Ani jeden z nich není tvůj přítel."
"O čem to mluvíš?" Chlapec přišel a postavil se vedle ní, svoje kladivo v ruce.
Zatímco jezdci sesedali z koní, na jihu šlehl blesk. Na polovinu zabušení srdce se tma proměnila v den. Stříbřitě modře se zaleskla sekera, světlo se odrazilo od kroužkové a plátové zbroje a pod tmavou kápí vedoucího jezdce zahlédla Brienne železný čenich a řady vyceněných ocelových zubů.
Gendry to také uviděl. "On."
"Ne on. Jeho přilbice." Brienne se snažila dostat ze svého hlasu strach, ale ústa měla suchá jako troud. Náhle si uvědomila, že ví, kdo to nosí Ohařovu přilbici. Děti, zhrozila se.
Dveře hostince se otevřely. Vrbka vyšla do deště, kuši v ruce. vykřikla na jezdce, ale přes dvůr se převalilo zahřmění a pohltilo její slova. Jakmile odeznělo, Brienne uslyšela muže v Ohařově přilbici, jak řekl: "Vystřel po mně a strčím ti tu kuš do kundy a ošoustám tě s ní. Pak ti vymáčknu ty tvoje zasraný oči a přinutím tě je sežrat." Zuřivost v mužově hlase přiměla Vrbku o krok couvnout a začít se třást.
Sedm, pomyslela si Brienne zoufale. Věděla, že proti sedmi nemá šanci. Žádná šance, žádná možnost.
Vystoupila do deště, Přísežník v ruce. "Nechejteji být. Jestli chcete někoho znásilnit, zkuste si vzít mě."
Psanci se otočili jako jeden muž. Jeden se zasmál a další řekl něco v jazyce, který Brienne neznala. Ten obrovitý s širokým bílým obličejem vydal zlověstné tsssssssss. Muž v Ohařově přilbici se dal do smíchu. "Jsi ještě ošklivější, než si tě pamatuju. To bych radši znásilnil tvýho koně."
"Koně, právě to potřebujeme," řekl jeden ze zraněných mužů. "Čerstvé koně a nějaké jídlo. Jdou po nás psanci. Dejte nám svoje koně a zmizíme. Nechceme vám ublížit."
"Drž hubu." Muž v Ohařově přilbě vytrhl od svého sedla bojovou sekeru. "Já jí chci useknout ty její odporný hnáty. Nechám jí jen pahýly, aby se mohla dívat, jak šukám tu malou s kuší."
"Čím?" dobírala si ho Brienne. "Střapáč říkal, že ti usekli úd, když ti odřezávali nos."
Měla v úmyslu ho vyprovokovat - a dařilo se jí to. S hlasitým klením vyrazil proti ní, od jeho chodidel vystříkly cákance černé vody, když zaútočil. Ostatní zůstali stát vzadu, aby se na to představení podívali, jak si ostatně přála. Stála tam nehybná jako kámen, vyčkávala. Dvůr byl temný, bláto pod nohama kluzké. Nejlepší bude nechat ho přijít ke mně. Jestli jsou bohové dobří, uklouzne a upadne.
Bohové tak dobří nebyli, ale její meč ano. Pět kroků, čtyři kroky, teď, počítala Brienne a Přísežník vylétl vzhůru, aby odrazil jeho výpad. Ocel zařinčela proti oceli, její Čepel prokousla jeho hadry a rozsekla jeho kroužkovou zbroj, a to všechno ve chvíli, kdy se na ni seshora řítila jeho sekera. Stočila se stranou a znovu sekla po jeho hrudi.
Následoval ji, vrávoral a krvácel, řval vzteky. "Ty čubkor zařval. "Zrůdo! Svině! Hodím tě mýmu psovi, aby tě vošoustal, ty zasraná kurvoV Jeho sekera vířila ve vražedných obloucích, obludný černý stín, který se změnil ve stříbřitý při každém zablesknutí. Brienne neměla žádný štít, kterým by mohla jeho výpady odrážet. Jediné, co mohla dělat, bylo klouzat před ním dozadu, prudce vyrážet jedním směrem a druhým, zatímco se hlavice sekery míhala kolem ní. Jednou povolilo bláto pod její patou a Brienne málem upadla, ale nějak se jí podařilo znovu získat rovnováhu, třebaže tentokrát jí sekera přejela po levém rameni a zanechala ve své brázdě plamen bolesti. "Dostal jsi tu děvku!" zavolal jeden z ostatních a další řekl: "Uvidíme, jak teď bude tančit."
Tančila dál, ráda, že se jen dívají. Lepší, než kdyby zasahovali. Nemohla by bojovat proti sedmi, ne sama, dokonce i když byl jeden či dva zranění. Starý rytíř Dobrovítězský byl již dlouho v hrobě a ona měla přesto pocit, jako by jí šeptal do ucha. Muži tě budou vždycky podceňovat, řekl, a jejich pýchaje bude nutit chtít to s tebou rychle skoncovat, aby se neříkalo, že si neuměli poradit se ženou. Nechej je vyčerpat jejich sílu v zuřivých útocích, zatímco si budeš šetřit svoji. Vyčkávej a pozoruj, děvče, vyčkávej a pozoruj. Čekala, pozorovala, uskakovala do strany, pak dozadu, pak znovu do strany, sekla tu po jeho obličeji, tam po jeho nohou, tu po jeho paži. Jeho výpady byly stále pomalejší, jak mu sekera těžkla v rukou. Brienne ho otočila tak, aby mu déšť šlehal do očí, a udělala dva rychlé kroky dozadu. Znovu zvedl s klením svoji sekeru a vrhl se po ní. Chodidlo mu uklouzlo v blátě…
…a Brienne skočila, aby odrazila jeho výpad, obě ruce na jílci svého meče. Jeho střemhlavý útok jej navedl rovnou na jeho hrot a Přísežník projel látkou, kroužkovou košilí a kůží a další látkou hluboko do jeho útrob a ven jeho zády, a když projížděl kolem jeho páteře, hlasitě skřípal. Sekera mu vypadla z ochablých prstů a oba se srazili dohromady, Briennin obličej se namáčkl proti jeho přilbici ve tvaru psí hlavy. Cítila na líci studený vlhký kov. Po oceli stékal ve stružkách déšť, a když se znovu zablesklo, viděla skrze oční průzory bolest a strach a jedovatou nenávist. "Safíry" pošeptala mu, když prudce otočila čepelí svého meče a jeho tělo se zachvělo. Pak se jí zhroutilo do náruče a najednou objímala v černém dešti mrtvolu. Ustoupila dozadu a nechala ji spadnout na zem…
…a tehdy se na ni s řevem vrhl Kousač.
Přiřítil se k ní jako lavina mokré vlny a mléčně bílého masa, zvedl ji nad zem a mrštil jí do bláta. S hlasitým šplouchnutím přistála v louži, voda jí stříkla do nosu a do očí. Náraz jí vyrazil dech a její hlava s prasknutím dopadla na kámen napůl skrytý v zemi. "Ne," bylo jediné, co měla čas říct, než na ni skočil a jeho váha ji zabořila ještě hlouběji do bláta. Jednou rukou ji držel za vlasy, vyvracel jí hlavu dozadu. Tou druhou se sápal po jejím krku. Přísežník byl pryč, vyrván z jejího stisku. Měla jen svoje ruce, kterými proti němu mohla bojovat, ale když jej uhodila pěstí do obličeje, bylo to jako bušit do koule mokrého bílého těsta. Zasyčel na ni.
Uhodila jej znovu, znovu, znovu, bouchala ho hranou dlaně do oka, ale on jako by její údery necítil. Drápala po jeho zápěstích, ale jeho stisk stále sílil, třebaže z drápanců, které mu zanechala na tváři, stékala krev. Mačkal ji pod sebou, dusil ji. Prudce vrazila do jeho ramenou, aby ho ze sebe shodila, ale byl těžký jako kůň, nebylo možné s ním pohnout.

Když se pokusila uhodit jej kolenem do slabin, podařilo se jí pouze zarazit mu koleno do břicha. S mručením jí vyškubl plnou hrst vlasů.
Moje dýka. Brienne se k té myšlence zoufale upnula. Začala sunout ruku dolů mezi jejich těly, její prsty se kroutily pod jeho nakyslou, dusivou tíhou, pátraly, dokud konečně nenašly jílec. Kousač jí sevřel krk oběma rukama a začal jí bušit hlavou o zem. Znovu se zablesklo, tentokrát uvnitř její lebky, a přesto se jí podařilo uchopit dýku do prstů a vytáhnout ji z pochvy. Protože na ní ležel, nemohla zvednout čepel, aby ho bodla, a tak jí vší silou přejela po jeho břichu. Prsty jí zalilo cosi teplého a mokrého. Kousač znovu zasyčel, hlasitěji než předtím, a pustil její hrdlo na tak dlouho, aby ji mohl uhodit do tváře. Když se pokusila znovu ho říznout, vykroutil jí dýku z prstů, praštil jí kolenem do předloktí a zlomil je. Pak ji znovu popadl za hlavu a začal jí kroutit, jako by jí ji chtěl urvat z krku.
Brienne slyšela štěkat Psa a všude kolem křičeli muži, a mezi hromobitím slyšela třeskot oceli o ocel. Rytíř Hyle, pomyslela si, rytíř Hyle se připojil k boji, ale všechno jí připadalo tak vzdálené a bezvýznamné. Její svět nebyl větší než ruce na jejím hrdle a obličej, který se skláněl nad ní. Déšť mu stékal po kápi, když se k ní naklonil blíž. Jeho dech byl smrdutý jako shnilý sýr.
Její hruď hořela a za jejíma očima byla bouře, oslepovala ji, kosti v jejím těle jako by mlely o sebe navzájem. Kousač otevřel ústa, neuvěřitelně široká. Viděla jeho zuby, žluté a křivé, obroušené do špiček. Když se sevřely kolem měkkého masa na jejím krku, sotva to cítila. Měla pocit, jako by se ve spirále řítila někam do tmy. Já ještě nemohu umřít, říkala si, ještě musím něco udělat.
Kousač odtrhl ústa plná krve a masa. Odplivl si, ušklíbl se a znovu zabořil svoje zuby do jejího masa. Tentokrát chvíli přežvykoval, pak polkl. On mě jí, uvědomila si. Už ale neměla sílu proti němu bojovat. Měla pocit, jako by se vznášela sama nad sebou, a dívala se na tu hrůzu, jako by se to dělo nějaké jiné ženě, nějaké hloupé holce, která si o sobě myslela, že je rytíř. Brzy bude konec, pomyslela si. Pak už mi nebude záležet na tom,
jestli mě sní. Kousač škubl hlavou dozadu a znovu otevřel ústa, zavyl a vyplázl na ni jazyk. Byl ostře zahrocený, odkapávala z něj krev a byl delší, než by měl být jakýkoli jazyk. Klouzal z jeho úst, dál a dál a dál, rudý, vlhký a lesklý. Byl to strašlivý pohled, obscénní. Jehojazykje stopu dlouhý, pomyslela si Brienne těsně předtím, než se kolem ní sevřela tma. Vždyť vypadá jako meč.

JAIME
B
rož, kterou byl sepnutý plášť sera Bryndena, měla tvar černé ryby vyrobené ze zlata a gagátu. Jeho kroužková zbroj byla chmurná a šedivá. Na ní měl holenice, límec, rukavice, nárameníky a náloketnice z černé oceli; nic z toho nebylo ani z poloviny tak temné jako jeho tvář, když na konci padacího mostu, sám na kaštanově zbarveném oři vystrojeném rudě a modře, očekával Jaimeho Lannistera.
Nemá mne v lásce. Tully měl pod kšticí tuhých šedivých vlasů drsný obličej zbrázděný hlubokými vráskami a ošlehaný větrem. Jaime v něm však stále viděl velkého rytíře, jenž kdysi očarovával panoše příběhy o Devítigrošových králích. Kopyta Cti klapotala po prknech padacího mostu. Jaime dlouho a usilovně přemýšlel, jestli si na toto setkání obléci svoji zlatou zbroj, nebo bílou; nakonec se rozhodl pro kožený oděv a rudý plášť.
Zastavil svého koně yard před sérem Bryndenem a sklonil před starším mužem hlavu. "Králokate," řekl Tully.
Skutečnost, že jej oslovil tímto jménem, vypovídala o mnohém, ale Jaime byl rozhodnutý nenechat se vyprovokovat.
"Černá rybo," odpověděl. "Děkuji, že jsi přijel."
"Soudím, že ses vrátil, abys splnil slib, který jsi dal mé neteři," pokračoval ser Brynden. "Pokud si vzpomínám, slíbil jsi Catelyn - výměnou za svoji - svobodu její dcery." Jeho ústa ztvrdla. "Přesto zde dívky nevidím. Kde jsou?"
Proč mne nutí, abych to řekl? "Já je nemám."
"Škoda. Přeješ si vrátit se do zajetí? Tvoje stará cela je stále volná. Položili jsme na podlahu čerstvé rohože."
A nepochybuji o tom, že jste tam dali i pěkné nové vědro, do kterého bych mohl kálet. "To je od tebe pozorné, pane, ale obávám se, že musím odmítnout. Upřednostňuji pohodlí svého altánu."
"Zatímco Catelyn upřednostňuje pohodlí hrobu."
Já se na smrti paní Catelyn nijak nepodílel, mohl by říct, a její dcery byly pryč, než jsem se vrátil do Králova přístaviště. Už chtěl začít mluvit o Brienne a o meči, který jí dal, ale Černá ryba se na něj díval stejným způsobem, jako se na něj díval Eddard Stark, když jej našel sedícího na Železném trůnu s krví Šíleného krále na jeho meči. "Přišel jsem si promluvit o živých, ne o mrtvých. O těch, kteří nemusí zemřít, ale zemřou…"
"…pokud ti nevydám Řeko točí. Proto vyhrožujete, že pověsíte Edmura?" Tullyho oči pod huňatým obočím byly jako kámen. "Můj synovec je tak či tak odsouzen k smrti, bez ohledu na to, co udělám. Tak ho pověste a skoncujte s tím. Předpokládám, že Edmure už je unavený, jak věčně stojí pod šibenicí, stejně jako já, když ho tam každý den vidím."
Ryman Frey je proklatý blázen. Bylo zřejmé, že jeho fraška s Edmurem a šibenicí učinila Černou rybu o to zatvrzelejším.
"Držíš zde paní Sybelle ze Západovců a její tři děti. Vrátím ti tvého synovce výměnou za ně."
"Tak jako jsi vrátil dcery paní Catelyn?"
Jaime si nemohl dovolit nechat se vyprovokovat. "Starou ženu a tři děti za tvého lenního pána. To je lepší obchod, než v jaký jsi mohl doufat."
Ser Brynden se usmál tvrdým úsměvem. "Nestoudnosti nemáš zrovna málo, Králokate. Jenže vyjednávat s křivopřísežníkem je jako stavět hrad z písku. Cat měla vědět, že takovým jako ty není radno důvěřovat."
Jájsem důvěřoval Tyrionovi, vyhrkl Jaime málem. Skřet ji také podvedl. "Sliby, které jsem dal paní Catelyn, ze mne byly vynuceny pod hrotem meče."
"A přísaha, kterou jsi dal Aerysovi?"

Cítil, jak mu škube ve fantomových prstech. "Aerys s tímhle nemá nic společného. Vyměníš Západovce za Edmura?"
"Ne. Můj král mi svěřil svoji královnu do opatrování a já přísahal, že ji udržím v bezpečí. Nevydám ji do freyovské oprátky."
"Ta dívka byla omilostněna. Nic se jí nestane. Dávám ti na to své slovo."
"Tvoje čestné slovo?" Ser Brynden zvedl obočí. "Víš ty vůbec, co je to čest?"
Můj kůň. "Odpřisáhnu cokoli, co bys po mně mohl chtít."
"Ušetři mne, Králokate."
"Chtěl bych. Spusť svoje praporce a otevři bránu a všem tvým mužům bude zaručeno přežití. Ti, kdož si budou přát zůstat v Řekotočí a sloužit lordu Emmonovi, tak mohou učinit. Ostatní budou moci svobodně odejít, kam si budou přát, třebaže po nich budu požadovat, aby odevzdali svoje zbraně a zbroj."
"Říkám si, jak daleko by se asi dostali neozbrojení, než by se stali kořistí ‚psanců'? Připojit se k lordu Berikovi jim nedovolíš, to oba víme. A co bude se mnou? Budu hnán celou cestu do Králova přístaviště, abych zemřel jako Eddard Stark?"
"Tobě umožním dát se k černým. Lordem velitelem na Zdi je teď nemanželský syn Nedá Starka."
Černá ryba přimhouřil oči. "Tenhle plán vymýšlel spolu s tebou i tvůj otec? Pokud si vzpomínám, Catelyn tomu hochovi nikdy nedůvěřovala o nic víc, než kdy věřila Theonovi. Zdá se, že to děvče mělo ohledně obou pravdu. Ne, pane, myslím, že ne. To raději zemřu v boji, s mečem v ruce potřísněným rudou lví krví."
"Tullyjská krev je stejně červená," připomněl mu Jaime. "Jestli hrad nevydáš, musím jej vzít útokem. Zemřou stovky lidí."
"Stovky mých. Tisíce tvých."
"Tvoje posádka zahyne do posledního muže."
"Tuhle píseň znám. Zpíváš ji na melodii ‚Dešťů Kastameru'? Moji muži by raději zemřeli vestoje v boji než na kolenou pod katovou sekerou."
Tohle neprobíhá dobře. "Tvoje vzdorovitost ničemu neposlouží, pane. Válka skončila a Mladý vlk je mrtvý."
"Zavražděný navzdory všem posvátným zákonům pohostinnosti."
"Freyovo dílo, ne moje."
"Říkej si tomu, jak chceš. Páchne to Tywinem Lannisterem."
Tohle nemohl Jaime popřít. "Můj otec je také mrtvý."
"Ať jej Otec soudí spravedlivě."
"Já bych byl zabil Robba Starka v Šeptajícím lese, kdybych se k němu dostal. Ale do cesty se mi připletli nějací blázni. Záleží na tom, jak ten chlapec zahynul? Není o nic méně mrtvý a jeho království zemřelo s ním."
"Ty jsi zřejmě nejenom zmrzačený, ale také slepý, pane. Pozvedni zrak a uvidíš, že nad našimi hradbami stále plápolá zlovlk."
"Viděl jsem ho. vypadá osamoceně. Harrenov padl, Mořská stráž rovněž a taky Panenské jezírko. Kapradinovští ohnuli koleno a drží Černolesské v šachu na severu v Havranostromě. Pištec, Vancovský, Skopovec, všichni tvoji vazalové se vzdali. Zůstává jen Řekotočí. Jsme ve dvacetinásobné přesile."
"Dvacetinásobná přesila vyžaduje dvacetkrát tolik jídla. Jak dobře jste zásobeni, můj pane?"
"Budeme tady sedět až do konce dnů, bude li to zapotřebí, zatímco vy zemřete hlady za vašimi zdmi." Vyslovil tu lež tak troufale, jak jen mohl, a doufal, že jej jeho obličej nezradil.
Černá ryba se ale oklamat nedal. "Možná do konce vašich dnů. Sami tu máme hojnost zásob, třebaže se obávám, že na polích jsme toho pro návštěvníky moc nenechali."
"Můžeme si sem nechat přivézt jídlo z Dvojčat," řekl Jaime, "nebo přes kopce od západu, když na to přijde."
"Když to říkáš. Nepřísluší mi pochybovat o slovu tak čestného rytíře."
Jaime se při pohrdavém tónu jeho hlasu naježil. "Existuje i rychlejší způsob, jak celou záležitost vyřešit. Boj muže proti muži. Můj šampión proti tvému."
"Říkal jsem si, kdy to navrhneš." Ser Brynden se zasmál. "Kdo to bude? Silnokanec? Addam Marbrand? Černý Walter?" Naklonil se dopředu. "A proč ne ty a já, pane?"
To by byl zase jednou krásný boj, pomyslel si Jaime, nádherné téma pro zpěváky. "Když mne paníCatelyn propouštěla, přiměla mne odpřísáhnout, že nikdy nepozvednu ruku proti Stárkům nebo Tullyům."
"Což se ti teď jen hodí, pane, že ano?"
Jeho obličej potemněl. "Nazýváš mne snad zbabělcem?"
"Ne. Nazývám tě mrzákem." Černá ryba pokývl k Jaimeho zlaté ruce. "Oba víme, že s tímhle bojovat nemůžeš."
"Měl jsem dvě ruce." Zahodil bys svůj život pro pýchu? zašeptal hlásek v jeho nitru. "Někteří by mohli říct, že mrzák a stařec jsou si co do poměru sil vyrovnaní. Zprosti mne přísahy, kterou jsem dal paní Catelyn, a utkám se s tebou s mečem proti meči. Když zvítězím, Řekotočí bude naše. Když zabiješ ty mne, ukončíme obléhání."
Ser Brynden se zasmál nahlas. "Přestože bych uvítal šanci sebrat ti tvůj zlatý meč a vyříznout ti s ním to tvoje černé srdce, tvé sliby jsou bezcenné. Nezískal bych tvou smrtí nic kromě potěšení z tvého zabití - a kvůli tomu nebudu riskovat život… ať už je riziko jakkoli malé."
Ještě že u sebe Jaime v tu chvíli neměl svůj meč; jinak by vytrhl čepel z pochvy, a kdyby ho nezabil ser Brynden, zajisté by tak učinili lučištníci na hradbách. "Existují vůbec nějaké podmínky, které bys přijal?"
"Od tebe?" Ser Brynden pokrčil rameny. "Ne."
"Proč jsi se mnou v tom případě přišel vyjednávat?"
"Obléhání je smrtonosně nudné. Chtěl jsem vidět ten tvůj pahýl a slyšet jakékoli výmluvy, které sis vymyslel, abys ospravedlnil svoje nejnovější odporné zločiny. Byly chabější, než jsem čekal. Vždycky mne zklameš, Králokate." Černá

ryba otočil svého koně a rozjel se zpátky k bráně. Padací mříž se za ním spěšně zavřela, její železné bodce se zakously hluboko do blátivé půdy.
Jaime otočil hlavu Cti na dlouhou jízdu směrem k lannisterským obléhacím liniím. Cítil na sobě pohledy tullyjských mužů na cimbuří a Freyů za řekou. Pokud nejsou slepí, tak všichni vědí, že mi mrštil mou nabídku mezi zuby. Bude muset vzít hrad útokem. Nu, co je pro Králokata jedna porušená přísaha? Jen další lejno ve vědru. Jaime se rozhodl, že bude prvním mužem na hradbách. A s tou svojí zlatou rukou pravděpodobně prvním, kdo padne.
Po návratu do tábora mu Malý Lew podržel uzdu, zatímco Pecka mu pomohl ze sedla. Myslí si o mně, že jsem takový mrzák, že ani nedokážu sám sesednout? "Jak jsi pořídil, můj pane?" zeptal se jeho bratranec ser Dáven.
"Nikdo nestřelil šíp mému koni do zadku. Jinak se stalo málo, co by mne odlišilo od sera Rymana." Zamračil se. "Takže nyní budu muset proměnit Červený bodec v ještě červenější." Dávej za to vinu sám sobě, Černá rybo. Jinou možnost jsi mi neponechal "Svolej válečnou poradu. Sera Addama, Silnokance, Forleyho Rychlovského, naše říční pány… a naše přátele z Freyů. Sera Rymana, lorda Emmona, kohokoli dalšího, kdo bude chtít přijít."
Sešli se rychle. Lord Pištec a oba lordi Vancovští přišli, aby promluvili za pány od Trojzubce, jejichž loajalita bude zakrátko vystavena zkoušce. Západní lordy zastupovali ser Dáven, Silnokanec, ser Addam a Forley Rychlovský. Připojil se k nim lord Emmon se svou manželkou. Paní Genna si zabrala stoličku s výrazem, který nedovoloval žádnému z mužů pochybovat o vhodnosti její přítomnosti. Nikdo se toho neodvážil. Freyové poslali sera Waldera Řeku zvaného "Bastard Walder" a prvorozeného syna sera Rymana, Edwyna, bledého štíhlého muže se špičatým nosem a zplihlými tmavými vlasy. Pod modrým pláštěm z jehněčí vlny na sobě měl Edwyn kabátec z jemně vyčiněné šedé teletiny s důmyslnými ozdobami vpracovanými do kůže. "Hovořím za rod Freyů," oznámil. "Můj otec je dnes ráno indisponován."
Ser Dáven si odfrkl. "Je opilý, nebo je mu jen špatně z vína, co vypil včera v noci?"
Edwyn měl tenká tvrdá ústa skrblíka. "Lorde Jaime," řekl, "musím zde trpět tak nezdvořilé chování?"
"Je to pravda?" zeptal se jej Jaime. "Je tvůj otec opilý?"
Frey stiskl rty k sobě a podíval se na sera Hyna Paynea, který stál ve zrezivělé zbroji vedle plenty vchodu s velkým mečem vyčnívajícím mu zpoza ramene. "On… můj otec trpí špatným zažíváním, můj pane. Červené víno mu vždycky pomůže."
"Tak to asi zažívá nějakého mamuta," poznamenal ser Dáven. Silnokanec se zasmál a paní Genna se tiše zahihňala.
"Stačí," řekl Jaime. "Máme tu hrad, který musíme získat." Když předsedal válečným poradám jeho otec, nechával svoje kapitány mluvit jako první. Jaime se rozhodl, že na to půjde stejně. "Jak budeme postupovat?"
"Pro začátek bych pověsil Edmura Tullyho," naléhal lord Emmon. "Tak aby ser Brynden pochopil, že myslíme vážně to, co říkáme. Když pošleme hlavu sera Edmura jeho strýci, možná jej to přiměje vzdát se."
"Černá ryba se nedá obměkčit tak snadno." Karyl Vancovský, pán Poutníkova odpočinku, se tvářil melancholicky. Polovinu jeho krku a jednu stranu obličeje pokrývalo mateřské znaménko vínové barvy. "Jeho vlastnímu bratrovi se nepodařilo dostat jej do manželské postele."
Ser Dáven zavrtěl svojí střapatou hlavou. "Já po celou dobu říkám, že musíme vzít hrad útokem. Obléhací věže, žebříky, beranidlo k rozbití brány, to je vše, co potřebujeme."
"Já povedu útok," nabídl se Silnokanec. "Dejme rybě okusit chuť oceli a ohně."
"Jsou to moje hradby," protestoval lord Emmon, "a moje brána, kterou chcete rozbít." Znovu vytáhl z rukávu svůj srolovaný pergamen. "Král Tommen osobně mi zaručil, že -"
"Ten tvůj papír jsme už všichni viděli, strýčku," vyštěkl Edwyn Frey. "Proč pro změnu nejdeš a neukážeš ho Černé rybě?"
"Vzít hradby útokem bude krvavá práce," řekl ser Addam Marbrand. "Navrhuji, abychom počkali na bezměsíčnou noc a poslali tucet vybraných mužů přes řeku ve člunu s utlumenými vesly. Mohli by zdolat zdi s lany a háky a otevřít bránu zevnitř. Povedu je, bude li si to rada přát."
"Šílenství," prohlásil Walder Řeka. "Ser Brynden není muž, který by se dal oklamat takovými triky."
"Černá ryba představuje velkou překážku," souhlasil Edwyn Frey. "Nosí přilbici, která má na hřebeni černého pstruha, podle něhož jej lze snadno rozpoznat už zdálky. Navrhuji, abychom přesunuli naše obléhací věže blíž, zaplnili je střelci a předstírali útok na bránu. To přiláká sera Bryndena na cimbuří, i v té jeho přilbici. Ať si každý lučištník pomaže svoje šípy nočními výkaly a pálí na ten hřeben. Jakmile ser Brynden zemře, Řekotočí je naše."
"Moje," vypískl lord Emmon. "Řekotočí je moje."
Mateřské znaménko lorda Karyla potemnělo. "Budou ty výkaly tvoje vlastní, Edwyne? Smrtelný jed, o tom nepochybuji."
"Černá ryba si zasluhuje vznešenější smrt a já jsem člověk, který mu ji poskytne." Silnokanec uhodil pěstí do stolu. "Vyzvu ho na souboj muže proti muži. Palcát, sekera nebo meč, na tom nesejde. Ten staroch bude můj."
"Proč by měl přijímat tvoji výzvu?" zeptal se ser Forley Rychlovský. "Co by mohl z takového souboje získat? Ukončíme obléhání, kdyby vyhrál? Tomu nevěřím. A nevěřil by tomu ani on. Souboj muže proti muži by nebyl k ničemu."
"Já znám Bryndena Tullyho od doby, co jsme spolu dělali panoše ve službách lorda Darryho," řekl Norbert Vancovský, slepý pán Atranty. "Jestli chcete, moji páni, půjdu si s ním promluvit a pokusím se ho přesvědčit, aby pochopil beznadějnost své situace."
"On ji chápe dost dobře," opáčil lord Pištec. Byl to malý, tlustý muž s nohama do O a čupřinou divokých rezavých vlasů, otec jednoho z Jaimeho panošů; podobnost s chlapcem byla nepopiratelná. "Zatraceně, ten muž přece není tak hloupý, Norberte. Má oči… a příliš mnoho rozumu, než aby se vzdal takovým jako tihle." Neurčitě mávl rukou ve směru Edwyna Freye a Waldera Řeky.

Edwyn se naježil. "Pokud má lord Pištec v úmyslu naznačovat, že…"
"Já nic nenaznačuji, Freyi. Co chci říct, říkám otevřeně, jako čestný člověk. Ale co bys ty mohl vědět o čestných mužích? Jsi zrádná prolhaná lasice, stejně jako všichni z tvého rodu. Raději bych vypil máz moči, než bych dal na slovo kteréhokoli Freye." Naklonil se přes stůl. "Kde je Marq, pověz? Co jste udělali s mým synem? Byl hostem na té vaší krvavé svatbě?"
"A naším váženým hostem zůstane," řekl Edwyn, "dokud neprokážeš svou loajalitu Jeho Veličenstvu králi Tommenovi."
"Do Dvojčat jelo s Marqem pět rytířů a dvacet zbrojnošů," řekl lord Pištec. "Jsou i oni vašimi hosty, Freyi?"
"Někteří z rytířů možná. Ostatním se nestalo nic horšího, než co si zasluhovali. Raději by sis měl dávat pozor na svůj zrádcovský jazyk, Pištče, pokud nechceš, aby se ti tvůj dědic vrátil po kouscích."
Porady mého otce takto nikdy neprobíhaly, pomyslel si Jaime, když Pištec prudce vstal. "Řekni to ještě jednou s mečem v ruce, Freyi," zavrčel malý muž. "Nebo umíš bojovat jen s rozmazanými výkaly?"
Freyův lasiččí obličej zbledl. Walder Řeka vedle něj vstal. "Edwyn to s mečem moc neumí… ale já ano, Pištče. Jestli hodláš pronášet další urážky, pojď ven a řekni je tam."
"Toto je válečná porada, ne válka," připomněl jim Jaime. "Posaďte se, oba." Žádný z mužů se nepohnul. "Okamžitě!"
Walder Řeka se posadil. Lord Pištec se nedal zastrašit tak snadno. Tiše zaklel a vyrazil ze stanu. "Mám za ním poslat muže, aby ho přivlekli zpátky, můj pane?" zeptal se ser Dáven Jaimeho.
"Pošli sera Hyna," naléhal na něj Edwyn Frey. "Potřebujeme jen jeho hlavu."
Karyl Vancovský se otočil k Jaimemu. "Lord Pištec mluvil ze žalu. Marq je jeho prvorozený syn. Ti rytíři, co ho provázeli do Dvojčat, byli jeho synovci a bratranci."
"Zrádci a rebelové, chtěl jsi říct," neodpustil si Edwyn.
Jaime si ho změřil chladným pohledem. "Dvojčata se ve válce přidala na stranu Mladého vlka," připomněl Freyům. "Pak jste ho zradili. To vás činí dvakrát tak zrádnými, jako je Pištec." Potěšilo ho, když viděl, jak se Edwynův tenký úsměv zkřivil a pohasl. Najeden den už jsem těch rad slyšel až dost, usoudil. "Skončili jsme. Dohlédněte na přípravy, moji páni. Zaútočíme za prvního světla."
Když lordi vycházeli ze stanu, vítr foukal od severu. Jaime cítil pach freyovského tábora za Rejdivým proudem. Za vodou stál Edmure Tully na lešení velké šedivé šibenice. Osamělý, s oprátkou kolem krku.
Jeho teta odešla jako poslední, její manžel jí v patách. "Pane synovce," protestoval Emmon, "ten útok na moje sídlo… to nesmíš dopustit." Polkl a ohryzek na jeho krku poskočil nahoru a dolů. nesmíš. Já… já to zakazuji." Zřejmě předtím znovu žvýkal kyselolist; na rtech se mu leskla narůžovělá pěna. "Hrad je můj, mám na to glejt. Podepsaný králem, malým Tommenem. Jsem právoplatný pán Řekotočí a…"
"Ne, dokud bude Edmure Tully žít," řekla paní Genna. "Je měkkého srdce a měkké hlavy, to vím, ale pokud je ten muž naživu, stále představuje nebezpečí. Co s tím hodláš udělat, Jaime?"
To Černá ryba tady představuje nebezpečí, ne Edmure. "Edmura nechtě mně. Sere Lyle, sere Alyne, pojďte prosím se mnou. Je načase, abych zavítal k šibenici."
Rejdivý proud byl hlubší a rychlejší než Červený bodec a nejbližší brod byl celé lígy proti proudu. Přívoz právě odplul s Walderem Řekou a Edwynem Freyem, když Jaime a jeho muži dorazili k řece. Zatímco čekali na jeho návrat, Jaime jim řekl, co chce udělat. Ser Hyn si odplivl do řeky.
Když všichni tři vystoupili z přívozu na severním břehu, jakási opilá táborová ženština se nabídla, že Silnokance uspokojí ústy. "Tady, potěš mého přítele," řekl ser Lyle a ukázal na sera Hyna. Žena se smíchem přešla k Payneovi, aby ho políbila na rty, pak ale uviděla jeho oči a ucouvla před ním.
Stezku mezi varnými ohni tvořilo surové hnědé bláto smíšené s koňským trusem a rozdupané kopyty a vysokými botami. Všude byly vidět dvě věže rodu Freyů vystavené na štítech a praporcích, modré na šedivém poli, společně se znaky menších pánů, jež odpřisáhli věrnost Přechodu: volavka Tudybrodských, vidle Vysockých, tři větvičky jmelí lorda Karlovského. Příchod Králokata neproběhl bez povšimnutí. Jakási stařena prodávající tam selata z nůše otevřela ústa a zírala na něj, rytíř s napůl známým obličejem klesl na koleno a dva zbrojnoši močící do příkopu se otočili a potřísnili se navzájem. "Sere Jaime," zavolal za ním kdosi, ale on kráčel bez ohlédnutí dál. Kolem sebe zahlédl tváře mužů, u kterých by udělal nejlépe, kdyby je byl zabil v Šeptajícím lese, kde Freyové bojovali pod praporci se zlovlkem Robba Starka. Zlatá ruka mu ztěžka visela podél těla.
Velký čtvercovitý altán Rymana Freye byl tím největším v táboře; jeho šedé plátěné stěny byly vyrobené ze sešitých čtverců, aby připomínaly kameny, a jeho dvě špičky evokovaly Dvojčata. Dalek od toho, aby byl indisponován, se ser Ryman skvěle bavil. Ze stanu vylétl zvuk opilého ženského smíchu mísící se s tóny loutny a hlasem zpěváka. S tebou si to vyřídím později, pane, pomyslel si Jaime. Walder Řeka stál před svým vlastním skromným stanem, hovořil se dvěma zbrojnoši. Na jeho štítu byl znak rodu Freyů, jen s obrácenými barvami a rudým obloukem přes věže. Když bastard uviděl Jaimeho, zamračil se. Tak tohle je skutečně chladný podezřívavý pohled, pokud jsem kdy nějaký viděl. Tenhleten je nebezpečnější než kterýkoli z jeho manželských bratrů.
Šibenice byla postavená deset stop nad zemí. U úpatí schodiště stáli na stráži dva zbrojnoši. "Nahoru nemůžete jít bez svolení sera Rymana," řekl jeden z nich Jaimemu.
"Tenhleten říká, že mohu." Jaime poklepal prstem na jílec meče. "Otázka zní - budu muset překračovat tvoji mrtvolu?"
Kopiník ustoupil stranou.
Na šibenici stál pán Řekotočí, hleděl na padací dvířka pod sebou. Chodidla měl černá a pokrytá blátem, nohy holé. Na sobě měl špinavou hedvábnou halenu s červenými a modrými tullyjskými pruhy, na krku oprátku z konopného provazu. Při zvuku Jaimeho kroků zvedl hlavu a oblízl si rty. "Králokat?" Při pohledu na sera Hyna vytřeštil oči. "Raději meč než provaz. Udělej to, Payne."

"Sere Hyne," řekl Jaime. "Slyšel jsi lorda Tullyho. Udělej to."
Tichý rytíř popadl oběma rukama svůj velký meč. Byl dlouhý a těžký, ostrý tak, jak jen může být obyčejná ocel. Edmurovy popraskané rty se bezhlesně pohnuly. Jakmile ser Hyn máchl čepelí dozadu, zavřel oči. Výpad v sobě nesl všechnu Payneovu váhu.
"Ne! Přestaňte. NE!" S oddychováním k nim přiběhl Edwyn Frey. "Přichází můj otec. Tak rychle, jak jen dokáže. Jaime, musíš…"
"Můj pane by se mi zamlouvalo lépe, Freyi," řekl Jaime. "A také bys udělal lépe, kdybys v jakékoli řeči směrované k mé osobě vynechal slovo musíš."
Ser Ryman přifuněl ke schodům šibenice ve společnosti děvky se slámově žlutými vlasy, stejně opilé, jako byl sám. Její šaty měly vpředu šněrování, ale někdo jí rozvázal tkanice až po pupek, takže jí vypadla ňadra. Byla obrovská a těžká, s velkými hnědými bradavkami. Na hlavě jí nakřivo seděl kruh z tepaného bronzu s vyrytými runami a malými černými meči po obvodu. Když uviděla Jaimeho, zasmála se. "Kdo je u sedmi pekel tenhleten?"
"Lord velitel Královské gardy," odpověděl Jaime s chladnou zdvořilostí. "Totéž bych se mohl zeptat tebe, moje paní."
"Paní? Já nejsem žádná paní. Jsem královna."
"Moji sestru by jistě překvapilo, kdyby to slyšela."
"Korunoval mě ser Ryman osobně." Zavrtěla svými rozložitými boky. "Královnou všech kurev."
Ne, pomyslel si Jaime, i tento titul náleží tvé drahé sestře.
Ser Ryman konečně nalezl řeč. "Zavři hubu, couro, lord Jaime nechce slyšet žádné tvoje kurevské nesmysly." Tento Frey byl podsaditý muž se širokým obličejem, malýma očima a řadou měkkých tlustých brad. Jeho dech páchl vínem a cibulí.
"Tak ty korunuješ královny, sere Rymane?" zeptal se Jaime tiše. "Hloupé. Stejně hloupé jako tato záležitost s lordem Edmurem."
"Poslal jsem Černé rybě varování. Řekl jsem mu, že Edmure zemře, jestli hrad nevydá. Nechal jsem postavit tuto šibenici, abych jim ukázal, že ser Ryman nedělá plané hrozby. V Mořské stráži udělal můj syn Walder to samé s Patrekem Mallisterským a lord Jason ohnul koleno, ale… Černá ryba je chladný muž. Odmítl, takže…"
"…jsi lorda Edmura pověsil?"
Muž zrudl. "Můj děd říkal, že kdybychom toho muže pověsili, neměli bychom žádné rukojmí, pane. Zvážil jsi to?"
"Jen blázen činí hrozby, které není připraven uskutečnit. Kdybych ti vyhrožoval, že tě praštím, pokud nezavřeš ústa, a ty ses odvážil promluvit, co myslíš, že bych udělal?"
"Sere, ty necháp -"
Jaime jej uhodil. Byl to úder hřbetem jeho zlaté ruky, ale jeho síla srazila sera Rymana pozadu do náruče jeho děvky.
"Máš tupou hlavu, sere Rymane, a stejně silný krk. Sere Hyne, kolikrát bys potřeboval seknout, abys ten krk přesekl?"
Ser Hyn přiložil k nosu jeden prst.
Jaime se zasmál. "Plané vychloubání. Já říkám, že třikrát."
Ryman Frey klesl na kolena. "Nic jsem neudělal…"
"…jen pil a děvkařil. Já vím."
"Jsem dědic Přechodu. Nemůžeš…"
"Varoval jsem tě, že nemáš mluvit." Jaime se díval, jak muž zbledl. Opilec, blázen a zbabělec. Lord Walder by udělal nejlépe, kdyby ho přežil, jinak jsou Freyové vyřízení. "Jsi propuštěn, pane."
"Propuštěn?"
"Slyšel jsi. Odejdi."
"Ale… kam mám jít?"
"Do pekla nebo domů, kam chceš. Postarej se, abys do východu slunce nebyl v táboře. Tu svoji královnu poběhlic si můžeš vzít s sebou, ale tu korunu ne." Jaime se otočil od sera Rymana k jeho synovi. "Edwyne, předávám ti velení. Snaž se nechovat tak hloupě, jako tvůj předek."
"To by neměl být až takový problém, můj pane."
"Pošli vzkaz lordu Walderovi. Koruna požaduje všechny jeho vězně." Jaime mávl svojí zlatou rukou. "Sere Hyne, odsekni ho."
Meč sera Hyna přesekl provaz vedví a Edmure Tully se zhroutil tváří dolů na popraviště. Stopa konopného provazu se mu stále houpala z oprátky kolem krku. Silnokanec popadl provaz a vytáhl Tullyho na nohy. "Ryba na vodítku," zachechtal se. "Tak to jsem ještě neviděl."
Freyové ustoupili, aby je nechali projít. Pod šibenicí se shromáždil dav, včetně tuctu rozcuchaných táborových ženštin. Jaime si všiml muže třímajícího loutnu. "Ty. Zpěváku. Pojď se mnou."
Muž si strhl klobouk z hlavy. "Jak můj pán poroučí."
Když kráčeli zpátky k přívozu, se zpěvákem sera Rymana loudajícím se za nimi, nikdo neřekl ani slovo. Ale když se odstrčili od břehu a zamířili na jižní stranu Rejdivého proudu, Edmure popadl Jaimeho za paži. "Proč?"
Lannister splácísvoje dluhy, pomyslel si, a ty jsi jediná mince, která mi zbyla. "Považuj to za svatební dar."
Edmure na něj hleděl ostražitýma očima. "Svatební… dar?"
"Bylo mi řečeno, že tvoje manželka je půvabná. Určitě je, když ses s ní stihl vyspat, zatímco tvoji sestru a tvého krále vraždili."
"Nevěděl jsem o tom." Edmure si oblízl popraskané rty. "Před ložnicí byli hudebníci…"
"A lady Roslin tě sváděla."
"Ona… přinutili ji k tomu, lord Walder a ostatní. Roslin nechtěla… plakala, ale já si myslel, že to je kvůli…"
"Kvůli pohledu na tvoje vztyčené mužství? Ano, při takovém pohledu by plakala každá žena, tím jsem si jistý."

"Nosí v sobě moje dítě."
Ne, pomyslel si Jaime, to tvoji smrt nosí ve svém břiše. Po návratu do svého altánu propustil Silnokance a sera Hyna, ale ne zpěváka. "Možná budu zakrátko potřebovat píseň," řekl mu. "Lewe, ohřej vodu ke koupání pro mého hosta. Pio, ty mu najdi nějaké čisté oblečení. Pokud možno nic se lvy, prosím. Máš hlad, můj pane?"
Edmure přikývl, ale jeho oči byly stále plné podezření.
Jaime se posadil na stoličku, zatímco se Tully koupal. Špína se z něj smývala ve velkých šedých chuchvalcích. "Jakmile se najíš, moji muži tě doprovodí do Řekotočí. Co se stane pak, záleží jen na tobě."
"Co tím chceš říct?"
"Tvůj strýc je starý muž. Statečný, to ano, ale nejlepší léta svého života již má za sebou. Nemá žádnou nevěstu, která by pro něj truchlila, ani děti, které by musel bránit. Dobrá smrt je jediné, v co může Černá ryba doufat… ale tobě ještě zbývají léta, Edmure. A ty jsi právoplatným pánem rodu Tullyů, ne on. Tvůj strýc udělá, co mu řekneš. Osud Řekotočí je ve tvých rukou."
Edmure na něj hleděl. "Osud Řekotočí…"
"Dej nám hrad a nikdo nezemře. Tvoji lidé mohou v pokoji odejít nebo mohou zůstat a sloužit lordu Emmonovi. Ser Brynden se bude moci dát k černým, společně s tolika muži posádky, kolik se jich rozhodne se k němu připojit. Ty rovněž, pokud tě láká Zeď. Nebo můžeš odejít do Casterlyovy skály jako můj zajatec a těšit se veškerému pohodlí a zdvořilosti, která přísluší rukojmímu tvého postavení. Jestli chceš, pošlu za tebou tvoji ženu. Pokud se jí narodí chlapec, bude sloužit rodu Lannisterů jako páže a panoš, a až si vysloužíš rytířské ostruhy, budou mu uděleny pozemky. Kdyby ti měla Roslin porodit dceru, postarám se o to, aby dostala věno, jakmile dosáhne věku na vdávání. Ty sám můžeš být propuštěn na čestné slovo, jakmile válka skončí. Jediné, co musíš udělat, je vzdát se hradu."
Edmure zvedl ruku z kádě a pozoroval vodu stékající mu mezi prsty. "A co když se nevzdám?"
Proč mne nutíš říkat ta slova? Pia stála u plenty stanu s náručí plnou šatů. Jeho panoši také poslouchali, i zpěvák. Ať to slyší, pomyslel si Jaime. Ať to slyší celý svět. Na tom nezáleží. Přinutil se usmát. "Viděl jsi, kolik nás je, Edmure. Viděl jsi žebříky, věže, trébuchety, beranidla. Když vydám rozkaz, můj bratranec přemostí váš příkop a rozbije vaši bránu. Zemřou stovky lidí a většina z nich budou vaši vlastní. V první vlně útoku budou vaši bývalí vazalové, takže začnete den zabíjením otců a bratrů mužů, kteří pro vás zemřeli u Dvojčat. Druhou vlnu budou tvořit Freyové, těch nemám nedostatek. Moji západaňané přijdou na řadu, až když vašim lučištníkům dojdou šípy a vaši rytíři budou tak znavení, že sotva pozvednou meče. Jakmile hrad padne, ti uvnitř budou pozabíjeni. Vaše stáda budou pobita, vaše boží háje vykáceny, vaše pevnosti a věže vypáleny. Strhnu vaše zdi a hradby a změním tok Rejdivého proudu tak, aby se přeléval přes ruiny. Než budu hotov, nikdo nikdy nepozná, že tu stával hrad." Jaime vstal. "Tvoje žena předtím možná porodí. Předpokládám, že budeš chtít svoje dítě. Pošlu ti je, až se narodí. Trébuchetem."
Edmure Tully konečně nalezl hlas. "Mohl bych vylézt z téhle kádě a zabít tě na místě, kde stojíš, Králokate."
"To bys mohl zkusit." Jaime čekal. Když Edmure neučinil žádný pokus vstát, řekl: "Odejdu, aby ses mohl v klidu najíst. Zpěváku, hraj pro našeho hosta, zatímco bude jíst. Věřím, že tu píseň znáš."
"Tu o dešti? Ano, můj pane, znám ji."
Edmure jako by si zpěváka všiml až teď. "Ne. Ne on. Odveďte ho pryč."
"Proč, vždyť je to jenom píseň," řekl Jaime. "Snad nemá až tak špatný hlas."

CERSEI
V

elmistr Pycelle byl stár tak dlouho, kam až její paměť sahala, ale během posledních tří nocí jako by zestárl o další stovku let. Trvalo mu celou věčnost, než před ní ohnul svoje rozvrzané koleno, a jakmile to udělal, nedokázal znovu vstát, dokud jej ser Osmund se škubnutím nezvedl na nohy.
Cersei jej pozorovala s nelibostí. "Lord Qyburn mne informoval, že lord Gyles zakašlal naposledy."
"Ano, Výsosti. Udělal jsem, co jsem mohl, abych mu jeho odchod ulehčil."
"Opravdu?" Královna se obrátila k paní Dobrovětrské. "Já jsem říkala, že chci Gylese naživu, není to tak?"
"Říkala, Výsosti."
"Sere Osmunde, ty si pamatuješ, jak ten rozhovor probíhal?"
"Nařídila jste velmistru Pycellemu, aby toho muže zachránil, Výsosti. Všichni jsme to slyšeli."
Pycelle otevřel a zavřel ústa. "Její Výsost musí vědět, že jsem pro toho ubožáka udělal všechno, co se dalo."
"Tak jako jsi to udělal pro Joffreyho? A pro jeho otce, mého milovaného manžela? Robert byl nejsilnějším mužem v Sedmi královstvích a ty jsi ho přesto nechal umřít na následky zranění kancem. Och, a nezapomeňme na Jona Arryna. Nepochybuji o tom, že bys zabil také Nedá Starka, kdybych ti ho nechala déle. Pověz mi, mistře, to vás učili v Citadele, mnout si ruce a vymýšlet si výmluvy?"
Stařec se pod bičem jejího hlasu ještě víc schoulil. "Nikdo by pro něj nemohl udělat víc, Výsosti. Já… vždycky jsem sloužil věrně."
"To, jak jsi tehdy poradil králi Aerysovi, aby otevřel svoje brány, když se přiblížila armáda mého otce, tak to byla tvoje představa věrné služby?"
"To… špatně jsem to odhadl…"
"Byla to dobrá rada?"
"Její Výsost určitě ví…"
"Já vím to, že když mého syna otrávili, projevil ses jako méně užitečný než Měsíční chlapec. Vím to, že koruna zoufale potřebuje zlato, a náš pokladník je mrtvý."

Ten starý blázen na to skočil. "Já… napíšu seznam mužů schopných nahradit lorda Gylese v radě."
"Seznam." Cersei jeho návrh pobavil. "Dokážu si docela dobře představit seznam, který bys mi předložil. Starci, chamtivci a Garth Hrubián." Sevřela rty a pak dodala: "Poslední dobou pobýváš příliš často ve společnosti lady Margaery."
"Ano. Ano, já… královna Margaery je velmi rozrušená kvůli seru Lorasovi. Míchám Její Výsosti nápoje na spaní a… jiné druhy lektvarů."
"O tom nepochybuji. Pověz mi, byla to naše malá královna, kdo ti poručil, abys zabil lorda Gylese?"
"Z zabil?" Oči velmistra Pycelleho narostly do velikosti vařených vajec. "Její Výsost by přece nevěřila, že… byl to jeho kašel, u všech bohů, já… Její Výsost nikdy… nechovala vůči lordu Gylesovi žádnou zášť, proč by jej chtěla mít královna Margaery…"
"Mrtvého? Nu, přece proto, aby zasadila další růži do Tommenovy rady. Jsi slepý, nebo podplacený? Pán z Růženína jí stál v cestě, tak ho poslala do hrobu. S tvým přispěním."
"Výsosti, já přísahám, že lord Gyles zemřel na svůj kašel." Ústa se mu chvěla. "Vždycky jsem byl věrný koruně, říši… r rodu Lannisterů."
V tomto pořadí? Pycelleho strach byl hmatatelný. Už je dost zralý. Čas zmáčknout ovoce a okusit šťávu. "Pokud jsi tak loajální, jak tvrdíš, proč mi tedy lžeš? Nepokoušej se to popírat. Začal jsi věnovat přílišnou pozornost panně Margaery ještě předtím, než ser Loras odplul k Dračímu kameni, tak mne ušetři dalších povídaček o tom, jak naši ubohou snachu pouze uklidňuješ v jejím žalu. Co tě tak často přivádí do Panenských komnat? Zajisté ne Margaeřina duchaprázdná konverzace? Nebo se dvoříš té její od neštovic podobané septě? Šoustáš s některou z jejích sestřenic? Hraješ pro ni roli špeha, donášíš jí o mně informace, které by jí posloužily v jejích úkladech?"
"Já… poslouchám. Mistr skládá přísahu, že bude sloužit."
"Velmistr přísahá, že bude sloužit říši."
"Výsosti, ona… ona je královna…"
"Já jsem královna."
"Chtěl jsem říct… je manželkou krále, a…"
"Já vím, co je. Chci vědět, proč potřebuje tebe. Je snad mé snaše špatně?"
"Špatně?" Stařec se popotahoval za věc, kterou zval vousem, nerovnoměrný porost tenkých bílých chlupů rašících z volných růžových laloků pod jeho bradou. "N ne špatně, Výsosti, to zrovna ne. Moje přísaha mi zakazuje prozradit…"
"Tvoje přísaha ti bude v černých celách malou útěchou," varovala ho. "Buď uslyším pravdu, nebo dostaneš okovy."
Pycelle padl na kolena. "Prosím vás… Byl jsem člověk vašeho pana otce a vaším přítelem v záležitosti Jona Arryna. Další pobyt v žaláři bych nepřežil…"
"Proč pro tebe Margaery posílá?"
"Přeje si… ona… ona…"
Jkekni tor
Schoulil se. "Měsíční čaj," zašeptal. "Měsíční čaj, který…"
"Já vím, na co je měsíční čaj." Aje to tady. "Velmi dobře. Vstaň z těch svých vyboulených kolenou a pokus se vzpomenout si, jaké to je být mužem." Pycelle se snažil vstát, ale trvalo to tak dlouho, že musela znovu říct Osmundu Černokotlému, aby jej zvedl. "Co se týče lorda Gylese, nepochybuji o tom, že náš Otec na nebesích jej bude soudit spravedlivě. Nezanechal po sobě žádné děti?"
"Žádné děti ze svého těla, ale je zde svěřenec…"
"…který není z jeho krve." Cersei nad touto nepříjemností mávla rukou. "Gyles věděl o naší potřebě zlata. Nepochybně ti pověděl o svém přání zanechat všechny svoje statky a bohatství Tommenovi." Růženínské zlato by pomohlo naplnit královské truhlice a růženínské pozemky a hrad by dostal některý z jejích vlastních lidí jako odměnu za své věrné služby. Možná lord Vodský. Aurane již zmínil potřebu svého vlastního sídla; jeho lordství bylo bez hradu jen prázdným titulem. Cersei věděla, že si dělá zálusk na Dračí kámen, ale to již mířil příliš vysoko. Růženín bude pro jeho původ a postavení vhodnější.
"Lord Gyles miloval Jeho Veličenstvo celým svým srdcem," řekl Pycelle, "ale… jeho svěřenec…"
"…to určitě pochopí, jakmile tě uslyší mluvit o posledním přání lorda Gylese. Jdi a postarej se o to."
"Když to potěší Její Výsost." Velmistr Pycelle málem zakopl o svoje vlastní roucho, jak pospíchal, aby už byl pryč. Paní Dobrovětrská za ním zavřela dveře. "Měsíční čaj," řekla, když se otočila zpátky ke královně. "Jak je to od ní pošetilé. Proč by dělala takovou věc, brala na sebe takové riziko?"
"Malá královna má choutky, na které je Tommen ještě příliš mladý, než aby je mohl uspokojit." Takové nebezpečí hrozilo vždycky, když se dospělá žena provdala za dítě. A ještě větší u vdovy. Může sice tvrdit, že sejí Renly nikdy nedotkl, ale já jí to nikdy neuvěřím. Ženy pijí měsíční čaj z jediného důvodu; a panny ho nepotřebují vůbec. "Můj syn byl zrazen. Margaery má milence. To je ta nejvyšší zrada, která se trestá smrtí." Mohla jen doufat, že ta zapšklá čarodějnice, matka Maceho Tyrella, bude žít dost dlouho na to, aby se mohla podívat na proces a popravu. Tím, že trvala na tom, aby se Tommen a Margaery okamžitě vzali, odsoudila paní Olenna svoji drahocennou růžičku pod katův meč. "Jaime odjel se serym Ilynem. Předpokládám, že budeme muset najít nového vykonavatele královské spravedlnosti, aby jí uťal hlavu."
"Já to udělám," nabídl se Osmund Černokotlý s nenuceným úsměvem. "Margaery má pěkný tenký krček. Dobrý ostrý meč jej přesekne raz dva."
"To ano," přitakala Taena, "jenže je tu tyrellská armáda v Bouřlivém konci a další u Panenského jezírka. Ti také mají ostré meče."
Jsem zaplavená růžemi. Bylo to k vzteku. Maceho Tyrella stále potřebovala, i když jeho dceru ne. Alespoň do té doby,

než bude Stannis poražen. Pak už nebudu potřebovat žádného z nich. Jenže jak by se mohla zbavit dcery, aniž by přišla o otce? "Zrada je zrada," řekla, "ale musíme mít důkaz, něco hmatatelnějšího než měsíční čaj. Pokud se prokáže, že je nevěrná, tak ji musí odsoudit dokonce i její vlastní otec, jinak její hanba přeroste v jeho vlastní."
Černokotlý si žvýkal koneček svého kníru. "Potřebujeme je chytit při činu."
"Jak? Qyburn ji nechává sledovat ve dne v noci. Její sluhové jsou podplacení, ale přinášejí nám jen samé bezvýznamné věci. A přesto jejího milence nikdy nikdo neviděl. Uši za dveřmi slyší zpěv, smích, plané řeči, ale nic užitečného."
"Margaery je příliš chytrá, než aby se nechala přistihnout tak snadno," řekla paní Dobrovětrská. "Její ženy jsou jejími hradními zdmi. Spí s ní, oblékají ji, modlí se s ní, čtou si s ní, vyšívají s ní. Když zrovna nesokolničí nebo není na vyjížďce, hraje Pojď do mého hradu s malou Alysanne. Kdykoli jsou kolem nějací muži, je tam s ní její septa nebo její sestřenice."
JJěkcfy se těch svých slepiček musí zbavovat," nedala se odbýt královna. "Pokud ovšem její dámy nejsou součástí toho všeho… tedy ne všechny, ale třeba alespoň některá."
"Sestřenice?" Dokonce i Taena se tvářila pochybovačně. "Všechny tři jsou mladší než malá královna a ještě nevinnější."
"Děvky navlečené v panenské běli. To jen činí jejich hříchy tím víc šokující. Jejich jména budou zostuzena. Taeno, tvůj pan manžel je mým justiciárem. Vy dva se mnou musíte povečeřet, hned dnes večer." Chtěla, aby se to odbylo rychle, než si Margaery vezme do té své hlavinky, že se vrátí do Vysokozahrady nebo odpluje do Dračího kamene, aby byla nablízku svému zraněnému bratrovi na prahu smrti. "Nařídím kuchařům, aby pro nás upekli kance. A samozřejmě musíme mít nějakou hudbu, aby nám pomohla se zažíváním."
Taena to pochopila rychle. "Hudba. Přesně tak."
"Jdi a pověz to svému panu manželovi, a také zařiď vše potřebné ohledně zpěváka," pobídla ji Cersei. "Sere Osmunde, ty zde můžeš zůstat. Máme toho hodně a ještě víc k prodiskutování. Také budu potřebovat Qyburna."
Ukázalo se, že v kuchyni bohužel žádného kance nemají, a již nebyl čas poslat ven lovce. Kuchaři místo toho zabili jednu z hradních prasnic a předložili jim šunku prošpikovanou hřebíčkem a podlévanou medem a sušenými třešněmi. Nebylo to přesně to, co Cersei chtěla, ale muselo to stačit. Poté měli pečená jablka a pikantní vinný sýr. Paní Taena si vychutnávala každé sousto. Nikoli však Orton Dobrovětrský, jehož kulatý obličej zůstal skvrnitý a bledý od masové polévky až po sýr. Hodně pil a neustále vrhal kradmé pohledy na zpěváka.
"Velká škoda, že náš lord Gyles zemřel," řekla Cersei nakonec. "Ačkoli se odvažuji říci, že nikomu z nás nebude scházet to jeho věčné kašlání."
"Ne. Myslím že ne."
"Budeme potřebovat nového lorda pokladníka. Kdyby v Údolí nevládl takový nepokoj, zavolala bych zpátky Petyra Baeliše, ale… mám v úmyslu prověřit v tomto úřadu sera Haryse. Určitě si nepovede hůř než Gyles a aspoň nekašle."
"Ser Harys je královský pobočník," namítla Taena.
Ser Harysje rukojmí, ještě k tomu nanicovatý. "Je načase, aby měl Tommen mocnějšího pobočníka."
Lord Orton zvedl pohled od svého vinného poháru. "Mocnějšího. To jistě." Zaváhal. "Koho…?"
"Tebe, můj pane. Máš to v krvi. Tvůj praotec zaujal místo mého vlastního otce jako pobočník krále Aeryse." Jistě, vyšlo najevo, že nahradit Tywina Lannistera Owenem Dobrovětrským je totéž jako vyměnit válečného oře za osla, ale Owen byl již starý vyřízený muž, když jej Aerys povýšil, přátelský, ale neschopný. Jeho vnuk byl mladší a… Nu, má silnou ženu. Škoda, že nemohla jako pobočník sloužit Taena. Byla třikrát schopnější než její manžel a mnohem zábavnější. Také však byla myrského původu a navíc žena, takže Orton bude muset stačit. "Nepochybuji o tom, že jsi schopnější než ser Harys." I obsah mého nočníku je schopnější než ser Harys. "Přijmeš moji nabídku?"
"Já… ano, samozřejmě. Její Výsost mi prokazuje velkou čest."
Větší, než si zasluhuješ. "Sloužil jsi mi schopně jako justiciár, můj pane. A budeš v tom pokračovat i nadále v těch… obtížných časech, které nás čekají." Když viděla, že Dobrovětrský pochopil, co tím myslí, královna se otočila a usmála se na zpěváka. "A ty musíš být také odměněn. Za všechny ty
krásné písně, co jsi nám hrál, zatímco jsme jedli. Bohové ti dali dar."
Zpěvák se uklonil. "Její Výsost je laskavá, že to říká."
"Ne laskavá," řekla Cersei, "pouze pravdomluvná. Taena mi řekla, že tě nazývají Modrý bard."
"Ano, Výsosti." Zpěvákovy boty byly z vláčné modré teletiny, jeho kalhoty z jemné modré vlny. Tunika, kterou měl na sobě, byla ze světlomodrého hedvábí s průramky z lesklého modrého saténu. Dokonce zašel až tak daleko, že si obarvil namodro i vlasy, po tyrském způsobu. Dlouhé a vlnité mu spadaly na ramena a voněly, jako by si je myl v růžové vodě. Ovšem ne z modrých růží. Alespoň že jeho zuby jsou bílé. Byly to dobré zuby, ani trochu křivé.
"Jiné jméno nemáš?"
Do tváří se mu vkradl náznak nachu. "Jako chlapci mi říkali Wat. Pěkné jméno pro oráče, méně příhodné pro zpěváka."
Oči Modrého barda měly stejnou barvu jako Robertovy. Už jen pro tohle jej nenáviděla. "Je snadné pochopit, proč ses stal oblíbencem lady Margaery."
"Její Výsost je laskavá. Říká, že jí poskytuji potěšení."
"Och, tím jsem si jistá. Mohla bych se podívat na tvoji loutnu?"
"Jestli to Její Výsost potěší." Pod jeho zdvořilostí byl slyšet mírný náznak nelibosti, ale přesto jí loutnu podal. Člověk jen tak neodmítne, když jej o něco požádá královna.
Cersei brnkla na strunu a usmála se při tom zvuku. "Sladké a smutné jako láska. Pověz mi, Wate… když jsi šel poprvé s Margaery do postele, bylo to předtím, než si vzala mého syna, nebo až potom?"
Na okamžik se zdálo, že její otázku nepochopil. Když se tak stalo, vytřeštil oči. "Její Výsost byla mylně informována. Přísahám vám, že bych nikdy…"

"Lháři!" Cersei uhodila zpěváka loutnou do obličeje, tak prudce, až se malované dřevo rozletělo do štěpin a třísek. "Lorde Ortone, zavolej moje stráže a nechej tohoto tvora odvést do žaláře."
Obličej Ortona Dobrovětrského byl zpocený strachy. "Toto… ach, ohavnost… on se odvážil svéstkrálovnuT
"Obávám se, že to bylo naopak, ale i tak je to zrádce. Ať zpívá pro lorda Qyburna."
Modrý bard zbělel. "Ne." Ze rtu, kam jej uhodila loutna, mu odkapávala krev. "Já jsem nikdy…" Když jej Dobrovětrský popadl za paži, vykřikl: "Matko, měj se mnou slitování, ne!"
"Já nejsem tvoje matka," řekla mu Cersei.
Dokonce ani v černých celách z něj nedostali nic jiného než popírání, modlitby a prosby o milost. Netrvalo dlouho a krev mu stékala po bradě ze všech jeho vyražených zubů a svoje modré kalhoty si pokálel třikrát po sobě, nicméně nadále trval na svých lžích. "Je možné, že bychom měli špatného zpěváka?" zeptala se Cersei.
"Všechno je možné, Výsosti. Nemějte strach. Ten muž se přizná, než noc skončí." Dole v žalářích nosil Qyburn oděv z hrubého plátna a koženou kovářskou zástěru. Modrému bardovi řekl: "Je mi líto, že se k tobě strážní chovali hrubě. Žalostně postrádají jakoukoli zdvořilost." Jeho hlas byl laskavý, ustaraný. "Jediné, co od tebe chceme, je pravda."
"Já jsem řekl pravdu," vzlykal zpěvák. Železné okovy jej poutaly ke studené kamenné zdi.
"My ale víme něco jiného." Qyburn držel v ruce břitvu, jejíž ostří se slabě lesklo ve světle pochodní. Rozřízl Modrému bardovi oblečení, dokud nebyl muž nahý, až na svoje vysoké modré boty. Cersei si s pobavením všimla, že ochlupení mezi jeho nohama je hnědé. "Pověz nám, jak jsi těšil malou královnu," nařídila mu.
"Já jsem nikdy… zpíval jsem, to bylo všechno, zpíval jsem a hrál. Její dámy vám to dosvědčí. Vždycky tam byly s námi. Její sestřenice."
"Kolik z nich jsi jich poznal tělesně?"
"Žádnou. Jsem jen zpěvák. Prosím."
"Výsosti, možná tento ubohý muž opravdu jenom hrál pro Margaery, zatímco obšťastňovala jiné milence," řekl Qyburn.
"Ne. Prosím. Ona nikdy… já jsem zpíval, jenom jsem zpíval…"
Lord Qyburn přejel rukou po zpěvákově hrudníku. "Bere při vaší milostné hře do úst tvoje bradavky?" Vzal jednu mezi palec a ukazovák a zakroutil ji. "Některým mužům se to líbí. Jejich bradavky jsou stejně citlivé jako u žen." Zableskla se břitva a zpěvák vykřikl. Jeho hruď plakala vlhkou rudou krev. Cersei se udělalo špatně. Část z ní chtěla zavřít oči, odvrátit se, zastavit to. Jenže byla královna a tohle byla zrada. Lord Tywin by se neodvrátil.
Nakonec jim Modrý bard vypověděl celý svůj život. Jeho otec byl hokynář a Wat byl vyučen tomuto řemeslu také, ale již jako chlapec měl větší nadání pro výrobu louten než soudků. Když mu bylo dvanáct, utekl z domova a připojil se ke skupině hudebníků, které slyšel hrát na tržišti. Procestoval s nimi polovinu Roviny, než přišel do Králova přístaviště, v naději, že najde přízeň u dvora.
"Přízeň?" Qyburn se zachechtal. "Takhle tomu teď ženy říkají? Obávám se, že jsi jí nalezl až příliš, můj příteli… a u nesprávné královny. Ta pravá stojí před tebou."
Ano. Cersei z toho vinila Margaery Tyrell. Nebýt jí, Wat mohl žít dlouhý a plodný život, mohl zpívat ty svoje písničky a léhat s děvečkami a chalupnickými dcerkami. To díky jejím machinacím ted musím tohle trpět. Pošpinila mne svou zradou.
Do svítání byly zpěvákovy vysoké boty plné krve. Vypověděl, jak Margaery laskala sama sebe, zatímco se dívala, jak ho její sestřenice uspokojují ústy. Jindy pro ni zpíval, zatímco ukájela svůj chtíč s jinými milenci. "Kdo to byl?" chtěla vědět královna a ubohý Wat jmenoval sera Tallada Vysokého, Lamberta Bobulovského, Jalabhara Xho, Rudovínovic dvojčata, Osneyho Černokotlého, Hugha Útesovce a Rytíře květin.
To ji nepotěšilo. Neodvažovala se pošpinit jméno hrdiny z Dračího kamene. Kromě toho, nikdo, kdo znal sera Lorase, by tomu neuvěřil. Rudovínovic dvojčata se na tom také nemohla podílet. Bez Stromoviny a její flotily nemohla říše doufat, že se zbaví Eurona Vraního oka a jeho proklatých železných mužů. "Jediné, co děláš, je to, že chrlíš jména mužů, které jsi viděl v jejích komnatách. My chceme pravdu!"
"Pravdu." Wat se na ni podíval jedním modrým okem, které mu Qyburn ponechal. Krev vybublávala skrze otvory, kde měl předtím přední zuby. "Řekl jsem to… špatně."
"Horas a Hober s tím neměli nic společného, že ne?"
"Ne," připustil. "Oni ne."
"Co se týče sera Lorase, jsem si jistá, že se Margaery velmi snažila utajit své konání před svým bratrem."
"Ano, snažila se. Už si vzpomínám. Jednou jsem se musel schovat pod postel, když ji přišel ser Loras navštívit. Nesmí se to dozvědět, řekla."
"Tahle písnička se mi líbí víc než ta předtím." vynechat z toho velké lordy bude jistější. Ovšem ti druzí… ser Tallad byl potulný rytíř, Jalabhar Xho vyhnanec a žebrák, Útesovec jenom jeden ze strážných malé královny. A Osneyje švestička na pudinku. "Vím, že se teď cítíš lépe, když jsi řekl pravdu. Určitě si to zapamatuješ a přesně takto to vypovíš, až přijde Margaery před soud. Kdybys opět začal lhát…"
"Nebudu. Povím pravdu. A potom…"
"Potom ti dovolíme dát se k černým. Dávám ti na to svoje slovo." Cersei se otočila ke Qyburnovi. "Postarej se o to, aby byly jeho rány vyčištěny a obvázány a dej mu makové mléko proti bolesti."
"Její Výsost je laskavá." Qyburn upustil zakrvácenou břitvu do vědra s octem. "Margaery se bude možná divit, kam se poděl její zpěvák."
"Zpěváci přicházejí a odcházejí, jsou tím pověstní."
Vystup po tmavých kamenných schodech z černých cel ji vyčerpal. Musím si odpočinout. Dopídit se pravdy byla únavná práce a ona se děsila toho, co musí následovat. Musím být silná. To, co musím udělat, udělám pro Tommena a

pro říši. Škoda, že Maggy Žába už byla mrtvá. Kálím na tvoje proroctví, stařeno. Malá královna je možná mladší než já, ale nikdy nebyla krásnější a navíc bude brzy mrtvá.
Paní Dobrovětrská na ni čekala v její ložnici. Byla temná noc, spíš ke svítání než k soumraku. Jocelyn a Dorcas spaly, ale Taena ne. "Bylo to strašné?" zeptala se.
"To nemusíš vědět. Potřebuji se vyspat, ale bojím se mít sny."
Taena ji pohladila po vlasech. "To všechno bylo pro Tommena."
"Bylo. Já vím, že bylo." Cersei se otřásla. "Mám sucho v krku. Buď tak hodná a nalej mi víno."
"Když vás to potěší. To je jediné, po čem toužím."
Lhářko. Věděla, po čem Taena touží. Tak ať. Pokud jí ta žena bude oddaná, tak to jen pomůže zajistit, že jí ona i její manžel zůstanou věrní. Ve světě plném zrádců to za těch pár polibků stálo. Není o nic horší než většina mužů. Alespoň zde nehrozí nebezpečí, že by mne kdy dostala do jiného stavu.
Víno jí pomohlo, ale ne příliš. "Cítím se špinavá," postěžovala si královna, když stála vedle svého okna, pohár v ruce.
"Koupel vám pomůže, moje drahá." Paní Dobrovětrská probudila Dorcas a Jocelyn a poslala je pro horkou vodu. Zatímco plnily káď, pomohla královně svléknout se, rozšněrovala jí hbitými prsty tkanice a uvolnila šaty z ramen. Pak vyklouzla se svých vlastních šatů a nechala je spadnout do hromádky na podlahu.
Ty dvě se pak koupaly společně, Cersei ležela naznak v Taenině náruči. "Tommen musí být ušetřen toho nejhoršího," řekla Myřance. "Margaery ho vodí každý den do septa, aby tam žádali bohy o uzdravení jejího bratra." Ser Loras stále nechtěl zemřít, což bylo k vzteku. "Také má rád její sestřenice. Bude pro něj těžké ztratit všechny."
"Všechny tři se provinit nemohly," prohlásila paní Dobrovětrská. "Chci říct, že by vypadalo dobře, kdyby se na tom jedna z nich nepodílela. Kdyby ji ty věci, co tam viděla, zahanbovaly a dělalo se jí z nich zle…"
"…možná by se dala přemluvit, aby svědčila proti ostatním. Ano, velmi dobře, ale která bude ta nevinná?"
"Alla."
"Ta plachá?"
"Alespoň tak působí, ale je spíš vychytralá než plachá. Ponechte to na mně, drahá."
"S radostí." Samotná výpověď Modrého barda nikdy nepostačí. O zpěvácích bylo koneckonců známo, jak jsou prolhaní. Alla Tyrell by jim mohla hodně pomoci, kdyby ji Taena dokázala zpracovat. "Ser Osney se také přizná. Ostatní musí pochopit, že jenom skrze přiznání si mohou zasloužit královo odpuštění a Zeď." JalabharXho shledá pravdu přitažlivou. Ohledně ostatních si byla méně jistá, ale Qyburn uměl být přesvědčivý…
Nad Královým přístavištěm se již rozednívalo, když vylezly z kádě. Královnina kůže byla bílá a svraštělá od dlouhého pobytu ve vodě. "Zůstaň se mnou," řekla Taeně. "Nechci spát sama." Dokonce odříkala modlitbu, než si vlezla pod pokrývky, poprosila Matku o sladké sny.
Mohla si ušetřit dech; bohové byli jako vždycky hluší. Cersei se zdálo, že je znovu dole v černých celách, jenže tentokrát to byla ona, kdo byl připoutaný ke zdi namísto zpěváka. Byla nahá a krev odkapávala z hrotů jejích prsou, odkud jí Skřet zuby vyrval bradavky. "Prosím," naříkala, "prosím, ne moje děti, neubližuj mým dětem." Tyrion se na ni jen šklebil. I on byl nahý, porostlý drsnými chlupy, díky kterým vypadal spíš jako opice než jako člověk. "Uvidíš je korunované," řekl, "a uvidíš je zemřít." Pak vzal její krvácející ňadro do úst a začal sát a bolest jí projížděla jako rozžhavený nůž.
Probudila se celá roztřesená v Taenině náruči. "Zlý sen," řekla slabým hlasem. "Křičela jsem? Omlouvám se."
"Sny se mění ve světle dne v prach. Zase trpaslík? Proč vás tak děsí, ten hloupý mužík?"
"On mne zabije. Bylo mi to předpovězeno, když mi bylo deset. Chtěla jsem vědět, za koho se provdám, ale ona řekla…"
"Ona?"
"Maegi. Slova se z ní řinula proudem. Stále slyšela Melaru, jak na ni naléhá, aby o proroctvích nemluvily, že se nenaplní. V té studni ale tak tichá nebyla. Křičela a řvala. "Tyrion je valonquar," řekla. "Používáte to slovo vMyru? Je to ve vznešené valyrijštině a znamená to malý bratr." Ptala se na to slovo septy Saranelly, poté, co se Melara utopila.
Taena ji vzala za ruku a pohladila ji. "Byla to nenávistná žena, stará, nemocná a ošklivá. Vy jste byla mladá a krásná, plná života a hrdosti. Ona žila v Lannisportu, jak jste říkala, takže určitě věděla o trpaslíkovi a o tom, jak zabil vaši paní matku. Ta stvora se neodvážila ublížit vám, protože věděla, kdo jste, a tak se rozhodla zranit vás svým zmijím jazykem."
Mohlo by to tak být? Cersei tomu chtěla věřit. "Jenže Melara zemřela, přesně jak předpověděla. A já se nikdy neprovdala za prince Rhaegara. A Joffrey… trpaslík zabil mého syna před mýma očima."
"Jednoho syna," řekla paní Dobrovětrská, "ale vy máte ještě druhého, milého a silného, a tomu nikdy nikdo neublíží."
"Nikdy, dokud budu žít." Vyslovit to jí pomohlo uvěřit, že to tak je. Sny se mění ve světle dne v prach, ano. Venku již ranní slunce prosvěcovalo clonu mračen. Cersei vyklouzla zpod pokrývek. "Dnes ráno posnídám s králem. Chci vidět svého syna." Všechno, co dělám, dělám pro něho.
Tommen jí pomohl vzpamatovat se. Nikdy jí nebyl milejší než toho rána, když brebentil o svých koťatech, zatímco si kapal med na kus teplého černého chleba, čerstvě vytaženého z pece. "Pan Dráp chytil myš," řekl jí, "ale paní Fouska mu ji ukradla."
Nikdy nebyl tak roztomilý a nevinný, pomyslela si Cersei. Jak může kdy doufat, že by mohl vládnout této kruté říši? Matka v ní nechtěla nic jiného než ho jen ochraňovat; královna v ní věděla, že se musí stát tvrdším, nebo jej Železný trůn pohltí. "Pan Dráp se musí naučit hájit svoje práva," řekla mu. "V tomto světě jsou slabí vždycky oběťmi silných."
Král se na chvíli zamyslel, oblízl si med z prstů. "Až se ser Loras vrátí, naučím se bojovat s kopím, mečem a řemdihem, stejně jako to umí on."
"Naučíš se bojovat," slíbila mu královna, ,;ale ne od sera Lorase. Ten se už nevrátí, Tommene."
"Margaery říká, že vrátí. Modlíme se za něho. Prosíme o Matčino milosrdenství a taky se modlíme k Válečníkovi, aby mu dal silu. Elinor říká, že toto je nejtěžší bitva sera Lorase."

Uhladila mu vlasy, hebké zlaté kadeře, které jí tolik připomínaly Joffa. "Budeš trávit odpoledne se svou manželkou a jejími sestřenicemi?"
"Dnes ne. Říkala, že se musí postit a očišťovat." . Postit a očišťovat… ach, ano Svátek Panny. Uplynuly již celé roky, co byla Cersei naposledy nucena světit tento svátek. Třikrát provdaná, a pořád chce, abychom věřili, že je panna. Oblečená v prostém bílém šatu povede malá královna svoje slepičky do Baelorova septa, aby tam zapálily vysoké bílé svíce u nohou Panny a pověsily jí papírové girlandy kolem svatého krku. Přinejmenším pár z jejích slepiček. V Pannin svátek byly vdovy, matky a nevěstky bez rozdílu ze sept vykázány, společně s muži, jinak by znesvětily posvátné písně nevinnosti. Jen panny mohly…
"Matko? Řekl jsem něco špatného?"
Cersei políbila svého syna na čelo. "Řekl jsi něco velmi moudrého, drahoušku. Teď si utíkej hrát se svými koťaty."
Poté nechala do svého soláru zavolat sera Osmunda Černokotlého. Přišel za ní z nádvoří upocený a vrávorající, a když si před ní klekal na koleno, svlékal ji očima, tak jak to dělal vždycky.
"Vstaň, pane, a posaď se ke mně. Jednou jsi mi prokázal hrdinskou službu, ale já teď pro tebe mám obtížnější úkol."
"Ano, a já pro vás mám něco tvrdého."
"To musí počkat." Zlehka přejela konečky prstů po jeho jizvách. "Vzpomínáš si ještě na děvku, která ti tohle udělala? Dám ti ji, až se vrátíš ze Zdi. Líbilo by se ti to?"
"Já chci vás."
To byla správná odpověď. "Nejdřív se musíš přiznat ke své zradě. Hříchy muže mohou otrávit jeho duši, pokud se nechají hnisat. Já vím, že pro tebe musí být těžké žít s tím, co jsi udělal. Je nejvyšší čas, aby ses své hanby zbavil."
"Hanby?" vyhrkl Osney zmateně. "Už jsem to říkal Osmundovi, Margaery jenom škádlí. Nikdy mi nedovolí víc než…"
"Je od tebe rytířské, že ji chráníš," skočila mu Cersei do řeči, "ale jsi příliš čestný rytíř, než abys mohl se svým zločinem nadále žít. Musíš se ještě dnes večer odebrat do Velkého Baelorova septa a promluvit s Nejvyšším septonem. Když jsou hříchy muže tak černé, jenom Jeho Nejvyšší Svatost jej může spasit od muk pekelných. Pověz mu, jak jsi spal s Margaery a jejími sestřenicemi."
"Osney zamrkal. "Cože, se sestřenicemi taky?"
"S Meggou a Elinor," rozhodla, "s Allou nikdy." Tento malý detail činil celý příběh věrohodnější. "Alla tam seděla, plakala a prosila ostatní, aby svého hřešení zanechali."
"Jenom Megga a Elinor? Nebo Margaery taky?"
"Margaery určitě. To ona za tím vším stála."
Pověděla mu všechno, co má v úmyslu. Zatímco Osney naslouchal, na obličeji se mu rozhostil výraz pochopení. Když skončila, řekl: "Jakmile jí useknete hlavu, chci si vzít to políbení, které mi ona nikdy nedala."
"Můžeš mít všechny polibky, co budeš chtít."
"A potom Zeď?"
"Jen na chvíli. Tommen je král, který umí odpouštět."
Osney se poškrábal po zarostlé tváři. "Obvykle, když lžu o nějaké ženě, tak jsem to já, kdo říká, jak jsem s nimi nikdy nespal, zatímco ony tvrdí, že spal. Tohle… nikdy předtím jsem nelhal Nejvyššímu septonovi. Myslím, že za to půjdete do pekla. Do jednoho z těch strašných."
To královnu zarazilo. Poslední věcí, kterou očekávala, byla Černokotlého zbožnost. "Odmítáš mne poslechnout?"
"Ne." Osney se dotkl jejích zlatých vlasů. "I ty nejlepší lži v sobě mají něco pravdy… dávají jim příchuť pravdy. A vy po mně chcete, abych řekl, jak jsem šukal královnu…"
Málem jej udeřila do obličeje. Málem. Jenže už zašla příliš daleko a v sázce bylo příliš mnoho. Všechno, co dělám, dělám pro Tommena. Otočila hlavu, vzala ruku sera Osneyho do své a políbila mu prsty. Byly hrubé a tvrdé, plné mozolů od meče. Robert měl taky takové ruce, vzpomněla si.
Cersei mu dala ruce kolem krku. "Nechtěla bych, aby se říkalo, že jsem z tebe udělala lháře," pošeptala mu zastřeným hlasem. "Dej mi hodinu a pak přijď za mnou do mé ložnice."
"Čekali jsme dost dlouho." Vrazil jí prsty do živůtku a škubl, a hedvábí se roztrhlo se zvukem tak hlasitým, až se Cersei obávala, že to musela slyšet polovina Rudé bašty. "Strhej ze mne i ten zbytek, než to udělám sama," řekla. "Korunu mi můžeš nechat. Ráda to dělám s korunou na hlavě."

PRINCEZNA
VE VĚŽI
J
ejí vězení bylo vcelku příjemné.
Arianne to poskytovalo útěchu. Proč by si její otec dal tolik záležet na tom, aby jí v zajetí dopřál takové pohodlí, kdyby ji byl odsoudil k zrádcovské smrti? Ne, určitě nemá v úmyslu zabít mne, říkala si snad již posté. Nemá to v sobě, takovou krutost. Jsem jeho krev a jeho sémě, jeho dědička, jeho jediná dcera. Bude li to zapotřebí, vrhne se pod kolečka jeho křesla, přizná svou vinu a bude prosit za odpuštění. A bude plakat. Když otec uvidí slzy stékající jí po tváři, odpustí jí.
Méně jistá si byla tím, zda si odpustí ona sama.
"Areo," hájila se před svým strážcem během dlouhé vyprahlé jízdy od Zelenokrvavice zpátky do Slunečního oštěpu. "Já jsem nechtěla, aby se té dívce něco stalo. Musíš mi věřit."
Hotah neodpověděl, jenom cosi zabručel. Arianne cítila jeho hněv. Temnohvězda uprchl, ten nejnebezpečnější z celé její malé skupiny spiklenců. Podařilo se mu ujet všem svým pronásledovatelům a zmizet v hlubokých pískách, s krví na

své čepeli.
"Znáš mne, kapitáne," pokračovala Arianne, jak lígy ubíhaly. "Znáš mne od té doby, co jsem byla malé děvčátko. Vždycky jsi dbal o moje bezpečí, stejně jako jsi ochraňoval moji matku, když jsi s ní přišel z Velkého Norvosu, abys byl jejím štítem v cizí zemi. Já tě teď potřebuji. Potřebuji tvou pomoc. Nikdy jsem neměla v úmyslu -"
"Nezáleží na tom, co jste neměla v úmyslu, princezničko," řekl Areo Hotah. "Jenom na tom, co jste udělala." Jeho výraz byl kamenný. "Je mi líto. Mému princi přísluší, aby poroučel, Hotahovi, aby poslouchal."
Arianne očekávala, že bude odvedena před trůn svého otce pod kupolí z vykládaných sklíček ve Sluneční věži. Hotah ji místo toho odvedl do Kopí, kde ji svěřil do péče senešala jejího otce Ricassa a sera Manfreyho Martella, kastelána.
"Princezno," řekl Ricasso, "odpustíte slepému starci, když ten výstup nevykoná s vámi? Moje nohy již nestačí na takové množství schodů. Doprovodí vás tam ser Manfrey a nahoře budete čekat na princovo potěšení."
"Spíš na princovu nelibost, chtěl jsi říci. Budou zde zavřeni i moji přátelé?" Jakmile Arianne zajali, odloučili ji od Garina, Dreye a ostatních. Hotah jí odmítl říci, co se s nimi má stát. "Je na princi, aby o nich rozhodl." To bylo vše, co kapitán na její otázky odpověděl. Ukázalo se, že ser Manfrey je přece jen o něco vstřícnější. "Byli odvedeni do Prkenného města, odkud budou lodí přepraveni na Šedoděs. Tam budou přebývat až do doby, než princ Doran rozhodne o jejich dalším osudu."
Šedoděs byl rozpadající se starý hrad postavený na skalisku v Dornském moři, pusté a strašlivé vězení, kam byli posíláni hnít a umírat ti nejhorší ze zločinců. "Můj otec je chce nechat zabíti" Arianne tomu nemohla uvěřit. "Všechno, co udělali, udělali z lásky ke mně. Jestliže musí mít můj otec krev, měla by to být má."
"Jak pravíte, princezno."
"Chci s ním mluvit."
"To záleží na něm." Ser Manfrey ji vzal za paži a odvedl ji nahoru po schodech, vzhůru a vzhůru, dokud jí nezačal docházet dech. Věž zvaná Kopí se tyčila do výše stovky a půl stopy a její cela byla téměř na vrcholku. Arianne se dívala po každých dveřích, které míjeli, říkala si, jestli jsou uvnitř zamčeni někteří z Písečných hadů.
Když byly její vlastní dveře zamčeny a zavřeny na závoru, začala prozkoumávat svůj nový domov. Její cela byla rozměrná a vzdušná, a rozhodně se o ní nedalo říci, že by nebyla pohodlná. Na podlaze ležely myrské koberce, bylo tam červené víno k pití, knihy ke čtení. V jednom rohu stál zdobený stoleček na cyvasse s figurkami vyřezanými ze slonoviny a onyxu, třebaže tam neměla nikoho, s kým by mohla hrát, i kdyby chtěla. Měla tam péřovou postel, latrínu s mramorovým sedátkem, provoněnou košíkem bylin. Z takové výše byl úchvatný výhled. Jedno okno se otvíralo na moře, takže mohla pozorovat slunce vycházející na obzoru. Z ostatních měla výhled na Sluneční věž, na Křivolaké hradby a na Trojitou bránu za nimi.
Prohlídka zabrala méně času, než by jí trvalo zašněrovat si sandály, ale posloužila aspoň tomu, že na nějakou dobu udržela slzy. Našla umývadlo a džbán studené vody a umyla si ruce i obličej, ale ať se drhla sebevíc, nedokázala smýt svůj žal. Arys, pomyslela si, můj bílý rytíř. Oči se jí zaplnily slzami a najednou se rozplakala, celé její tělo se začalo zmítat křečovitými vzlyky. Vzpomněla si, jak Hotahova těžká sekera proťala jeho maso a kost, jak jeho hlava odlétla s otáčením vzduchem. Proč jsi to udělal? Proč jsi takto zahodil svůj život? Já ti to nikdy neříkala, nikdy jsem to po tobě nechtěla, chtěla jsem jen… chtěla jsem… chtěla jsem…
Té noci plakala, dokud neusnula, ale dokonce ani ve snech nenašla klid. Zdálo se jí o rytíři Arysovi, jak ji hladí, jak se na ni usmívá, jak jí říká, že ji miluje… ale po celou tu dobu v sobě měl zabodané šípy a jeho rány krvácely, měnily jeho bílý šat v rudý. Část z ní věděla, že je to noční můra dokonce i ve chvíli, kdy se jí to zdálo. Přijde ráno a tohle všechno zmizí, říkala si princezna, jenže když přišlo ráno, byla stále zamčená ve své cele, ser Arys byl stále mrtvý a Myrcella… Tohle jsem nechtěla. Neměla jsem v úmyslu té dívce ublížit. Chtěla jsem jen, aby se stala královnou. Kdybychom nebyli zrazeni…
"Někdo to řekl," pověděl jí Hotah. Ta vzpomínka jí stále naplňovala hněvem. Arianne se k ní upnula, k tomu plameni ve svém srdci. Hněv byl lepší než slzy, lepší než žal, lepší než pocit viny. Někdo to řekl, někdo, komu důvěřovala. Ser Arys kvůli tomu zemřel, zabitý šepoty zrádce stejně jako kapitánovou sekerou. Krev, která stékala po Myrcellině tváři, byla také dílem zrádce. Někdo to řekl, někdo, koho milovala. To pro ni byla nejkrutější rána ze všech.
U nohou své postele našla truhlici z cedrového dřeva plnou svého oblečení, a tak se svlékla z oděvu znečištěného cestováním, ve kterém spala, a oblékla si ty nejprůsvitnější šaty, jaké jen dokázala najít, kousky hedvábí, které ji halilo, ale neskrývalo vůbec nic. Princ Doran se k ní možná chová jako k dítěti, ale Arianne se podle toho odmítala oblékat. Věděla, že takový oděv uvede jejího otce do rozpaků, až ji přijde plísnit, že uprchlá s Myrcellou. Spoléhala na to. Když už se před ním musím plazit a plakat, tak ať se také cítí nepříjemně.
Očekávala, že přijde toho dne, ale když se dveře konečně otevřely, byli to jen sluhové s polední jídlem. "Kdy budu moci hovořit se svým otcem?" zeptala se, ale žádný jí neodpověděl. Přinesli kůzle pečené s citrony a medem. K němu dostala vinné listy plněné směsí z rozinek, cibulek, hub a ohnivých dračích papriček. "Nemám hlad," řekla Arianne. Její přátelé budou jíst cestou na Šedoděs lodní suchary a nasolené hovězí. "Odneste to pryč a přiveďte mi prince Dorana."
Jenže oni tam jídlo nechali a její otec nepřišel. Po chvíli hlad oslabil její rozhodnutí, a tak si sedla a jedla.
Jakmile bylo jídlo snědeno, neměla co dělat. Chodila po své věži, dvakrát a třikrát a třikráte třikrát. Posadila se ke stolku s cyvasse a bezmyšlenkovitě pohybovala figurkou slona. Schoulila se v okenním sedátku a pokoušela se číst si knihu, dokud se jí slova nerozmazala před očima a ona si uvědomila, že zase pláče. Arysi, můj drahý, můj bílý rytíři, proč jsi to udělal? Měl ses vzdát. Snažila jsem se ti to říct, ale slova mi uvízla v hrdle. Ty statečný blázne, nechtěla jsem, abys zemřel, pro mne nebo pro Myrcellu… ach, bohové, to děvčátko…
Nakonec si vlezla do péřové postele. Svět potemněl a bylo toho málo, co mohla dělat, kromě spaní. Někdo to řekl, pomyslela si. Někdo to řekl. Garin, Drey a Flekatá Sylva byli její přátelé z dětství, kteří jí byli stejně drazí jako její sestřenice Tyene. Nevěřila, že by ji kterýkoli z nich zradil… jenže to zůstával už jen Temnohvězda, a pokud byl ten muž

zrádce, proč obrátil svůj meč proti ubohé Myrcelle? Chtěl ji zabít, místo aby ji korunoval, říkal to už předtím. Řekl, že takto dostanu válku, po které toužím. Jenže nedávalo smysl, aby byl Dayne zrádce. Pokud byl ser Gerold tím červem v jablku, proč by obracel svůj meč proti Myrcelle?
Někdo to řekl. Mohl to být ser Arys? Vyhrál u bílého rytíře přece jen pocit viny nad vášní? Miloval Myrcellu víc než ji a zradil svoji novou princeznu, aby odčinil svou zradu té staré? Styděl se tolik za to, co udělal, že na Zelenokrvavici raději zahodil svůj život, než by dál žil v hanbě?
Někdo to řekl. Až ji přijde navštívit její otec, tak se dozví, kdo to byl. Princ Doran však nepřišel ani příštího dne. Ani den poté. Princezna zůstala o samotě, chodila sem a tam, plakala a hýčkala si svůj ublížený pocit. Během hodin denního světla se pokoušela číst, ale knihy, které jí tam nechali, byly neuvěřitelně nudné; těžkopádné staré dějiny a zeměpisné svazky, mapy opatřené poznámkami a jako prach suché zákony Dorne, Sedmicípá hvězda a Životy Nejvyšších septoná, objemný svazek o dracích, ve kterém se autorovi kupodivu podařilo udělat je stejně zajímavými jako mloky. Arianne by dala hodně a ještě víc za kopii Deseti tisíc lodí nebo Lásek královny Nymerie, za cokoli, co by jí pomohlo zaměstnat myšlenky a dovolit jí uniknout na hodinu či dvě z reality, jenže toto potěšení jí bylo odepřeno.
Stačilo, když vyhlédla ze svého okenního sedátka a viděla velkou kupoli ze zlata a barevných skel pod sebou, kde v současné době přebýval její otec. Již brzy mne předvolá, říkala si.
Nesměli k ní chodit žádní návštěvníci, s výjimkou služebnictva. Bors s tupou bradou, vysoký Timoth, z něhož přímo odkapávala vznešenost. Sestry Morra a Mellei, malá pěkná Cedra, stará Belandra, která byla komornou její matky. Nosili jí jídlo, převlékali povlečení a vynášeli vědro zpod latríny, ale nikdo s ní nepromluvil. Když požádala o víc vína, Timoth je přinesl. Když zatoužila po oblíbeném pokrmu, fících či olivách nebo papričkách plněných sýrem, stačilo si říct Belandře a objevily se. Morra a Melllei odnášely její špinavé oblečení a vracely je čisté a navoněné. Každý druhý den jí přinesli vodu ke koupání a plachá malá Cedra jí namydlila záda a pomohla jí vykartáčovat vlasy.
A přesto pro ni žádný z nich neměl jediné slovo, ani se neuráčili říct jí, co se děje ve světě mimo její pískovcové vězení. "Chytili Temnohvězdu?" zeptala se jednoho dne Borse. "Stále ho pronásledují?" Muž se k ní jen otočil zády a odešel. "Ohluchl jsi snad?" vykřikla na něj Arianne. "Vrať se a odpověz mi. Poroučím ti to." Jedinou odpovědí jí byl zvuk zavírajících se dveří.
"Timothe," zkoušela to jiného dne, "co se stalo s princeznou Myrcellou? Nechtěla jsem jí ublížit." Naposledy druhou princeznu viděla během jejich zpáteční jízdy do Slunečního oštěpu. Příliš slabá, než aby mohla sedět na koni, cestovala Myrcella v nosítkách, hlavu ovinutou hedvábným obvazem, tam, kde po ní Temnohvězda sekl, a zelené oči se jí leskly horečkou. "Řekni mi, že nezemřela, prosím. Komu uškodí, když mi to řekneš? Pověz mi, jak se jí daří." Timoth jí to neřekl.
"Belandro," začala Arianne o pár dní později, "pokud jsi kdy milovala moji paní matku, slituj se nad její ubohou dcerou a pověz mi, kdy má můj otec v úmyslu přijít mne navštívit. Prosím. Prosím." Jenže Belandra také jako by přišla o jazyk.
Je tohle otcova představa mučení? Ne žhavé železo nebo lámání v kole, ale mlčení? Tolik se to podobalo Doranu Martellovi, že se Arianne musela dát do smíchu. On si myslí, že je důvtipný, ale ve skutečnosti je jen slabý. Rozhodla se, že si bude to jeho mlčení užívat, že využije čas k tomu, aby uzdravila sama sebe a obrnila se na to, co má přijít. Věděla, že nemá smysl zabývat se donekonečna sérem Arysem. Místo toho přiměla sama sebe myslet na Písečné hady, především na Tyene. Arianne milovala všechny svoje nemanželské sestřenice, od jedovaté horkokrevné Obary k malé Loreze, té nejmladší, teprve šestileté. Tyene však vždycky měla nejraději ze všech; drahou sestru, kterou nikdy neměla. Princezna nikdy neměla blízký vztah ke svým bratrům; Quentyn žil v Železodřevu a Trystane byl příliš mladý. Ne, vždycky to byla ona a Tyene, s Garinem, Dreyem a Flekatou Sylvou.
Někdy se k nim při jejich zábavách připojila Nym a Sarella se ustavičně cpala, kam nepatřila, ale po většinu času tvořili společnost pěti. Cákali se v jezírcích a fontánkách Vodních zahrad a jezdili do bitvy usazeni jeden na nahých zádech druhého. Spolu s Tyene se učily číst, učily se spolu jezdit, tančit. Když jim bylo deset, Arianne ukradla džbán vína a společně se obě opily. Dělily se o pokrmy, o postel a o šperky. Podělily by se také o svého prvního muže, ale Drey byl natolik vzrušený, že postříkal Tyene všechny prsty ve chvíli, kdy mu vytáhla úd z kalhot. Její ruce jsou nebezpečné. Usmála se při té vzpomínce.
Čím víc na své sestřenice myslela, tím víc je postrádala. Podle všeho, co vím, jsou možná hned pode mnou. Té noci se Arianne pokoušela ťukat do podlahy podpatkem svého sandálu. Když se nikdo neozval, vyklonila se z okna a hleděla dolů. Viděla pod sebou další okna, menší než bylo to její, některá ne větší než otvory pro lučištníky. "Tyene!" zavolala. "Tyene jsi tam? Obaro, Nym? Slyšíte mě? Ellario? Kdokoli? TYENE?" Polovinu noci strávila vykloněná z okna, volala, dokud ji nebolelo v krku, ale žádná odpověď nepřišla. To ji vyděsilo víc, než by dokázala říct. Pokud by Píseční hadi byli uvězněni v Kopí, určitě by ji slyšeli. Proč neodpovídali? Jestli jim otec ublížil, nikdy mu to neodpustím, nikdy, říkala si.
Uplynuly dva týdny a její trpělivost se ztenčila na tloušťku papíru. "Chci ihned mluvit se svým otcem," řekla Borsovi svým nejpánovitějším hlasem. "Odveď mne k němu." Neodvedl ji tam. "Jsem připravená mluvit s princem," řekla Timothovi, ale ten se jen odvrátil, jako by ji neslyšel. Příštího rána čekala Arianne vedle dveří. Když se otevřely, vystřelila kolem Belandry, vyrazila jí z rukou tác s kořeněnými vejci, který narazil do zdi a rozbil se, ale strážní ji chytili, než stačila uběhnout tři metry. Ty také znala osobně, ale byli k jejím prosbám hluší. Odtáhli ji zpátky do její cely, kopající a svíjející se v jejich sevření.
Usoudila, že na to musí jinak. Její největší nadějí byla Cedra; ta dívka byla mladá, naivní a důvěřivá. Garin se vychloubal, že s ní kdysi spal, jak si princezna vzpomněla. Když se příště koupala a Cedra jí mydlila ramena, začala mluvit o všem možném a o ničem. "Já vím, že ti poručili, že se mnou nesmíš mluvit," řekla, "ale nikdo neřekl mně, že nesmím mluvit s tebou." Mluvila o horkém dni, o tom, co měla předchozího večera k jídlu, a o tom, jak je ubohá stará Belandra stále pomalejší a ztuhlejší. Princ Oberyn každou ze svých dcer vyzbrojil, takže nikdy nebyly bezbranné, ale Arianne Martell neměla jinou zbraň než svou lstivost. A tak se usmívala a okouzlovala, a nechtěla za to od Cedry

vůbec nic, ani slovo, ani pokývnutí.
Příštího dne na dívku opět mluvila, když ji obsluhovala u večeře. Tentokrát se rozhodla zmínit Garina. Cedra při jeho jménu plaše vzhlédla a málem rozlila víno, které nalévala. Takže takhle na tebe musím, viď? pomyslela si Arianne.
Během své příští koupele mluvila o svých uvězněných přátelích, hlavně o Garinovi. "Právě o něho se bojím nejvíc," svěřovala se služebné. "Sirotci jsou svobodného ducha, stvoření k tomu, aby se mohli toulat, kam jejich srdce ráčí. Garin potřebuje sluneční svit a čerstvý vzduch. Jestli ho zavřou v nějaké vlhké kamenné cele, jak tam přežije? V Šedoděsu nevydrží ani rok." Cedra neodpověděla, ale její obličej byl bledý, a když Arianne vstala z vody, mačkala houbu tak prudce, až mýdlo z ní odkapávalo na myrský koberec.
Přesto si to vyžádalo další čtyři dny a dvě koupele, než byla dívka její. "Prosím," zašeptala Cedra nakonec, jakmile jí Arianne vylíčila živý obraz Garina vrhajícího se z okna své cely, aby ještě jednou naposledy okusil svobodu, než zemře. "Musíte mu pomoci. Nenechte ho zemřít. Prosím."
"Dokud jsem zavřená tady nahoře," pošeptala jív odpověď, "mohu udělat málo a ještě méně. Můj otec sem za mnou nepřijde. Ty jsi jediná, kdo může Garina zachránit. Miluješ ho?"
"Ano," zašeptala Cedra a začervenala se. "Ale jak bych mohla já pomoci?"
"Můžeš pro mne propašovat ven dopis," odpověděla princezna. "Uděláš to? Podujmeš se toho rizika… pro Garina?"
Cedra vytřeštila oči. Přikývla.
Mám havrana, pomyslela si vítězoslavně, ale za kým ji pošlu? Jediným z jejích spoluspiklenců, který unikl ze sítě jejího otce, byl Temnohvězda. Jenže sera Gerolda už možná také dopadli a zajali; a pokud ne, tak jistě uprchl z Dorne. Její příští myšlenka patřila Garinově matce a sirotkům na Zelenokrvavici. Ne, těm ne. Musí to být někdo, kdo má skutečnou moc, někdo, kdo nemá žádný podíl na našem spiknutí, a přesto by mohl mít důvod soucítit s námi. Zvažovala, že se obrátí na svou vlastní matku, jenže paní Melllario žila daleko odsud, v Norvosu. Kromě toho, princ Doran nenaslouchal svojí paní manželce již mnoho let. Takže jí také ne. Potřebuji nějakého lorda, nějakého natolik velkého, aby vyděsil mého otce tak, že mne propustí.
Nejmocnějším z dornských šlechticů byl Anders Železodřevský, potomek z královské krve, pán Železodřeva a Strážce Kamenné cesty, ale Arianne věděla, že by nebylo radno obracet se s prosbou o pomoc na muže, jenž měl v pěstounské péči jejího bratra Ouentyna. Ne. Dreyův bratr ser Deziel Dalt si kdysi dělal naděje, že se s ní ožení, ale byl příliš svědomitý, než aby vystoupil proti svému princi. Kromě toho, třebaže by rytíř z Citrolesa možná dokázal zastrašit menšího lorda, neměl dost síly, aby zviklal rozhodnutí prince Dorne. Ne. Totéž platilo o otci Flekaté Sylvy. Ne. Nakonec Arianne dospěla k závěru, že má jen dvě opravdové naděje: Harmena Ullera, pána Peklolesa, a Franklyna Ptáčníka, pána Mrakověže a Strážce Princova průsmyku.
Polovina z Ullerůje napůl šílená, říkalo se, a ta druhá polovina Je ještě horší. Ellaria Písek byla přírodní dcerou lorda Harmena. Ona a její maličké byly někde zavřeny, společně s ostatními Písečnými hady. To by mohlo lorda Harmena rozlítit -a Ullerové byli nebezpeční, když se rozlítili. Možná až příliš nebezpeční. Princezna nechtěla vystavit nebezpečí další životy.
Lord Ptáčník by byl bezpečnější volbou. Starý jestřáb, tak mu říkali. S Andersem Železodřevským se nikdy neshodl; mezi jejich rody panovala zlá krev a bylo tomu tak již tisíc let, od doby, kdy Ptáčníkové dali přednost Martellovi před Železodřevským během Nymeriiny války. Ptáčníkova dvojčata byla rovněž přáteli paní Nym, ale jakou váhu to bude mít pro Starého jestřába?
Arianne celé dny váhala, zatímco skládala svůj tajný dopis. "Člověk, který tento dopis doručí, nechť obdrží stovku stříbrných jelenů," začala. To by mělo zajistit, že bude dopis doručen. Napsala, kde se nachází a poprosila o záchranu. "Kdokoli mne dostane z této cely, nezapomenu na něj, až se budu vdávat." Tohle by mělo přilákat hrdiny. Pokud ji princ Doran nevydědí, zůstávala právoplatnou dědičkou Slunečního oštěpu a muž, za kterého se provdá, bude jednou vládnout Dorne po jejím boku. Arianne se mohla jen modlit, aby byl její zachránce mladší než starci, které jí za ta léta nabízel její otec. "Chci milence se zuby," řekla mu, když odmítla posledního.
Neodvažovala se požádat o pergamen ze strachu, že by vzbudila podezření svých věznitelů, a tak napsala dopis na spodní okraj stránky vytržené ze Sedmícípéhvězdy a během příští koupele jej vtiskla Cedre do ruky. "U Trojité brány je jedno místo, kde karavany nakládají zásoby, než se vydají přes hluboké písky," řekla jí Arianne. "Najdi nějakého poutníka, který má namířeno do Princova průsmyku, a slib mu sto stříbrných, pokud dopis doručí do rukou lorda Ptáčníka."
"Udělám to." Cedra si schovala papír do záňadří. "Než slunce zapadne, někoho najdu, princezno."
"Dobře," řekla. "Zítra mi povíš, jak to dopadlo."
Dívka však druhého dne nepřišla. Ani den poté. Když nastal čas, aby se Arianne vykoupala, byly to Morra a Mellei, které jí naplnily káď a zůstaly, aby jí umyly záda a vykartáčovaly vlasy. "Onemocněla snad Cedra?" ptala se jich princezna, ale žádná jí neodpověděla. Přistihli ji, bylo jediné, nač dokázala myslet. Co jiného by to mohlo znamenat? Té noci dokázala stěží usnout ze strachu, co bude dál.
Když jíTimoth přinesl příštího rána snídani, Arianne požádala, zda smí vidět místo svého otce Ricassa. Princi Doranovi nemohla poručit, aby ji přišel navštívit, ale pouhý senešal jistě nebude ignorovat předvolání od právoplatné dědičky Slunečního oštěpu.
Jenže ignoroval, "vyřídil jsi Ricassovi, co jsem říkala?" ptala se Timotha, když ho příště viděla. "Pověděl jsi mu, že s ním musím mluvit?" Když jí muž odmítl odpovědět, Arianne popadla džbán červeného vína a zvedla jej nad hlavu.
Sluha se vzdálil celý mokrý, jeho obličej byl maskou uražené důstojnosti. Můj otec má v úmyslu nechat mne tu shnít, usoudila princezna. Nebo mne plánuje provdat za nějakého nechutného starého blázna a má v úmyslu držet mne zde až do svatebního dne.
Arianne Martell vyrostla s očekáváním, že se jednoho dne provdá za nějakého velkého pána podle výběru svého otce.

K tomu byly princezny určeny, jak ji učili… ačkoli její strýc, princ Oberyn, měl na celou věc zjevně odlišný názor. "Jestli se chcete provdat, provdejte se," řekl Rudá zmije svým dcerám. "Pokud ne, hledejte si svoje potěšení, kde chcete. V tomto světě je ho docela málo. vybírejte ale pečlivě. Jestliže spojíte své životy s blázny nebo surovci, nechtějte po mně pak, abych vás jich zbavoval. Dal jsem vám možnost, abyste to dokázaly samy."
Svobodu, kterou dal princ Oberyn svým nemanželským dcerám, si však nikdy neužívala zákonná dědička prince Dorana. Smířila se s tím, že se musí provdat. Dreyji chtěl, to věděla; stejně tak jeho bratr Deziel, Rytíř z Citrolesa. Daemon Písek zašel až tak daleko, že ji požádal o ruku. Daemon však byl nemanželský a princ Doran neměl v úmyslu provdat ji za Dorna.
S tím se Arianne také smířila. Jednoho roku přijel na návštěvu bratr krále Roberta a ona se snažila, jak nejlépe mohla, aby jej svedla, jenže byla ještě napůl děvčátko a zdálo se, že lord Renly je jejími náznaky svolnosti spíš zmaten než rozdychtěn. Později, když ji Hoster Tully požádal, aby přijela do Řekotočí a seznámila se s jeho dědicem, zapálila svíce na poděkování Panně, ale princ Doran to pozvání odmítl. Princezna by možná zvážila i Willase Tyrella s jeho zmrzačenou nohou a vším, ale její otec odmítl poslat ji do Vysokozahrady, aby se s ním mohla setkat. Snažila se jet i proti jeho vůli, s Tyeninou pomocí… ale princ Oberyn je cestou chytil a přivedl zpátky. Téhož roku se ji princ Doran snažil zasnoubit s Benem Včelohradským, menším pánem, již osmdesátiletým a stejně slepým, jako byl bezzubý. Včelohradský zemřel o pár let později. To jí poskytlo alespoň malou útěchu, protože za mrtvého se již provdat nemohla. A lord Přechodu se znovu oženil, takže před ním byla také v bezpečí. Elden Jitrohorský je však stále naživu a bez ženy, také pán z Růženína a lord Vnukovský. Vnukovskému říkali Šedovous, ale do té doby, než se s ním setkala, jeho vous již zbělel jako padlý sníh. Na uvítací hostině usnul mezi rybím chodem a masem." Drey to nazval příhodným, protože v jeho znaku byl spící lev. Garin ji ponoukal, aby mu zkusila ten jeho dlouhý bílý vous zauzlovat, aniž by jej probudila, ale Arianne to neudělala. Vnukovský jí připadal jako příjemný člověk, ne tak hašteřivý jako Jitrohorský a statnější než Růženínský. Avšak ani za něj by se nikdy neprovdala. I kdyby za mnou stál Hotah s tou svojí sekerou.
Nikdo se s ní nepřišel oženit ani příštího dne, ani toho dalšího. A nevrátila se ani Cedra. Arianne se pokoušela získat stejným způsobem Morru a Mellei, ale nebylo to k ničemu. Kdyby se jí podařilo získat kteroukoli z nich samotnou, mohla by mít aspoň nějakou naději, ale společně byly sestry jako neproniknutelná zeď. Tou dobou by princezna již uvítala i dotek žhavého železa či dokonce lámání v kole. Měla pocit, že samota ji brzy dožene k šílenství. Za to, co jsem udělala, si zasluhuji popravčí sekeru, ale on mi nedopřeje ani tu. Raději mne zavře a zapomene, že jsem kdy existovala. Říkala si, zda mistr Calleote již píše prohlášení, které jmenuje jejího bratra Ouentyna dědicem Dorne.
Dny přicházely a odcházely, jeden za druhým, a bylo jich tolik, že Arianne již ztratila přehled, jak dlouho je ve věži zavřená. Zjistila, že tráví stále víc a víc času v posteli, dokud nedospěla do stadia, když již vůbec nevstávala, kromě chvil, kdy potřebovala vykonat tělesnou potřebu. Jídla, která jí sluhové přinášeli, netknutá chladla. Arianne spala a probudila se a znovu spala, dokud se necítila příliš slabá, než aby mohla vstát. Modlila se k Matce o milosrdenství a k Válečníkovi o odvahu, pak znovu spala. Jednou, když si připadala výjimečně silná, odnesla všechno jídlo k oknu a hodila je ven, aby ji nepokoušelo. Tento prostý úkon ji vyčerpal natolik, že se pak odplížila zpátky do postele a prospala půl dne.
Pak přišel den, kdy ji probudila drsná ruka, zatřásla jí ramenem. "Princezničko," řekl hlas, který znala od dětství. "Vstaňte a oblékněte se. Zavolal si vás princ." Stál nad ní Areo Hotah, její dávný přítel a ochránce. Mluvil na ni. Arianne se ospale usmála. Bylo tak milé vidět tu zjizvenou, větrem ošlehanou tvář a slyšet jeho hluboký drsný hlas s norvošským přízvukem. "Co jste udělali s Cedrou?"
"Princ ji poslal do Vodních zahrad," odpověděl Hotah. "Sám vám to poví. Nejdřív se musíte umýt a něco pojíst."
Říkala si, že musí vypadat hrozně. Mátožně slezla z postele, slabá jako kotě. "Ať mi Morra a Mellei připraví koupel," řekla mu, "a pověz Timothovi, ať mi sem přinese nějaké jídlo. Nic těžkého. Studený vývar a kousek chleba a ovoce."
"Ano," řekl Hotah. Nikdy neslyšela příjemnější zvuk.
Kapitán čekal, zatímco se princezna koupala a kartáčovala si vlasy a sem tam si něco málo uzobla ze sýra a ovoce, které jí přinesli. Vypila trochu vína, aby si uklidnila žaludek. Mám strach, uvědomila si, poprvé v životě mám strach z otce. To ji přimělo dát se do smíchu, až jí víno vyprsklo nosem. Když bylo načase obléknout se, vybrala si prostý šat ze slonovinového lnu, s výšivkou ve tvaru vinných listů a fialových hroznů na rukávech a živůtku. Nevzala si žádné šperky. Musím být prostá a skromná a kajícná. Musím se mu vrhnout k nohám a prosit o odpuštění, nebo už nikdy v životě neuslyším lidský hlas.
Než se připravila, snesl se soumrak. Arianne si myslela, že ji Hotah doprovodí do Sluneční věže, aby si tam vyslechla rozsudek svého otce. Místo toho ji odvedl do princova soláru, kde našli Dorana Martella sedícího za hracím stolečkem s cyvasse. Svoje dnou stižené nohy měl podepřené vypolštářovanou podnožkou. Pohrával si s onyxovým slonem, obracel jej ve svých zarudlých, napuchlých rukou. Princ vypadal hůř, než jak jej viděla kdy předtím. Obličej měl bledý a oteklý, klouby tak zanícené, že bolelo jen se na ně dívat. Když jej takto viděla, Arianne pro něj krvácelo srdce… a přesto se nějak nedokázala přimět, aby před ním poklekla a začala prosit, tak jak si to plánovala. "Otče," řekla místo toho.
Když zvedl hlavu a podíval se na ni, jeho tmavé oči byly zakalené bolestí. Je tohle dna? podivila se Arianne. Neboje to kvůli mně?
"Zvláštní a důvtipní lidé, ti Volantésané," řekl princ tiše, když položil slona stranou. "Volantis jsem viděl jednou, cestou do Norvosu, kde jsem poprvé potkal Mellario. Zvonily zvony a na schodech tam tančili medvědi. Areo si ten den jistě pamatuje."
"Pamatuji," přitakal Areo Hotah hlubokým hlasem. "Medvědi tančili a zvony zvonily a princ na sobě měl rudou, zlatou a oranžovou. Moje paní se mne zeptala, kdo to je, že tak jasně září."
Princ Doran se pousmál. "Nechej nás, kapitáne."

Hotah udeřil topůrkem své dlouhé sekery o podlahu, otočil se na patě a odešel.
"Nařídil jsem jim, aby dali do tvého pokoje stoleček na cyvasse," řekl její otec, když se ocitli o samotě.
"S kým jsem tam měla hrát?" Proč se mnou mluví o nějaké hře? Okradla jej dna i o rozum?
"Sama se sebou. Někdy je lepší prostudovat si předem hru, kterou se pokoušíš hrát. Jak dobře znáš tu hru, Arianne?"
"Dost dobře, abych mohla hrát."
"Ale ne vyhrát. Můj bratr miloval boj jen pro boj sám, ale já hraji pouze takové hry, které mohu vyhrát. Cyvasse pro mne není." Dlouho pozoroval její obličej, než řekl: "Proč? Pověz mi to, Arianne. Pověz mi proč."
"Pro čest našeho rodu." Hlas jejího otce ji rozzuřil. Zněl tak smutně, vyčerpaně a slabě. Jsi princi Chtěla na něj vykřiknout. Měl bys soptit vzteky! "Tvoje mírnost zahanbuje celé Dorne, otče. Tvůj bratr se vydal místo tebe do Králova přístaviště, a oni ho tamzabiliVl
"Myslíš si snad, že to nevím? Oberyn je se mnou pokaždé, když zavřu oči."
"Nepochybně ti říká, abys je otevřel." Posadila se ke stolečku proti svému otci.
"Nedal jsem ti svolení posadit se."
"Tak zavolej zpátky Hotaha a nechej mne zbít za moji drzost. Jsi princ Dorne. Můžeš to udělat." Dotkla se jedné z hracích figurek, těžkého koně. "Chytili jste rytíře Gerolda?"
Zavrtěl hlavou. "Kéž bychom ho byli chytili. Byla jsi blázen, že jsi jej do toho zatáhla. Temnohvězda je nejnebezpečnější muž v Dorne. Ty a on jste nám způsobili velkou újmu."
Arianne se málem bála zeptat: "Myrcella. Je…?"
"…mrtvá? Ne, třebaže se Temnohvězda snažil. Všechny oči byly na tvém bílém rytíři, takže si nikdo není zcela jistý, co se vlastně stalo, ale zdá se, že její kůň uskočil od jeho v posledním okamžiku, jinak by usekl temeno dívčiny lebky. Takto jí jeho výpad jen rozsekl tvář až k čelisti a usekl jí pravé ucho. Mistr Caleotte jí byl schopen zachránit život, ale žádné masti ani lektvary jí nenapraví obličej. Byla mým svěřencem, Arianne. Zasnoubená za tvého vlastního bratra a pod mojí ochranou. Pošpinila jsi čest nás všech."
"Nikdy jsem neměla úmyslu ublížit jí," trvala na svém Arianne. "Kdyby Hotah nebyl zasáhl…"
"…korunovala bys Myrcellu královnou, abys podnítila povstání proti jejímu bratrovi. Místo ucha by přišla o život."
"Jen pokud bychom prohráli."
"Pokud? Správné slovo je kdy. Dorne je nejméně zalidněné v Sedmi královstvích. Mladého draka těšilo zveličovat, když psal o našich armádách v té své knize, tak aby jeho dobytí působilo mnohem okázaleji a úchvatněji. A nás těšilo zalévat sémě, které tím zasadil, a nechávat naše nepřátele žít ve víre, že jsme o hodně mocnější než ve skutečnosti. Jenže princezna by měla znát pravdu. Neohroženost je chabou náhradou za počty. Dorne nemůže doufat, že by kdy vyhrálo válku proti Železnému trůnu, ne samo. A přesto je tohle možná právě to, co jsi nám dala. Jsi na to hrdá?" Princ jí nedal čas, aby mohla odpovědět. "Co s tebou mám dělat, Arianne?"
Odpusť mi, chtěla část z ní říct, ale jeho slova ťala příliš hluboko. "Nu, udělej to, co děláš vždycky. Neudělej nic."
"Ztěžuješ mi to. Jak potom mohu spolknout svůj hněv?"
"Tak ho nepolykej, nebo se jím zadusíš."
Princ neodpověděl.
"Pověz mi, jak je možné, že jsi znal mé plány."
"Jsem princ Dorne. Lidé vyhledávají mou přízeň."
Někdo to řekl "Ty jsi to věděl, a přesto jsi nám dovolil odjet s Myrcellou. Proč?"
"Byla to chyba, a jak se ukázalo, žalostná. Jsi moje dcera, Arianne. Ta malá holčička, co za mnou běhávala, když si odřela kolínko. Považoval jsem za neuvěřitelné, že bys mohla kout úklady proti mně. Musel jsem se dozvědět pravdu."
"Teď ji znáš. Chci vědět, kdo to na nás prozradil."
"Já bych to chtěl na tvém místě také vědět."
"Povíš mi to?"
"Nevidím jediný důvod, proč bych měl."
"Myslíš, že na to nedokážu přijít sama?"
"Můžeš to zkusit. Než se ti to podaří, nemůžeš důvěřovat nikomu… a trocha té nedůvěry je u princezny dobrá." Princ Doran si povzdechl. "Zklamala jsi mne, Arianne."
"Jak řekla vrána havranovi. Ty mne zklamáváš již celé roky, otče." Neměla v úmyslu být na něj hrubá, ale ta slova z ní vyšla sama. Tak, a už jsem to řekla.
"Já vím. Jsem příliš měkký a slabý a opatrný, příliš shovívavý vůči našim nepřátelům. Ty ale právě teď potřebuješ trochu té shovívavosti, jak se mi zdá. Měla bys prosit o odpuštění, místo aby ses mne snažila ještě víc provokovat."
"Žádám o shovívavost pouze pro svoje přátele."
"Jak šlechetné od tebe."
"Všechno udělali jen z lásky ke mně. Nezasluhují si zemřít v Šedoděsu."
"V tomto ohledu s tebou souhlasím. Kromě Temnohvězdy nebyli tvoji spiklenci nic víc než pobláznění děti. Jenže tohle nebyla neškodná hra qyvasse. Ty a tvoji přátelé jste si hráli na zradu. Mohl jsem je za to nechat zkrátit o hlavu."
"Mohl jsi, ale neudělal jsi to. Dayne, Dalt, Santagar… ne, nikdy by sis nenadělal nepřátele z takových rodů."
"Odvažuji se víc, než by se ti mohlo zdát… ale to zatím nechejme být. Ser Andrey byl poslán do Norvosu, aby tři roky sloužil tvé paní matce. Garin stráví svoje příští dvě léta v Tyroši. Od jeho příbuzných mezi sirotky jsem si vzal peníze a rukojmí. Paní Sylvu jsem nepotrestal, ale poněvadž již byla ve věku na vdávání, její otec ji poslal na Zelenokámen, aby se provdala za lorda Jitrohorského. Co se týče Aryse Dubosrdského, ten si vybral svůj osud sám a přijal jej statečně. Rytíř Královské gardy… co jsi mu to udělala!"
"Spala jsem s ním, otče. Poručil jsi mi, abych naše vznešené návštěvníky zabavovala, pokud si vzpomínám."

Jeho obličej zrudl. "A to je všechno, co k tomu bylo zapotřebí?"
"Řekla jsem mu, že jakmile se Myrcella stane královnou, dá nám svolení vzít se. Chtěl mne za manželku."
"Jsem si jistý, že jsi udělala všechno, co jsi mohla, abys mu zabránila zneuctít svoji přísahu," řekl její otec.
Nyní byla řada na ní, aby se začervenala. Její svádění sera Aryse trvalo půl roku. Třebaže tvrdil, že měl i jiné ženy, než se dal k bílým, nikdy by to podle způsobu, jakým se choval, neřekla. Jeho laskání bylo neobratné, jeho polibky nervózní, a když spolu byli poprvé v posteli, vystříkal semeno na její stehna, zatímco se snažila navést jej dovnitř. Ba co hůř, byl stravován pocitem hanby. Kdyby dostala zlaťák pokaždé, když zašeptal: "Tohle bychom dělat neměli," byla by teď bohatší než Lannisferové. Zaútočil na Areo Hotaha v naději, že mne zachrání? říkala si Arianne. Nebo to udělal proto, aby mi unikl, aby smyl hanbu svou krví? "Miloval mne," slyšela sama sebe říkat. "Zemřel pro mne."
"Pokud ano, tak byl možná prvním z mnoha. Ty a tvoje sestřenice jste chtěly válku. Tvé přání se možná vyplní. Na cestě do Slunečního oštěpu je další rytíř Královské gardy. Ser Balon mi přináší Horovu hlavu. Moji vazalové se snaží pozdržet jej, poskytnout mi nějaký čas; Wůlovští jej zdrželi osm dnů lovem a sokolničením na Kostěné cestě a lord Železodřevský jej hostil celých čtrnáct dní, když vyjel z hor. V současné době je ve Skalisku, kde lady Jordayne uspořádala hry na jeho počest. Jakmile se dostane k Bráně duchů, najde tam lady Toland, která se rovněž bude snažit překonat sama sebe. Dříve či později však musí ser Balon dorazit do Slunečního oštěpu a až se tak stane, rozhodně bude chtít vidět princeznu Myrcellu… a sera Aryse, svého bratra v přísaze. Co mu řekneme, Arianne? Povíme mu, že ser Arys zemřel při nehodě na lovu nebo spadl někde na kluzkých schodech? Nebo že se Arys odebral do Vodních zahrad, tam uklouzl na mramoru, uhodil se do hlavy a utopil se?"
"Ne, řekla Arianne. "Pověz mu, že zemřel při obraně své malé princezny. Pověz seru Balonoví, že se ji Temnohvězda pokoušel zabít a ser Arys vkročil mezi ně a zachránil jí život." Právě takto měli rytíři Bílé gardy umírat, dávat své vlastní životy za životy těch, jež měli podle své přísahy ochraňovat. "Ser Balon možná bude mít podezření, stejně jako jsi je měl ty, když zabili Lannisterové tvoji sestru a její děti, ale nebude mít jediný důkaz…"
"…dokud si nepromluví s Myrcellou. Nebo musí to statečné dítě taky utrpět nehodu? Pokud ano, bude to znamenat válku. Žádná lež nespasí Dorne před královniným hněvem, pokud by měla její dcera zahynout, když je v mé péči."
On mne potřebuje, uvědomila si Arianne. Proto pro mne poslal.
"Já bych mohla vysvětlit Myrcelle, co má povědět, ale proč bych měla?"
Přes tvář jejího otce přelétla křeč hněvu. "Varuji tě, Arianne. Došla mi trpělivost."
"Se mnou?" To se mu podobá. "Pro lorda Tywina a Lannistery jsi vždycky měl shovívavosti jako sám Baelor Požehnaný, ale pro svou vlastní krev žádnou."
"Pleteš si shovívavost s trpělivostí. Na pádu Tywina Lannistera pracuji ode dne, kdy mi řekli o Elie a jejích dětech. Dělal jsem si naděje, že mu vezmu všechno, co je mu na tomto světě nejdražší, než ho zabiji, ale zdá se, že jeho zakrslý syn mne o toto potěšení okradl. Určitou útěchu čerpám alespoň z vědomí, že zemřel krutou smrtí rukou zrůdy, kterou sám zplodil. Ať je to jak chce, lord Tywin skučí v pekle… kde se k němu brzy připojí tisíce dalších, pokud se ta tvoje šílenost zvrhne ve válku." Její otec zkřivil tvář, jako by pro něj samo to slovo bylo bolestné. "Tohle chceš?"
Princezna odmítala nechat se zastrašit. "Chci svobodu pro moje sestřenice. Chci pomstu za svého strýce. Chci svoje práva."
"Tvoje práva?"
"Dorne."
"Dorne budeš mít, až já zemřu. To tolik dychtíš po tom, aby ses mne zbavila?"
"Měla bych tu otázku obrátit zpátky k tobě, otče. Ty se mne snažíš zbavit už celé roky."
"To není pravda."
"Ne? Zeptáme se na to mého bratra?"
"Trystana?"
"Quentyna."
"Co s ním?"
"Kde je?"
"Je s armádou lorda Železodřevského na Kostěné cestě."
"Umíš dobře lhát, otče, to tedy ano. Skoro přitom nemrkáš. "Quentyn odešel do Lys."
"Odkud máš ten nesmysl?"
"Řekl mi to přítel." I ona mohla mít svá tajemství.
"Tvůj přítel lhal. Máš moje slovo, tvůj bratr neodešel do Lys. Přísahám to při slunci a kopí a při Sedmi."
Arianne se tak snadno ošálit nenechala. "Tak tedy do Myru? Do Tyroše? Vím, že je někde za Úzkým mořem, najímá žoldáky, aby mne mohl okrást o moje prvorozenecké právo."
Obličej jejího otce potemněl. "Tahle nedůvěra tě nectí, Arianne. To Quentyn by měl být tím, kdo bude proti mně kout pikle. Poslal jsem ho pryč, když byl ještě dítě, příliš mladý, než aby chápal potřeby Dorne. Anders Železodřevský pro něj byl vždycky víc otcem než já, a přesto tvůj bratr zůstává věrný a poslušný."
"Proč ne? Je to tvůj oblíbenec a vždycky bude. Vypadá jako ty, myslí jako ty a ty máš v úmyslu dát mu Dorne - a nesnaž se to popírat. Četla jsem tvůj dopis." Ta slova ji stále pálila v paměti jako oheň. "‚Jednoho dne budeš sedět tam, kde sedím já, a budeš vládnout celému Dorne,'" napsal jsi mu. Pověz mi, otče, kdy ses rozhodl, že mne vydědíš? Bylo to v den, kdy se narodil Quentyn, nebo v den, kdy jsem přišla na světjál Čeho jsem se kdy dopustila, že mne kvůli tomu tak nenávidíš?"
"Vždycky jsem tě měl rád." Hlas prince Dorana byl tenký jako pergamen a plný smutku. "Arianne, ty to nechápeš."
"Chceš snad popřít, že jsi napsal tato slova?"
"Ne. To bylo tehdy, když Quentyn odjel k Železodřevskému. Měl jsem v úmyslu, aby byl mým následníkem, ano. S

tebou jsem měl jiné plány."
"Ach ano," řekla opovržlivě, "ty tvoje úchvatné plány. Vylez z Růženína. Slepý Ben Včelohradský. Šedovous Vnukovský. To byly tvoje plány."
Nedala mu šanci odpovědět. "Já vím, že je mou povinností poskytnout Dorne dědice, na to jsem nikdy nezapomněla. Provdala bych se, a ráda, jenže ty svazky, které jsi mi nabízel, pro mne byly urážkou. S každou novou nabídkou jako bys na mne plivl. Pokud jsi ke mně kdy pociťoval vůbec nějakou lásku, proč jsi mne nabídl Walderu FreyoviT
"Protože jsem věděl, že ho odmítneš. Museli vidět, že se snažím najít pro tebe ženicha, jakmile jsi dosáhla určitého věku, jinak by to vzbudilo podezření, ale neodvažoval jsem se ti přivést žádného muže, jehož bys mohla přijmout. Byla jsi zaslíbena, Arianne."
Zaslíbena? Arianne na něj hleděla plna nevíry. "Co to říkáš? Je to jen další lež? Nikdy ses nezmínil…"
"Minulost byla zapečetěná tajemstvím. Měl jsem v úmyslu ti to říct, až na to budeš dost stará… až dospěješ do určitého věku, ale…"
"Je mi dvacet tři let, již sedm let jsem žena."
"Já vím. Pokud jsem tě udržoval v nevědomosti příliš dlouho, bylo to jen proto, abych tě ochraňoval. Arianne. Tvoje povaha… pro tebe je tajemství jen pikantní příběh, který v noci pošeptáš Garinovi a Tyene ve tvé posteli. Garin je tak upovídaný, jak jen umí sirotkové být a Tyene neutají nic před Obarou a paní Nym. A kdyby to věděly… Obara má příliš ráda víno a Nym má příliš blízko k Ptáčníkovým dvojčatům. A komu by to mohli naopak svěřit Ptáčníkové? Nemohl jsem se odvážit takto riskovat."
Byla v koncích, zmatená. Zaslíbená. Byla jsem zaslíbená. "Kdo je to? Komu jsem byla zaslíbená, po všechny ty roky?"
"Na tom už nezáleží. Je mrtvý."
To ji uvrhlo do ještě většího zmatku. "Ti staří jsou všichni tak vetší. Byl to zlomený kyčel, zimnice, pakostnice?"
"Byl to kotel roztaveného zlata. My princové si děláme své pečlivé plány a bohové je rozbíjejí na padrť." Princ Doran udělal znavené gesto opuchlou rudou rukou. "Dorne bude tvoje. Máš na to moje slovo, pokud pro tebe má moje slovo stále ještě nějakou cenu. Tvůj bratr Ouentyn musí kráčet po obtížnější cestě."
"Jaké cestě?" Arianne jej pozorovala s podezřením v očích. "Co přede mnou tajíš? Sedm, ochraňte mne, ale mně už je z tajemství nanic. Dopověz mi zbytek, otče… nebo jmenuj Ouentyna svým dědicem a pošli pro Hotaha a jeho sekeru a nechej mne zemřít vedle mých sestřenic."
"Ty si opravdu myslíš, že bych ublížil dětem svého bratra?" Její otec se zamračil. "Obara, Nym a Tyene nestrádají ničím kromě svobody a Ellaria a její dcery se šťastně zabydlely ve Vodních zahradách. Dorea sráží pomeranče ze stromů svým řemdihem a Elia a Obella se staly postrachem jezírek." Povzdechl si. "Není to tak dávno, co sis v těch jezírkách hrávala ty. Sedávala jsi na ramenou jedné starší dívky… vysoké dívky s chumáčkovitými žlutými vlasy…"
"Jeyne z Ptáčníků nebo její sestra Jennelyn." Byly to již roky, co na to Arianne naposledy myslela. "Och, a Frynne, její otec, byl kovář. Ta měla hnědé vlasy. Mým oblíbencem ale byl Garin. Když jsem seděla na Garinovi, nikdo nás neporazil, dokonce ani Nym a to zelenovlasé děvče z Tyroše."
"To zelenovlasé děvče bylo dcerou Archona. Měl jsem tě poslat do Tyroše místo ní. Sloužila bys Archonovi jako šenk a v tajnosti by ses setkala se svým snoubencem, ale tvoje matka vyhrožovala, že si ublíží, když jí ukradnu další z jejích dětí, a já… nedokázal jsem jí do udělat."
Ten příběh je stále podivnější. "Kam tedy Ouentyn odešel? Do Tyroše, aby se dvořil Archonově zelenovlasé dceři?"
Její otec zvedl jednu figurku cyvasse. "Musím vědět, jak ses dozvěděla, že Ouentyn odešel do ciziny. Tvůj bratr šel s Cletusem Železodřevským, mistrem Kedrym a třemi z nejlepších mladých rytířů lorda Železodřevského na dlouhou a nebezpečnou výpravu s velmi nejistým přijetím na jejím konci. Odešel, aby nám přivedl zpátky touhu našeho srdce."
Přimhouřila oči. "Co je touha našeho srdce?"
"Pomsta." Jeho hlas byl tichý, jako by měl strach, že by mohl někdo poslouchat. "Spravedlnost." Princ Doran jí vtiskl svými napuchlými, dnou zničenými prsty do dlaně onyxového draka a zašeptal: "Oheň a krev."

ALAYNE
O
točila železným kruhem a zatlačila do dveří, aby je otevřela, jen na štěrbinku. "Broučku?" zavolala. "Mohu dál?"
"Hlavně dávejte pozor, milostpaní," varovala ji stará Gretchel, lomící rukama. "Jeho lordstvo právě hodilo po mistrovi svůj nočník."
"Pak už tedy nemá co hodit po mně. Nemáš nic na práci? A ty, Maddy… jsou všude pozavírané okenice? Přikryli jste všechen nábytek?"
"Všechen, milostpaní," odpověděla Maddy.
"Raději se o tom ještě ujistěte." Alayne vklouzla do tmavé ložnice. "To jsem jenom já, Broučku."
Někdo popotáhl ve tmě. "Jsi sama?"
"Jsem, můj pane."
"Tak pojď blíž. Jenom ty a nikdo jiný."
Alayne za sebou pevně zavřela dveře. Byly z tvrdého dubu, čtyři palce silné. Maddy a Gretchel si mohou naslouchat, jak chtějí, ale neuslyší nic. To bylo jen dobře. Gretchel dokázala držet jazyk za zuby, ale Maddy klevetila beze studu.
"Poslal tě mistr Colemon?" zeptal se chlapec.
"Ne," zalhala. "Slyšela jsem, že můj Brouček má trápení." Po svém střetu s nočníkem odběhl mistr za sérem Lothorem a Brune přišel za ní. "Když se mojí paní podaří dostat ho z postele," řekl rytíř, "nebudu jej z ní muset tahat násilím."
To nemůžeme dopustit, pomyslela si. Když se s Robertem zacházelo hrubě, měl sklony upadat do svých záchvatů

třesavky. "Máš hlad, můj pane?" zeptala se malého lorda. "Mám poslat Maddy dolů pro ovoce se smetanou nebo teplý chléb a máslo?" Příliš pozdě si vzpomněla, že žádný teplý chléb nemají; kuchyně byla zavřená, pece vychladlé. Pokud to dostane Roberta z postele, stálo by za to rozdělat oheň, řekla si v duchu.
"Já nechci jídlo," řekl malý lord zlostným hlasem. "Dnes zůstanu v posteli. Mohla bys mi číst, jestli chceš."
"Na čtení je tu moc tma." Díky těžkým závěsům zataženým přes okna byla v ložnici tma jako v hrobě. "Zapomněl můj pán, co je dnes za den?"
"Ne," odpověděl, "jenže nikam nejdu. Chci zůstat v posteli. Mohla bys mi číst o Okřídleném rytíři."
Okřídlený rytíř byl ser Artys Arryn. Podle legendy vyhnal První lidi z Údolí a odletěl na velkém orlu na vrcholek Obrova kopí, aby zabil krále Noha. Existovala stovka příběhů o jeho dobrodružstvích. Malý Robert je znal všechny tak dobře, že by je dokázal odříkat zpaměti, a přesto byl rád, když mu je někdo četl. "Zlatíčko, musíme jít," řekla chlapci, "ale slibuji, že ti přečtu dva příběhy o Okřídleném rytíři, jakmile sestoupíme k Měsíční bráně."
"Tři," řekl nakonec. Bez ohledu na to, co mu nabídla, Robert vždycky vyžadoval víc.
"Tři," souhlasila. "Mohla bych vpustit dovnitř slunce?"
"Ne. Světlo mě bodá do očí. Pojď ke mně do postele, Alayne."
Přesto šla k oknu, vyhýbajíc se rozbitému nočníku. Spíš jej jen cítila, než viděla. "Neotevřu je dokořán. Jen tak, abych viděla tvářičku mého Broučka."
Popotáhl. "Když musíš."
Závěsy byly z přepychového modrého sametu. Odrhnula jeden na délku prstu a přivázala jej. V pásu bledého slunečního světla tančily tečky prachu. Malé, diamantově tvarované okenní tabulky byly pokryté ledovými květy. Alayne začala jednu třít bříškem dlaně, natolik, aby uviděla zářivě jasnou oblohu a záblesk běli z úbočí hory. Orlí hnízdo bylo zahalené v ledovém hávu, Obrovo kopí pohřbené po pás hluboko ve sněhu.
Když se otočila zpátky, Robert Arryn se opíral loktem o polštář a díval se na ni. Pán Orlího hnízda a Obránce Údolí. Od pasu dolů jej zakrývala vlněná pokrývka. Nad ní byl nahý, těstovitý chlapeček s vlásky dlouhými, jako by byl děvčátko. Měl hubené paže a nohy, měkký vydutý hrudníček, male bříško a oči stále zarudlé a uslzené. On za to nemůže, jaký je. Narodil se slabý a nemocný. "Dnes ráno vypadáš velmi silný, můj pane." Líbilo se mu, když mu to říkali. "Mám říct Maddy a Gretchel, aby ti nanosily horkou vodu do koupele? Maddy ti vydrhne záda a umyje ti vlasy, abys byl na cestu hezky čistý. Nebylo by to hezké?"
"Ne. Já Maddy nenávidím. Má na oku bradavici a drhne mě tak silně, že to až bolí. Moje maminka mi nikdy neubližovala, když mě umývala."
"Povím Maddy, aby na kartáč tolik netlačila, až tě bude umývat. Budeš se cítit lépe, když budeš svěží a umytý."
"Nechci se koupat, už jsem ti to říkal, strašně mě bolí hlava."
"Mám ti přinést teplý obklad na čelo? Nebo šálek snového vína? Ale jen maličký. Mya Kámen nás čeká dole na Obloze a byla by smutná, kdybys nepřišel. Víš přece, jak tě má ráda."
"Já nemám rád ji. Je to trucovitá holka." Robert popotáhl. "Mistr Colemon mi včera večer dal do mléka cosi odporného, cítil jsem to v něm. Řekl jsem mu, že chci makové mléko, ale on mi žádné nepřinesl. I když jsem mu to poručil. Jsem lord, tak by měl dělat, co mu řeknu. Nikdo tady nedělá, co já říkám."
"Promluvím si s ním," slíbila Alayne, "ale jen když vstaneš z postele. Venku je tak krásně, Broučku. Slunce jasně svítí, dokonalý den na sestup z hory. Dole u Oblohy čekají mezkové s Myou…"
Jeho ústa se zachvěla. "Já ty smradlavé mezky nesnáším. Jeden se mě jednou pokusil kousnout! Pověz Mye, že zůstanu tady." Mluvil, jako by se měl každou chvíli rozplakat. "Dokud zůstanu tady, nemůže mi nikdo ublížit. Orlí hnízdo je nedobytné."
"A kdo by ti chtěl ubližovat, můj Broučku? Tvoji lordi a rytíři tě uctívají a prostý lid provolává slávu tvému jménu." On se bojí, pomyslela si, a má k tomu dobrý důvod. Od té doby, co jeho matka spadla, nevyšel chlapec ani na balkon a cesta z Orlího hnízda k Měsíční bráně byla natolik nebezpečná, že vylekala každého. Alayne měla srdce až v krku, když sama vystupovala s paní Lysou a lordem Petyrem, a všichni se shodli v tom, že sestup je ještě obtížnější, protože člověk se po celou dobu dívá dolů. Mya by mohla vyprávět o velkých pánech a chrabrých rytířích, kteří na hoře zbledlí jako stěna a pomočili si spodní prádlo. A přitom žádný z nich netrpěl třesavou nemocí.
Přesto dolů musí. Na dně údolí stále trval podzim, teplý a zlatý, ale horské vrcholky již sevřela ve svém objetí zima. Přežili tři sněhové bouře a ledovou vichřici, která na čtrnáct dní proměnila Orlí hnízdo v hrad z křišťálu. Možná bylo nedobytné, ale brzy bude také nedostupné. Cesta dolů byla každým dnem nebezpečnější. Většina z hradních sluhů a vojáků již sestup vykonala, jen tucet jich stále setrvával nahoře, aby posluhovali lordu Robertovi.
"Broučku," řekla něžně, "sestup bude moc veselý, však sám uvidíš. Půjde s námi ser Lothar a Mya. Její mezkové už vyšli nahoru a dolů po téhle staré hoře snad tisíckrát."
"Já mezky nesnáším," opakoval. "Jsou hnusní. Už jsem ti říkal, že mě jeden zkusil kousnout, když jsem byl malý."
Věděla, že Robert se nikdy nenaučil pořádně jezdit. Mezkové, koně, osli, na tom nezáleželo; všechno to pro něj byla děsivá zvířata, stejně hrozná jako draci nebo harpyje. Do Údolí ho přivedli v šesti letech. Jel tehdy s hlavou mezi mlékem nalitými prsy své matky, a od té doby Orlí hnízdo neopustil.
Přesto museli jít, než led uzavře hrad nadobro. Nikdo nemohl říci, jak dlouho počasí vydrží. "Mya se postará, aby tě nepokousali," řekla Alayne, "a já pojedu hned za tebou. Jsem jenom děvče, nejsem tak statečná ani silná jako ty. Když to dokážu já, tak ty určitě taky, Broučku."
"Já bych to dokázal," řekl lord Robert, "ale nechci." Otřel si hřbetem ruky mokrý nos. "Pověz Mye, že zůstanu v posteli. Možná půjdu dolů zítra, až se budu cítit lépe. Dnes je venku moc zima a bolí mě hlava. Taky můžeme dostat sladké mléko a povím Gretchel, aby nám sem přinesla medové plástve k snědku. Budeme spát a pusinkovat se, a ty mně můžeš číst o Okřídleném rytíři."

"Budu. Tři příběhy, jak jsem slíbila… až sejdeme k Měsíční bráně." Alayne docházela trpělivost. Musíme jít, připomněla si v duchu, nebo budeme po západu slunce stále ještě nad linií sněhu. "Lord Nestor pro nás připravil uvítací hostinu, houbovou polévku, zvěřinu a zákusky. Přece ho nechceš zklamat, že ne?"
"Budou tam citrónové zákusky?" Lord Robert miloval citrónové zákusky, možná proto, že je měla ráda Alayne.
"Citrónové zákusky, přesně tak," ujistila ho, "a můžeš jich sníst, kolik jen budeš chtít."
"Stovku?" chtěl vědět. "Mohl bych jich dostat sto?"
"Když ti to udělá radost." Posadila se na postel a uhladila mu dlouhé, jemné vlásky. Má opravdu pěkné vlasy. Paní Lysa mu je kartáčovala každý večer a taky je sama stříhala, když to potřebovaly. Od té doby, co spadla, míval Robert strašlivé záchvaty třesu, kdykoli se k němu někdo přiblížil s břitvou, a tak Petyr nařídil, aby mu dovolili nechat si vlasy růst. Alayne si namotala pramen na prst a řekla: "A teď, vstaneš hezky z postele a necháš se obléknout?"
"Chci stovku citrónových zákusků a. pět příběhů!"
Já bych ti nejraději dala sto výprasků a pět pohlavků. Takhle by ses chovat neodvážil, kdyby tady byl Petyr. Malý lord měl ze svého nevlastního otce zdravý strach. "Jak můj pán chce. Ale nic, dokud nebudeš vykoupaný, oblečený a na cestě. Pojď, musíme si pospíšit." Vzala ho pevně za ruku a vytáhla ho z postele.
Než však stačila zavolat služebnictvo, Brouček kolem ní rozhodil svoje hubené paže a políbil ji. Byl to dětský polibek, neobratný. Všechno, co Robert Arryn dělal, bylo neobratné. Když zavřu oči, mohu si představovat, že je to Rytíř květin. Ser Loras dal Sanse jednou rudou růži, ale nikdy ji nepolíbil.,, a žádný Tyrell nikdy nepolíbí Alayne Kámen. Přestože byla pěkná, narodila se na špatné straně pokrývky.
Když se chlapcovy rty dotkly jejích, zjistila, že vzpomíná na jiný polibek. Stále si pamatovala, jak to bylo cítit, když se jeho kruté rty přitiskly na její. Přišel k Sanse uprostřed noci, zatímco oblohu plnil zelený oheň. Vzal si píseň a polibek, a nenechal mi nic než jen zakrvácený plást.
Na tom nezáleželo. Ten den byl pryč a Sansa taky.
Alayne malého lorda odstrčila. "To stačí. Můžeš mě zase pusinkovat, až se dostaneme do Brány, když dodržíš své slovo."
Maddy a Gretchel seděly venku s mistrem Colemonem. Mistr si vymyl noční výkaly z vlasů a převlékl si hábit. Přišli také Robertovi panoši. Terrance a Gyles jako by téměř dokázali vycítit problém.
"Lord Robert se již cítí silnější," řekla Alayne služkám. "Přineste mu horkou vodu do koupele, ale pozor, ať ho neopaříte. A netahejte ho za vlasy, když mu je češete, nesnáší to." Jeden z panošů se tiše uchechtl, dokud mu neřekla: "Terranci, připrav Jeho lordstvu jezdecké šaty a nejteplejší plášť. Gylesi, ty zatím můžeš uklidit rozbitý nočník."
Gyles Roubovský protáhl tvář. "Nejsem žádná uklízečka."
"Udělej, co paní Alayne poroučí, nebo se o tom dozví Lothor Brune," řekl mistr Colemon. Následoval ji chodbou a dolů po točitých schodech. "Jsem vděčný za tvůj zásah, moje paní. Máš na něho dobrý vliv." Zaváhal. "Všimla sis nějakého třesení, zatímco jsi byla s ním?".
"Trochu se mu chvěly prsty, když jsem ho držela za ruku, to je všechno. Říká, že jsi mu dal něco odporného do mléka."
"Odporného?" Mistr Colemon na ni zamrkal a ohryzek na jeho krku poskočil nahoru a dolů. "Já jenom… krvácí z nosu?"
"Ne."
"To je dobře." Jeho řetěz tiše zacinkal, když pohodil hlavou na podivně dlouhém a vyzáblém krku. "Dnešní sestup… moje paní, možná by bylo bezpečnější, kdybych jeho lordstvu namíchal makové mléko. Mya Kámen by jej mohla uvázat na hřbet svého nejspolehlivějšího mezka, zatímco by dřímal."
"Pán Orlího hnízda nemůže sestupovat ze své hory přivázaný na mezka jako pytel ovsa." Tím si byla Alayne jistá. Její otec ji varoval, že nesmí dopustit, aby vešel ve všeobecnou známost plný rozsah Robertova chatrného zdraví a zbabělosti. Kéž by tady tak byl Ten by věděl, co dělat.
Lord Petyr byl však mimo Údolí, na svatbě lorda Lyonela Korořičského. Jako vdovec přes čtyřicet a bezdětný se měl lord Lyonel oženit s urostlou šestnáctiletou dcerou bohatého obchodníka z Města racků. Petyr sám ten sňatek dojednal. Říkalo se, že nevěstino věno je závratné; muselo být, protože byla prostého původu. Budou tam Korořičského vazalové s lordy Voskovcem, Roubovským, Rysovským, nějací menší lordi a rytíři s pozemky… a lord Zvonovský, který se nedávno smířil s jejím otcem. O ostatních lordech deklarantech se přepokládalo, že se svatby nezúčastní, takže Petyrova přítomnost byla neodmyslitelná.
Alayne to docela dobře chápala, ovšem znamenalo to, že břímě dostat lorda Roberta bezpečně dolů z hory padlo na ni.
"Ano, dej jeho lordstvu pohár sladkého mléka," řekla mistrovi. "To cestou dolů zabrání jeho třesu."
"Měl šálek před necelými třemi dny," namítl Colemon.
"A další chtěl včera večer, což jsi mu odmítl."
"Bylo ještě příliš brzy. Moje paní, ty to nechápeš, vysvětlil jsem lordu protektorovi, že špetička sladkospánku zabrání třesu, jenže tělo ho nevylučuje a po čase…"
"Na čase nebude záležet, pokud jeho lordstvo dostane záchvat třesavky a spadne z hory. Kdyby tady byl můj otec, řekl by ti, abys udržel lorda Roberta v klidu za každou cenu."
"Zkouším to, moje paní, jenže jeho záchvaty jsou stále prudší a jeho krev tak řídká, že se už neodvažuji přikládat mu pijavice. Sladkospánek… jsi sijistá, že nekrvácel z nosu?"
"Popotahoval," připustila Alane, "ale žádnou krev jsem neviděla."
"Musím si promluvit s lordem protektorem. Ta hostina… je to moudré, říkám si, po všem tom vypětí ze sestupu?"
"Nebude to velká hostina," ujistila ho. "Ne víc než čtyřicet hostů. Lord Nestor a jeho domácnost, Rytíř Brány, pár menších lordů a jejich družiníků…"
"Lord Robert nemá cizí lidi rád, to přece víš, paní, a tam se bude pít a bude tam hluk… hudba. Hudba ho děsí."

"Hudba ho uklidňuje," opravila ho, "především pak hra na harfu. To zpěv nesnáší, od té doby, co Marillion zabil jeho matku." Alayne říkala tuto lež tak často, že už jí málem začala sama věřit; a pravda jí nepřipadala o ni víc než jen sen, který ji někdy pronásledoval za nocí. "Lord Nestor žádné zpěváky na hostině mít nebude, jen flétny a housle k tanci."
Co by udělala, kdyby začala hrát hudba? Byla to obtížná otázka, na kterou dávaly její srdce a hlava odlišné odpovědi. Sansa tančila velmi ráda, avšak Alayne… "Prostě mu dej šálek sladkého mléka, než vyrazíme, a další pak před hostinou, a neměly by nastat žádné problémy."
"Dobře, paní." Zastavili se u úpatí schodiště. "Ovšem musí to být naposledy. Na půl roku nebo i déle."
"Tohle bys měl raději probrat s lordem protektorem." Protlačila se dveřmi a přešla nádvoří. Alayne věděla, že Colemon chce pro svého svěřence jen to nejlepší, ovšem co bylo nejlepší pro chlapce Roberta a co pro lorda Arryna se nemuselo vždy shodovat. Říkal to i Petyr a byla to pravda. Mistru Colemonovi záleží jen na chlapci, zatímco otec a já máme větší starosti.
Nádvoří pokrýval starý sníh a z teras a věží visely jako křišťálová kopí dlouhé rampouchy. Orlí hnízdo bylo postaveno z jemného bílého kamene a zimní háv je činil ještě bělejší. Tak krásné, pomyslela si Alayne, tak chladné. Nemohla to místo milovat, bez ohledu na to, jak hodně se snažila. Už před odchodem strážných a služebnictva jí hrad připadal prázdný jako hrobka a od Petyrova odjezdu ještě víc. Nikdo tam nezpíval, ne od Marilliona. Nikdo se nahlas nezasmál. Dokonce i bohové mlčeli. Orlí hnízdo se mohlo pochlubit septem, ale nemělo septona; i božím hájem, ale nemělo strom srdce. Tady nikdo neodpovídá na žádné modlitby, říkala si často, třebaže v některé dny si připadala tak osamělá, že se o to musela pokusit. Odpovídal jí jen vítr, bez umdlení zpívající kolem sedmi štíhlých bílých věží a rachotící Měsíčními dveřmi pokaždé, když zavanul v silnějším poryvu. V zimě to bude ještě horší. V zimě to bude studené bílé vězení.
A přesto ji myšlenka na odchod děsila skoro stejně jako malého Roberta. Jen to uměla lépe skrývat. Její otec říkal, že není hanba, když se člověk bojí, ale jen když svůj strach dává najevo. "Všichni lidé žijí s nějakým strachem," říkal. Alayne si nebyla jistá, zda tomu věří. Petyra Baeliše neděsilo vůbec nic. Říká to jen proto, aby mi dodal odvahu. Tam dole, kde bude šance odhalení mnohem větší než tady, bude muset být hodně statečná. Petyrovi přátelé u dvora mu poslali vzkaz, že královnini muži hledají Skřeta a paní Sansu. Přijdu o hlavu, pokud mne najdou, připomněla si, když sestupovala po řadě studených kamenných schodů. Musím být po celou dobu Alayne, uvnitř i navenek.
Lothor Brune byl v místnosti s rumpálem, pomáhal žalářníku Mordovi a dvěma sluhům nakládat truhlice s šaty a balíky látek do šesti rozměrných dubových věder, každého tak velkého, že by se do něj vešli tři lidé. Velké řetězové rumpály byly tím nejsnadnějším způsobem, jak dosáhnout hrádku Obloha, šest stovek stop pod nimi; jinak musel člověk sestupovat přírodním kamenným komínem ze sklepení pod hradem. Nebo tak, jak odsud odešel Marillion a před ním paní Lysa.
"Chlapec už vstal?" zeptal se ser Lothor.
"Koupe se. Do hodiny bude připravený."
"To doufejme. Mya nebude čekat déle než do poledne." V místnosti se netopilo, a tak mu z úst s každým slovem vyrážel bílý obláček.
"Mya počká," řekla. "Musí počkat."
"Já bych si tím tak jistý nebyl, moje paní. Sama je napůl mezek, holka jedna. Myslím si, že by nás tu raději nechala vyhladovět, než by vystavila riziku svoje zvířata." Když to řekl, usmál se. Vždycky se usmívá, když mluví o Mye Kámen. Mya byla o hodně mladší než ser Lothor, ale když její otec vyjednával sňatek mezi lordem Koroříčským a tou jeho kupeckou dcerou, prohlásil, že mladší dívky jsou vždycky šťastnější se staršími muži. "Nevinnost a zkušenost tvoří dokonalé manželství," řekl tehdy.
Alayne si říkala, co si asi Mya o seru Lothorovi myslí. S jeho rozpláclým nosem, hranatou čelistí a čupřinou jakoby vlněných šedých vlasů jej nemohl nikdo nazvat pohledným, nebyl však ani ošklivý. Měl obyčejnou tvář, ale upřímnou. Třebaže byl povýšen do rytířského stavu, byl původ sera Lothora velmi nízký. Jednou večer jí vyprávěl, že je příbuzný Bruneů z Hnědodíry, starého rytířského rodu z Prasklepeta. "Vydal jsem se tam, když můj otec zemřel," přiznal se, "ale vysmáli se mi a řekli, že nejsem z jejich krve." Nemluvil o tom, co se stalo pak, řekl jen, že všemu, co ví o boji a zbraních, se naučil drsným způsobem. Byl to rozvážlivý a klidný muž, ale silný. A Petyr říká, že je věrný. Věří mu. Brune by byl dobrým mužem pro nemanželskou dívku jako Mya Kámen, pomyslela si. Možná by to bylo jiné, kdyby ji její otec byl uznal za svou, jenže to nikdy neudělal. A Maddy říká, že už taky není panna.
Mord vzal svůj bič a zapráskal jím. První pár volů se začal potácet do kruhu a otáčet rumpálem. Řetěz se odvíjel, rachotil, když škrábal o kámen. Dubové vědro se zahoupalo, započalo dlouhý sestup k Obloze. Ubozí volové, pomyslela si Alayne. Mord jim podřízne krky a rozseká je na kusy, než odejde, a nechá je tam pro sokoly. Jakákoli část z nich zůstane, až bude Orlí hnízdo znovu otevřeno, bude upečena na jarní hostinu, pokud se do té doby nezkazí. Dobrá zásoba na kost zmrzlého masa věštila hojnou letní úrodu, jak tvrdila stará Gretchel.
"Milostpaní," řekl ser Lothor, "měla byste vědět, že Mya nepřišla nahoru sama. Je s ní paní Myranda."
"Och." Proč by vystupovala celou cestu nahoru, aby pak zase jen sestoupila dolů? Myranda z rodu Královečkých byla dcerou lorda Nestora. Když Sansa dosud jedinkrát v životě navštívila Měsíční bránu cestou vzhůru na Orlí hnízdo s paní Lysou a lordem Petyrem, byla zrovna pryč, avšak Alayne o ní hodně slyšela od strážných a služek na Orlím hnízdě. Její matka byla již dlouho mrtvá, a tak se paní Myranda starala o chod hradu svého otce; byl to mnohem živější dvůr, když byla doma, než když byla pryč, aspoň podle řečí, co o ní kolovaly. "Dříve nebo později se s Myrandou setkáš," varoval ji Petyr. "Až se tak stane, buď opatrná. Ráda si hraje na veselého blázínka, ale pod touhle slupičkou je mnohem prohnanější než její otec. Dávej si v její přítomnosti pozor na jazyk."
Budu, pomyslela si, ale nevěděla jsem, že budu muset začít tak brzy. "Robert bude potěšen." Měl Myrandu z Královců rád. "Musíš mne omluvit, pane. Potřebuji dokončit balení." Samotná vystoupila po schodech zpátky do svého pokoje, naposledy. Okenice byly zavřené, nábytek přikrytý. Pár z jejích věcí již bylo odneseno, zbytek uskladněn jinde.

Všechno z hedvábí a aksamitu paní Lysý mělo zůstat v hradu. Její šaty z nejčistšího lnu a nejluxusnějšího sametu, bohaté výšivky a jemné myrské krajky, to všechno zde zůstane. Dole se musí Alayne oblékat skromně, jak přísluší dívce prostého původu. Na tom nezáleží, říkala si. Ty šaty jsem se stejně neodvažovala nosit ani tady.
Gretchel svlékla povlečení a vyskládala zbytek jejího šatstva. Alayne již měla pod sukněmi oblečené silné vlněné punčochy, a to ještě nad dvojí vrstvou spodního prádla. Nyní si oblékla svrchní tuniku a kožešinový plášť s kápí a zapnula jej lakovanou sponou ve tvaru drozda, dar od Petyra. Měla tam přichystaný také šátek a pár kožených rukavic lemovaných kožešinou a ladících s jejími jezdeckými botami. Když si to všechno oblékla, připadala si tlustá a chlupatá jako medvědí mládě. Na hoře za to budu vděčná, musela si v duchu připomenout. Ještě jednou se rozhlédla po svém pokoji, než odešla. Tady jsem byla v bezpečí, pomyslela si, ale tam dole…
Když se vrátila do rumpálové místnosti, našla tam Myu Kámen netrpělivě čekající s Lothorem Brunem a Mordem. Musela se nechat vytáhnout nahoru ve vědru, aby se podívala, proč nám to tak trvá. Štíhlá a šlachovitá vypadala Mya stejně tuhá jako staré jezdecké kůže, které nosila pod stříbřitou kroužkovou košilí. Vlasy měla černé jako havraní křídlo, tak krátké a střapaté, až měla Alayne podezření, že si je osekala nožem. Nejhezčí na ní byly oči, velké a modré. Byla by docela hezká, kdyby se oblékala jako děvče. Alayne si často říkala, zda se seru Lothorovi líbí víc v oceli a kůži, nebo zda o ní sní oblečené v krajkách a hedvábí. Mya ráda říkala, že její otec byl koza a její matka sova, avšak Alayne se od Maddy dozvěděla, jak to bylo doopravdy. Ano, pomyslela si, když se na ni teď dívala Jsou to jeho oči a má také jeho vlasy, husté černé vlasy, jako měl i Renly.
"Kde je?" zeptala se dívka.
"Jeho lordstvo se koupe a obléká."
"Měl by si pospíšit. Ochlazuje se, copak to necítíte? Potřebujeme se dostat pod Sníh, než zapadne slunce."
"Jak hodně fouká vítr?" zeptala se jí Alayne.
"Mohlo by to být horší… a bude, po setmění." Mya si odhrnula z očí pramen vlasů. "Jestli se bude koupat ještě dlouho, zůstaneme tady uvěznění celou zimu a nebudeme mít k jídlu nic kromě sebe navzájem."
Alayne nevěděla, co na to říct. Naštěstí ji spasil příchod lorda Roberta. Malý lord na sobě měl nebesky modrý samet, řetěz ze zlata a safírů a plášť z bílé medvědí kožešiny. Jeho panoši drželi každý jeden konec, aby plášť netahal po zemi. Doprovázel je mistr Colemon v obnošeném šedém plášti lemovaném veverčí kožešinou. O kousek za nimi následovaly Gretchel a Maddy.
Když Robert ucítil chladný vítr na tváři, vyděšeně couvl, ale Terrance a Gyles byli hned za ním, takže neměl kam utéct.
"Můj pane," řekla Mya, "pojedete dolů se mnou?"
Moc příkré, pomyslela si Alayne. Měla jej pozdravit s úsměvem, povědět mu, jak je silný a statečný.
"Já chci Alayne," řekl lord Robert. "Půjdu jenom s ní."
"Do vědra se vejdeme všichni tři."
"Já chci jenom Alayne. Ty strašně smrdíš, jako mezek."
"Jak si přejete." Na Myině tváři se nezračily žádné emoce.
Některé z rumpálových řetězů byly připevněné k proutěným košům, jiné k masivním dubovým vědrům. To největší z nich bylo vyšší než Alayne, s ocelovými obručemi obepínajícími jeho tmavohnědé dřevo. Přesto měla srdce až v krku, když vzala Roberta za ruku a pomáhala mu dovnitř. Jakmile za nimi zavřeli dvířka, obklopilo je dřevo ze všech stran. Vršek vědra byl otevřený. Tohle je ten nejlepší způsob, říkala si, takto neuvidíme dolů. Pod nimi byla jenom Obloha a obloha. Šest stovek stop oblohy. Na okamžik si říkala, jak dlouho asi trvalo její tetě, než při pádu urazila tu vzdálenost, a jaká asi byla její poslední myšlenka, když se jí hora řítila vstříc. Ne, na tohle nesmím myslet. Nesmím!
"JEDEME!" ozval se výkřik sera Lothora. Někdo do sudu prudce strčil. Zahoupal se a naklonil, zaškrábal o podlahu, pak se zhoupl do volného prostoru. Uslyšela prásknutí Mordova biče a rachot řetězu. Začali klesat, nejdříve v sérii nadhozů a záškubů, pak plynuleji. Robertův obličej byl bledý jako křída a oči měl vytřeštěné, ale ruce klidné. Orlí hnízdo se nad nimi scvrkávalo. Nebeské cely na nižších úrovních dodávaly hradu zespodu vzhled podivné medové plástve. Medové plástve z ledu, pomyslela si Alayne, a hrad ze sněhu. Slyšela vítr skučící kolem vědra.
O sto stop níž se jich zmocnil náhlý poryv větru. Vědro se zhouplo stranou, zatočilo se ve vzduchu, pak tvrdě udeřilo o skalní stěnu za nimi. Pršely na ně kusy ledu a sněhu a dubové dřevo praskalo a napínalo se. Robert jen zalapal po dechu a přitiskl se k ní, zabořil tvář do její hrudi.
"Můj pán je statečný," řekla Alanye, když ucítila, jak se třese. "Já jsem tak vystrašená, že mohu stěží mluvit, ale můj pán není."
Cítila, jak přikývl. "Okřídlený rytíř byl statečný, a já jsem taky," mumlal do jejího živůtku. "Jsem Arryn."
"Budeš mě pevně držet, Broučku?" zeptala se, třebaže ji objímal už tak těsně, že mohla stěží dýchat.
"Když chceš," zašeptal. A tak se pevně přitiskli k sobě a takto pokračovali v cestě dolů k Obloze.
Nazývat tohle hradem je jako zvát loužičku na podlaze latríny jezerem, pomyslela si Alayne, když bylo vědro otevřeno a oni mohli vystoupit uvnitř přestupního hrádku. Obloha nebyla víc než půlměsícovitě tvarovaná zeď ze starého neomítnutého kamene, obhánějící kamennou římsu a ústí jeskyně. Uvnitř byla skladiště a stáje, dlouhá přírodní síň a ve skále vytesané úchytky, které vedly na Orlí hnízdo. Země venku byla poseta rozbitými kameny a balvany. Hliněné rampy umožňovaly přístup ke zdi. Orlí hnízdo ve vzdálenosti šest stovek stop nad nimi bylo tak malé, že je zakryla dlaní, ale hluboko pod nimi se prostíralo údolí, zelenavé a zlaté.
V přestupním hrádku je očekávalo dvacet mezků, společně se dvěma vodiči a paní Myrandou z Královců. Ukázalo se, že dcera lorda Nestora je malá kyprá ženuška stejného věku jako Mya Kámen, ale tam, kde byla Mya štíhlá a šlachovitá, byla Myranda měkká a sladce vonící, s rozložitými boky, silným pasem a mimořádně vyvinutým poprsím. Její husté, kaštanově hnědé kadeře rámovaly kulaté rudé líce, malá ústa a živé hnědé oči. Když Robert opatrně vylezl z vědra, klekla si do sněhu, aby mu políbila ruku a tváře. "Můj pane," řekla, "jak jsi jen vyrostli"

"Opravdu?" řekl Robert potěšené.
"Brzy budeš větší než já," zalhala paní. Vstala a oprášila si ze sukní sníh. "A ty budeš určitě dcera lorda protektora," dodala, zatímco vědro s rachotem stoupalo zpátky k Orlímu hnízdu. "Slyšela jsem, že jsi krásná. Vidím, že je to pravda."
Alayne se uklonila. "Moje paní je laskavá, že to říká."
"Laskavá?" Starší dívka se zasmála. "Jak nudné by to bylo. Snažím se být spíš darebná. Musíš mi cestou dolů svěřit všechna svá tajemství. Mohu ti říkat Alayne?"
"Jak si přeješ, moje paní." Ale žádná tajemství ze mne nedostaneš.
"Já jsem ‚moje paní' v Bráně, ale tady na hoře mi můžeš říkat Randa. Kolik je ti let, Alayne?"
"Čtrnáct, moje paní." Usoudila, že Alayne Kámen by měla být starší než Sansa Stark.
"Rando. Já mám pocit, jako by od té doby, co bylo čtrnáct mně, uplynula již stovka let. Jak nevinná jsem tehdy byla. Ty jsi pořád ještě nevinná, Alayne?"
Začervenala se. "Neměla bys… ano, samozřejmě."
"Uchováváš se pro lorda Roberta?" zaškádlila ji paní Myranda. "Nebo někde existuje rozdychtěný mladý panoš snící o tvé přízni?"
"Ne," odpověděla, ale to již Robert říkal: "Ona je moje přítelkyně. Terrance a Gyles ji mít nebudou."
To už přijelo druhé vědro, tiše žuchlo do hromady umrzlého sněhu, vynořil se z něj mistr Colemon s panoši Terrancem a Gylesem. Jako další sestoupily Maddy a Gretchel, které jely s Myou Kámen. Dívka nemeškala a ihned se ujala velení.
"Nechceme zůstat uvízlí tady, na hoře," řekla ostatním vodičům. "Já vezmu lorda Roberta a jeho společníky. Hubeňoure, ty svez dolů sera Lothora a ostatní, ale dej mi hodinu náskok. Mrkvoši, ty budeš mít na starosti jejich zavazadla a bedny." Otočila se k Robertu Arrynovi, černé vlasy jí zavlály ve větru. "Na kterém mezkovi pojedete dnes, můj pane?"
"Všichni smrdí stejně. Vezmu si toho šedého, co má ožvýkané ucho. Chci, aby se mnou jela Alayne. A taky Myranda."
"Tam, kde bude cesta dostatečně široká. Pojďte, můj pane, nasedněte na svého mezka. Ve vzduchu je cítit sníh."
Uplynula další půlhodina, než byli připraveni na cestu. Když se všichni usadili na mezky, Mya Kámen vydala břitký příkaz a dva ze zbrojnošů sloužících v Obloze otevřeli bránu. Mya je vyvedla ven, s lordem Robertem zabaleným ve svém medvědím plášti těsně za ní. Následovaly Alayne a paní Myranda, pak Gretchel a Maddy, po nich panoši Terrance a Gyles. Mistr Colemon průvod uzavíral, vedl druhého mezka obtíženého jeho truhlicemi s bylinami a lektvary.
Za hradbami se vítr prudce zvedl. Byli nad hranicí stromů, vystaveni živlům. Alayne byla ráda, že se tak teple oblékla. Její plášť hlasitě pleskal kolem ní a náhlý poryv větru jí sfoukl z hlavy kapuci. Zasmála se, ale lord Robert pár yardů před ní se zakroutil a řekl: "Je tady moc zima. Měli bychom se vrátit a počkat, až bude tepleji."
"Tepleji bude na dně údolí, můj pane," řekla Mya. "Uvidíte, až se tam dostaneme."
"Já to nechci vidět," řekl Robert, ale Mya mu nevěnovala pozornost.
Cesta byla křivolakými řadami kamenných schodů vytesaných do úbočí hory, ale mezkové znali každou její píď. Alayne za to byla vděčná. Tu a tam byl kámen rozdrolený v důsledku pnutí během nesčetných ročních dob se všemi jejich oblevami a mrazy. Po obou stranách cesty lnuly ke skále kusy sněhu, oslepovaly je svou bělostí. Slunce jasně zářilo, obloha byla modrá a nad hlavami jim kroužili sokoli plachtící ve větru.
Tady nahoře, kde byl svah nejprudší, se schody vinuly sem a tam, místo aby vedly rovnou dolů. Nahoru vystoupila Sansa Stark, ale dolů sestupuje Alayne Kámen. Bylo to zvláštní pomyšlení. Pamatovala si, jak ji Mya při výstupu upozorňovala, aby se dívala na stezku před sebou. "Dívejte se nahoru, ne dolů," říkala… ovšem při sestupu to nebylo možné. Mohla bych zavřít oči. Mezek cestu zná, nepotřebuje mě. Jenže tohle znělo jako něco, co by udělala Sansa, to vystrašené děvče. Alayne byla starší dívka, nemanželská a statečná.
Zpočátku jeli v řadě za sebou, ale o něco níž se cesta rozšiřovala, takže mohli jet po dvou vedle sebe, a paní Myranda přijela za ní. "Dostali jsme dopis od tvého otce," řekla tak nenucené, jako by seděly se svou septou a vyšívaly. "Píše, že je na cestě domů, a doufá, že se brzy shledá se svou drahou dcerou. Také píše, že Lyonel Korořičský je svou nevěstou zjevně velmi potěšen, a ještě víc pak jejím věnem. Já doufám, že si lord Lyonel pamatuje, co z toho si vzít do postele. Paní Planodřevská se na svatbě objevila s rytířem Devítihvězdou, píše lord Petyr, k údivu všech přítomných."
"Anya Planodřevská? Skutečně?" V den, kdy sešli z hory, byl Petyr Baeliš přesvědčen, že si na svou stranu získá Symonda Chrámovce, ovšem ne paní Planodřevskou. "Ještě nějaké novinky?" zeptala se. Orlí hnízdo bylo tak osamělé místo, že dychtila po jakémkoli kousku informací z vnějšího světa, jakkoli triviálním či bezvýznamném.
"Ne od tvého otce, ale přiletěli k nám i jiní ptáci. Válka pokračuje, všude kromě Údolí. Řekotočí se vzdalo, ale Dračí kámen a Bouřlivý konec stále patří lordu Stannisovi."
"Paní Lysa byla moudrá, že nás držela stranou."
Myranda ji obdařila prohnaným úsměvem. "Ano, byla to velmi moudrá duše, ta dobrá paní." Posunula se ve svém sedle. "Proč jsou ti mezkové tak kostnatí a mrzutí? Mya je určitě špatně krmí. Na pěkném vypaseném mezkovi by se sedělo mnohem pohodlněji. Víš, že máme nového Nejvyššího septona? Och, a Noční hlídka má chlapeckého velitele, nějakého nemanželského syna Eddarda Starka."
"Jona Sněna?" vyhrkla překvapeně.
"Sněna? Ano, předpokládám, že se jmenuje Sníh, když je nemanželský."
Nevzpomněla si na Jona celé věky. Byl to jen její nevlastní bratr, a přesto… Robb, Bran a Rickon již zemřeli, a tak byl Jon Sníh jediným bratrem, který jí ještě zůstal. Já jsem teď taky bastard, stejně jako on. Och, jak by bylo milé vidět ho znovu. Ale k tomu samozřejmě nikdy nedojde. Alayne Kámen neměla bratry, prostého původu ani jiné.
"Náš bratranec Bronzový Yohn uspořádal pranici v Runokameni," pokračovala paní Myranda lhostejně, "malou, jen pro panoše. Byla určena k tomu, aby v ní zvítězil Harry Dědic, a taky se tak stalo."
"Harry Dědic?"

"Svěřenec paní Planodřevské. Harrold Tvrdovský. Předpokládám, že teď mu musíme říkat ser Harry. Bronzový Yohn jej pasoval na rytíře."
"Och." Alayne byla zmatená. Proč by měl být svěřenec paní Planodřevské jejím dědicem? Měla přece syny ze své vlastní krve. Jedním byl Rytíř Krvavé brány, ser Donnel. Nechtěla ale vypadat hloupě, a tak řekla jen: "Modlím se, aby se ukázalo, že je to dobrý rytíř."
Paní Myranda si odfrkla. "Já se modlím, aby dostal neštovice. Představ si, že má nemanželskou dceru s nějakou obyčejnou holkou. Můj pan otec doufal, že mne za Harryho provdá, ale paní Planodřevská o tom nechtěla ani slyšet. Nejsem si jistá, zda jsem pro ni byla nepřijatelná já, nebo jen moje věno." Povzdechla si. "Potřebovala bych nového manžela. Jednoho už jsem měla, ale toho jsem zabila."
"Cože?" vydechla Alayne šokované.
"Ach ano. Umřel na mně. Ve mně, abych pravdu řekla. Víš, doufám, co se odehrává v manželském loži?"
Pomyslela na Tyriona a na Ohaře, jak ji políbil, a přikývla. "To muselo být strašné, moje paní. To, jak zemřel. Tam, chci říct… zatímco…"
"…mě šoustal?" Pokrčila rameny. "V každém případě to bylo
znepokojující. Taky nezdvořilé. Neměl ani tu slušnost, aby mi udělal dítě. Staří muži mívají slabé sémě. A tak jsem tu zůstala, vdova, ale stěží opotřebovaná. Harry by mohl dopadnout mnohem hůř. Odvažuji se říci, že taky dopadne. Paní Planodřevská jej se vší pravděpodobností ožení s jednou ze svých vnuček nebo s některou od Bronzového Yohna."
"Jak pravíš, moje paní." Alayne si vzpomněla na Petyrovo varování.
"Rando. Tak už to řekni. Ran. Do."
"Rando."
"To je mnohem lepší. Obávám se, že se ti musím omluvit. Budeš si o mně určitě myslet, že jsem hrozná coura, ale vyspala jsem se s tím krásným chlapcem Marillionem. Nevěděla jsem, jaká je to zrůda. Zpíval tak krásně a uměl dělat ty nejsladší věci svými prsty. Nikdy bych si ho do postele nevzala, kdybych věděla, že vyhodí paní Lysu Měsíčními dveřmi. S takovými zrůdami zásadně nespím." Prohlížela si Alayninu tvář a hrudník. "Jsi pěknější než já, ale já mám větší prsa. Mistři říkají, že větší prsa nedávají víc mléka než malá, ale já tomu nevěřím. Už jsi někdy viděla kojnou s malými prsy? Ta tvoje jsou na dívku tvého věku dostačující, ale protože to jsou prsa nemanželské dívky, nebudu se o ně zajímat." Myranda popojela se svým mezkem blíž k jejímu. "Doufám, že víš, že Mya už není panna?"
Věděla to. Pošeptala jí to tlustá Maddy, když jim jednou Mya přinesla nahoru zásoby. "Maddy mi to řekla."
"Samozřejmě že řekla. Ta má hubu stejně velkou jako stehna, a ta její stehniska jsou obrovská. Připravil ji o to Mychel Rudotvrzský. Byl to panoš Lyna Korořičského. Opravdový panoš, ne jako ten neurvalý kluk, který dělá panoše rytíři Lynovi teď. Přijal ho jen kvůli penězům, jak říkají. Mychel byl ten nejlepší mladý šermíř v Údolí a galantní… nebo si to aspoň ubohá Mya myslela, dokud se neoženil s jednou z dcer Bronzového Yohna. Jsem si jistá, že lord Horton mu v té záležitosti nedal na vybranou, ale přesto se k Mye zachoval krutě."
"Ser Lothor ji má rád." Alayne se podívala na Myu Kámen, která jela dvacet kroků pod nimi. "Víc než rád."
"Lothor Brune!" Myranda zvedla obočí. "A ona o tom ví?" Nečekala na odpověď. "Nemá žádnou naději, chudák. Můj otec se už pokoušel dohodnout Mye sňatek, ale ona o žádný nestála. Sama je napůl mezek, holka jedna."
Alayne proti své vůli zjistila, že se jí starší dívka začíná líbit. Od nebohé Jeyne Jezerské neměla kamarádku, se kterou by si mohla popovídat. "Myslíš si, že se rytíři Lothorovi líbí taková, jaká je, ve zbroji a kůži?" zeptala se starší dívky. "Nebo o ní sní zahalené v hedvábí a sametu?"
"Je to muž. Představuje si ji nahou."
Znovu se mne snaží přimět, abych se začervenala.
Paní Myranda jako by jí četla myšlenky. "Ty se umíš tak krásně rdít. To já když se červenám, vypadám jako jablko. Už jsem se ale beztak nečervenala celé roky." Naklonila se k ní blíž. "Má tvůj otec v úmyslu znovu se oženit?"
"Můj otec?" O tomhle Alayne nikdy nepřemýšlela. Ta představa ji nějak přiměla ošít se. Zjistila, že vzpomíná na výraz ve tváři Lysý Arryn, když padala Měsíčními dveřmi.
"Nu, všichni víme, jak oddaný byl paní Lyse," pokračovala Myranda, "ale nemůže ji přece oplakávat navěky. Potřebuje pěknou mladou ženu, aby s její pomocí spláchl svůj žal. Myslím, že by si mohl vybrat z poloviny urozených panen v Údolí. Kdo by mohl být lepší ženich než náš vlastní statečný lord protektor? Třebaže bych si přála, aby měl lepší jméno než Malíček. Jak malý je, víš to?"
"Jeho prst?" Znovu se začervenala. "Já nevím… nikdy jsem…"
Paní Myranda se zasmála tak hlasitě, že se na ně Mya Kámen otočila. "Nevadí, Alayne. Jsem si jistá, že je dost velký."
Projeli pod větrem vytesaným obloukem, kde k bledému kameni lnuly dlouhé rampouchy, z nichž na ně odkapávala voda. Od jeho vzdálené strany se stezka zužovala a po dalších sto nebo i víc stop vedla prudce dolů. Myranda byla nucena zařadit se za ni. Alayne popohnala svého mezka. Prudkost této části sestupu ji přiměla přitisknout se pevně k sedlu. Schody tady byly ošlapané do hladká železem okutými kopýtky mezků, kteří tudy již prošli, dokud nepřipomínaly řadu mělkých kamenných misek. Na dně těch misek se držela voda, zlatě se leskla v odpoledním slunci. Teď je to voda, pomyslela si Alayne, ale přijde tma a změní se v led. Uvědomila si, že tají dech a vypustila jej ze sebe. Mya Kámen a lord Robert již téměř dojeli k věžovité skále, kde se spád opět vyrovnával. Snažila se na ně dívat, a jenom na ně. Nespadnu, říkala si. Myin mezek mne bezpečně převeze. Vítr hvízdal kolem ní, zatímco nadskakovala na jeho hřbetě a počítala jeho kroky, Měla pocit, že to trvá věčnost.
A pak byla najednou dole, s Myou a svým malým svěřencem, choulícími se pod křivou skalnatou vížkou. Před nimi se prostíralo vysoké kamenné sedlo, úzké a pokryté ledem. Alayne slyšela skučení větru a cítila, jak tahá za její plášť. Pamatovala si toto místo ze svého výstupu. Tehdy ji děsilo a teď jí připadalo ještě mnohem horší. "Je to širší, než se zdá," říkala Mya lordu Robertovi veselým hlasem. "Yard napříč a ne víc než osm yardů dlouhé. To nic není."

"Nic," opakoval Robert. Třásly se mu ruce.
Ach ne, pomyslela si Alayne. Prosím. Ne tady. Ne teď.
"Nejlepší bude převést nejdřív mezky," řekla Mya. "Když pán dovolí, převedu nejprve svého a pak se vrátím pro vašeho." Lord Robert neodpověděl. Zarudlýma očima pozoroval úzké sedlo. "Nebudu pryč dlouho, můj pane," slíbila Mya, ale Alayne pochybovala, že ji chlapec vůbec slyšel.
Když dívka vyvedla svého mezka zpod úkrytu věže, vítr ji udeřil do zubů. Nadzvedl její plášť, kroutil jím a pleskal ve vzduchu. Mya se zapotácela a na okamžik se zdálo, jako by ji to mělo sfouknout přes strmou stěnu, ale nějak se jí podařilo udržet rovnováhu a pokračovat dál.
Alayne vzala Robertovu ruku v rukavici do své, aby zabránila jeho třesení. "Broučku," řekla. "Já mám strach. Drž mě za ruku a pomoz mi dostat se na druhou stranu. Já vím, že ty se nebojíš."
Podíval se na ni, zřítelnice měl jako malé tmavé špendlíkové hlavičky v očích velkých a bílých jako vejce. "Nebojím?"
"Ne, ty se nebojíš. Jsi můj Okřídlený rytíř."
"Okřídlený rytíř uměl létat," zašeptal Robert.
"Vysoko nad horami." Stiskla mu ruku.
Paní Myranda se k nim připojila u vížky. "To uměl," řekla v ozvěně, když viděla, co se děje.
"Jsem tvůj Okřídlený rytíř," řekl lord Robert a Alayne věděla, že se neodváží čekat, než se Mya vrátí. Pomohla chlapci sesednout a ruku v ruce vykročili na holé kamenné sedlo, s plášti práskajícími a pleskajícími ve větru za nimi. Kolem byl jen prázdný vzduch a obloha a z obou stran prudce ustupující země. Pod nohama měli led a rozbité kameny čekající jen na to, až si o ně vymknou kotník, a vítr divoce skučel. Zní to jako vytí vlka, pomyslela si Sansa. Přízračného vlka, velkého jako hory.
A pak už byli na druhé straně a Mya Kámen se smála a zvedla Roberta, aby jej objala. "Opatrně," řekla Alayne. "Mohl by ti ublížit, když sebou bude mrskat. Člověk by to do něj neřekl, ale je to tak." Našly pro něj místo, rozsedlinu ve skále, aby jej ochránily před studeným větrem. Alayne ho tam hlídala, dokud chvění nepřešlo, zatímco Mya šla zpátky, aby pomohla přejít ostatním.
Ve Sněhu na ně čekali čerství mezkové a teplé jídlo z dušené koziny a cibule. Najedla se s Myou a Myrandou. "Jsi stejně statečná, jako jsi krásná," řekla jí Myranda.
"To ne." Ten kompliment ji přiměl začervenat se. "Nejsem. Měla jsem takový strach. Myslím, že bez lorda Roberta bych to přejít nedokázala." Otočila se kMye Kámen. "Málem jsi spadla."
"Mýlíte se. Já nikdy nepadám." Vítr jí nafoukal vlasy do tváře, zakryl jí jedno oko.
"Já jsem řekla málem. Viděla jsem tě. Ty ses nebála?"
Mya zavrtěla hlavou. "Pamatuji si muže, jak mě vyhazoval do vzduchu, když jsem byla ještě maličká. Byl vysoký jako hora a vyhazoval mě tak vysoko, až jsem měla pocit, že létám. Oba jsme se smáli, smáli jsme se tak hodně, že jsem stěží mohla popadnout dech, a nakonec jsem se smála tak, až jsem se z toho počurala, ale to ho rozesmálo tím víc. Nikdy jsem se nebála, když mě takto vyhazoval." Odhrnula si vlasy dozadu. "Pak, jednoho dne, tam najednou nebyl. Muži přicházejí a odcházejí. Lžou nebo umírají nebo vás opouštějí. Hora ale není člověk a kámen je dcera hory. Věřím svému otci a věřím svým mezkům. Nespadnu." Položila ruku na rozeklaný skalní výběžek a zvedla se. "Musíme jít dál. Máme před sebou ještě dlouhou cestu a ve vzduchu cítím bouři."
Když vyjížděli z Kamene, největšího a nejnižšího ze tří přestupních hrádků, které střežily přístup na Orlí hnízdo, začal padat sníh. Venku se již smrákalo. Paní Myranda navrhla, že by se snad mohli otočit, strávit noc na Kameni a opětovně započít sestup po východu slunce, ale Mya nechtěla o něčem takovém ani slyšet. "Do té doby by mohlo napadnout šest stop sněhu a schody by byly pro mezky zrádné," namítla. "Nejlépe uděláme, když půjdeme hned dál. Budeme postupovat pomalu."
A tak i udělali. Pod Kamenem byly schody širší a méně příkré, stáčely se mezi vysoké borovice a šedozelené strážní stromy, kterými byly obrostlé níže položené svahy Obrova kopí, a ven z nich. Myini mezkové znali na cestě každý kořen a kámen, a pokud i na nějaké zapomněli, Mya jim to připomněla. Uplynula polovina noci, než skrze padající sníh spatřili světla Měsíční brány. Poslední část cesty byla nejpokojnější. Bez přestání padal sníh, halil svět do bílého hávu. Lord Robert odplul v sedle do spánku, kolébaje se dozadu a dopředu v rytmu kroků svého mezka. Dokonce i paní Myranda začala zívat a stěžovat si, že je unavená. "Máme pro vás připravené pokoje," řekla k Alayne, "ale jestli chceš, můžeš dnes v noci spát v posteli se mnou. Je dost velká pro čtyři."
"Byla bych tím poctěna, moje paní."
"Rando. Považuj se za šťastnou, že jsem tak unavená. Jediné, po čem toužím, je svinout se do klubíčka a usnout. Obvykle, když se se mnou dámy dělí o postel, musejí platit polštářovou daň a vyprávět mi o všech zkaženostech, které kdy provedly."
"A co když žádné zkaženosti neprovedly?"
"Nu, tak se musí přiznat ke všem zkaženostem, které by chtěly dělat. Ty samozřejmě ne. Stačí se podívat na ty tvoje uzardělé tvářičky a velké modré oči a člověk vidí, jak jsi nevinná." Znovu zívla. "Doufám, že máš teplá chodidla. Nesnáším v posteli společnice se studenýma nohama."
Než konečně přijeli k hradu jejího otce, paní Myranda také dřímala a Alayne snila o její posteli. Bude to péřová postel, říkala si v duchu, měkká, teplá a hluboká, vysoko nastlaná kožešinami. Bude se mi zdát sladký sen a až se probudím, budou tam štěkat psi, u studny si budou povídat ženy, na nádvoří budou řinčet meče. A později se bude konat hostina s hudbou a tancem. Po vraženém tichu Orlího hnízda toužila po křiku a smíchu.
Jenže zatímco jezdci sesedali ze svých mezků, z bašty se vynořil jeden z Petyrových strážných. "Paní Alayne," řekl, "lord protektor vás očekává."
"On už se vrátil?" vyhrkla nevěřícně.

"Za soumraku. Najdete ho v západní věži."
Hodina byla blíže ke svítání než k soumraku a většina z hradu spala, ovšem nikoli Petyr Baeliš. Alayne jej našla usazeného vedle praskajícího ohně v krbu, popíjejícího horké svařené víno se třemi muži, které neznala. Všichni vstali, když vstoupila, a Petyr se vřele usmál. "Alayne. Pojď sem, dej svému otci políbení."
Poslušně jej objala a políbila na tvář. "Omlouvám se, že vyrušuji, otče. Nikdo mi neřekl, že máš společnost."
"Ty nevyrušuješ nikdy, drahá. Právě jsem těmto dobrým rytířům říkal, jakou mám poslušnou dceru."
"Poslušnou a krásnou," řekl elegantní mladý rytíř, jemuž spadala hodně pod ramena hustá hříva světlých vlasů.
"Ano," přitakal druhý rytíř, statný chlapík s vousem v barvě soli a pepře, baňatým červeným nosem protkaným rudými žilkami a sukovitýma rukama velkýma jako kýty. "Tuto skutečnost jsi nám zamlčel, můj pane."
"Já bych udělal totéž, kdyby to byla moje dcera," řekl poslední rytíř, nevysoký šlachovitý muž s křivým úsměvem, špičatým nosem a rozježenými oranžovými vlasy. "Především před takovými hulváty, jako jsme my."
Alayne se zasmála. "Vy že jste hulváti?" řekla škádlivým tónem. "Já vás považovala za statečné rytíře."
"Rytíři to jsou," přitakal Petyr. "Svou statečnost sice ještě neprokázali, ale můžeme v ni doufat. Dovol mi představit ti sera Byrona, sera Morgartha a sera Shadricha. Pánové, paní Alayne, moje nemanželská a velmi šikovná dcera… s níž nyní potřebuji hovořit, pokud budete tak laskavi a omluvíte nás."
Tři rytíři se uklonili a vzdálili se, ale ten vysoký se světlými vlasy jí ještě políbil ruku, než odešel.
"Potulní rytíři?" řekla Alayne, když se dveře zavřely.
"Hladoví rytíři. Myslel jsem si, že by bylo dobré mít kolem sebe pár mečů navíc. Časy jsou stále zajímavější, moje drahá, a když jsou zajímavé časy, člověk kolem sebe nikdy nemá dost mečů. Do Rackoměsta se vrátil Mořský král a starý Oswell nám přinesl pár příběhů."
Raději se ani neptala, jaké jsou to příběhy. Kdyby Petyr chtěl, aby to věděla, sám by jí to řekl. "Neočekávala jsem tě nazpět tak brzy," řekla. "Jsem ráda, že jsi přijel."
"To bych nikdy nepoznal z polibku, který jsi mi dala." Přitáhl ji k sobě blíž, vzal její tvář do dlaní a dlouze ji políbil na rty. "Tak tohle je podle mne polibek, který říká vítej domů. Ať je to příště lepší."
"Ano, otče." Cítila, jak se červená.
Petyr ji pustil. "Nevěřila bys, co se děje v Králově přístavišti, drahá. Cersei se potácí od jedné hlouposti ke druhé a napomáhá jí k tomu její rada hluchých, hloupých a slepých. Vždycky jsem předpokládal, že ožebračí říši a zničí sama sebe, ovšem neočekával jsem, že to půjde tak rychle. Docela mne to znervózňuje. Doufal jsem, že budeme mít čtyři nebo pět pokojných let, abych mohl zasadit nějaká ta semínka a nechat dozrát plody, ale teď… je dobře, že prosperuji z chaosu. Obávám se, že to málo klidu a řádu, co nám tady pět králů zanechalo, nepřežije tři královny dlouho."
"Tři královny?" Nechápala to.
A Petyr se ani nerozhodl vysvětlovat jí to. Místo toho se usmál a řekl: "Přivezl jsem své sladké holčičce dárek."
Alayne byla stejně potěšená, jako byla překvapená, "jsou to šaty?" Slyšela, že v Rackoměstě jsou skvělé švadleny, a už ji unavovalo oblékat se tak bezvýrazně.
"Něco lepšího. Zkus znovu hádat."
"Šperky?"
"Žádné šperky by se nemohly krásou vyrovnat očím mé dcery."
"Citrony? Sehnal jsi citrony? Slíbila lordu Robertovi citrónové zákusky, a na citrónové zákusky potřebuje člověk citrony.
Lord Petyr ji vzal za ruku a stáhl ji k sobě na klín. "Dojednal jsem pro tebe sňatek."
"Sňatek?" Hrdlo se jí stáhlo. Nechtěla se znovu vdávat, ne teď, možná už nikdy. "Já se… já se nemohu provdat, otče. Já…" Alayne se podívala ke dveřím, aby se ujistila, že jsou zavřené. "jájsem vdaná," zašeptala. "To přece víš."
Petyr jí položil prst na ústa, aby ji umlčel. "Trpaslík se oženil s dcerou Nedá Starka, ne s mou. Ať si je to, jak chce. Tohle je pouze zasnoubení. Sňatek musí počkat, dokud nebude Cersei u konce s dechem a Sansa šťastně ovdovělá. Musíš se s tím chlapcem setkat a získat si jeho sympatie. Paní Planodřevská jej neožení proti jeho vůli, na tom zásadně trvala."
"Paní Planodřevská?11 Alayne nevěřila svým uším. "Proč by měla provdat jednoho ze svých synů za… za…"
"…bastarda? Tak především jsi bastardem lorda protektora, na to nezapomínej. Planodřevští jsou velmi starý a velmi hrdý rod, ale ne tak bohatý, jak by si mohl člověk myslet, což jsem zjistil, když jsem začal skupovat jejich dluhy. Ne že by paní Anya někdy prodala syna za zlato. Svěřence však… mladý Harry je jenom bratranec a věno, které jsem paní Anye nabídl, bylo ještě větší než to, jaké právě získal Lyonel Korořičský. Musí takové být, aby se odvážila riskovat hněv Bronzového Yohna. Tohle zhatí všechny jeho plány. Jsi zaslíbená Harroldu Tvrdovskému, drahá, za přepokladu, že si dokážeš získat jeho chlapecké srdce… což by pro tebe nemělo být těžké."
"Harry Dědic?" Alayne se pokoušela vzpomenout si, co jí o něm Myranda vyprávěla na hoře. "Byl právě pasován na rytíře. A má nemanželskou dceru s nějakou prostou dívkou."
"A na cestě je další od nějaké jiné holky. Harry dokáže být okouzlující, o tom není pochyb. Hebké pískově světlé vlasy, tmavomodré oči a dolíčky, když se usměje. A je velmi galantní, jak mi bylo řečeno." Poškádlil ji úsměvem. "Bastard či ne, drahá, až bude tento sňatek oznámen, bude ti závidět každá urozená panna v Údolí a také pár z říčních krajin a z Roviny."
"Proč?" Alayne byla v koncích. "Je ser Harrold… jak by mohl být dědicem paní Planodřevské? Copak ona nemá syny ze své vlastní krve?"
"Tři," připustil Petyr. Cítila z jeho dechu víno, hřebíček a muškátový oříšek. "Také dcery a vnuky."
"Proč nejsou před Harrym? Já tomu nerozumím."
"Porozumíš. Poslouchej." Petyr vzal její ruku do své a zlehka jí přejel prsty po dlani. "Začneme od lorda Jaspera Arryna.

Otce Jona Arryna. Zplodil tři děti, dva syny a dceru. Jon byl nejstarší, a tak Orlí hnízdo a titul lorda připadly jemu. Jeho sestra Alys se provdala ze pána Elyse Planodřevského, strýce současné paní Planodřevské." Protáhl obličej. "Elys a Alys, není to krásné? Mladší syn lorda Jaspera, ser Rondel Arryn, se oženil s dívkou z rodu Zvonovských, ale zazvonil si jen jednou či dvakrát, než zemřel na bolavé břicho. Jejich syn Elbert přicházel na svět v jedné posteli, zatímco ve druhé dole v síni umíral ubohý Rondel. Dáváš pozor, co říkám, drahá?"
"Ano. Byli tam Jon a Alys a Rondel, ale Rondel zemřel."
"Výborně. A teď, Jon Arryn se oženil třikrát, ale jeho první dvě ženy mu nedaly žádné děti, a tak byl dlouho dědicem jeho synovec Elbert. Mezitím Elys svědomitě obdělával Alys, která rodila dítě každý rok. Dala mu devět dětí, osm dcer a jednoho vzácného chlapečka, dalšího Jaspera, načež zemřela vyčerpáním. Chlapec Jasper, nevědomý si heroického úsilí, které stálo u jeho početí, se nechal ve věku tří let kopnout koněm do hlavy. Brzy nato schvátily neštovice dvě z jeho sester, takže jich zbylo šest. Ta nejstarší se provdala za sera Denise Arryna, vzdáleného příbuzného pánů Orlího hnízda. Existuje několik větví rodu Arrynů rozptýlených po Údolí, stejně hrdých, jako jsou nuzní, vyjma Arrynů z Rackoměsta, u kterých se projevil vzácný zdravý rozum provdat své dcery za kupce. Jsou bohatí, ale ne zrovna dobře vychovaní, takže o nich nikdo nemluví. Ser Denys pocházel z jedné z chudobných, hrdých větví… ale byl také věhlasný šprýmař, pohledný, statečný a přetékající zdvořilostí. A měl ono kouzelné jméno Arryn, což jej činilo ideálním ženichem pro nejstarší dceru Planodřevských. Jejich děti budou Arrynové a příští dědicové Údolí, kdyby se mělo Elbertovi přihodit něco zlého. Nu, stalo se, že se Elbertovi přihodil šílený král Aerys. Znáš ten příběh?"
Znala ho. "Šílený král ho zavraždil."
"Přesně tak. A brzy poté ser Denys opustil svoji těhotnou manželku a odjel do války. Zemřel během Bitvy Zvonů, na přemíru statečnosti a na ránu sekerou. Když přinesli jeho paní zprávu o jeho smrti, zahynula žalem a brzy následoval její novorozený synáček. Na tom nesejde. Jon Arryn sám se během války oženil s mladou manželkou, o které měl důvod předpokládat, že je plodná. Vkládal do svazku velké naděje, tím jsem si jistý, ale ty i já víme, že jediné, co od Lysý kdy dostal, byly potraty, mrtvá novorozeňata a náš ubohý lord Robert.
Což nás přivádí zpátky k pěti zbývajícím dcerám Elyse a Alys. Ta nejstarší byla strašlivě zjizvena neštovicemi, co zabily její sestry, a stala se z ní septa. Další svedl nějaký žoldnéř. Ser Elys ji vyhnal z domu, a tak se připojila k tichým sestrám, když její nemanželské dítě v útlém věku zemřelo. Třetí se provdala za pána Kašovského, ale ukázalo se, že je neplodná. Čtvrtá byla na cestě do říčních krajin, aby se provdala za nějakého Kapradinovského, když ji unesli Spálení muži. Zbyla nejmladší, která se provdala za rytíře s pozemky, jenž přísahal věrnost Planodřevským, dala mu syna, kterého pojmenovala Harrold, a zemřela." Otočil její ruku a zlehka ji políbil na zápěstí. "Tak a teď mi pověz, moje milá - proč se Harrymu říká Dědic?"
Vytřeštila oči. "On není dědic paní Planodřevské. Je to Robertův dědic. Kdyby Robert zemřel…"
Petyr zvedl obočí, "Až Robert zemře. Náš ubohý statečný Brouček je strašně nemocný chlapec, je to jen otázka času. Až Robert zemře, Harry Dědic se stane lordem Harroldem, Obráncem Údolí a pánem Orlího hnízda. Mné nebudou mít vazalové Jona Arryna nikdy rádi, ani našeho hloupoučkého roztřeseného Roberta, ale Mladého sokola budou milovat… a až se sejdou na jeho svatbě a ty vyjdeš se svými dlouhými hnědými vlasy, oděná v panenském plášti bílé a šedé barvy se zlovlkem na zádech… nu, každý rytíř v Údolí zaslíbí svůj meč, aby ti získal nazpět tvoje prvorozenecké právo. Tak tohle jsou tvoje dary ode mne, moje drahá Sanso… Harry, Orlí hnízdo a Zimohrad. To by stálo za další políbení, nemyslíš?"

BRIENNE
T
ohle je zlý sen, pomyslela si. Ale pokud jen snila, proč to tak strašně bolelo?
Přestalo pršet, ale celý svět byl mokrý. Její plášť jí připadal stejně těžký jako zbroj. Provazy, které poutaly její zápěstí, byly prosáklé skrz a to je činilo tím těsnější. Bez ohledu na to, jak natáčela ruce, nemohla z provazů vyklouznout. Nechápala, kdo ji takto spoutal, a proč. Pokoušela se ptát stínů, ale neodpovídaly jí. Možná ji neslyšely. Snad ani nebyly skutečné. Pod vrstvami mokré vlny a rezivějící kroužkové zbroje byla její kůže zrudlá a horká. Říkala si, zda tohle všechno není jen horečnatý sen.
Měla pod sebou koně, ačkoli si nemohla vzpomenout, že by na něj vysedala. Ležela tváří dolů přes jeho zadek, jako pytel ovsa. Zápěstí a kotníky měla spoutané k sobě. Vzduch byl vlhký, země zahalená v mlze. V hlavě jí při každém kroku zadunělo. Slyšela hlasy, ale jediné, co viděla, byla země pod koňskými kopyty. Uvnitř v sobě měla cosi zlámaného. Obličej měla napuchlý, její tvář byla lepkavá krví. A při každém zakodrcání a nadskočení jí projel ramenem osten bolesti. Slyšela Podricka, jak ji volá, jakoby z velké dálky: "Pane?" říkal pořád. "Pane? Moje paní? Pane? Moje paní?" Jeho hlas byl slabý a stěží ho slyšela. Nakonec zbylo zase jen ticho.
Zdálo se jí, že je na Harrenově, opět dole v medvědí jámě. Tentokrát proti ní stál Kousač, obrovský, holohlavý a bílý jako larva, s mokvajícími boláky na tvářích. Přišel nahý, hrál si se svým přirozením, cvakal zuby o sebe. Brienne před ním prchala. "Můj meč," volala. "Přísežník. Prosím." Přihlížející neodpověděli. Byl tam Renly, Mrštný Dick a Catelyn Stark. Přišli taky Štrapác, Vepř a Timeon a mrtvoly ze stromů, s propadlými tvářemi, napuchlými jazyky a prázdnými očními důlky. Brienne při pohledu na ně zakvílela hrůzou a Kousač ji popadl za paži, škubnutím si ji přitáhl k sobě a vyrval jí kus masa z tváře. "Jaime," slyšela sama sebe vykřiknout. "Jaime"
Dokonce i v hlubinách jejího snu byla přítomná bolest. V obličeji jí palčivě škubalo. Rameno jí krvácelo. I dýchat bolelo. Paží jí projížděla bolest ostrá jako nůž. vykřikla, že chce mistra.
"My mistra nemáme," řekl dívčí hlas. "Jsem tu jenom já."
Hledám dívku, vzpomněla si Brienne. Urozenou pannu, třináctiletou, s modrýma očima a kaštanovými vlasy. "Moje

paní?" hlesla. "Lady Sanso?"
Nějaký muž se zasmál. "Ona si myslí, že jsi Sansa Stark."
"Už moc dlouho nevydrží. Zemře."
"O jednoho lva méně. Já pro ni plakat nebudu."
Brienne slyšela někoho, jak se modlí. Vzpomněla si na septona Meribalda, jenže tento člověk říkal úplně jiná slova. Noc je temná a plná hrůz, a takové jsou i sny.
Projížděli chmurným lesem, zatuchlým, temným a tichým místem, kde se blízko k sobě tiskly borovice. Země pod kopyty jejich koní byla měkká a stopy, které nechávali za sebou, byly naplněné krví. Vedle ní jel lord Renly, Mrštný Dick a Vargo Hoat. Renlymu stékala od hrdla krev. Z Kozová utrženého ucha vytékal hnis. "Kam jedeme?" zeptala se Brienne. "Kam mě odvážíte?" Nikdo jí neodpověděl. Jak by mi mohli odpovědět? Všichni jsou mrtví. Znamenalo to, že je taky mrtvá?
Lord Renly jel hned před ní, její nádherný usměvavý král. Vedl jejího koně mezi stromy. Brienne na něj volala, aby mu řekla, jak jej miluje, ale když se otočil a zamračil se na ni, viděla, že to vůbec není Renly. Renly se nikdy nemračil. Vždycky pro mne měl úsměv, pomyslela si… kromě…
"Chlad," řekl její král zmateně a tehdy se pohnul stín bez člověka, který by jej vrhal, a skrze zelenou ocel límce jejího pána se vyřinula krev a smáčela jí ruce. Byl to horkokrevný muž, ale jeho krev byla studená jako led. Tohle není skutečné, řekla si. Je to jen další zlý sen, ze kterého se brzy probudím.
Její kůň náhle zastavil. Popadly ji čísi hrubé ruce. Viděla pásy rudého odpoledního světla šikmo dopadající mezi větvemi kaštanu. Nějaký kůň hrabal kopytem v mrtvém listí a hledal kaštany a opodál se pohybovali muži, hovořili tichými hlasy. Deset, dvanáct, možná víc. Brienne je neznala. Byla natažená na zemi, záda měla opřená o kmen stromu, "vypijte si tohle, paní," řekl , dívčí hlásek. Zvedla pohár k Brienninym rtům. Chuť byla silná a kyselá. Brienne tekutinu vyplivla. "Vodu," zalapala po dechu. "Vodu, prosím."
"Voda vám proti bolesti nepomůže. Tohle ano. Aspoň trošku." Dívenka znovu přiložila pohár Brienne ke rtům. Bolelo ji dokonce jen pít. Víno jí stékalo po bradě a odkapávalo jí na hrudník. Když byl pohár prázdný, dívka jej z měchu dolila. Brienne jej s nechutí zhltla. "Stačí."
"Ještě. Máte zlomenou ruku a několik prasklých žeber. Dvě, možná tři."
"To Kousač," řekla Brienne, které se znovu vybavila strašlivá tíha jeho těla, koleno, kterým ji vší silou uhodil do hrudníku.
"Ano. Opravdová zrůda, ten chlap."
Náhle si na všechno vzpomněla; blesky nad sebou, bláto pod sebou, déšť vyťukávající tichý rytmus do temné oceli Ohařovy přilbice, strašlivá síla Kousačových rukou. Najednou nemohla snést, že je svázaná. Pokoušela se vykroutit se ze svých pout, ale dosáhla tím jen toho, že se utáhla tím těsněji. Na konopném provazu byla krev. "Je mrtvý?" zachvěla se. "Kousač. Je mrtvý!" Pamatovala si jeho zuby trhající maso z její tváře. Z pomyšlení, že tam možná stále ještě někde je, že dýchá, by se nejraději dala do křiku.
"Je mrtvý. Gendry mu prohnal zezadu meč krkem. Pijte, milostpaní, nebo vám to naleju do hrdla."
Pila. "Hledám děvče," šeptala mezi doušky. Málem řekla svoji sestru. "Urozenou pannu, třináctiletou. Má modré oči a kaštanové vlasy."
"Já to nejsem."
Ne. To Brienne viděla. Dívenka byla tak hubená, že vypadala až podvyživeně. Měla hnědé vlasy zapletené do copu a její oči vypadaly, jako by ve skutečnosti byla mnohem starší. Hnědé vlasy, hnědé oči, prostého původu. Jako Vrbka, jen o šest let starší. "Ty jsi sestra. Hostinská."
"Mohla bych být." Dívka na ni přimhouřila oči. "A co když jsem?"
"Máš nějaké jméno?" zeptala se Brienne. Žaludek se jí obrátil. Měla obavy, že by mohla začít dávit.
"Nitěnka. Stejné jako Vrbka. Jeyne Nitěnka."
"Jeyne. Rozvaž mi ruce. Prosím. Slituj se nade mnou. Provazy mi rozdírají zápěstí. Krvácím."
"Zakázali mi to. Musíte zůstat svázaná, dokud…"
"…dokud nestanete před mou paní." Renly stál za dívkou, odhrnoval si černé vlasy z očí. Ne Renly. Gendry. "Naše paní chce, abyste se zodpovídala za svoje zločiny."
"Naše paní." Cítila, jak se jí z vína točí hlava. Bylo tak těžké přemýšlet. "Kamenosrdce. Tu máš na mysli?" Lord Randyll o ní mluvil v Panenském jezírku. "Paní Kamenosrdce?"
"Někteří jí tak říkají. Někteří ji zvou jinak. Tichá sestra. Matka Nemilosrdná. Katyně."
Katyně. Když Brienne zavřela oči, viděla mrtvoly houpající se z holých hnědých větví, napuchlé černé obličeje. Najednou dostala zoufalý strach. "Podrick. Můj panoš. Kde je Podrick? A ostatní… ser Hyle, septon Meribald. Pes. Co jste udělali se Psem?"
Gendry a dívka si vyměnili pohledy. Brienne se snažila vstát a podařilo se jí strčit pod sebe jedno koleno, ale pak se svět začal otáčet. "To ty jsi zabila Psa, paní," slyšela Gendryho říct těsně předtím, než ji opět pohltila tma.
Pak se ocitla zpátky v Šepotech, stála obklopena ruinami tváří v tvář Clarenci Krabbovi. Byl obrovský a divoký, seděl na praturovi, který byl chlupatější než on sám. Zvíře zuřivě hrabalo kopytem do země, rozdíralo v hlíně hluboké brázdy. Krabb měl zuby obroušené do špiček. Když chtěla Brienne tasit svůj meč, zjistila, že pochva je prázdná. "Ne," vykřikla, když se ser Clarence rozjel proti ní. Nebylo to spravedlivé. Bez svého kouzelného meče nemohla bojovat. Dal jí ho ser Jaime. Z pomyšlení na to, že ho zklamala, stejně jako zklamala Renlyho, by se dala nejraději do pláče. "Můj meč. Prosím. Musím najít svůj meč."
"To děvče chce zpátky svůj meč," zvolal čísi hlas.
"No a co? Já bych chtěl, aby mi Cersei Lannister vykouřila ptáka."

"Jaime mu říkal Přísežník. Prosím" Ale hlasy ji neposlouchaly a Clarence Krabb se přiřítil až k ní a usekl jí hlavu. Brienne klesla ještě hlouběji do tmy.
Zdálo se jí, že leží na člunu, hlavu položenou na něčím klíně. Všude kolem byly stíny, muži v kápích odění ve zbroji a kůži, pádlovali s nimi s vesly obalenými v hadrech přes zamlženou řeku. Byla zalitá potem, hořela, a přesto se chvěla zimou. Mlha byla plná tváří. "Krásko" šeptaly vrby na břehu, ale rákosí říkalo jen: "Zrůdo. Zrůdo." Brienne se zachvěla.
"Přestaňte," prosila. "Řekněte jim někdo, ať přestanou."
Když se příště probudila, Jeyne jí přidržovala u rtů misku horké polévky. Cibulová polévka, pomyslela si Brienne. vypila jí tolik, kolik jen mohla, dokud jí neuvízl v krku kousek mrkve, kterým se začala dusit. Kašlání pro ni bylo utrpením. "Hezky v klidu," řekla dívka.
"Gendry," zasípala. "Musím mluvit s Gendrym."
"Odjel zpátky k řece, milostpaní. Do své kovárny, k Vrbce a maličkým, aby je ochraňoval."
Nikdo je nedokáže ochránit. Začala znovu kašlat. "Ech, nechtě ji zadusit. Aspoň ušetříme provaz." Jeden ze stínových mužů odstrčil děvče stranou. Byl oděný ve zrezivělé kroužkové zbroji a pásu pobitém cvočky. Od boku mu visel dlouhý meč a dýka. Přes ramena měl přehozený velký žlutý plášť. Nasáklý vodou a špinavý. A z ramen mu vyrůstala ocelová psí hlava s vyceněnými zuby.
Jfe,* zasténala Brienne. "Ne, ty jsi přece mrtvý. Zabila jsem tě."
Ohař se dal do smíchu. "Máš to nějaké převrácené. To já zabiju tebe. Udělal bych to hned teď, ale naše paní tě chce vidět viset."
Viset. Při tom slově jí opět projel záchvěv strachu. Podívala se na dívku, Jeyne. Je příliš mladá, než aby byla tak krutá.
"Chléb a sůl," zalapala Brienne po dechu. "Hostinec… septon Meribald krmil děti… lámali jsme chléb s tvojí sestrou…"
"Právo hosta teď už neznamená tolik jako kdysi," namítla dívka. "Ne od té doby, co se naše paní vrátila ze svatby. Někteří z těch, co teď visí z větví u řeky, si taky mysleli, že jsou hosti."
"My si ale mysleli něco jiného," řekl Ohař. "Oni chtěli postele. My jim dali stromy."
"A máme ještě další stromy," vložil se do hovoru jiný stín, jednooký, pod zrezivělou hrncovou přílbou. "Stromů máme vždycky dost."
Když byl čas opět vysednout na koně, stáhli jí přes tvář koženou kápi, ve které nebyly otvory pro oči. Kůže tlumila okolní zvuky. Na jazyku jí přetrvávala chuť cibule, palčivá jako vědomí o jejím selhání. Chtějí mne pověsit. Pomyslela na Jaimeho, na Sansu, na svého otce na Tarthu - a byla za tu kápi ráda. Pomáhala zakrýt slzy, které jí vstupovaly do očí. Čas od času slyšela psance mluvit mezi sebou, ale slova nerozlišila. Po chvíli se poddala únavě a pomalému, pravidelnému pohybu svého koně.
Tentokrát se jí zdálo, že je zpátky doma, na Večeropadu. Z vysokých lomených oken v síni svého otce viděla zapadající slunce. Tam jsem byla v bezpečí. Byla jsem v bezpečí.
Byla oblečená v jemném brokátu, v šatech modrorudé barvy ozdobených zlatými slunci a stříbrnými srpky měsíce. Na jiné dívce by to možná byly hezké šaty, ale ne na ní. Bylo jí dvanáct, byla nevzhledná a cítila se nepříjemně, jak tak čekala na setkání s mladým rytířem, s nímž jí otec dohodl sňatek, s chlapcem o šest let starším, než byla ona, který se jednoho dne jistě stane slavným šampiónem. Obávala se jeho příchodu. Hruď měla příliš plochou, ruce a nohy moc velké. Vlasy jí trčely do všech stran a v nosní rýze se jí udělal uher. "Přinese ti růži," slíbil jí její otec, ale růže nebyla k ničemu, růže ji nemohla udržet v bezpečí, potřebovala meč. Přísežník. Musím najít to děvče. Nesmím zklamat jeho důvěru.
Konečně se otevřely dveře a do síně vkročil snoubenec, kterého pro ni vybral její otec. Chtěla jej přivítat, tak jak ji poučili, ale stalo se jen to, že se jí z úst vyřinula krev. Zatímco čekala, kousla se nervozitou do jazyka. Vyplivla mladému rytíři krev k nohám a spatřila zhnusení na jeho tváři. "Brienne Kráska," řekl urážlivým hlasem. "Viděl jsem prasnice hezčí než ty." Mrštil jí růži do obličeje. Zatímco šel pryč, ptáci Nohové na jeho plášti se vlnili a rozmazávali, měnili se ve lvy. jaimel chtěla vykřiknout. Jaime, vrat se pro mne! Její jazyk však ležel na podlaze vedle růže, zalitý krví.
Náhle se probudila, lapajíc po dechu.
Nevěděla, kde je. Vzduch byl studený a těžký a byl cítit prstí, červy a plísní. Ležela na slamníku pod hromadou ovčích kůží, se skálou nad hlavou a kořínky prorůstajícími skrze zdi. Jediné světlo vycházelo z lojové svíce, knot čadil v jezírku rozpuštěného vosku.
Odstrčila ovčí kůže stranou. Tehdy si uvědomila, že jí někdo vzal šaty a zbroj. Byla oblečená v hrubé hnědé haleně, tenké, ale čerstvě vyprané. Předloktí měla v dlahách a obvázaná, plátnem. Na jedné straně obličeje cítila podivné vlhko a strnulost. Když se tam sama sebe dotkla, zjistila, že jí tvář, čelist a ucho pokrývá obklad. Kousač…
Vstala. Nohy měla slabé jako voda, hlavu lehkou jako vzduch. "Je tu někdo?"
Něco se pohnulo v jednom z tmavých výklenků za svící; starý šedivý muž oblečený v cárech. Pokrývky, kterými byl přikrytý, se svezly na zem. Posadil se a promnul si oči. "Paní Brienne? Polekala jsi mě. Zdál se mi sen."
Ne, pomyslela si, to mně se zdál. "Co je tohle za místo? Jsem ve vězení?"
"V jeskyni. Stejně jako krysy musíme utíkat zpátky do děr, kdykoli za námi běží čenichající psi, a těch psů každým dnem přibývá." Byl oděný v otrhaných zbytcích starého roucha, růžového a bílého. Vlasy měl dlouhé, šedivé a zacuchané, volnou kůži na jeho tvářích a bradě pokrývalo hrubé strniště. "Máš hlad? Dokázala bys pozřít šálek mléka? Možná kousek chleba s medem?"
"Chci svoje šaty. Svůj meč." Cítila se bez zbroje nahá a chtěla mít po boku Přísežník. "Cestu ven. Ukaž mi cestu ven."
Podlahu jeskyně tvořily hlína a kámen, drsné pod jejími chodidly. Dokonce i teď cítila, jak má lehkou hlavu, jako by se vznášela. Mihotavé světlo vrhalo roztodivné stíny. Duchové zabitých, pomyslela si, tančí všude kolem mne, schovávají se, když se otočím, abych se na nepodívala. Všude viděla díry, pukliny a štěrbiny, ale nedalo se poznat, který z těch otvorů vede ven, který by ji zavedl hlouběji do jeskyně a který nevede nikam. Všechno bylo černé jako

smůla.
"Mohl bych ti sáhnout na čelo, paní?" Ruka jejího žalářníka byla zjizvená a tvrdá mozoly, a přesto podivně něžná.
"Horečka už ustupuje," řekl jí hlasem okořeněným přízvuky Svobodných měst. "To je dobře. Ještě včera byla tvoje kůže cítit, jako by byla v jednom ohni. Jeyne měla strach, že nám tu umřeš."
"Jeyne? To vysoké děvče?"
"Přesně ta. Třebaže není tak vysoká jako ty, paní. Dlouhá Jeyne, tak jí lidé říkají. To ona ti napravila ruku a dala ji do dlah, stejně dobře jako jakýkoli mistr. Také udělala, co bylo v jejích silách, pro tvůj obličej, vymyla ti rány svařeným pivem, aby zabránila odumírání tkáně. Přesto… lidské kousnutí je ošklivá věc. Jsem si jistý, že právě to bylo příčinou horkosti." Šedivý muž se dotkl jejího obvázaného obličeje. "Museli jsme něco z masa odříznout. Obávám se, že tvůj obličej nebude moc hezký."
Nikdy nebyl hezký. "Chceš říct, že na něm zůstanou jizvy?"
"Moje paní, ta zrůda ti uhryzala polovinu tváře."
Brienne si nemohla pomoci, ale musela sebou škubnout. Každý rytíř má jizvy z bitev, varoval ji ser Dobrovítězský, když jej požádala, aby ji vyučoval v šermu. Stojíš o to, dítě? Její starý zbrojmistr však hovořil o seknutí mečem, nemohl předvídat Kousačovy ostré zuby. "Proč mi napravujete kosti a omýváte rány, když mne stejně máte v úmyslu pověsit?" zeptala se.
"Ano, proč vlastně?" Podíval se na svíci, jako by již déle nedokázal snášet pohled na její tvář. "Pověděli mi, jak statečně jsi bojovala v hostinci. Citroš neměl z rozcestí vůbec odjíždět. Dostal příkaz, aby zůstal ukrytý poblíž a přijel okamžitě, jakmile uvidí stoupat kouř z komína… jenže když se k němu dostala zvěst, že viděli Šíleného psa ze Solnopánví jet na sever podél Zeleného bodce, skočil na vějičku. Honili jsme se za ním už tak dlouho… přesto mělo Citroše napadnout, že jde o léčku. Takhle pak trvalo půl dne, než si uvědomil, že drancíři jeli nějaký čas po proudu, aby zamaskovali svoje stopy, a pak se vrátili nazpět, zatímco on ztratil další čas objížděním kolony freyovských rytířů. Nebýt tebe, zůstaly by v hostinci jen mrtvoly, než by se Citroš a jeho muži dostali zpátky. Možná proto ti Jeyne obvázala rány. Cokoli jiného jsi možná udělala, získala jsi svá zranění čestně, pro ten nejlepší z důvodů."
Cokoli jiného jsi možná udělala. "Co myslíš tím, co jsem udělala?" řekla. "Kdo jsi?"
"Když jsme začínali, byli jsme královi muži," odpověděl muž, "jenže královi muži musí mít krále, a my žádného neměli. Byli jsme také bratři, ale nyní je naše bratrstvo rozehnané. Abych pravdu řekl, tak nevím, kdo jsme, ani kam kráčíme. Vím jenom, že cesta je temná a plná hrůz, a ohně mi nevyjevily, co leží na jejím konci."
Já vím, kde skončí. Viděla jsem mrtvoly na stromech. "Ohně," opakovala Brienne. Najednou to pochopila. "Ty jsi ten myrský kněz. Rudý čaroděj."
Podíval se na svoje otrhané roucho a smutně se usmál. "Spíš růžový. Jsem Thoros, původem z Myru… špatný kněz a ještě horší čaroděj."
"Jezdíš s Dondarrionem. Pánem blesků."
"Blesk přichází a odchází a pak už ho nikdo nikdy nevidí. Tak je to i s muži. Obávám se, že oheň lorda Berika na tomto světě již dohořel. Místo něho nás vedou ponuřejší stíny."
"Ohař?"
"Ohař je mrtvý a pohřbený."
"Viděla jsem ho. V lese."
"Horečnatý sen, moje paní."
"Řekl, že mě pověsí."
"I sny mohou lhát. Moje paní, jak je to již dlouho, co jsi naposledy jedla? Jistě máš hlad?"
Uvědomila si, že má. V žaludku jí kručelo. "Jídlo… jídlo by bylo vítáno, děkuji ti."
"Tak tedy jídlo. Posaď se. Ještě si spolu promluvíme, ale nejdřív jídlo. Počkej tady." Thoros si připálil od lojové svíce voskovou a zmizel v černé díře pod skalní římsou. Brienne zjistila, že je v malé jeskyni sama. Jenže na jak dlouho? Prohlížela si skalní síň, pátrala po zbrani, jakékoli zbrani, klacku, kyji, dýce. Našla jen kameny. Jeden jí padl pěkně do ruky… ale vzpomněla si na Šepoty a na to, co se stalo, když se Střapáč snažil bojovat kamenem proti noži. Když uslyšela knězovy kroky, upustila kámen na zem a znovu se posadila.
Thoros přinesl chléb, sýr a misku vývaru. "Omlouvám se," řekl. "Poslední mléko zkyslo a med došel. Jídlo je pořád vzácnější. Tohle by přesto mělo stačit."
Vyvař byl studený a mastný, chléb okoralý a sýr ještě tvrdší. Brienne nikdy nejedla nic ani z poloviny tak dobrého.
"Jsou tady moji společníci?" zeptala se kněze, když vytírala chlebem poslední zbytky.
"Septona jsme pustili, aby si šel svou cestou. Nic se mu nestalo. Ostatní jsou tady, čekají na rozsudek."
"Rozsudek?" zamračila se. "Podrick Payne je ještě chlapec."
"Říká, že je panoš."
"Víš, jak se chlapci rádi chlubí."
"Skřetův panoš. Podle svého vlastního přiznání bojoval v bitvách. Dokonce zabíjel, sám o tom vyprávěl."
"Chlapec," řekla znovu. "Mějte slitování."
"Moje paní," řekl Thoros, "nepochybuji o tom, že se někde v Sedmi královstvích stále ještě dá najít laskavost, milosrdenství a odpuštění, ale tady je nehledej. Toto je jeskyně, ne chrám. Když musí lidé žít jako krysy ve tmě pod zemí, brzy jim veškeré slitování dojde, stejně jako mléko a med."
"A spravedlnost? Ta se v jeskyních dá najít?"
"Spravedlnost." Thoros se pousmál. "Pamatuji si spravedlnost. Měla příjemnou chuť. Spravedlnost jsme konali tehdy, když nás vedl Berik, nebo jsme si to aspoň mysleli. Byli jsme královi muži, rytíři a hrdinové… ale někteří rytíři jsou temní a plní hrůz, moje paní. Válka z nás všech činí zrůdy."

"Chceš říct, že teď jste všichni zrůdy?"
"Chci říct, že jsme lidé. Nejsi sama, kdo je tady zraněný, paní Brienne. Někteří z mých bratří byli dobří lidé, když tohle začalo. Někteří byli… méně dobří? Třebaže jsou i tací, kteří říkají, že nezáleží na tom, jaký muž začíná, ale jenom na tom, jaký skončí. Předpokládám, že totéž platí o ženách." Kněz vstal. "Obávám se, že náš společný čas se nachýlil ke konci. Slyším přicházet své bratry. Naše paní pro tebe poslala."
Brienne slyšela jejich kroky a viděla světlo pochodně mihotající se v chodbě. "Říkal jsi, že odešla do Krásnotrhu."
"Taky že odešla. Vrátila se, zatímco jsme spali. Sama nikdy nespí."
Nebudu se bát, řekla si v duchu, ale na to již bylo příliš pozdě. Nedovolímjim vidět svůj strach, slíbila si místo toho. Byli čtyři, tvrdí muži s divokými tvářemi, odění v kroužkové zbroji, šupinách a kůži. Jednoho z nich poznala ze svých snů. Největší z těch čtyř měl na sobě špinavý otrhaný žlutý plášť. "Chutnalo ti jídlo?" zeptal se. "Doufám, že ano. Je to poslední jídlo, které jsi kdy jedla." Byl hnědovlasý, vousatý, statný, se zlomeným nosem, který mu špatně srostl. Já toho muže znám, pomyslela si. "Ty jsi Ohař."
Zašklebil se. Jeho zuby byly hrozné; křivé a hnědé hnilobou. Otočil hlavu a odplivl si.
Vzpomněla si na zablesknutí, na bláto pod svýma nohama. "To byl Rorge, koho jsem zabila. Vzal si přilbici z elegánova hrobu, a ty jsi ji ukradl z jeho mrtvoly."
"Neslyšel jsem, že by měl námitky."
Thoros zalapal po dechu. "Je to pravda? Přilbici mrtvého muže? To už jsme klesli tak hluboko?"
Velký muž se na něj zamračil. "Je to dobrá ocel."
"Na té přilbici není nic dobrého, ani na mužích, co ji nosili," řekl rudý kněz. "Sandor Clegane byl trpící člověk a Rorge zvíře v lidské kůži."
"Já nejsem jako oni."
"Proč tedy ukazovat světu jejich tvář? Krutou, vyceněnou, pokřivenou… takový chceš být, Citroši?"
"Pohled na ni probudí strach v mých nepřátelích."
"Mne ten pohled děsí."
"Pak tedy zavři oči." Muž ve žlutém plášti prudce mávl rukou. "Předveďte tu děvku."
Brienne se nevzpírala. Byli čtyři a ona byla slabá a zraněná, pod hrubou halenou nahá. Musela ohnout krk, aby se neuhodila do hlavy, když ji vedli křivolakou chodbou. Cesta se před nimi prudce zvedala, dvakrát se stočila a vyústila do mnohem větší jeskyně plné psanců.
Uprostřed byla vykopaná jáma pro ohniště a vzduch tam byl modrý kouřem. Blízko plamenů se tísnili muži, ohřívali se, aby od sebe odehnali chlad, panující v jeskyni. Ostatní stáli podél stěn nebo seděli se zkříženýma nohama na slamnících. Byly tam také ženy, a dokonce i pár dětí vykukovalo zpoza sukní svých matek. Jediný obličej, který Brienne znala, patřil Dlouhé Jeyne Nitěnce.
Ve skalní rozsedlině na konci síně byl postavený stůl na kozách. Za ním seděla žena celá v šedém, zahalená v plášti s kápí. V rukou držela korunu, bronzový kruh se železnými meči po obvodu. Prohlížela si ji, její prsty hladily čepele, jako by zkoušely, jak jsou ostré. Pod kápí se jí leskly oči.
Šedá byla barva tichých sester, služebnic Cizince. Brienne cítila, jak jí běhá mráz po zádech. Kamenosrdce.
"Moje paní," řekl velký muž. "Tady je."
"Ano," dodal jednooký muž. "Králokatova děvka."
Škubla sebou. "Proč mi takto říkáte?"
"Kdybych dostal stříbrňák pokaždé, když jsi vyslovila jeho jméno, byl bych bohatý jako tvoji přátelé z Lannisterů."
"To bylo jen… vy to nechápete…"
"Opravdu?" Velký muž se zasmál. "Já myslím, že to chápeme až moc dobře. Je z tebe cítit lev, paní."
"Tak to není."
Kupředu popošel další z psanců, mladší muž v umaštěném kabátci z ovčí kůže. V ruce měl Přísežník. "Tohle říká, že je."
Jeho hlas byl promrzlý severským přízvukem. Tasil meč z pochvy a položil jej před paní Kamenosrdce. Rudé a černé vlnky v oceli jako by v záři linoucí se z ohniště ožívaly, ale žena v šedém měla oči jen pro hrušku; zlatou lví hlavu s rubínovýma očima, které zářily jako dvě rudé hvězdy.
"Ještě je tu tohle." Thoros z Myru vytáhl z rukávu pergamen a položil jej vedle meče. "Nese královskou pečeť a praví se v něm, že jeho nositel vykonává královu vůli."
Paní Kamenosrdce položila meč stranou a přečetla si list.
"Ten meč mi byl dán za dobrým účelem," řekla Brienne. "Ser Jaime složil přísahu Catelyn Stark…"
"…předtím než jí jeho přátelé podřízli hrdlo," řekl velký muž ve žlutém plášti. "Všichni známe Králokata a jeho přísahy."
Och, to nevypadá dobře, uvědomila si Brienne. Žádná moje slova je neobměkčí. Přesto pokračovala. "Slíbil paní Catelyn její dcery, ale než jsme se dostali do Králova přístaviště, byly pryč. Jaime mne poslal, abych našla paní Sansu…"
"…a kdybys tu dívku našla," zeptal se mladý seveřan, "co jsi s ní měla udělat?"
"Ochraňovat ji. Odvést ji někam do bezpečí."
Velký muž se zasmál. "To je kde? V Cerseiných žalářích?"
"Ne."
"Zapírej si, jak chceš. Ten meč říká, že jsi lhářka. To jako máme věřit, že Lannisterové vydávají zlato a rubínové meče na pomoc nepřátelůml Že Králokat chtěl, abys chránila tu dívku pieájeho vlastním dvojčetem! Myslím, že ten papír s pečetí chlapeckého krále jsi dostala jen pro případ, že by sis potřebovala utřít zadnici. A pak je tady společnost, ve které jsi jela…" Velký muž se otočil a pokynul, řady psanců se rozdělily a kupředu byli předvedeni další dva zajatci. "Ten hoch byl Skřetův vlastní panoš, moje paní," řekl Kamenosrdci. "Ten druhý je z proklatých domácích rytířů proklatého

Randylla Tarlyho."
Rytíř Hyle byl tak domlácený, že měl obličej napuchlý téměř k nepoznání. Zapotácel se, když ho postrčili dopředu, a málem upadl. Podrick jej chytil za paži. "Pane," řekl chlapec žalostně, když spatřil Brienne. "Chci říct, moje paní. Omlouvám se."
"Nemáš se mi za co omlouvat." Brienne se otočila k paní Kamenosrdci. "Jakékoli zrady jsem se podle tebe možná dopustila, Podrick a rytíř Hyle se na tom nijak nepodíleli."
"Jsou to lvi," namítl jednooký muž. "To stačí. Já říkám, pověsme je. Tarly pověsil dvacet našich, je načase, abychom pověsili některé z jeho."
Rytíř Hyle se na Brienne chabě usmál. "Moje paní," řekl, "měla ses za mne provdat, když jsem ti to nabídl. Teď jsi odsouzená zemřít jako panna a já jako chuďas."
"Nechte je jít," prosila Brienne.
Žena v šedém neodpověděla. Prohlížela si meč, pergamen, korunu z bronzu a železa. Nakonec si sáhla pod bradu a popadla se za krk, jako by měla v úmyslu zaškrtit sama sebe. Místo toho promluvila… Její hlas byl přerývaný, zlomený, utrápený. Jako by vycházel z hlubin jejího hrdla, částečně chroptění, částečně sípot, částečně chřestění smrti. Jazyk proklatých, pomyslela si Brienne. "Já jí nerozumím. Co říkala?"
"Ptala se na jméno toho tvého meče," odpověděl mladý seveřan v ovčím kabátci.
"Přísežník," odpověděla Brienne.
Žena v šedém zasyčela skrze prsty. Její oči byly dvě rudé jámy žhnoucí ve stínech. Znovu promluvila.
"Ne. Říká, že se jmenuje Křivopřísežník. Byl ukut pro zradu a vraždu. Říká, že je to Falešný přítel. Stejně jako ty."
"Vůči komu jsem se zachovala falešně?"
"Vůči ní," odpověděl seveřan. "Paní zřejmě zapomněla, jak kdysi přísahala, že jí bude sloužit?"
Existovala jen jedna žena, do jejíchž služeb kdy Panna z Tarthu vstoupila. "To není možné," řekla, "je mrtvá."
"Smrt a právo hosta," zamumlala Dlouhá Jeyne Nitěnka, "už neznamenají tolik jako kdysi, ani jedno."
Paní Kamenosrdce si sundala kápi a odmotala si z obličeje šedý vlněný šátek. Její vlasy byly suché a křehké, bílé jako kost. Čelo bylo samá zelená a šedá skvrna, potečkované hnědými květy rozpadu. Maso obličeje, od očí až k čelisti, lnulo k lebce v rozedraných cárech. Některé z těch cárů byly pokryté zaschlou krví, ale jiné se rozevíraly a odhalovaly kost pod nimi.
Její tvář, pomyslela si Brienne. Její tvář byla tak silná a krásná, její plet tak hladká a hebká. "Paní Catelyn?" Oči se jí zalily slzami. "Říkali… říkali, že jsi mrtvá."
"Je mrtvá," řekl Thoros z Myru. "Freyové jí podřízli hrdlo od ucha k uchu. Když jsme ji našli u řeky, byla tři dny po smrti. Harwin mne prosil, abych jí dal polibek života, ale bylo to již příliš dlouho. Neudělal bych to, ale lord Berik přitiskl svoje rty k jejím místo mne a plamen života přešel z něho na ni. A… ona vstala. Ať nás Pán světla ochraňuje. Ona vstala."
Je to pořád jenom senl podivila se Brienne. Je to další noční můra zrozená z Kousačových zubů? "Nikdy jsem ji nezradila. Povězte jí to. Přísahám při Sedmi. Přísahám to na svůj meč."
Věc, která bývala Catelyn Stark, se znovu popadla za hrdlo, prsty sevřely strašlivou dlouhou sečnou ránu na jejím krku a vydusily z něj další zvuky. "Slova jsou vítr, praví," řekl seveřan Brienne. "Paní říká, že musíš svou víru prokázat."
"Jak?" zeptala se Brienne.
"Svým mečem. Přísežník mu říkáš? Pak tedy dostůj přísaze, kterou jsi jí dala, říká paní."
"Co ode mě chce?"
"Chce svého syna živého, nebo muže, kteří ho zabili," řekl velký muž. "Chce nakrmit vrány, tak jak to udělali oni na Rudé svatbě. Freye a Boltony, ano. Ty jí dáme my, kolik jen bude chtít. Po tobě žádá jediné. Jaimeho Lannistera."
Jaime. To jméno bylo jako nůž otáčející se jí v břiše. "Paní Catelyn, já… ty to nechápeš, Jaime… zachránil mne před znásilněním, když nás zajali Krvaví drancíři, a později pro mne přišel do medvědí jámy, skočil tam s holýma rukama… přísahám ti, že to není muž, jaký býval. Poslal mne za Sansou, abych ji ochránila a udržela v bezpečí, nemohl mít žádný podíl na Krvavé svatbě."
Prsty paní Catelyn se zaťaly hluboko do jejího hrdla a vychrčela z ní slova, přidušená a trhaná, proud chladný jako led. "Paní praví, že si musíš vybrat," řekl jí seveřan. "Buď vezmeš meč a zabiješ Králokata, nebo budeš viset za zradu. Meč nebo nic, říká. Vyber si, říká. Vyber si."
Brienne si vzpomněla na svůj sen, jak čeká v síni svého otce na chlapce, za kterého se měla provdat. V tom snu si ukousla jazyk. Měla jsem ústa plná krve. Přerývaně se nadechla a řekla: "Neučiním tu volbu."
Následovalo dlouhé ticho. Pak paní Kamenosrdce znovu promluvila. Tentokrát Brienne jejím slovům rozuměla. Byla jen dvě. "Pověste je," zachroptěla.
"Jak poroučíš, moje paní," řekl velký muž.
Znovu Brienne svázali zápěstí provazem a vyvedli ji z jeskyně, vzhůru po točité kamenné stezce na povrch. Venku bylo ráno, jak si s překvapením uvědomila. Mezi stromy šikmo pronikaly pásy bledého světla úsvitu. Tolik stromů, ze kterých si mohou vybrat, pomyslela si. Nemusí nás voáit daleko.
Taky že neodvedli. Pod pokřivenou vrbou jí psanci přehodili oprátku kolem krku, pevně ji utáhli a přehodili druhý konec provazu přes větev. Rytíř Hyle a Podrick dostali jilmy. Lovecký křičel, že sera Jaimeho zabije sám, ale Ohař jej uhodil do obličeje a umlčel jej. Znovu si nasadil přilbici. "Jestli máte zločiny, ze kterých se chcete vyznat našim bohům, teď je na to čas."
"Podrick vám nikdy neublížil. Můj otec ho vykoupí. Tarthu se říká Safírový ostrov. Pošlete Podricka s mými kostmi na Večeropad a dostanete safíry, stříbro, cokoli budete chtít."
"Já chci zpátky svoji ženu a dceru," řekl Ohař. "Může mi dát tvůj otec tohle? Pokud ne, tak ať se jde vycpat. Ten kluk

bude hnít vedle tebe. Vaše kosti budou hryzat vlci."
"Máš ji v úmyslu pověsit, Citroši? Nebo chceš tu děvku ukecat k smrti?"
Ohař popadl konec provazu, který muž držel. "Tak se podíváme, jestli umí tančit," řekl a škubl.
Brienne cítila, jak se konopí stahuje, jak se jí zarývá do kůže, jak jí škube bradou vzhůru. Rytíř Hyle jim strašně nadával, ale chlapec byl zticha. Podrick ani nezvedl oči, dokonce ani ve chvíli, kdy byla jeho chodidla trhnutím zvednuta ze země. Jestlije tohle další sen, tak je načase, abych se probudila. Jestlije to skutečné, tak je čas umřít. Jediné, co viděla, byl Podrick, oprátka kolem jeho hubeného krku, jeho křečovitě se zmítající nohy. Otevřela ústa. Podrick kopal, dusil se, umíral. Brienne do sebe navzdory stahujícímu se provazu zoufale nasála vzduch. Nikdy ji nic tolik nebolelo.
Vykřikla.

CERSEI

Septa Moelle byla bělovlasá babizna s obličejem ostrým jako sekera a rty našpulenými v ustavičném nesouhlasu. Vsadila bych se, že tahleta si i na stará kolena uchovala svoje panenství, pomyslela si Cersei, třebaže teď už je tvrdé a tuhé jako vařená kůže. Doprovázelo ji šest rytířů Nejvyššího vrabčáka, s duhovými meči jejich obnoveného řádu vyobrazenými na štítech.
"Septo." Cersei seděla pod Železným trůnem, oděná v zeleném hedvábí a zlaté krajce. "Pověz jeho Nejvyšší Svatosti, co nás znepokojuje. Panuje příliš mnoho falešných dohadů." Na jejích prstech a ve zlatých vlasech se leskly zelené smaragdy. Upíraly se na ni oči celého dvora a ona chtěla, aby viděly dceru lorda Tywina. Než tahle fraška skončí, budou všichni vědět, že mají jen jednu právoplatnou královnu. Ale nejdříve musím tančit tento tanec a nepokazit ani krok. "Paní Margaery je opravdová a laskavá družka mého syna, jeho pomocnice a manželka. Jeho Nejvyšší Svatost neměla sebemenší důvod vztáhnout ruce na její osobu nebo uvěznit ji či její mladé sestřenice, které jsou nám všem drahé. Požaduji, aby je propustil."
Přísný výraz septy Moelle se ani na okamžik nezměnil. "Sdělím slova Jejího Veličenstva Jeho Nejvyšší Svatosti, ale rmoutí mne, když musím říci, že mladou královnu a její dámy nelze propustit, dokud nebude prokázána jejich nevinnost."
"Nevinnost? Vždyť přece stačí pohlédnout na jejich půvabné milé obličeje a každý hned vidí, jak jsou nevinné."
"Půvabný obličej často skrývá hříšné srdce."
Od poradního stolu se ozval lord Dobrovětrský. "Z jakého zločinu byly tyto mladé dámy obviněny, a kým?"
"Megga Tyrell a Elinor Tyrell jsou obviněny z obscénnosti, nemravnosti a navádění kvelezradě," odpověděla septa Moelle. "Alla Tyrell byla obviněna z toho, že byla svědkem jejich hanebného chování a pomohla jim je tajit. A královna Margaery byla obviněna rovněž z cizoložství a velezrady."
Cersei si položila ruku na prsa. "Pověz mi, kdo šíří tak odporné pomluvy o mé snaše. Nevěřím z toho ani slovu. Můj drahý syn miluje paní Margaery celým svým srdcem, nemohla by přece být tak krutá a hrát s ním falešnou hru."
"Obvinění vzešlo od jednoho rytíře z vaší domácnosti. Sera Osneyho Černokotlého, který se před Otcovým oltářem přiznal k tělesnému obcování s královnou samotnému Nejvyššímu septonovi."
Ser Harys u poradního stolu zalapal po dechu a velmistr Pycelle se odvrátil. Vzduch zaplnil hukot, jako by v trůnní síni bylo vypuštěno na tisíc vos. Některé z dam na galerii se začaly vytrácet, následovány zástupem menších lordů a rytířů ze zadní části síně. Zlaté pláště je nechaly jít, ale královna nařídila rytíři Osfreymu, aby si poznamenal všechny, kteří utekli. Najednou jim už tyrellská růže tolik nevoní.
"Ser Osney je mladý a silný, to ano," řekla královna, "ale kromě toho rovněž věrný rytíř. Pokud říká, že byl součástí tohoto… ne, to nemůže být pravda. Margaery je panna!"
"Není. Sama jsem ji prohlížela, na rozkaz Jeho Nejvyšší Svatosti. Její panenství není nedotčené. Septa Aglantine a septa Melicent vypovědí to samé, stejně jako královnina vlastní septa, Nysterica, která byla zavřena v cele kajícníků za svou spoluúčast na královnině zločinu. Dámy Megga a Elinor byly rovněž prohlédnuty. U obou bylo zjištěno, že jsou narušené."
Vosy bzučely tak hlasitě, že královna mohla stěží přemýšlet. Doufám, že malá královna a jejísestřenice si ta svoje povyražení užily.
Lord Dobrovětrský udeřil pěstí do stolu. "Paní Margaery odpřísáhla slavnostní slib stvrzující její panenství Její Výsosti královně a jejímu zesnulému otci. Mnozí ze zde přítomných toho byli svědky. Lord Tyrell rovněž dosvědčil její neposkvrněnost, stejně jako paní Olenna. Chceš snad, abychom uvěřili, že nám všichni tito vznešení lidé lhali!"
"Možná byli také podvedeni, můj pane," odpověděla septa Moelle. "K tomu se nemohu vyjádřit. Mohu odpřísáhnout jen to, co jsem sama zjistila, když jsem královnu prohlížela."
Představa této zapšklé staré čarodějnice strkající svoje vráskité prsty do Margaeřiny růžové mušličky byla tak komická, že se Cersei málem dala do smíchu. "Trváme na tom, aby Jeho Nejvyšší Svatost umožnila mým vlastním mistrům prohlédnout moji snachu, abychom se přesvědčili, zda je na těchto pomluvách aspoň vlákénko pravdy. Velmistře Pycelle, doprovodíš septu Moelle zpátky do Baelorova septa a vrátíš se k nám s pravdou o panenství naší Margaery."
Pycelle zbledl do barvy sraženého mléka. Na sezeních rady tenhle proklatý starý blázen ústa nezavře, ale když od něj teď potřebuji pár slov, jako by ztratil řeč, pomyslela si královna, než se stařec konečně vzpamatoval: "Není potřeba, abych prohlížel její… intimní části." Hlas se mu chvěl. "S politováním musím říci, že… královna Margaery není panna. Žádala po mně, abych jí připravoval měsíční čaj, ne jednou, ale mnohokrát."
Pozdvižení, které následovalo, bylo vším, v co mohla Cersei Lannister kdy doufat.
Dokonce ani královský herold bušící do podlahy svou holí nemohl nastalý hluk utišit. Královna jej nechala ještě chvíli

přelévat se přes sebe, vychutnávala si zvuky hanobení malé královny. Když už to trvalo příliš dlouho, s kamennou tváří vstala a poručila zlatým plášťům, aby vyklidily sál. Margaery Tyrell je odepsaná, pomyslela si vítězoslavně. Její bílí rytíři se seřadili kolem ní a doprovodili ji z králových dveří za železným trůnem; ser Boros, ser Meryn a ser Osmund, poslední z Královské gardy, kteří ještě zbyli ve městě.
Vedle dveří stál Měsíční chlapec, třímal v ruce svoje chřestítko a hleděl na nastalý zmatek velkýma kulatýma očima. Je to možná blázen, ale nese svoje bláznovství upřímně. Maggy Žába také měla být oblečená v šaškovském, pro všechno to, co mi napovídala o zítřku. Cersei se modlila, aby ta stará podvodnice naříkala dole v pekle. Mladší královna, jejíž příchod předpověděla, byla vyřízená, a pokud se nemohla naplnit tato část proroctví, stejné to bude i se zbytkem. Žádné zlaté rubáše, žádný valonquar, konečné mám od tvé chroptivé zášti pokoj.
Ze síně za ní vyšel i zbytek její malé rady. Ser Harys vypadal jako omámený. Zakopl u dveří a snad by i upadl, kdyby jej Aurane Vodský nechytil za paži. Dokonce i lord Orton se tvářil podivně zaraženě. "Prostý lid má malou královnu v lásce," řekl. "Tohle nepřijmou dobře. Mám obavy z toho, co by mohlo následovat, Výsosti."
"Lord Dobrovětrský má pravdu," přitakal lord Vodský. "Jestli to potěší Její Výsost, vypustím na vodu zbytek našich nových válečných korábů. Pohled na ně na Černovodě s vlajkou krále Tommena plápolající z jejich stěžňů připomene městu, kdo tady vládne, a zajistí bezpečnost, pokud by se davy rozhodly, že se začnou znovu srocovat."
Zbytek nechal nevyslovený; jakmile budou na Černovodě, mohou její koráby zabránit Maceovi Tyrellovi, aby přivedl svoji armádu přes řeku, stejně jako jednou Tyrion zastavil Stannise. Vysokozahrada na této straně Západozemí neměla na moři žádnou sílu. Spoléhali na rudovínskou flotilu, která byla v současné sobě na cestě zpátky do Stromoviny.
"Moudré opatření," prohlásila královna. "Dokud tato bouře nepřejde, chci aby byly tvoje lodě spuštěny na vodu a obsluhované posádkou."
Ser Harys byl tak bledý a zpocený, že vypadal na omdlení. "Jakmile se tohle doslechne lord Tyrell, jeho zuřivost nebude znát mezí. V ulicích poteče krev…"
Rytíř žlutého kuřete, přemítala královna. Měl sis dát do svého znaku červa, pane. Kuře je na tebe příliš statečné. Jestliže Mace Tyrell vůbec nezaútočil na Bouřlivý konec, jak si představuješ, že se kdy odváží zakročit proti bohům? Když se svým blábolením skončil, řekla: "Nesmí to zajít až k prolévání krve, a já mám v úmyslu postarat se, aby k tomu nedošlo. Sama se vydám do Baelorova septa a promluvím s královnou Margaery a Nejvyšším septonem. Vím, že je Tommen oba miluje a bude chtít, abych mezi nimi sjednala mír."
"Mír?" Ser Harys si otřel čelo sametovým rukávem. "Pokud je mír možný… bylo by to od vás velmi statečné."
"V každém případě bude nezbytný soudní proces," pokračovala královna, "aby tyto sprosté pomluvy a lži vyvrátil a ukázal světu, že naše drahá Margaery je nevinná, jak všichni víme."
"Ano," přitakal Dobrovětrský, "jenže Nejvyšší septon možná bude chtít vyslechnout královnu sám, tak jako církev vyšetřovala obviněné za starých časů."
V to doufám, pomyslela si Cersei. Takový soudní dvůr by rozhodně nepatřil mezi ty, jež pohlížejí s přízní na zrádné královny, které roztahují nohy zpěvákům a znesvěcují svaté obřady Panny, aby skryly svou hanbu. "Důležité je zjistit pravdu, v tom se jistě všichni shodneme," řekla. "A nyní mne, moji páni, musíte omluvit. Potřebuji mluvit s králem. Neměl by být v tak těžkou dobu sám."
Tommen si hrál se svými kočkami, když se k němu jeho matka vrátila. Dorcas mu vyrobila z kousků kožešiny myš a připevnila ji na dlouhý vlasec visící z konce starého rybářského prutu. Koťata se za ní ráda honila a chlapci se nic nelíbilo víc než škubat s myší nad podlahou, zatímco koťata po ní skákala. Vypadal překvapeně, když ho Cersei vzala do náruče a políbila na čelo. "Co se děje, matko? Proč pláčeš?"
Protože jsi v bezpečí, chtěla mu říct. Protože se ti nestane nic zléTxo. "Mýlíš se. Lev nikdy nepláče." Později bude čas říci mu o Margaery a jejích sestřenicích. "Potřebuji podepsat nějaké zatykače."
V králově zájmu vynechala na příkazech k zatčení jména. Tommen je podepsal naslepo, šťastně otiskl svoji pečeť do vosku, tak jak to dělával vždycky. Pak ho poslala pryč s Jocelyn.
Zatímco zasychal inkoust, přispěchal ser Osfryd Černokotlý. Cersei zapsala ta jména sama: ser Tallad vysoký, Jalabhar Xho, Hemiš Harfeník, Hugh Útesovec, Mark Svárovský, Bayard Severokříž, Lambert Bobulovský, Horas Rudovín, Hober Rudovín a jistý venkovský balík jménem Wat, který si říká Modrý bard.
"Tolik?" Ser Osfryd se probíral zatykači, hleděl na slova, jako by to byli švábi lezoucí po pergamenu. Žádný z Černokotlých neuměl číst.
"Deset. Máš šest tisíc zlatých plášťů. Dostatečné množství na deset, řekla bych. Někteří z těch chytřejších možná utekli, pokud ty řeči pronikly k jejich sluchu včas. Jestliže ano, tak ať, jejich nepřítomnost je učiní o to provinilejšími. Ser Tallad je kus osla a možná se ti bude snažit vzpírat. Postarej se, aby nezemřel dřív, než se přizná, a snaž se neublížit ostatním. Pár jich možná bude nevinných." Bylo důležité, aby vyšlo najevo, že Rudovínovic dvojčata byla obviněna falešně. To potvrdí spravedlivost rozsudků vůči ostatním.
"Budeme je mít všechny, než vyjde slunce, Výsosti." Ser Osfryd zaváhal. "Před Baelorovým septem se shromažďuje dav."
"Jaký dav?" Cokoli neočekávaného ji činilo obezřetnou. Vzpomněla si, co říkal o sroceních lord Vodský. Nikdy jsem se nezamýšlela nad tím, jak tohle všechno přijme lid. Margaery byla jejich miláček. "Kolik jich je?"
"Kolem stovky. Pokřikují na Nejvyššího septona, aby propustil malou královnu. Jestli chcete, rozprášíme je."
"Ne. Ať si křičí, dokud z toho neochraptí, Vrabčáka to neobměkčí. Ten naslouchá jen bohům." V tom, že měla Jeho Nejvyšší Svatost rozhněvaný dav utábořený na svém prahu, byla určitá ironie, protože právě takový dav jej pozvedl ke křišťálové koruně. Kterou ihned prodal. "Církev má nyní svoje vlastní rytíře. Ať brání septum oni. Och, a taky zavřete městské brány. Nikdo nevejde do Králova přístaviště, ani je neopustí bez mého svolení, dokud tahle záležitost nebude vyřízena."

"Jak poroučíte, Výsosti." Ser Osfryd se uklonil a odešel najít někoho, kdo by mu zatykače přečetl.
Než toho dne zapadlo slunce, byli všichni obvinění zrádci pozatýkáni. Hemiš Harfeník se zhroutil, když pro něj přišli, a ser Tallad Vysoký zranil tři zlaté pláště, než jej ostatní přemohli. Cersei nařídila, aby Rudovínovic dvojčata dostala pohodlnou komnatu ve věži. Zbytek jich šel dolů do žalářů.
"Hemiš má potíže s dýcháním," oznámil jí Qyburn, když ji přišel toho večera navštívit. "Chce mistra."
"Řekni mu, že ho dostane, až se přizná." Na okamžik se zamyslela. "Je příliš starý, než aby byl mezi milenci, ale nepochybně byl přinucen, aby Margaery hrál a zpíval, zatímco smilnila s jinými muži. Budeme potřebovat detaily."
"Pomohu mu vzpomenout si na ně, Výsosti."
Příštího dne paní Dobrovětrská pomáhala Cersei obléknout se na návštěvu malé královny. "Nic příliš okázalého nebo barevného," řekla. "Něco vhodně zbožného a jednoduchého, aby se to líbilo Nejvyššímu septonovi. Pravděpodobně mne donutí modlit se s ním."
Nakonec si vybrala měkké vlněné šaty, které ji zakrývaly od krku ke kotníkům, jen s několika šlahouny vinné révy vyšitými zlatou nití na živůtku a rukávech, aby změkčily strohost jejich linií. Pomyslela si, že hnědá aspoň pomůže zamaskovat špínu, kdyby byla nucena pokleknout. "Zatímco budu utěšovat svoji snachu, ty si promluvíš se třemi sestřenicemi," řekla Taeně. "Získej Allu, jestli budeš moci, ale dávej si pozor na to, co říkáš. Bohové nemusí být jediní, kdo tam bude naslouchat."
Jaime vždycky říkal, že nejtěžší část bitvy je ta těsně před ní, když všichni čekají, až začne krveprolití. Cersei vyšla ven a viděla, že obloha je šedá a ponurá. Nemohla riskovat, že ji cestou zastihne liják a že přijde do Baelorova septa mokrá a urousaná. To znamenalo použít nosítka. Jako doprovod si vzala lannisterské domácí stráže a sera Borose z Královské gardy. "Margaeřin dav možná nebude mít tolik rozumu, aby rozpoznal jednoho Černokotlého od druhého," řekla seru Osmundovi, "a já nemohu dopustit, aby ses mezi nimi musel prosekávat. Nejlepší bude, když jim tě na čas uklidíme z očí."
Jak postupovali skrze Královo přístaviště, Taenu přepadly náhlé pochybnosti. "Ten proces," řekla tichým hlasem, "co když bude Margaery požadovat, aby byla její vina či nevinnost stvrzena božím soudem?"
Přes Cerseiny rty přelétl úsměv. "Protože je královna, musí její čest bránit nějaký rytíř z Královské gardy. Nu, každé dítě v Západozemí ví, jak princ Aemon Drakorytír bojoval za svou sestru královnu Naerys proti obviněním sera Morghila. Ovšem ser Loras je vážně zraněn, tudíž se obávám, že musí role prince Aemona připadnout jednomu z bratrů v přísaze."
Pokrčila rameny. "Jenže komu? Ser Arys a ser Balon jsou v Dorne, Jaime je v Řekotočí a ser Osmund je bratr muže, jenž ji obviňuje, takže zůstává jen… ach, ne…"
"Ser Boros a ser Meryn." Paní Taena se dala do smíchu.
"Ano, a ser Meryn se poslední dobou necítí dobře. Připomeň mi, abych se ho na to zeptala, až se vrátíme do hradu."
"Připomenu, drahá." Taena ji vzala za ruku a políbila ji. Modlím se, abych vás nikdy neurazila. Jste strašlivá, když se hněváte."
"Kterákoli matka by udělala to samé, aby ochránila svoje děti," řekla Cersei. "Kdy máš v úmyslu přivést svého hocha ke dvoru? Russell, tak se jmenoval? Mohl by cvičit s Tommenem."
"Ano, to by mého chlapce nadchlo… ale situace je nyní nejistá, myslela jsem, že bude lepší počkat, dokud nebezpečí nepomine."
"Už brzy," ujistila ji Cersei. "Pošli vzkaz na Dlouholukov, ať Russellovi sbalí jeho nejlepší kabátec a dřevěný meč. Nový mladý přítel bude přesně to, co Tommenovi pomůže zapomenout na jeho ztrátu, až se Margaery skutálí ta její hlavička z ramen."
vystoupily z nosítek pod sochou Baelora Požehnaného a královna si s potěšením všimla, že kosti a nepořádek byly odklizeny. Ser Osfryd měl pravdu; shromážděný dav nebyl ani tak početný, ani tak neukázněný, jako byli předtím vrabčáci. Postávali kolem v malých hloučcích, zasmušile hleděli na dveře Velkého septa, kam vcházela řada noviců s holemi v rukou. Žádná ocel, všimla si Cersei. To bylo buď velmi moudré nebo velmi hloupé, nebyla si jistá, které.
Nikdo neučinil sebemenší pokus bránit jí ve cestě. Prostý lid i novicové se rozdělovali, když mezi nimi procházela. Jakmile se ocitla za dveřmi, v Lampové síni se s ní setkali tři rytíři, každý oděný v duhově pruhovaném rouchu Válečníkových synů. "Přišla jsem navštívit svoji snachu," řekla jim Cersei.
"Jeho Nejvyšší Svatost vás očekává. Já jsem ser Theodan Pravdivý, dříve ser Theodan Pramenec. Kdyby byla Její Výsost tak laskavá a šla se mnou…"
Nejvyšší vrabčák byl jako vždycky na kolenou. Tentokrát se modlil před Otcovým oltářem. Když přišla královna, nepřestal se modlit, ale nechal ji netrpělivou čekat, dokud neskončil. Teprve potom vstal a uklonil se jí. "Veličenstvo. Dnes je smutný den."
"Velmi smutný. Máme svolení promluvit si s Margaery a jejími sestřenicemi?" Rozhodla se pro pokorný a mírný přístup; u tohoto člověka by s ním měla pochodit nejlépe.
"Pokud je to vaše přání. Přijďte pak za mnou, dítě. Musíme se spolu pomodlit, vy a já."
Malá královna byla uvězněna na vrcholu jedné ze štíhlých věží Velkého septa. Její cela byla osm stop dlouhá a šest stop široká, s žádným nábytkem kromě slamníku, klekátka, džberu s vodou, nočníku, výtisku Sedmicípé hvězdy a svíce na čtení. Jediné okno bylo stěží širší než štěrbina pro lučištníka.
Cersei tam našla Margaery bosou a chvějící se zimou, oděnou v hrubě tkaném hábitu sestry novicky. Vlasy měla zacuchané a chodidla špinavá. "Vzaly mi moje šaty," postěžovala si malá královna, jakmile se ocitly o samotě. "Měla jsem na sobě slonovinovou krajku s říčními perlami na živůtku, ale septy na mě vztáhly ruce a strhaly to ze mě až na kůži. Moje sestřenice taky svlékly. Megga odmrštila jednu septu zády napřed mezi svíce, až jí začal hořet hábit. Mám ale strach o Allu. Zbledla jako mléko, příliš vyděšená, než aby mohla dokonce jen plakat."
"Ubohé dítě." Uvnitř nebyla žádná židle, a tak se Cersei posadila vedle malé královny na slamník. "Paní Taena si s ní

šla promluvit, aby Alla věděla, že jsme na ni nezapomněli."
"Dokonce mi ani nechtějí dovolit, abych je šla navštívit," zuřila Margaery. "Drží nás každou zvlášť. Dokud jste nepřišla, nesměli sem žádní návštěvníci kromě sept. Jedna přichází každou hodinu a ptá se, jestli se chci přiznat ke svému smilnění. Ani spát mi nedovolí. Budí mne a požadují po mně přiznání. Minulou noc jsem se přiznala septě Unelle, že bych jí nejraději vyškrábala oči."
Škoda, že jsi to neudělala, pomyslela si Cersei. Oslepení ubohé staré septy by zajisté přesvědčilo Nejvyššího vrabčáka o tvé vině. "Tvoje sestřenice vyslýchají stejným způsobem."
"Budiž prokláti," řekla Margaery. "Budiž všichni prokláti do sedmi pekel. Alla je něžná a plachá, jak jí to mohou dělat? A Megga… já vím, směje se nahlas jako děvka z doků, ale uvnitř je to pořád malá holčička. Mám je všechny moc ráda a ony milují mne. Jestli si ten vrabčák myslí, že je přiměje lhát o mně…"
"Obávám se, že jsou taky obviněné. Všechny tři."
"Moje sestřenice!" Margaery zbledla. "Alla a Megga jsou sotva víc než děti. Výsosti… tohle je obscénní. Vysvobodíte nás odsud?"
"Udělala bych to, kdybych mohla." Její hlas byl plný smutku. "Jeho Nejvyšší Svatost má svoje nové rytíře, co vás zde stráží. Abych tě osvobodila, musela bych sem poslat zlaté pláště a znesvětit toto svaté místo krveprolitím." Vzala Margaeřinu ruku do své. "Nezahálela jsem však. Shromáždila jsem všechny, které ser Osney uvedl jako tvé milence. Povědí Jeho Nejvyšší Svatosti, že ses ničím neprovinila, tím jsem si jistá, a odpřísáhnou to před soudem."
"Před soudem?" Nyní zaznínal z dívčina hlasu opravdový strach. "Musí se konat soud?"
"Jak jinak chceš dokázat svou nevinu?" Cersei stiskla Margaery ruku, aby jí dodala odvahu. "Jako královna máš právo rozhodnout o způsobu soudu. Rytíři Královské gardy přísahali, že tě budou ochraňovat."
Margaery to pochopila okamžitě. "Boží soud? Loras je ale zraněný, jinak by…"
"Má šest bratrů."
Margarey na ni chvíli hleděla, pak ruku vytáhla. "To má být žert? Boros je zbabělec, Meryn je starý a pomalý, váš bratr je zmrzačený, ostatní dva jsou v Dorne. A Osmund je zatracený Černokotlý. Loras má dva bratry, ne šest. Jestli se má konat boží soud, chci za svého šampióna Garlana."
"Ser Garlan není příslušník Královské gardy," řekla královna. "Je li v sázce královnina čest, zákon a zvyk velí, aby byl jejím šampiónem jeden ze sedmi, kteří přísahali věrnost králi. Obávám se, že Nejvyšší septon na tom bude trvat." O to se postarám.
Margaery neodpověděla okamžitě, ale její hnědé oči se zúžily podezřením. "Blount nebo Trant," řekla nakonec. "Musel by to být jeden z nich. To by se vám líbilo, že ano? Osney Černokotlý by rozsekal každého z nich na kusy."
U sedmi pekel Cersei nasadila ublížený výraz. "Mýlíš se ve mně, dcero. Jediné, co chci -"
"- je mít svého syna jen pro sebe. Nikdy nebude mít ženu, vůči které byste necítila nenávist. A nejsem vaše dcera, díky bohům. Odejděte."
"Jsi pošetilá. Přišla jsem, abych ti pomohla."
"Abyste mi pomohla do hrobu. Žádala jsem vás, abyste odešla. Nebo mám zavolat svoje žalářníky a nechat vás vyhodit, vy odporná, pletichářská, zlá čubko?"
Cersei posbírala svoje sukně i důstojnost. "Tohle je pro tebe strašlivá zkušenost. Odpustím ti tvá slova." Tady, stejně jako u dvora, člověk nikdy nevěděl, kdo by mohl naslouchat. "Na tvém místě bych také měla strach. Velmistr Pycelle přiznal, že ti připravoval měsíční čaj, a ten tvůj Modrý bard… na tvém místě, moje paní, bych se modlila ke Stařeně o moudrost a k Matce o milosrdenství. Obávám se, že brzy budeš potřebovat obojí."
Čtyři scvrklé septy doprovodily královnu dolů po věžních schodech. Každá z těch čarodějnic vypadala seschleji než druhá. Když se dostaly na úroveň země, pokračovaly dolů do srdce Visenyina kopce. Schody končily hodně hluboko pod zemí, kde dlouhý sál osvětlovala řada blikajících pochodní.
Nejvyšší septon na ni čekal v malé sedmistranné přijímací síni. Místnost byla skoro prázdná a velmi prostá, s holými kamennými zdmi, nahrubo otesaným stolem, třemi židlemi a modlitební lavicí. Do stěn byly vytesány tváře Sedmi. Cersei si říkala, že jsou hrubé a ošklivé, ale vyzařovala z nich jistá síla, především z jejich očí, jež byly z onyxu, malachitu a žlutého měsíčního kamene, a obličeje jako by s nimi ožívaly.
"Mluvila jste s královnou," řekl Nejvyšší septon.
Odolala nutkání říci já jsem královna. "Mluvila."
"Všichni lidé hřeší, i králové a královny. Sám jsem hřešil a bylo mi odpuštěno. Ovšem bez přiznání nemůže být odpuštění. Královna se nepřizná."
"Možná je nevinná."
"Není. Svaté septy ji prohlédly a dosvědčily, že její panenství je narušené. Pije měsíční čaj, aby zahubila ovoce svého smilnění ve svém lůně. Pomazaný rytíř přísahal na svůj meč, že tělesně obcoval s ní a se dvěma z jejích sestřenic. Podle jeho slov s ní léhali i jiní a uvedl mnoho jmen mužů jak prostého, tak urozeného původu."
"Moje zlaté pláště je všechny odvedly do žalářů," ujistila ho Cersei. "Zatím byl vyslechnut jen jeden, zpěvák zvaný Modrý bard. Jeho výpověď je velmi znepokojivá. Přesto se modlím, aby byla u mé snachy prokázána její nevina, až bude předvedena před soud." Zaváhala. "Tommen svoji malou královnu tolik miluje, Vaše Svatosti, obávám se, že by pro něj a jeho lordy mohlo být obtížné soudit ji spravedlivě. Snad by soudní proces mohla řídit církev?"
Nejvyšší septon sepjal ruce. "Napadla mne tatáž myšlenka, Výsosti. Tak jako Maegor Krutý kdysi vzal církvi meče, tak nás Jaehaerys Smírce zbavil soudnických vah. Jenže kdo je skutečně vhodný k tomu, aby soudil královnu, kromě Sedmi nad námi a jejich služebníků v přísaze zde na zemi? V tomto případě bude zasedat svatý dvůr sedmi soudců. Tři budou ženského pohlaví. Panna, matka a stařena. Kdo by mohl být lépe uzpůsoben soudit ženskou špatnost?"
"To by bylo nejlepší. Ještě bych chtěla podotknout, že Margaery má rovněž právo požadovat, aby byla její vina či

nevina prokázána v souboji božím soudem. Pokud ano, její vyzyvatel musí být jeden z Tommenových Sedmi."
"Rytíři Královské gardy slouží jako právoplatní bojovníci králů a královen ode dnů Aegona Dobyvatele. V tomto jsou koruna a církev zajedno."
Cersei si přikryla tvář dlaněmi, jakoby plna žalu. Když znovu zvedla hlavu, v oku se jí leskla slza. "Toto je opravdu smutný čas," řekla, "ale těší mne, že se v této záležitosti shodneme. Pokud by tady byl Tommen, vím, že by vám poděkoval. Vy a já se společně musíme dobrat pravdy."
"Dobereme se jí."
"Musím se vrátit do hradu. S vaším svolením s sebou vezmu sera Osneyho Černokotlého. Malá rada jej chce vyslechnout. A na vlastní uši si vyslechnout jeho obvinění."
"Ne," řekl Nejvyšší septon.
Bylo to jen slovo, jedno krátké slovo, ale Cersei měla pocit, jako by jí šplíchli do obličeje vědro ledové vody. Zamrkala a její sebejistota mírně zakolísala. "Ujišťuji vás, že ser Osney bude bedlivě střežen."
"Je bedlivě střežen zde. Pojďte se podívat." Cersei na sobě cítila oči Sedmi, jak ji sledují, oči z nefritu, malachitu a onyxu, a proběhlo jí náhlé zachvění chladné jako led. Jsem královna, řekla si v duchu. Dcera lorda Tywina. Neochotně jej následovala.
Ser Osney nebyl daleko. Místnost byla temná a opatřená těžkými železnými dveřmi. Nejvyšší septon vytáhl klíč, aby ji odemkl, a sundal ze zdi pochodeň, aby osvětlil místnost uvnitř. "Až po vás, Veličenstvo."
Uvnitř visel ze stropu nahý Osney Černokotlý, houpal se v těžkých železných řezech. Bylo vidět, že ho bičovali. Záda a ramena měl samou krev a rány a šrámy křižovaly také jeho nohy a pozadí.
Královna se na něj stěží vydržela dívat. Otočila se zpátky k Nejvyššímu septonovi. "Co jste to udělali!"
"Hledali jsme pravdu, a to velmi horlivě."
"On vám řekl pravdu. Přišel za vámi o svobodné vůli a přiznal se ke svým hříchům."
"Ano, to udělal. Slyšel jsem přiznat se hodně lidí, Veličenstvo, ale zřídkakdy jsem zažil, že by se člověk přiznával ke svému provinění tak dychtivě."
"Vy jste ho bičovali!"
"Neexistuje pokání bez bolesti. Žádný člověk by se neměl vyhýbat bičování, jak jsem řekl také rytíři Osneymu. Sám se zřídkakdy cítím tak blízko k Bohu, jako když jsem bičován za svoji vlastní zkaženost, třebaže moje nejtemnější hříchy nejsou ani zdaleka tak černé jako ty jeho."
"A ale," vyprskla, "kážete přece o Matčinu milosrdenství!"
"Ser Osney pozná chuť tohoto sladkého mléka po smrti. V Sedmicípé hvězdě \t psáno, že všechny hříchy lze odpustit, ale zločiny musí být potrestány. Osney Černokotlý je vinen ze zrady a vraždy a trestem za zradu je smrt."
Je to jenom kněz, tohle udělat nemůže. "Církvi nepřísluší, aby odsoudila člověka k smrti, bez ohledu na to, čím se provinil."
"Čím se provinil." Nejvyšší septon ta slova pomalu opakoval, zvažoval je. "Je zvláštní, že to musím říci, Výsosti, ale čím přičinlivěji jsme bičovali, tím víc se výpověď sera Osneyho měnila. Nakonec nás přiměl uvěřit, že se Margaery Tyrell nikdy nedotkl. Není to tak, sere Osney?"
Osney Černokotlý otevřel oči. Když uviděl královnu stojící před ním, oblízl si jazykem napuchlé rty a řekl: "Zeď. Slíbila jste mi Zeď."
"Je šílený," řekla Cersei. "Dohnalo jej to k šílenství."
"Sere Osney," řekl nejvyšší septon pevným, jasným hlasem, "obcoval jsi s královnou?"
"Ano." Řetězy tiše zachrastily, jak se Osney zakroutil ve svých okovech. "S touhle tady. Tohle je královna, kterou jsem šoustal, tohle je ta, která mne poslala zabít starého Nejvyššího septona. Vůbec u sebe neměl stráže. Prostě jsem jenom přišel, když spal, a přitiskl jsem mu polštář na tvář."
Cersei se otočila a utekla.
Nejvyšší septon se ji pokusil chytit, ale byl to jen starý vrabčák a ona byla lvice ze Skály. Odstrčila ho stranou a proběhla dveřmi, zabouchla je za sebou. Černokotlí, potřebuji Černokotlé, pošlu sem Osjryda se zlatými plášti a Osmunda s Královskou gardou, Osney to popře a oni ho osvobodí, a já se pak zbavím tohoto Nejvyššího septona, přesně jako jsem se zbavila toho druhého. Čtyři staré septy jí zablokovaly cestu a sápaly se po ní vrásčitýma rukama. Srazila jednu na podlahu, další hrábla po obličeji a rozběhla se po schodech. Napůl cesty vzhůru si vzpomněla na paní Taenu. Klopýtla, ztěžka oddychujíc. Sedm, zachraňte mne, modlila se. Taena ví o všem. Jestli ji taky zajmou a zbičují…
Utekla do septa, ale ne dál. Tam na ni čekaly ženy, další septy a také tiché sestry, mladší než čtyři staré babizny v podzemí. "Jsem královna," křičela na ně, couvajíc před nimi. "Za tohle vám nechám setnout hlavy. Všechny vás nechám zkrátit o hlavu. Nechtě mne projít." Místo toho na ni vztahovaly ruce. Cersei se rozběhla k Matčinu oltáři, ale chytily ji tam, bylo jich snad dvacet. Pak ji kopající a zmítající se odtáhly vzhůru po věžních schodech. Uvnitř cely ji tři tiché sestry podržely, zatímco septa jménem Scolera ji svlékla donaha. Vzala jí dokonce spodní prádlo. Další septa po ní hodila hábit z hrubého plátna. "Tohle nemůžete," křičela na ně královna. "Jsem Lannisterka, pusťte mne, můj bratr vás zabije, Jaime vás všechny rozřízne od krku až ke spodku, pusťte mně! Jsem královna!"
"Královna by se měla modlit," řekla septa Scolera, než ji nechali nahou ve studené prázdné cele.
Nebyla pokorná Margaery Tyrell, aby si oblékla prostý šat a podřídila se takovému zajetí. Já je naučím, co to znamená dát lva do klece, pomyslela si. Roztrhala hábit na sto kousků, vzala vědro vody a roztřískala je o zeď, pak udělala to samé s nočníkem. Když nikdo nepřišel, začala bušit do dveří pěstmi. Její doprovod byl dole, na náměstí: deset lannisterských strážných a ser Boros Blount. Jakmile se to doslechnou, přijdou pro mne, a odtáhneme toho proklatého Nejvyššího vrabčáka do Rudé bašty v řetězech.
Křičela a kopala a skučela do dveří i okna, dokud neměla ochraptělé hrdlo. Nikdo nezavolal v odpověď, nikdo ji nepřišel

zachránit. V cele se začalo stmívat. Také tam byla stále větší zima. Cersei se začala třást. Jak mne tady mohou takto nechat, bez ohně? Jsem jejich královna. Začala litovat, že roztrhala roucho, které jídali. Na slamníku v rohu byla pokrývka, prodřená věc z tenké hnědé vlny. Byla drsná a škrábavá, ale bylo to jediné, co měla. Cersei se pod ni schoulila, aby se tolik netřásla. Netrvalo dlouho a vyčerpaná upadla do spánku.
Další, co věděla, bylo, že ji třesením budila těžká ruka. V cele byla tma jako v hrobě a nad ní klečela obrovitá ošklivá ženská se svící v ruce. "Kdo jsi?" zeptala se královna. "Přišla jsi mne osvobodit?"
"Jsem septa Unella. Přišla jsem si poslechnout, jak se mi vyznáváte ze svých vražd a smilnění."
Cersei srazila její ruku stranou. "Dostanu tvoji hlavu. Neodvažuj se mne dotknout. Jdi pryč."
Žena vstala. "Výsosti. Za hodinu se vrátím. Možná do té doby budete připravená přiznat se."
Za hodinu a za hodinu a za hodinu. Tak uplynula ta nejdelší noc, jakou kdy Cersei Lannister prožila. Kromě noci Joffovy svatby. Její hrdlo bylo tak rozedřené od křiku, že mohla stěží polknout. V cele panoval mrazivý chlad. Rozbila svůj nočník a tak si musela dřepnout do kouta a vymočit se tam a pak se dívat, jak se její moč rozlévá po podlaze. Pokaždé, když zavřela oči, znovu se nad ní skláněla Unella, třásla jí a ptala se jí, jestli se chce přiznat ke svým hříchům. Den nepřinesl žádnou úlevu. Septa Moelle jí při východu slunce přinesla misku vodnaté šedivé kaše. Cersei jí mrštila misku na hlavu. Když jí však přinesli čerstvé vědro s vodou, měla takovou žízeň, že neměla jinou možnost než pít. Když přinesli další oděv, šedý, tenký a páchnoucí plísní, přikryla jím svou nahotu. A toho večera, když se opět objevila septa Moelle, snědla chléb a rybu a požadovala víno na zapití. Žádné víno se neobjevilo, jen septa Unella na své pravidelné návštěvě každou hodinu, aby se královny zeptala, zda je připravená se přiznat.
Co se to jenom děje? divila se Cersei, když tenký výřez oblohy venku za jejím oknem začal opět tmavnout. Jak to, že ještě nikdo nepřišel a neodvedl mne odsud? Nemohla uvěřit, že by Černokotlí opustili svého bratra. Co dělá její rada? Zbabělci a zrádci. Až se odsud dostanu, nechám tu jejich chásku zkrátit o hlavy a najdu si na jejich místa lepší muže. Třikrát toho dne slyšela vzdálený křik zalétající k ní z náměstí, jenže dav provolával Margaeřino jméno, ne její.
Bylo to blízko k svítání druhého dne a Cersei zrovna vylizovala ze dna misky poslední zbytky ovesné kaše, když se dveře její cely neočekávaně otevřely a dovnitř vešel lord Qyburn. Měla co dělat, aby mu nepadla kolem krku.
"Qyburne," zašeptala, "och, bohové. Tak ráda vidím tvou tvář. Odveď mne odsud."
"To mi nikdo nedovolí. Stanete před svatým soudem sedmi, za zradu, vraždu a smilnění."
Cersei byla tak vyčerpaná, že jí jeho slova zpočátku nedávala smysl. "Tommen. Pověz mi, co můj syn? Je stále králem?"
"Je, Výsosti. Je v bezpečí a v pořádku za hradbami Maegorovy pevnosti, chráněný Královskou gardou. Je však osamělý. Nepokojný. Ptá se po vás a po své malé královně. A zatím mu nikdo neřekl o vašich… vašich.
"…potížích?" navrhla. "Co je s Margaery?"
"Také bude souzena, stejným soudem, který povede váš proces. Nechal jsem Modrého barda vydat Nejvyššímu septonovi, jak její Výsost poručila. Je teď tady, někde dole pod námi. Moji našeptávači mi říkají, že ho bičují, ale pořád zpívá stejnou sladkou píseň, jakou jsme ho naučili."
Stejnou sladkou píseň. Její rozum byl otupělý z nevyspání. Wat, ve skutečnosti se jmenuje Wat. Kdyby byli bohové dobří, Wat by mohl zemřít pod posledním šlehem biče, ponechat Margaery bez jakékoli možnosti vyvrátit jeho výpověď. "Kde jsou moji rytíři? Ser Osfryd… Nejvyšší septon má v úmyslu zabít jeho bratra Osneyho, jeho zlaté pláště musí…"
"Osfryd Černokotlý již Městské hlídce nevelí. Král jej propustil z úřadu a dosadil na jeho místo kapitána Dračí brány, jistého Humfreye Vodského."
Cersei byla tak unavená, že nic z toho nechápala. "Proč by to Tommen dělal?"
"Chlapce nelze z ničeho vinit. Když před něj rada položí nějaké usnesení, podepíše ho a dá na ně svoji pečeť."
"Moje rada? Kdo to udělal? Ty ne?"
"Běda, byl jsem z rady propuštěn, třebaže mi prozatím umožňují pokračovat v mé práci s eunuchovými našeptávači. Říši nyní vládnou ser Harys a velmistr Pycelle. Poslali havrana do Casterlyovy skály, pozvali vašeho strýce, aby se vrátil ke dvoru a převzal vládu. Pokud to má v úmyslu přijmout, měl by si pospíšit. Myče Tyrell ukončil své obléhání Bouřlivého konce a pochoduje zpátky na město se svojí armádou. A také je hlášeno, že Randyll Tarly sem táhne z Panenského jezírka."
"Lord Dobrovětrský s tím souhlasil?"
"Dobrovětrský rezignoval na své místo v radě a odjel zpátky na Dlouhostůl se svojí ženou, která nám jako první přinesla zvěst o… obviněních… vůči Její Výsosti."
"Oni nechali Taenu jít." To byla ta nejlepší věc, kterou slyšela od té doby, co řekl Nejvyšší septon ne. Taena mohla znamenat její zkázu. "Co lord Vodský? Jeho lodě… kdyby přivedl jejich posádku na břeh, měl by dost mužů k tomu, aby…"
"Jakmile zvěst o současných potížích Jejího Veličenstva pronikla k řece, lord Vodský zvedl plachty, odstranil vesla a odvelel svoji flotilu na moře. Ser Harys se obává, že má v úmyslu připojit se k lordu Stannisovi, Pycelle zase věří, že se plaví na Kamenoschody, aby se stal pirátem."
"Moje nádherné válečné koráby." Cersei se málem dala do smíchu. "Můj pan otec říkával, že bastardi mají zrádnou povahu. Kéž bych mu jen byla naslouchala." Zachvěla se. "Jsem ztracena, Qyburne."
"Ne. Vzal ji za ruku. "Naděje zůstává. Její Výsost má právo prokázat svou nevinu v božím soudu. Moje královno, váš vyzyvatel je připraven. V celých Sedmi královstvích není muže, který by mohl doufat, že se mu může postavit. Stačí, když vydáte příkaz…"
Tentokrát se dala do smíchu. Bylo to směšné, strašlivě směšné, odporně směšné. "Bohové si dělají žerty ze všech našich nadějí a plánů. Mám vyzyvatele, kterého by žádný muž neporazil, ale mám zakázáno použít ho. Jsem královna, Qyburne. Moji čest může bránit pouze přísahající bratr Královské gardy."

"Chápu." Úsměv na Qyburnově obličeji pohasl. "Vaše Veličenstvo, jsem v koncích. Nevím, jakou vám poskytnout útěchu…"
Dokonce i ve svém vyčerpaném, vyděšeném stavu královna věděla, že se neodváží svěřit svůj osud soudnímu dvoru sestávajícímu z vrabčáků. Nemohla spoléhat ani na to, že zasáhne ser Kevan - po tom, co si řekli při jejich posledním setkání. Bude to muset být rozsouzení v božím soudu. Jiný způsob neexistuje. "Qyburne, pro lásku, kterou ke mně chováš, tě prosím, abys za mne poslal vzkaz. Havrana, jestli můžeš. Pokud ne, tak jezdce. Musíš ho poslat do Řekotočí, za mým bratrem. Napiš mu, co se stalo, a pověz mu… pověz mu…"
"Ano, Veličenstvo?"
Rozechvěle si oblízla rty. "Okamžitě přijeď. Pomoz mi. Zachraň mne. Nyní tě potřebuji tak, jako jsem tě nepotřebovala nikdy předtím. Miluji tě. Miluji tě. Miluji tě. Okamžitě přijeď."
"Jak poroučíte. ‚Miluji tě' třikrát?"
"Třikrát." Musela ho přesvědčit. "On přijede. Vím, že přijede. Musí. Jaime je moje jediná naděje."
"Moje královno," řekl Qyburn, zapomněla jste? Ser Jaime je bez ruky. Kdyby za vás měl bojovat a prohrál. Odejdeme z tohoto světa společně, tak jako jsme na něj přišli. "On neprohraje. Jaime ne. Ne, když je v sázce můj život."

JAIME

Nový pán Řekotočí byl tak vzteklý, až se celý třásl. "Byli jsme podvedeni," řekl. "Tento muž s námi hrál falešnou hru!" Bodl prstem do Edmura Tullyho a od úst mu odlétla růžová slina. "Za to dostanu jeho hlavu! Já vládnu v Řekotočí, dle králova výnosu, já…"
"Emmone," řekla jeho žena, "lord velitel o králově výnosu ví. Ser Edmure o králově výnosu ví. I štolbové o něm vědí."
"Já jsem tady pánem, já dostanu jeho hlavu!"
"Za jaký zločin?" Třebaže byl hubený a přepadlý, Edmure v sobě měl ze šlechtice stále víc než Emmon Frey. Byl oděn v prošívaném kabátci z červené vlny s vymrštěným pstruhem vyšitým na hrudi. Na nohou měl modré kamaše a vysoké černé boty. Jeho kaštanové vlasy byly umyté a učesané, rezavý vous úhledně zastřižený. "Udělal jsem všechno, co jste po mně žádali."
"Tak?" Jaime Lannister nespal od doby, co Řekotočí otevřelo svoji bránu, a v hlavě mu bušilo. "Nevzpomínám si, že bych tě žádal, abys nechal utéct sera Bryndena."
"Chtěl jsi po mně, abych se vzdal svého hradu, ne svého strýce. Mohu snad já za to, že jej tvoji muži nechali proklouznout přes svoje obléhací linie?"
Jaimeho to nepobavilo. "Kde je?" zeptal se podrážděně. Jeho muži prohledali Řekotočí již třikrát, ale po Bryndenovi Tullym jako by se země slehla.
"Neřekl mi, kam má v úmyslu jít."
"A ty ses ho na to neptal. Jak se dostal z hradu?"
"Ryby umí plavat. Dokonce i černé." Edmure se usmál.
Jaime odolával bolestnému pokušení uhodit jej svojí zlatou rukou přes ústa. Pár chybějících zubů by těm jeho úsměvům učinilo přítrž. Na muže, který měl strávit zbytek života ve vězení, byl Edmure navýsost spokojen sám se sebou. "V Casterlyově skále máme tak těsné podzemní kobky, že člověku padnou jako brnění. Nemůžeš se v nich otočit ani si sednout, ani si sáhnout na chodidla, když ti krysy začnou ožírat prsty. Mohl by sis svoji odpověď znovu promyslet?"
Úsměv lorda Edmura se vytratil. "Dal jsi mi své slovo, že se mnou bude zacházeno, jak přísluší mému postavení."
"Taky že bude," řekl jaime. "V těch kobkách s nářkem zemřeli vznešenější rytíři než ty a také mnoho urozených pánů. Dokonce jeden král či dva, pokud si dobře vybavuji historii. Tvoje manželka může dostat kobku vedle tebe, když budeš chtít. Nerad bych vás rozděloval."
"Uplaval," řekl Edmure zasmušile. Měl stejně modré oči jako jeho sestra Catelyn a Jaime v nich viděl stejnou zášť, jakou kdysi spatřil v jejích. "Zvedli jsme mříž na Vodní bráně. Ne úplně, jen asi tři stopy. Dost na to, aby se pod vodou vytvořila mezera, i když to pořád vypadalo, že je brána zavřená. Můj strýc je dobrý plavec. Po setmění se vrhl pod hroty."
A stejným způsobem nepochybně proklouzl pod naším trámem. Bezměsíčná noc, znuděné stráže, černá ryba v černé řece plovoucí tiše po proudu. I kdyby strážní slyšeli šplouchání, přičítali by to želvě či pstruhovi. Edmure čekal po většinu dne, než na znamení kapitulace stáhl zlovlka Stárků. Ve zmatku hradu měnícího pány trvalo až do příštího rána, než byl Jaime informován, že Černá ryba mezi zajatci chybí.
Přešel k oknu a zahleděl se na řeku. Byl jasný podzimní den a slunce se odráželo od hladiny vod. Teď už může být Černá ryba deset líg dolů po proudu.
"Musíš ho najít," naléhal Emmon Frey.
"Bude nalezen," prohlásil Jaime s předstíranou jistotou. "Dokonce i nyní, když spolu mluvíme, po něm pátrají lovci se psy." Ser Addam vedl pátrání na jižní straně od řeky, ser Dermot z Dešťolesa na severním. Zvažoval, že do pátrací akce zapojí rovněž říční lordy, ale u Vancovského, Pištce a jim podobných bylo pravděpodobnější, že Černé rybě spíš pomohou, než aby ho zaklapli do okovů; velké naděje si nedělal. "Možná se dokáže nějaký čas skrývat," řekl, "ale nakonec se musí někde objevit."
"Co když se pokusí vzít si svůj hrad zpátky?"
"Máš tady posádku dvou set mužů." Příliš velkou posádku, popravdě řečeno, ale lord Emmon si zkrátka dělal starosti. Nicméně aspoň nebude mít problémy s přísunem jídla; Černá ryba zanechal Řekotočí plně zásobené. Přesně jak tvrdil.

"Nemyslím, že by se po té námaze, jakou vynaložil ser Brynden k tomu, aby se odsud dostal, vracel nazpět." Pokud nebude v čele tlupy psanců. Nepochyboval o tom, že Černá ryba má v úmyslu pokračovat v odboji.
"Je to tvoje sídlo," řekla paní Genna svému manželovi. "A je na tobě, aby sis ho udržel. Jestli to nedokážeš, tak je rovnou zapal a uteč zpátky do Skály."
Lord Emmmon si promnul ústa. Když ruku odtáhl od rtů, měl ji červenou a slizkou od kyselolistu. "Jistě. Řekotočí je moje a nikdo mi je nevezme." A zatímco jej paní Genna táhla ze soláru, obdařil Edmura posledním podezřívavým pohledem.
"Je tu ještě něco, co bys mi rád řekl?" zeptal se Jaime Edmura, když se ocitli o samotě.
"Tohle byl solár mého otce," řekl Tully. "Vládl odsud říčním krajinám, moudře a spravedlivě. Rád sedával u tamtoho okna. Bylo tady dobré světlo, a kdykoli vzhlédl od práce, viděl na řeku. Když měl unavené oči, Cat mu tady čítávala. Malíček a já jsme si tu jednou postavili hrad z dřevěných kostek, hned u dveří. Nikdy nepochopíš, jak se mi dělá zle, když v této místnosti vidím tebe, Králokate. Nikdy nebudeš vědět, jak hodně tebou opovrhuji."
V tom se mýlil. "Už mnou opovrhovali lepší muži než ty, Edmure." Jaime zavolal stráže. "Odveďte jeho lordstvo zpátky do jeho věže a postarejte se, aby dostal najíst."
Pán Řekotočí odešel mlčky. Nazítří se vydá na cestu na západ. Jeho doprovodu sestávajícímu ze stovky mužů včetně dvaceti rytířů bude velet ser Forley Rychlovský. Nejlepší bude jejich počet zdvojnásobit. Lord Berik by se mohl pokusit Edmura osvobodit, než se dostanou ke Zlatému zubu. Jaime by Tullyho nerad zatýkal potřetí.
Vrátil se do křesla Hostera Tullyho, vytáhl mapu Trojzubce a uhladil ji svojí zlatou rukou. Kam bych šel, kdybych byl Černá ryba?
"Pane veliteli?" V otevřených dveřích stál strážný. "Je zde paní Západovcová a její dcery, jak jste poručil."
Jaime odstrčil mapu stranou. "Přiveď je dovnitř." Alespoň že to děvče nezmizelo taky. Jeyne byla královnou Robba Starka, dívkou, která jej stála všechno. S vlkem v břiše by mohla být nebezpečnější než Černá ryba.
Nevypadala nebezpečně. Byla to štíhlá dívka, ne víc než patnácti či šestnáctiletá, spíš nešikovná než půvabná. Měla úzké boky, ňadra velikosti jablek, hřívu kaštanových vlnitých vlasů a něžné hnědé oči srny. Na dítě docela hezká, usoudil Jaime, ale ne na dívku, kvůli které by měl člověk přijít o království. Obličej měla opuchlý a na čele modřinu, napůl skrytou pod kadeří hnědých vlasů. "Co se ti stalo?" zeptal se jí.
Dívka odvrátila hlavu. "To nic není," řekla její matka, žena s přísnou tváří v šatech z tmavozeleného sametu. Kolem dlouhého hubeného krku jí visel náhrdelník z mušliček. "Nechtěla se vzdát té malé korunky, co jí dal rebel, a když jsem se snažila sundat jí to z hlavy, to umíněné dítě se mi vzpíralo."
"Byla moje," vzlykla Jeyne. "Neměla jsi na to právo. Robb ji nechal udělat pro mne. Milovala jsem ho."
Její matka ji chtěla uhodit, ale Jaime vkročil mezi ně. "Nic takového tady nestrpím," varoval paníSybell. "Posaďte se, obě." Dívka se skrčila v křesle jako vystrašené zvířátko, ale její matka seděla strnule, hlavu zdviženou. "Dáte si víno?" zeptal se jich. Dívka neodpověděla. "Ne, děkuji," řekla její matka.
"Jak si přejete." Jaime se otočil k dceři. "Je mi líto tvé ztráty. Ten chlapec měl odvahu, to se nedá popřít. Mám jednu otázku, kterou ti musím položit. Nosíš v sobě jeho dítě, paní?"
Dívka se vymrštila z křesla a byla by utekla z místnosti, kdyby ji strážný u dveří nepopadl za paži. "Nenosí," řekla paní Sybell, zatímco se její dcera vzpírala ve stisku strážného. "O to jsem se postarala, jak tvůj pan otec poručil."
Jaime přikývl. Tywin Lannister nebyl muž, který by cokoli ponechával náhodě. "Pusť tu dívku," řekl strážnému, "zatím jsem s ní skončil." Zatímco Jeyne se vzlykáním utíkala po schodech, pohlédl na její matku. "Rod Západovců byl omilostněn a tvůj bratr jmenován pánem Kastameru. Co po nás ještě chcete?"
"Tvůj pan otec mi slíbil hodnotný sňatek pro Jeyne a její mladší sestru. Lordy nebo jejich dědice, přísahal, ne mladší syny nebo nemajetné rytíře."
Lordy nebo jejich dědice. To jistě. Západovci byli starý rod, a hrdý, ale paní Sybell se narodila jako dcera z rodu Kořenářů, z linie povýšených kupců. Její babička byla jakási napůl šílená čarodějka z východu, jak si vzpomínal. A Západovci byli ožebračený rod. Mladší synové byli tím nejlepším, v co mohly dcery paní Sybell v důsledku současného dění doufat, ovšem pěkný vypasený hrnec lannisterského zlata by učinil v očích nějakého lorda přitažlivou dokonce i vdovu po mrtvém povstalci. "Sňatky budou," řekl Jaime, "ale Jeyne musí počkat dva roky, než se znovu provdá." Kdyby si dívka vzala nového manžela příliš brzy a měla s ním dítě, nevyhnutně by se začalo šeptat, že jeho otcem je Mladý vlk.
"Mám také dva syny," připomněla mu paní Sybell. "Rollam je zde se mnou, ale Raynald je rytíř a odjel s povstalci ke Dvojčatům. Kdybych byla věděla, co se tam stane, nikdy bych to nedovolila." Z jejího hlasu zaznívalo náznak výtky.
"Raynald nevěděl nic o žádné… dohodě s tvým panem otcem. Možná je zajatcem na Dvojčatech."
Neboje možná mrtvý. Walder Frey o té dohodě taky nevěděl. "Zeptám se na něho. Pokud je ser Raynald zajatcem, zaplatíme za něj výkupné."
"Také jsme hovořili o partii pro něho. Nevěsta z Casterlyovy skály. Tvůj pan otec říkal, že by Raynald měl dostat nějakou Joy, pokud všechno dopadne, jak doufal."
Mrtvé ruce lorda Tywina námi všemi hýbou dokonce i z hrobu. "Joy je nemanželská dcera mého zesnulého strýce Geriona. Zásnuby lze dohodnout, pokud si to přeješ, ale sňatek musí počkat. Joy bylo devět či deset, když jsem ji viděl naposledy."
"Nemanželská dcera?" Paní Sybell vypadala, jako by spolkla citron. "Chceš Západovce oženit s bastardem?"
"O nic víc, než bych chtěl, aby se Joy provdala za syna nějaké přeběhlické čubky. Zasluhuje si lepšího." Jaime by tu ženu nejraději zaškrtil jejím náhrdelníkem z mušliček. Joy byla milé dítě, i když osamělé; její otec byl Jaimeho oblíbený strýc. "Tvoje dcera má desetkrát větší cenu než ty, paní. Zítra ráno odjedeš s Edmurem a rytířem Forleym. Do té doby se mi kliď z očí." vykřikl na strážného a paní Sybell odešla se rty stisknutými pevně k sobě. Jaimeho napadlo, kolik toho

o machinacích své ženy ví lord Gawen. Kolik toho my muži kdy víme?
Když Edmure a Západovci odjeli, provázely je čtyři stovky mužů; Jaime v posledním okamžiku ještě jednou znásobil jejich počet. Jel s nimi několik mil, aby si promluvil se sérem Forleym. Ačkoli měl na suknici býčí hlavu a na přilbici rohy, měl do býka daleko. Byl to malý, hubený, umíněný muž. Se svým špičatým nosem, holou lebkou a prošedivělým hnědým vousem vypadal spíš jako hostinský než jako rytíř. "Nevíme, kde je Černá ryba," připomněl mu Jaime, "ale pokud je v jeho silách Edmura osvobodit, udělá to."
"To se nestane, můj pane." Jako většina hostinských nebyl ser Forley ničí blázen. "Náš postup budou chránit průzkumníci a předsunutí jezdci a na noc budeme tábor opevňovat. Vybral jsem deset mužů, kteří budou zůstávat s Tullym ve dne v noci, svoje nejlepší lučištníky. Kdyby měl sjet jen na stopu z cesty, vypustí do něj tolik šípů, že by jej jeho vlastní matka považovala za ježka."
"Výborně." Jaime by byl rád, kdyby se Edmure dostal bezpečně do Casterlyovy skály, ovšem raději by ho nechal zabít než uprchnout. "A přiděl nějaké lučištníky také k dceři lorda Západovce."
Ser Forley vypadal zaraženě. "Gawenovu děvčeti? Ona je -"
"- vdova po Mladém vlkovi," dořekl za něj Jaime, "a dvakrát tak nebezpečná jako Edmure, kdyby nám měla uprchnout."
"Jak si přeješ, můj pane. Budeme ji hlídat."
Když Jaime jel podél kolony zpátky do Řekotočí, musel překlusat kolem Západovcových. Lord Gawen mu vážně pokývl, když jej míjel, ale paní Sybell se dívala jakoby skrze něho, očima jako úlomky ledu. Jeyne jej neviděla vůbec. Vdova jela s pohledem sklopeným k zemi, zahalená v plášti s kápí. Pod jeho těžkými záhyby měla šaty ušité z nádherné látky, ale potrhané. Roztrhala si je sama, na znamení smutku, uvědomil si Jaime. To její matku určitě nepotěšilo. A taky ho napadlo, zda by si Cersei roztrhala šaty, kdyby se někdy dozvěděla, že je mrtvý on.
Nezamířil rovnou zpátky k hradu, ale přejel ještě jednou Rejdivý proud, aby navštívil Edwyna Freye a probral s ním převoz zajatců jeho dědečka.
Freyova armáda se začala rozpadat během několika hodin po kapitulaci Řekotočí; vazalové lorda Waldera a svobodní jezdci se rozjížděli do svých domovů. Freyové, kteří tam ještě zbyli, rozebírali tábor, ale Edwyna našel se svým nemanželským strýcem v altánu toho druhého.
Skláněli se tam nad mapou, zaníceně diskutovali, ovšem jakmile Jaime vstoupil, přestali. "Lorde veliteli," řekl Řeka s chladnou zdvořilostí, ale Edwyn vyhrkl: "Na tvých rukou je krev mého otce."
To Jaimeho zarazilo. "Jak to?"
"To ty jsi ho poslal domů, ne snad?"
Někdo musel. "Přihodilo se seru Rymanovi něco zlého?"
"Byl oběšen i s celou svou družinou," řekl Walder Řeka. "Psanci je chytili dvě lígy jižně od Krásnotrhu."
"Dondarrion?"
"On, nebo Thoros nebo ta žena Kamenosrdce."
Jaime se zamračil. Ryman Frey byl blázen, zbabělec a ochlasta, člověk, kterého nebude nikdo postrádat, tím méně některý z jeho druhů Freyů. Pokud měly něco značit Edwynovy suché oči - dokonce ani vlastní syn jej neoplakával dlouho. Přesto… ti psanci mají stále větší kuráž, když se odváží pověsit dědice lorda Waldera necelý den jízdy od Dvojčat. "Kolik mužů měl ser Ryman s sebou?" zeptal se.
"Tři rytíře a tucet zbrojnošů," odpověděl Řeka. "vypadá to, jako by téměř věděli, že se bude vracet do Dvojčat -as tak malým doprovodem."
Edwyn zkřivil ústa. "Vsadil bych se, že v tom měl ruce můj bratr. Poté, co zavraždili Meretta a Petyra, nechal psance uniknout. Teď když je náš otec mrtvý, stojím mezi Černým Walderem a Dvojčaty jenom já."
"Na to nemáš důkaz," namítl Walder Řeka.
"Já důkaz nepotřebuji. Znám svého bratra."
"Tvůj bratr je v Mořské stráži," zabručel Řeka. "Jak by mohl vědět, že se ser Ryman vrací do Dvojčat?"
"Někdo mu to řekl," odpověděl Edwyn hořce. "Jsem si jistý, že má u nás v táboře svoje špehy."
A ty máš svoje v Mořské stráži. Jaime věděl o hluboké nevraživosti panující mezi Edwynem a Černým Walderem, ale nestaral se ani za mák, který z nich bude nástupcem jejich pradědečka jako pán Přechodu.
"Pokud mne omluvíte, že jsem vtrhl do vašeho smutnění," řekl suchým tónem, "jsou zde jiné záležitosti, které je třeba probrat. Až se vrátíte do Dvojčat, informujte prosím lorda Waldera, že král Tommen požaduje všechny zajatce, kteří byli uvězněni na Rudé svatbě."
Ser Walder se zamračil. "Jde o velmi cenné muže, pane."
"Jeho Veličenstvo by je nechtělo, kdyby byli bezcenní."
Frey a Řeka si vyměnili pohledy. "Můj pan otec bude za tyto zajatce očekávat odškodné," řekl Edwyn nakonec.
A dostane je, až mi naroste nová ruka, pomyslel si Jaime. "Všichni něco očekáváme," řekl mírným tónem. "Povězte, je mezi zajatci ser Raynald Západovec?"
"Lasturový rytíř?" Edwyn se ušklíbl. "Toho bys našel na dně Zeleného bodce, krmí tam ryby."
"Byl na nádvoří, když naši muži přišli zabít zlovlka," řekl Walder Řeka. "Whalen požadoval jeho meč a on jej odevzdal celkem poslušně, ale když začali lučištníci střílet po vlkovi, popadl Whalenovu sekeru a začal tu zrůdu vysekávat ze sítě, kterou na ni hodili. Whalen říká, že utržil zásah šípem do ramene a dalším do břicha, a přesto se mu nějak podařilo dostat se na ochoz na hradbách a skočit do řeky."
"Na schodech za sebou nechal krvavou stezku," řekl Edwyn.
"Našli jste jeho mrtvolu?" zajímal se Jaime.
"Našli jsme tisíc mrtvol. Po několika dnech strávených v řece vypadají všechny stejně."
"Totéž jsem slyšel o oběšencích," řekl Jaime, než odešel.

Do příštího rána toho zůstalo z táborů armády Freyů jen málo, kromě much, koňského hnoje a šibenice sera Rymana, osaměle stojící vedle Rejdivého proudu. Jeho bratranec chtěl vědět, co s ní má udělat, a také s obléhacími stroji, které nechal postavit, s beranidly, věžemi a trébuchety. Dáven navrhl, aby všechno odtáhli k Havranostromu a tam to použili, ale Jaime mu řekl, ať všechno zapálí, šibenicí počínaje. "Chci se s lordem Tytosem vypořádat sám. Nebudu k tomu potřebovat obléhací věž."
Dáven se zasmál skrze svůj rozježený vous. "Souboj muže proti muži, bratránku? Byl by sotva spravedlivý. Tytos je šedivý stařec."
Šedivý stařec se dvěma rukama.
Té noci spolu on a ser Hyn bojovali tři hodiny. Byla to jedna z jeho lepších nocí. Kdyby to bylo doopravdy, Payne by ho zabil jen dvakrát. Obvykle to bylo půl tuctu smrtí, a některé noci byly ještě horší. "Když to takto vydržím ještě rok, možná budu tak dobrý jako Pecka," prohlásil Jaime a ser Hyn vydal kdákavý zvuk, který znamenal, že se dobře baví. "Pojď, vypijeme ještě něco z toho dobrého červeného vína lorda Tullyho."
Víno se stalo součástí jejich večerního rituálu. Ser Hyn byl dokonalým pijáckým společníkem. Nikdy mu neskákal do řeči, nestalo se, že by s něčím nesouhlasil, nikdy si nestěžoval ani nežádal o laskavosti, nevyprávěl nesmyslné příběhy. Jenom mlčky pil a naslouchal.
"Měl bych nechat vyříznout jazyk všem svým přátelům," řekl Jaime, když jim naléval poháry, "a taky mým příbuzným. Mlčenlivá Cersei by byla milá. Ačkoli bych postrádal její jazyk, když bychom se líbali." Napil se. Víno bylo temně rudé, sladké a těžké. Jak jím prostupovalo, zahřívalo jej. "Už si ani nevzpomínám, kdy jsme se líbali poprvé. Zpočátku to bylo nevinné. Až nakonec nebylo." Dopil víno a postavil pohár stranou. "Tyrion mi jednou řekl, že děvky tě většinou nelíbají. Ošukají tě naslepo, ale nikdy nepřiloží rty na tvoje. Myslíš si, že moje sestra líbá Černokotlého?"
Ser Hyn neodpověděl.
"Nemyslím, že by bylo vhodné, abych zabil svého bratra v přísaze. Stačilo by ho vykleštit a poslat na Zeď. Přesně to udělali s Lucamorem Chlípným. Ser Osmund se ovšem zřejmě nebude stavět k vykleštění příznivě. Také musím vzít v úvahu jeho bratry. Mohli by být nebezpeční. Když Aegon Nehodný poslal sera Terrence Toynea na smrt za to, že spal s jeho milenkou, Toyneovi bratři se ho pak snažili ze všech sil zabít. Sice se jim to díky Dračímu rytíři nepodařilo, což ovšem neznamená, že by to nezkoušeli. Všechno je to zapsáno v Bílé knize. Všechno kromě toho, co mám udělat s Cersei."
Ser Hyn si přejel prstem přes hrdlo.
"Ne," řekl Jaime. "Tommen přišel o bratra a o muže, kterého považoval za svého otce. Kdybych měl zabít jeho matku, nenáviděl by mne za to… a ta jeho roztomilá ženuška by si jistě našla způsob, jak jeho nenávist obrátit ve prospěch Vysokozahrady."
Ser Hyn se usmál způsobem, který se Jaimemu vůbec nelíbil. Ošklivý úsměv. Ošklivá duše. "Moc mluvíš," řekl mu.
Příštího dne se do hradu vrátil ser Dermot z Dešťolesa s prázdnýma rukama. Když byl otázán, co našel, odpověděl: "Vlky. Celé stovky zatracených vlků." Přišel kvůli nim o dva zbrojnoše na hlídce. Vlci se vynořili ze tmy a sežrali je. "Ozbrojené muže, v brnění a vařené kůži, a přesto z nich ty bestie neměly strach. Než Jaté zemřel, řekl, že tu smečku vedla vlčice obludné velikosti. Podle jeho slov zlovlk. Vlci se dostali také mezi naše koně. Ti proklatí bastardi zabili mého oblíbeného hnědáka."
"Kruh z ohňů kolem vašeho tábora by je možná odradil," řekl Jaime. Nemohl si pomoci, ale musel přemýšlet o tom, zda by zlovlk sera Dermota nemohl být tentýž, který napadl tenkrát blízko rozcestí Joffreyho?
Vlci či ne, ser Dermot si vzal čerstvé koně a další muže a příštího rána znovu vyjel pátrat po Bryndenu Tullym. Téhož odpoledne přišli za Jaimem lordi Trojzubce, aby ho požádali o svolení vrátit se na svá území. Dovolil jim to. Lord Pištec chtěl také vědět, co je s jeho synem Marquem. "Všichni zajatci budou vykoupeni," ujistil ho Jaime. Říční lordi odcházeli, jen lord Karyl Vancovský se ještě zdržel a řekl: "Lorde Jaime, musíš se vydat do Havranostromu. Dokud bude Jonos u jeho bran, Tytos se nikdy nevzdá, ale vím, že před tebou koleno ohne." Jaime mu za tuto radu poděkoval. Silnokanec odcházel jako poslední. Chtěl se vrátit do Darry, jak slíbil, a bojovat proti psancům. "Jeli jsme přes polovinu zatracené říše - a kvůli čemu? Abys přiměl Edmura pomočit si kaťata? To je k ničemu. Já potřebuji boj. Já chci Ohaře, Jaime. Ohaře nebo toho psaneckého lorda."
"Ohařova hlava je tvoje, když mu ji dokážeš vzít," řekl Jaime, "ale Berika Dondarriona chci živého, aby mohl být odveden do Králova přístaviště. Tisíce lidí jej musí vidět umírat, jinak mrtvý nezůstane." Silnokanec bručel, ale nakonec souhlasil. Příštího dne odjel se svým panošem a zbrojnoši, a také s Bezvousým Jonem Broukovcem, který usoudil, že honit psance bude lepší než se vrátit ke své proslule nehezké manželce. Zřejmě měla vous, který lord Jon postrádal.
V hradu stále zbývala posádka, se kterou se musel Jaime vypořádat. Všichni do jednoho přísahali, že o plánech sera Bryndena ani o tom, kam se mohl vydat, nic nevědí. "Lžou," trval na svém Emmon Frey, ale Jaime byl jiného mínění. "Když se o své plány s nikým nepodělíš, nikdo tě nemůže zradit," poznamenal. Paní Genna navrhla, že by pár mužů mohli podrobit výslechu. Odmítl to. "Dal jsem Edmurovi svoje slovo, že pokud se vzdá, nikomu z posádky se nic nestane."
"To od tebe bylo rytířské," řekla jeho teta, "jenže tady je zapotřebí síly, ne šlechetnosti."
Zeptej se Edmura jak jsem šlechetný, pomyslel si Jaime. Zeptej se ho na ten trébuchet. Nemyslel si, že by si ho mohli mistři při psaní dějin plést s princem Aemonem Dračím rytířem. Přesto se cítil podivně spokojený. Válka byla téměř vyhraná. Dračí kámen padl a on nepochyboval, že Bouřlivý konec jej bude brzy následovat. Stannis byl na Zdi. Severané ho nebudou mít o nic raději, než měli bouřliví lordi. Pokud jej nezničí Roose Bolton, tak zima určitě.
Sám zde v Řekotočí splnil svou úlohu, aniž by při tom pozvedl zbraně proti Stárkům nebo Tullyům. Jakmile najde Černou rybu, bude se moci svobodně vrátit do Králova přístaviště, kam patřil. Moje místo je u krále. U mého syna.
Chtěl by to Tommen vědět? Ta pravda by chlapce stála trůn. Měl bys raději otce, nebo křeslo, chlapče? Jaime si přál

znát odpověď. Rád značkuje papíry svou pečetí. Ten chlapec by mu možná nevěřil, to je jisté. Cersei by prohlásila, že je to lež. Moje drahá sestra, podvodnice. Musel by najít nějaký způsob, jak vykroutit Tommena z jejích spárů dřív, než se chlapec stane dalším Joffreym. A když už by byl v tom, našel by mu také novou malou radu. Kdyby mohla být Cersei nějak odstavena stranou, ser Kevan by možná souhlasil, že se stane Tommenovým pobočníkem. A pokud ne, nu, Sedm království nedostatkem dobrých mužů netrpělo. Dobrou volbou by byl Forley Rychlovský nebo Roland z Chřástalova. Pokud by to měl být někdo jiný než západňan, aby byli spokojeni i Tyrellové, vždycky tu byl Matthis Jeřábovec… nebo lord Petyr. Malíček byl stejně přátelský, jako byl chytrý, ale příliš nízkého původu, než aby mohl ohrožovat některého z velkých lordů, když neměl svoje vojsko. Dokonalý pobočník.
Tullyjská posádka odjela příštího rána, zbavená všech svých zbraní a zbroje. Každý muž dostal svolení odnést si s sebou na hřbetě jídlo na tři dny a oblečení. Také museli složit slavnostní přísahu, že nepozvednou zbraně proti lordu Emmonovi nebo rodu Lannisterů. "Když budeš mít štěstí, tak tu přísahu dodrží jeden z deseti mužů," řekla mu paníGenna.
"V pořádku. Raději budu čelit devíti mužům než jednomu. Ten desátý by mohl být tím, který mne zabije."
"Těch ostatních devět tě zabije stejně rychle."
"Lepší než zemřít v posteli." Nebo na latríně.
Dva muži se rozhodli, že s ostatními neodejdou. Ser Desmond Grell, starý zbrojmistr lorda Hostera dal přednost tomu, připojit se k raději k černým. Totéž učinil ser Robin Ryger, řekotočský kapitán stráží. "Tento hrad mi byl domovem po čtyřicet let," řekl ser Desmond. "Říkáš, že mohu svobodně odejít, jenže kam? Na to, abych se mohl živit jako potulný rytíř, jsem příliš starý a příliš otylý. Ale na Zdi jsou muži vždycky vítáni."
"Jak si přeješ," řekl Jaime, třebaže to byla nepříjemná přítěž. Dovolil jim nechat si své zbraně a zbroj a určil tucet mužů Gregora Clegana, lby ty dva doprovodili do Panenského jezírka. Velení svěřil Raffordovi, kterému říkali Sladký Raff.
"Dohlédni, aby se zajatci dostali do Panenského jezírka bez újmy na zdraví," řekl mu, "jinak ti bude to, co provedl ser Gregor Kozoví, připadat jako veselý žertík ve srovnání s tím, co udělám já tobě."
Uplynulo několik dalších dní. Lord Emmon shromáždil na nádvoří veškeré Řekotočí, lidi lorda Edmura i svoje vlastní a mluvil k nim bezmála tři hodiny o tom, co se od nich očekává, když je teď jejich pánem. Čas od času mávl svým glejtem, zatímco zasmušilí štolbové, děvečky a kováři mlčky naslouchali a na všechny se snášel lehký déšť.
Naslouchal také zpěvák, ten, kterého vzal Jaime Rymanu Freyovi. Jaime se k němu postavil do otevřených dveří, kde bylo sucho. "Jeho lordstvo mělo být zpěvákem," řekl ten muž. "Tahle promluva je delší než pochodová balada a nemyslím si, že by mu už docházel dech."
Jaime se musel zasmát. "Lord Emmon dýchat nemusí, pokud může přežvykovat. Napíšeš o tom píseň?"
"Nějakou legrační. Nazvu ji ‚Promluva k rybám'."
"Hlavně ji nehraj v doslechu mé tety." Jaime si toho muže nikdy předtím nevšiml. Byl to malý chlapík v otrhaných zelených kalhotách a rozedřené haleně ve světlejším odstínu zeleni, s hnědými koženými záplatami přes díry. Nos měl dlouhý a špičatý, jeho úsměv byl široký a nenucený. Na límec mu spadaly řídké hnědé vlasy, zacuchané a nemyté. Padesát, hádal Jaime, potulný zpěvák, těžce zkoušený životem. "Nebyl jsi muž sera Rymana, když jsem tě našel?" zeptal se.
"Jen na čtrnáct dní."
"Čekal jsem, že odejdeš s Freyi."
"Tamhleten je taky Frey," řekl zpěvák a pokývl na lorda Emmona, "a tenhle hrad mi připadá jako docela útulné místečko k přečkání zimy. Bělozubý Wat odešel se sérem Forleym, tak mě napadlo, že zkusím získat jeho místo. Wat má ten svůj vysoký sladký hlas, člověk nemůže doufat, že by se mu mohl rovnat. Ale znám dvakrát tolik neslušných písniček než on. Prosím pána za prominutí."
"Měl bys s mojí tetou vycházet dobře," poradil mu Jaime. "Pokud doufáš, že tady přečkáš zimu, postarej se o to, aby se tvoje hraní líbilo paní Genně. To ona zde bude mít rozhodující slovo."
"Ne vy?"
"Moje místo je u krále. Nezůstanu tady dlouho."
"To mě mrzí, pane. Znám lepší písně než ‚Deště Kastameru'. Mohl bych vám zahrát… och, všechny možné věci."
"Někdy jindy," řekl Jaime. "Máš nějaké jméno?"
"Tom Sedmistruna, nechať to potěší pána." Zpěvák smekl klobouk. "Většinou mi ale říkají Tom Sedma."
"Zpívej sladce, Tome Sedmo."
Té noci se mu zdálo, že je zpátky ve Velkém Baelorově septu, stále stojí na stráži nad mrtvolou svého otce. Septum bylo tiché a temné, dokud se ze stínů nevynořila žena a pomalu nezamířila ke katafalku. "Sestro?" řekl.
Jenže to nebyla Cersei. Byla celá v šedém. Tichá sestra. Kápě a závoj zakrývaly její rysy, ale viděl svíce hořící v zelených jezírcích jejích očí. "Sestro," řekl, "co ode mě chceš?" Jeho poslední slovo se odráželo sem a tam septem, chceščhceščhceščhceščhceščhceščhceščhceš.
"Já nejsem tvoje sestra, Jaime." Zvedla bledou měkkou ruku a stáhla si kápi. "Copak jsi na mě zapomněl?"
Mohu zapomenout na někoho, koho vůbec neznám? Ta slova mu uvízla v hrdle. Znal ji, ale bylo to už tak dávno…
"Zapomeneš také na svého vlastního otce? Říkám si, zda jsi ho vůbec kdy opravdu znal." Její oči byly zelené, vlasy jako z tepaného zlata. Nedokázal by říct, jak je stará. Patnáct, pomyslel si, nebo padesát, vystoupila po schodech a stanula nad márami. "Nikdy nesnesl, když se mu někdo smál. To byla věc, kterou nenáviděl nejvíc ze všech."
"Kdo jsi?"
"Otázka je, kdo jsi ty?"
"Tohle je sen."
"Opravdu?" Smutně se usmála. "Spočítej si ruce, dítě."

Jedna. Jedna ruka, těsně sevřená kolem jílce meče. Jen jedna. "Ve svých snech mívám vždycky dvě ruce." Zvedl pravou paži a nechápavě hleděl na ošklivý pahýl.
"Všichni sníme o věcech, které nemůžeme mít. Tywin snil o tom, že jeho syn bude jednoho dne velkým rytířem, že jeho dcera bude královnou. Snil o tom, že budou tak silní a stateční a krásní, že se jim nebude nikdo nikdy smát."
"Já jsem rytíř," řekl jí, "a Cersei je královna."
Po tváři jí stekla slza. Znovu si zvedla kápi a otočila se k němu zády. Jaime za ní volal, ale ona již odcházela, její sukně táhnoucí se po podlaze zpívaly ukolébavky. Neopouštěj mne, chtěl za ní zavolat, ale už byla pryč.
Probudil se ve tmě, rozechvělý. V místnosti panoval chlad. Jaime ze sebe odhodil pahýlem pravé ruky pokrývky. Oheň v krbu odumřel, jak si všiml, a okno se díky větru otevřelo. Přešel hrobově temnou komnatu, aby zavřel okenice, ale když sáhl na okno, jeho bosé chodidlo uklouzlo v něčem vlhkém. Jaime ohromeně ucouvl. První, co ho napadlo, byla krev, ale krev nemohla být tak studená.
Byl to sníh zalétající dovnitř oknem.
Místo aby okenice zavřel, otevřel je dokořán. Nádvoří pod ním pokrývala tenká bílá vrstva, stále narůstající. Chrlice na cimbuří na sobě měly bílé kápě. Vločky padaly tiše, pár jich zalétalo do okna a roztávaly mu na tváři. Jaime viděl svůj vlastní dech.
Sníh v říčních krajinách. Pokud sněžilo tady, brzy přijde sníh také do Lannisportu a pak dál do Králova přístaviště. Zima pochoduje na jih a polovina našich sýpek zeje prázdnotou. Úroda, která ještě zůstávala na polích, byla odsouzena k záhubě. Už nebude žádná další setba, žádná naděje na ještě jednu poslední úrodu. Zjistil, že přemýšlí o tom, jak jeho otec nakrmí říši. Teprve po chvíli si uvědomil, že Tywin Lannister je mrtvý.
Když přišlo ráno, bylo sněhu po kolena a ještě víc v božím háji, kde se pod stromy navršily závěje. Panoši, štolbové a urozená pážata se znovu pod jeho studeným bílým kouzlem proměnili v děti a bojovali na nádvořích a podél cimbuří válku se sněhovými koulemi. Jaime slyšel, jak se smějí. Byl kdysi čas, a nebylo to tak dávno, kdy by také dělal sněhové koule s těmi nejlepšími z nich a házel je po Tyrionovi, když se batolil kolem, nebo strkal sníh Cersei za šaty. Jenže na to, abys udělal slušnou kouli, potřebuješ dvě ruce.
Ozvalo se zaklepání na dveře. "Podívej se, kdo je to, Pecko."
Byl to řekotočský starý mistr. Ve vrásčité ruce svíral vzkaz. Vymanův obličej byl stejně bílý jako sníh za oknem. "Já vím," řekl Jaime, "přiletěl bílý havran z Citadely. Přišla zima."
"Ne, můj pane. Ten pták přiletěl z Králova přístaviště. Osmělil jsem se… Nevěděl jsem…" Podal mu dopis.
Jaime si jej přečetl v okenním sedátku, zalitý světlem chladného rána. Qyburnova slova byla strohá a k věci, Cerseina horečnatá a naléhavá. Okamžitě přijeď, psala. Pomoz mi. Zachraň mne. Nyní tě potřebuji tak, jako jsem tě nepotřebovala nikdy předtím. Miluji tě. Miluji tě. Miluji tě. Přijeď okamžitě.
Vymaň otálel u dveří, čekal, a Jaime cítil, že i Pecka ho pozoruje. "Přeje si můj pán odpovědět?" zeptal se mistr po dlouhém mlčení.
Na dopise přistála sněhová vločka. Jak se rozpustila, inkoust se začal rozpíjet. Jaime pergamen sroloval tak těsně, jak mu to jedna ruka dovolovala, a podal jej Peckovi. "Ne," řekl. "Hoď to do ohně."

SAMWELL

N
ejnebezpečnějším úsekem cesty byl ten poslední. Už v Tyroši je varovali, že se Rudovínské úžiny hemží veslicemi. Stromovinská flotila byla na opačném konci Západozemí, a tak železní muži vyplenili Ryamův přístav a Vínoměsto s Hvězdicovým přístavem si zabrali pro sebe, využívajíce je jako základny; odtud přepadali lodě, jež měly namířeno do Starého města.
Ze stožárového koše třikrát spatřili veslice. Po dvakráte byly hodně vzadu a Skořicový vítr jim snadno unikl. Třetí se objevila nedlouho před západem slunce, aby je odřízla od Šeptavice. Když spatřili její rychle se zvedající a klesající vesla bičující měděné vody do bělá, poslala Kojja Mo do střílen svoje lučištníky s jejich velkými luky ze dřeva zlatosrdce, které střílely šípy o mnoho dál a přesněji než proslulý dornský tis. Čekala, dokud veslice nepřiplula na dvě stě yardů, pak vydala příkaz ke střelbě. Sam střílel s nimi a tentokrát měl dojem, že jeho šíp zasáhl loď. Stačila jediná salva. Veslice se stočila k jihu, aby si našla snadnější kořist.
Když vplouvali do Šeptavice, již se smrákalo. Fialka stála na přídi s děťátkem, s vyvrácenou hlavou hleděla na hrad vysoko na útesech. "Tři věže," řekl jí Sam, "sídlo rodu Břehovských." Proti večerním hvězdám s pochodněmi plápolajícími z oken vypadal hrad úchvatně, ale Sam byl smutný, že jej vidí. Jejich cesta byla téměř u konce.
"Je tak vysoký," obdivovala ho Fialka.
"Počkej, až uvidíš Vysokověž."
Dallino děťátko začalo plakat. Fialka si rozevřela halenu a přiložila chlapce k prsu. Usmála se, když ho kojila, a pohladila ho po hebkých hnědých vláscích. Začala to dítě milovat stejně jako to, které nechala na Zdi, uvědomil si Sam. Doufal, že bohové budou k oběma maličkým laskaví.
Železní muži pronikli dokonce i do chráněných vod Šeptavice. Když přišlo ráno a Skořicový vítr pokračoval v plavbě směrem ke Starému městu, začala loď narážet na mrtvoly unášené do moře. Na některých z těl seděla hejna vran, která se hlučně vznášela do vzduchu, když labutí loď narazila do jejich groteskně napuchlých plavidel. Na březích se objevila sežehnutá pole a vypálené vesnice a mělčiny i pruhy písku byly poseté lodními vraky. Většinou to byly obchodní a rybářské lodě, ale viděli také opuštěné veslice a vraky dvou velkých válečných korábů. Jeden byl až po čáru ponoru spálený, zatímco v boku druhého, tam kde do něj narazili beranidlem, zela obrovská rozježená díra.
"Tady bitva," řekl Xhondo. "Ne moc dávno."

"Kdo by byl takový blázen, aby útočil tak blízko Starého města?"
Xhondo ukázal na napůl potopenou veslici na mělčinách. Z jejího stěžně visely zbytky praporce, očazené a potrhané. Ten znak ale Sam nikdy předtím neviděl: rudé oko s černou zřítelnicí pod černou železnou korunou podpíranou dvěma vránami. "Čí je to znak?" zeptal se. Xhondo jen pokrčil rameny.
Příští den byl chladný a mlhavý. Jak Skořicový vítr proplouval kolem další vypleněné vesnice, z mlhy vyklouzla válečná galéra a pomalu zamířila jejich směrem. Za galeonovou figurou štíhlé panny oblečené do listí a třímající oštěp byl nápis Lovkyně. O okamžik později se po obou jejích stranách objevily menší galéry, jako pár stejných loveckých psů plížících se svému pánovi v patách. K Samově úlevě z nich plápolal praporec s jelenem a lvem krále Tommena nad stupňovitou bílou věží Starého města s korunou z ohně.
Kapitán Lovkyně byl vysoký muž v kouřově šedém plášti olemovaném rudými saténovými plameny. Navedl svoji galéru podél boku Skořicového větru, nechal zvednout vesla a křikl, že jde na palubu. Zatímco jeho lučištníci a střelci Kojji Mo obezřetně pozorovali jedni druhé přes úzký pás vody, přešel s půl tuctem rytířů na palubu labutí lodi, pokývl Ouhuru Moovi a zeptal se, zda smí vidět jeho palubní prostory. Otec a dcera se krátce poradili, pak souhlasili.
"Omlouvám se," řekl kapitán, když byla prohlídka u konce. "Mrzí mne, že musí poctiví lidé trpět tak nezdvořilé zacházení, ale raději tohle než železní muži ve Starém městě. Před pouhými čtrnácti dny ti proklatí bastardi chytili v úžinách tyrošskou obchodní loď. Pozabíjeli její posádku, oblékli si jejich šaty a s pomocí barev, které tam našli, si obarvili vousy do půl stovky odstínů. Měli v úmyslu proniknout takto za hradby, pak zapálit přístav a otevřít bránu zevnitř, zatímco my bychom bojovali s ohněm. Možná by jim to i vyšlo, ale cestou narazili na Věžní paní, jejíž mistr veslařů má tyrošskou manželku. Když spatřil jejich zelené a červené vousy, pozdravil je v jazyce Tyroše, jenže nikdo z nich neznal slova, aby jeho pozdrav opětoval."
Sam byl zděšený. "Přece nemohou zaútočit na Staré město."
Kapitán Lovkyně si jej změřil zvídavým pohledem. "Tohle nejsou obyčejní nájezdníci. Železní muži vždycky pořádali nájezdy všude, kde mohli. Bez varování udeřili z moře, ukradli zlato a ženy a odpluli pryč, ale zřídkakdy šlo o víc než jednu či dvě veslice a nikdy jich nebylo víc než půl tuctu. Teď nás obtěžují stovky lodí. Vyplouvají ze Štítových ostrovů a obsadili také některé z menších ostrůvků kolem Stromoviny. Zabrali si Kamenokrabský záliv, Ostrov prasat a Palác Mořské panny a další hnízda mají na Koňskokopytní skále a v Bastardově kolébce. Na to, abychom je mohli vyhnat, nám bez flotily lorda Rudovína chybí lodě."
"Co dělá lord Vysokověžský?" vyhrkl Sam. "Můj otec vždycky říkal, že je stejně bohatý jako Lannisterové a že může velet třikráte více mečům než kterýkoli jiný vazal Vysokozahrady."
"To ano," přitakal kapitán, "jenže meče proti železným nic nezmohou, pokud neumí muži, kteří je třímají, chodit po vodě."
"Vysokověž mwsíněco udělat."
"To jistě. Lord Leyton je zamčený nahoře ve své věži spolu s Šílenou pannou, bádají v kouzelných knihách. Možná se mu podaří vyvolat armádu z hlubin. Nebo taky ne. Baelor staví galéry, Gunthor má na starosti přístav, Garth cvičí nové rekruty a Humfrey odjel do Lys, aby najal žoldáky. Kdyby se mu podařilo vyžebrat flotilu od té jeho proklaté sestry, můžeme začít oplácet železným jejich vlastní mincí. Do té doby nám nezbývá než být na stráži a čekat, až ta mrcha královna v Králově přístavišti pustí lorda Paxtera ze svého vodítka."
Hořkost zaznívající z kapitánových posledních slov Sama šokovala stejně jako to, co řekl. Jestli Královo přístaviště přijde o Staré město a Stromovinu, celá říše se rozpadne na kusy, pomyslel si, když se díval, jak Lovkyně a její sestry odplouvají.
Napadlo ho, zda je v bezpečí Parožnatý vrch. Pozemky Tarlyů se nacházely ve vnitrozemí uprostřed hustě zalesněných kopců, stovku líg severně od Starého města a hodně daleko od jakéhokoli pobřeží. Měli by být daleko mimo dosah železných mužů a veslic, i když jeho otec bojoval v říčních krajinách a hrad měl ve své posádce jen hrstku mužů posádky. Jenže Mladý vlk si nepochybně myslel totéž o Zimohradu - až do té noci, kdy jeho hradby slezl Theon Přeběhlík. Sam nedokázal snést pomyšlení, že Fialku a její dítě celou tu dlouhou cestu možná vezl jen proto, aby je pak zanechal uprostřed válečné vřavy.
Po celý zbytek plavby ho trápily obavy, přemítal, co má dělat. Předpokládal, že by v Fialku mohl nechat ve Starém městě. Městské hradby byly mnohem silnější než zdi hradu jeho otce a bránily je tisícovky mužů, na rozdíl od Parožnatého vrchu, kde lord Randyll nechal jen hrstku ozbrojenců a odpochodoval do Vysokozahrady, aby vyhověl předvolání svého lenního pána. Kdyby to ale udělal, musel by ji někde ukrýt; Citadela svým novicům nedovolovala mít manželky či milenky, alespoň ne veřejně. Kromě toho, když s Fialkou ještě nějaký čas zůstanu, jak potom kdy naleznu sílu ji opustit? A on ji musel opustit -anebo dezertovat. Odříkal jsem slova, připomněl si v duchu. Jestli dezertuji, bude mě to stát hlavu; a jak by to pomohlo Fialce?
Zvažoval, že poprosí Kojju Mo a jejího otce, aby divokou dívku vzali s sebou na Letní ostrovy. Toto řešení však také mělo svá nebezpečí. Jakmile Skořicový vítr vypluje ze Starého města, bude muset znovu překonat Rudovínské úžiny - a tentokrát by Fialka takové štěstí mít nemusela. Co když přestane foukat vítr a loď se ocitne v úplném bezvětří? Pokud byly příběhy, které slýchal, pravdivé, tak by mohla být unesena a stala by se solnou ženou. Děťátko by pak nejspíš hodili do moře jako zbytečnou přítěž.
Musí to bytParožnatý vrch, rozhodl Sam nakonec. Jakmile se dostaneme do Starého města, najmu povoz a nějaké koně a odvezu ji tam sám. Tak se aspoň bude moci přesvědčit o bezpečí hradu a o spolehlivosti jeho posádky, a pokud se mu cokoli z toho, co uvidí či uslyší, nebude zamlouvat, může se prostě otočit a vzít Fialku zpátky do Starého města.
Do Starého města připluli za chladného vlhkého rána. V husté mlze byl vidět jen maják Vysokověže. Přes přístav se táhl řetěz dvou tuctů shnilých lodních trupů a těsně za ním kotvila vedle tří obrovských bitevních korábů řada válečných lodí a vysoká čtyřpalubová vlajková loď lorda Vysokověžského, Čest Starého města. Skořicový vítr se musel opět

podrobit prohlídce. Tentokrát přišel na palubu syn lorda Leytona Gunthor, oděný v plášti ze stříbrného brokátu a zbroji z šedě lakovaných šupin. Ser Gunthor studoval několik let v Citadele a hovořil jazykem Letních ostrovů, a tak se společně s Ouhuru Mo odebrali do kapitánovy kajuty k soukromému rozhovoru.
Sam využil tento čas k tomu, aby vysvětlil Fialce své plány. "Nejdříve Citadela, kde předložím Jonovy dopisy a povím jim o smrti mistra Aemona. Předpokládám, že arcimistři pošlou pro jeho tělo povoz. Pak seženu koně a vůz, který tě dopraví k mé matce do Parožnatého vrchu. Vrátím se tak brzy, jak jen budu moci, ale možná to bude až zítra."
"Zítra," zopakovala a dala mu políbení pro štěstí.
Konečně se ser Gunthor zase objevil a dal signál, aby byl řetěz lodí otevřen, takže Skořicový vítr mohl proklouznout do přístavu. Mezitím co uvazovali labutí loď, Sam se připojil ke Kojje Mo a třem z jejích lučištníků stojícím nedaleko lodní lávky. Letní ostrované byli oblečení v dech beroucích péřových pláštích, které nosili jenom na pobřeží. Sam se vedle nich cítil ve své pytlovité černi, vybledlém plášti a solí poskvrněných botách jako trhan. "Jak dlouho zůstanete v přístavu?" zeptal se jich.
"Dva dny, deset dní, kdo ví? Podle toho, jak dlouho potrvá, než vyprázdníme palubní prostory a znovu je naplníme." Kojja se usmála. "Můj otec musí také navštívit šedé mistry. Má na prodej knihy."
"Může Fialka zůstat na palubě, dokud se nevrátím?"
"Fialka tu může zůstat, jak dlouho bude chtít." Strčila Sama do břicha prstem. "Nesní toho tolik jako někteří."
"Už nejsem tak tlustý jako dřív," hájil se Sam. Cesta na jih se o to postarala. Věčné hlídky a k jídlu nic než ovoce a ryby. Letní ostrované ovoce a ryby milovali.
Sam následoval lučištníky po lávce, ale jakmile byli na břehu, jejich společnost se rozdělila a šli si každý po svém. Doufal, že si cestu do Citadely stále pamatuje. Staré město bylo změtí ulic a uliček a on neměl čas tam bloudit.
Den byl vlhký, a tak byly dlažební kameny pod jeho nohama mokré a kluzké, uličky zahalené v mlze a tajemnu. Sam se jim vyhýbal, jak jen mohl, a držel se říční cesty, která se vinula podél Medovíny srdcem Starého města. Byl to dobrý pocit, mít pod nohama pevnou půdu místo houpající se paluby, a přesto měl z té procházky nepříjemný pocit. Cítil na sobě oči vyhlížející z balkonů a oken, pozorující ho z temných vchodů. Na Skořicovém větru znal každý obličej. Tady, kamkoli se otočil, viděl jen dalšího cizince. Ještě horší bylo pomyšlení, že by jej mohl vidět někdo, kdo ho zná. Lord Randyll Tarly byl ve Starém městě známý, ale málo milovaný. Sam nevěděl, co by bylo horší: být poznán jedním z nepřátel jeho otce, nebo jedním z jeho přátel. Přitáhl si plášť těsněji ke krku a zrychlil krok.
Bránu Citadely strážil z obou stran pár vysokých zelených sfing s těly lvů, křídly orlů a ocasy hadů. Jedna měla mužský obličej, druhá ženský. Hned za ní stálo Písařovo ohniště, kam obyvatelé Starého města přicházeli hledat akolyty, aby jim napsali jejich žádosti a přečetli jejich dopisy. V otevřených stáncích tam seděla polovina tuctu znuděných písařů, čekala na zákazníky. V dalších stáncích se nakupovaly a prodávaly knihy. Sam se zastavil u jednoho, v němž nabízeli mapy, a prostudoval si ručně kreslený plánek Citadely, aby zjistil, jak se nejrychleji dostane na Senešalův dvůr.
Cesta se dělila v místech, kde na vysokém kamenném koni obkročmo seděla socha krále Daerona prvního, jehož meč byl zvednutý směrem k Dorne. Na hlavě Mladého draka seděl racek a dva další na čepeli meče. Sam se vydal levou cestou, která vedla podél řeky. V Plačícím doku chvíli pozoroval dva akolyty, jak pomáhají starému muži nasednout do člunu ke krátkému převozu na Krvavý ostrov. Do člunu nastoupila také mladá matka chovající v náručí plačící děťátko, ne o moc starší než Fialčino. Pod přístavištěm se na mělčinách brodili kuchtíci, sbírali žáby. Kolem prošel zástup růžovolících noviců ubírajících se směrem k septu. Měl jsem sem přijít, když jsem byl v jejich věku, pomyslel si Sam. Kdybych byl tehdy utekl a přijal falešné jméno, ztratil bych se mezi ostatními novici. Otec by mohl předstírat, že Dickonjejeho jediný syn. Pochybuji, že by se vůbec namáhal pátrat po mně, pokud bych si ovšem nevzal mezka, na kterém bych mohl jet. V tom případě by mne možná nechal štvát, ale jen kvůli tomu mezkovi.
Před Senešalovým dvorem zamykali rektoři staršího novice do klády. "Kradl jídlo v kuchyni," vysvětloval jeden z nich akolytům, kteří tam čekali vedle hromádek hnijící zeleniny, aby ji mohli házet po odsouzenci. Všichni si měřili Sama zvědavými pohledy, když šel kolem ve svém černém plášti nadouvajícím se za ním jako plachta.
Za dveřmi nalezl síň s kamennou podlahou a vysokými lomenými okny. Na vzdáleném konci seděl na vyvýšeném stupínku muž s pobledlým obličejem, cosi škrábal brkem do účetní knihy. Třebaže byl oděný v mistrovském rouchu, neměl kolem krku řetěz. Sam si odkašlal. "Dobrý den."
Muž vzhlédl a nezdálo se, že by byl návštěvníkem potěšen. "Jsi cítit novicem."
"Doufám, že se jím brzy stanu." Sam vytáhl dopis, který mu dal Jon Sníh. "Připlul jsem od Zdi s mistrem Aemonem, ale ten zemřel během plavby. Kdybych si mohl promluvit se senešalem…"
"Tvé jméno?"
"Samwell. SamwellTarly."
Muž zapsal jeho jméno do knihy a mávl brkem k lavici u zdi. "Sedni si. Až tě budou chtít, zavolají tě."
Sam se posadil na lavici.
Jiní přicházeli a odcházeli. Někteří přinesli vzkaz a odešli. Další promluvili s mužem na stupínku a pak byli posláni do dveří za ním a vzhůru po točitém schodišti. Někteří se posadili k Samovi na lavici a čekali, až budou vyvolána jejich jména. Byl si téměř jistý, že někteří z těch, které zavolali, přišli až po něm. Když se to stalo počtvrté či popáté, vstal a znovu přešel místnost. "Jak dlouho to ještě potrvá?"
"Senešal je zaneprázdněný muž."
"Připlul jsem až od Zdi."
"Pak ti určitě nebude vadit, když ještě chvíli počkáš." Mávl brkem. "Jdi se posadit na lavici, tamhle pod okno."
Sam se vrátil na lavici. Uplynula další hodina. Jiní vstupovali, pohovořili s mužem na stupínku, chvíli čekali a pak byli vpuštěni dál. Vrátný se neobtěžoval ani tím, aby se za celou tu dobu na Sama podíval. Jak den pokračoval, mlha venku řídla a lomenými okny pronikalo v šikmých pásech bledé sluneční světlo. Sam pozoroval tečky prachu tančící ve světle.

Zívl, pak znovu. Olupoval si prasklý puchýř na dlani, potom zaklonil hlavu a zavřel oči.
Zřejmě usnul. Pak zaslechl, jak muž na stupínku vyvolává jméno. Sam se zbrkle zvedl - a znovu se posadil, protože si uvědomil, že to jméno nebylo jeho.
"Musíš Lorcasovi podstrčit nějaký peníz, jinak tu budeš čekat tři dny," řekl hlas vedle něho. "Co přivádí Noční hlídku do Citadely?"
Ten, co promluvil, byl štíhlý, pružný, pohledný mladík, oděný v kamaších ze srnčiny a ocvočkované vestě příjemně zelené barvy. Jeho kůže byla barvy světlehnědého piva a na hlavě měl čupřinu hustých černých kudrn, která vybíhala do špičky nad jeho velkýma černýma očima. "Lord velitel obnovuje opuštěné hrady," vysvětloval Sam. "Potřebuje další mistry, kvůli havranům… peníz jsi říkal?"
"Drobná mince postačí. Za stříbrného jelena by tě Lorcas odnesl k senešalovi na vlastním hřbetě. Je už padesát let akolytou. Nesnáší novice, především novice urozeného původu."
"Jak poznáš, že jsem urozeného původu?"
"Stejně jako ty poznáš, že jsem poloviční Dorn." Řekl to s úsměvem a s měkkým dornským přízvukem.
Sam zašmátral po drobných. "Ty jsi novic?"
"Akolyta. Alleras, někteří mi říkají Sfinga."
Sam sebou při tom jménu škubl. "Sfinga je rébus, ne luštitel," vyhrkl. "Víš, co to znamená?"
"Ne. Nějaká hádanka?"
"Kéž bych tak věděl. Já jsem Samwell Tarly. Sam."
"Rád tě poznávám. A co přivádí Samwella Tarlyho k arcimistru Theobaldovi?"
"On je senešal?" vyhrkl Sam zmateně. "Mistr Aemon říkal, že senešal se jmenuje Norren."
"Už dvě období ne. Teď máme každý rok nového. Arcimistrové o ten úřad losují a většina z nich ho považuje za nevděčenou úlohu, která je odvádí od jejich skutečné práce. Tento rok si černý kámen vytáhl arcimistr Walgrave, ale jeho rozum bloudí, a tak se přihlásil Theobald a nabídl se, že jeho rok odslouží. Je to nevrlý muž, ale dobrý. Říkal jsi mistr Aemon?"
"Ano."
"Aemon Targaryen?"
"Kdysi. Většina jej zvala jen mistr Aemon. Zemřel během naší cesty na jih. Jak je možné, že o něm víš?"
"Jak by ne? Byl víc než jen nejstarším žijícím mistrem. Byl nejstarším mužem v Západozemí a prožil víc historie, než se kdy naučil arcimistr Perestan. Mohl nás toho hodně naučit - a ještě víc o vládě svého otce. Jak starý byl, víš to?"
"Jedno sto a dvě léta."
"A co dělal na moři, v jeho věku?"
Sam tu otázku chvíli zvažoval, říkal si, jak by na ni měl odpovědět. Sfingaje rébus, ne luštitel Že by myslel mistr Aemon tuto Sfingu? Připadalo mu to nepravděpodobné. "Lord velitel Sníh ho poslal pryč, aby mu zachránil život," začal váhavě. S rozpaky mluvil o králi Stannisovi a Melisandře z Ašaje. Tímhle chtěl skončit, ale jedna věc vedla k další a Sam zjistil, že mluví o Manceovi Nájezdníkovi a jeho divokých, o královské krvi a dracích, a než si uvědomil, co se děje, vyřinul se z něj zbytek: živé mrtvoly na Pěsti prvních lidí, Jiný na jeho mrtvém koni, vražda Starého medvěda v Crasterově baště, Fialka a jejich útěk, Bělostrom a Malý Pávka, Studenoruký a havrani, zvolení Jona lordem velitelem, Černý pták, Dareon, Braavos, draci, které Xhondo viděl v Oarthu, Skořicový vítr a všechno, co šeptal mistr Aemon na samém konci. Vynechal jenom tajemství, o kterých přísahal, že je neprozradí, o Bránu Stárkovi a jeho společnících a o dětech, které Jon Sníh vyměnil. "Daenerys je jediná naděje," dokončil. "Aemon řekl, že Citadela jí musí okamžitě poslat mistra, aby ji přivedl domů do Západozemí, než bude příliš pozdě."
Alleras napjatě naslouchal. Čas od času zamrkal, ale nikdy se nezasmál a ani jednou ho nepřerušil. Když Sam skončil, zlehka se ho dotkl na předloktí štíhlou hnědou rukou a řekl: "Ušetři si svůj peníz, Same. Theobald by ti z toho neuvěřil ani polovinu, ale jsou zde tací, co by mohli. Půjdeš se mnou?"
"Kam?"
"Promluvit si s arcimistrem."
Musíš jim to říct, Same, řekl mistr Aemon. Musíš to říct arcimistrům. "Dobrá tedy." K senešalovi se může vždycky vrátit zítra, s penízem v ruce. "Jak daleko budeme muset jít?"
"Ne příliš. Na Ostrov havranů."
K tomu, aby se dostali na Ostrov havranů, nepotřebovali člun; zvětralý dřevěný padací most jej spojoval s východním břehem. "Ptačinec je nejstarší budova v Citadele," řekl mu Alleras, když přecházeli nad pomalu plynoucími vodami Medoviny. "Ve Věku hrdinů to byla údajně pevnost pirátského lorda, který tam seděl a okrádal lodě vplouvající do řeky."
Stěny tam byly porostlé mechem a plazivým vínem a po cimbuří si místo lučištníků vykračovali havrani. Padací most nebyl zvednut, co živí pamatovali.
Uvnitř hradních zdí bylo chladno a šero. Nádvoří zaplňoval prastarý čarostrom, tak jako tomu bylo do doby, co byly tyto zdi vztyčeny. Vyřezaná tvář na kmeni byla porostlá stejným rudým mechem, jaký ztěžka visel z bledých větví. Zdálo se, že polovina větví je mrtvá, ale jinde stále ševelilo pár rudých listů; právě tam rádi sedávali havrani. Strom jich byl plný a další byli v lomených oknech nad ním, kolem celého nádvoří. Země byla poseta jejich trusem. Jak přecházeli nádvoří, jeden jim zapleskal křídly nad hlavou a Sam uslyšel ostatní, jak na sebe navzájem krákají. "Arcimistr Walgrave má komnaty v západní věži, pod bílým ptačincem," řekl mu Alleras. "Bílí havrani a černí se spolu ustavičně hádají jako Domové a Bažináři, tak je raději drží od sebe."
"Bude arcministr Walgrave chápat, co říkám?" divil se Sam. "Říkal jsi, že jeho rozum už bloudí."
"Má dobré dny a špatné," řekl Alleras, "ale ty nejdeš navštívit Walgravea." Otevřel dveře k severní věži a začal

vystupovat nahoru. Sam šplhal za ním. Seshora se ozývalo třepetání a mumlání a tu a tam vzteklý výkřik, jak si havrani stěžovali, že je někdo budí.
Na vrcholu schodiště seděl přede dveřmi z dubu a železa bledý světlovlasý mladík zhruba Samova věku, pravým okem upřeně hleděl do plamene svíce, levé měl zakryté vodopádem popelavě světlých vlasů. "Na co se to díváš?" zeptal se jej Alleras. "Na svůj osud? Svoji smrt?"
Mladík se otočil od svíce, zamrkal. "Na nahé ženy," odpověděl. "Kdo je to tentokrát?"
"Sámwell. Novic, přišel navštívit Mága."
"Citadela už není tím, co bývala," posteskl si mladík. "Dnes přijmou kohokoli. Snědé psy a Dorny, pasáčky vepřů, mrzáky, kretény - a teď i černě oděnou velrybu. A já si vždycky myslel, že kytovci jsou šediví." Na jednom rameni měl nařasený zeleně a zlatě pruhovaný oploplášť. Byl velmi pohledný, třebaže jeho oči byly lstivé a jeho ústa krutá.
Sam ho znal. "Leo Tyrell." Pouhé vyslovení toho jména mu navodilo pocit, jako by byl stále sedmiletý chlapec a měl si pomočit spodní prádlo. "Já jsem Sam z Parožnatého vrchu. Syn lorda Randylla Tarlyho."
"Opravdu?" Leo se na něj znovu podíval. "Asi to opravdu budeš ty, i když tvůj otec všem řekl, že jsi mrtvý. Nebo si jen přál, abys byl?" Ušklíbl se. "Pořád ještě jsi zbabělec?"
"Ne," zalhal Sam. Jon mu to přikázal. "Vydal jsem se za Zeď a bojoval jsem v bitvách. Říkají mi Sam Zabiják." Nevěděl, proč to řekl. Ta slova se z něj vyhrnula sama.
Leo se dal do smíchu, ale než stačil něco říct, dveře za ním se otevřely. "Tak pojď, Zabijáku," zavrčel muž ve dveřích. "A ty taky, Sfingo. Hned."
Marwyn měl kolem býčího krku řetěz z mnoha kovů. A také vypadal spíš jako přístavní lupič než jako mistr. Hlavu měl na své tělo příliš velkou a způsob, jakým mu vyčnívala dopředu z ramen, společně s mohutnou hranatou čelistí navozovaly dojem, jako by chtěl někomu urvat hlavu. Třebaže byl malý a podsaditý, měl silný hrudník a ramena a jako kámen tvrdé pivní břicho napínající tkanice koženého kabátce, který měl namísto roucha. Z uší a nosu mu trčely rozježené bílé chlupy. Měl huňaté obočí, několikrát přeražený nos a zuby zbarvené skvrnitou červení od kyselolistu. A ty největší ruce, jaké kdy Sam viděl.
Když Sam zaváhal, jedna z těch tlap jej popadla za ruku a vtáhla dveřmi dovnitř. Místnost za nimi byla velká a kulatá. Všude byly knihy a svitky poházené po stolech a naskládané na podlaze v hromadách čtyři stopy vysokých. Stěny pokrývaly vybledlé tapiserie a otrhané mapy. V krbu plápolal pod měděným kotlem oheň; cokoli v něm bylo, páchlo to spáleninou. Kromě toho vycházelo jediné světlo z vysoké černé svíce uprostřed místnosti.
To světlo bylo nepříjemně jasné. A bylo na něm cosi divného. Plamen se nemihotal, i když arcimistr Marwyn zavřel dveře tak rázně, že z nejbližšího stolu odletěly papíry. Navíc to světlo dělalo cosi zvláštního s barvami. Bílé byly jasné jako čerstvě padlý sníh, žlutá zářila jako zlato, rudé se proměnily v plamen, ale stíny byly tak černé, že vypadaly jako hrobové jámy. Sam zjistil, že na to zírá s otevřenými ústy. Samotná svíce byla tři stopy vysoká a štíhlá jako meč, hrbolatá a pokroucená, černá a lesklá. "To je…?"
"…obsidián," řekl jiný muž v místnosti, bledý otylý mladík s těstovitým obličejem, kulatými rameny, měkkýma rukama, blízko posazenýma očima a skvrnami od jídla na rouchu.
"Říkej tomu dračí sklo." Arcimistr Marwyn pohlédl na svíci. "Hoří, ale není stravována."
"Co živí plamen?" zajímal se Sam.
"Co živí dračí oheň?" Marwyn se posadil na stoličku. "Veškerá valyrijská magie vychází z krve nebo ohně. Čarodějové Svobodné državy dokázali s jedinou z těchto skleněných svící vidět přes hory, moře a pouště. Usazeni před svými svícemi mohli vstupovat do snů člověka a dávat mu moudrost, a hovořit k dalšímu, co byl půl světa daleko. Myslíš si, že to mohlo být užitečné, Zabijáku?"
"Už bychom nepotřebovali havrany."
"Jen po bitvách." Arcimistr odloupl z žoku plátek kyselolistu, strčil si jej do úst a začal přežvykovat. "Pověz mi všechno, co jsi řekl dornské sfinze. Vím z toho hodně a ještě víc, ale některé podrobnosti unikly mé pozornosti."
Byl to muž, kterému se nedalo odmítnout. Sam na okamžik zaváhal, pak svůj příběh vypověděl znovu, zatímco Marwyn, Alleras a další novic naslouchali. "Mistr Aemon věřil, že Daenerys Targaryen je naplněním proroctví… ona, nikoli Stannis ani princ Rhaegar, ani princátko, kterému rozbili hlavu o zeď."
"Narozená uprostřed soli a kouře, pod krvácející hvězdou. Znám to proroctví." Marwyn otočil hlavu a vyplivl na podlahu rudý hlen. "Ne že bych mu důvěřoval. Gorghan ze Starého Ghisu kdysi napsal, že proroctví je jako zrádná žena. Vezme tvůj úd do úst a ty sténá rozkoší a myslíš si, jak je to milé, jak je to krásné, nádherné… a pak scvakne zuby k sobě a tvé steny rozkoše se promění ve výkřiky bolesti. Taková je povaha proroctví, řekl Gorghan. Proroctví ti pokaždé ukousne úd." Chvíli přežvykoval. "Přesto…"
Alleras popošel k Samovi. "Aemon by se za ní vydal sám, kdyby měl dost sil. Chtěl po nás, abychom jí poslali mistra, aby jí radil a ochraňoval ji a přivedl ji bezpečně domů."
"Opravdu?" Arcimistr Marwyn pokrčil rameny. "Možná je dobře, že zemřel dřív, než se dostal do Starého města. Jinak by ho šedé ovce zřejmě musely zabít."
"Zabít ho?" řekl Sam šokované. "Proč?"
"Kdybych ti to řekl, mohly by zabít i tebe." Marwyn se usmál příšerným rudým úsměvem. "Kdo si myslíš, že posledně pozabíjel všechny draky? Stateční drakobijci vyzbrojení meči?" Odplivl si. "Ve světě, který buduje Citadela, není místo pro magii, proroctví a skleněné svíce, tím méně pak pro draky. Zeptej se sám sebe, proč bylo Aemonu Targaryenovi umožněno promarnit svůj život na Zdi, když měl být podle všech práv povýšen na arcimistra. To jeho krev byla příčinou. Nemohli mu důvěřovat. O nic víc, než mohu já."
"Co uděláš?" zeptal se ho Alleras Sfinga.
"Vypravím se do Otrokářského zálivu místo Aemona. Ta labutí loď, která přivezla Zabijáka, by měla být pro moje

potřeby vyhovující. Šedé ovce pošlou svého muže na galéře, o tom není pochyb. S dobrým větrem bych se k ní měl dostat jako první." Marwyn znovu pohlédl na Sama a zamračil se. "Ty… ty bys měl zůstat zde a kovat svůj řetěz. Na tvém místě bych se snažil stihnout to co nejrychleji. Přijde čas, kdy tě budou na Zdi potřebovat." Otočil se k novici s těstovitou tváří. "Najdi Zabijákovi suchou celu. Bude tam spát a pomůže ti krmit havrany."
"A a ale," vyhrkl Sam, "ostatní arcimistři… Senešal… co jim mám říct?"
"Pověz jim, jak jsi chytrý a dobrý. Pověz jim, že ti Aemon nařídil, aby ses vydal do jejich rukou. Pověz jim, že jsi vždycky snil o tom, že ti jednoho dne bude umožněno nosit řetěz a sloužit vyššímu dobru, že služba je ta nejvyšší čest a poslušnost nejvyšší ctnost. Neříkej ale nic o proroctvích nebo dracích, pokud nechceš, aby ti dali do ovesné kaše jed." Marwyn popadl z kolíčku vedle dveří špinavý kožený plášť a uvázal si jej pod krkem. "Sfingo, postarej se o něj."
"Postarám," odpověděl mladík, ale arcimistr už byl pryč. Slyšeli jeho boty dupající dolů po schodech.
"Kam odešel?" zeptal se Sam udiveně.
"Do doků. Mág není člověk, který zbytečně ztrácí čas." Alleras se usmál. "Musím se ti k něčemu přiznat. Naše setkání nebylo náhodné, Same. Mág mne poslal, abych tě odchytil dřív, než promluvíš s Theobaldem. Věděl o tvém příchodu."
"Jak?"
Alleras pokývl směrem ke skleněné svíci.
Sam chvíli hleděl na podivný bledý plamen, pak zamrkal a odvrátil pohled. Venku za oknem se smrákalo.
"V západní věži pod mou spací celou je jedna prázdná, od ní vedou schody přímo do Walgraveových pokojů," řekl mladík s těstovitým obličejem. "Pokud ti nebude vadit krákání, je tam dobrý výhled na Medovínu. Bude to stačit?"
"Myslím, že ano." Někde spát musel.
"Přinesu ti tam nějaké vlněné pokrývky. Kamenné stěny jsou v noci chladné, dokonce i tady."
"Děkuji ti." Na tom bledém, měkkém mladíkovi bylo něco, co se mu nelíbilo, ale nechtěl vypadat nezdvořile, a tak dodal: "Ve skutečnosti se nejmenuji Zabiják. Jsem Sam. Samwell Tarly."
"A já jsem Pate," řekl ten druhý, "jako ten pasáček vepřů."

MEZITÍM
ZPÁTKY NA ZDI…
"H
ej, počkat!" říkají možná někteří z vás právě teď. "Počkat, počkat! Kde je Dany a draci? Kde je Tyrion? Sotva jsme zahlédli Jona Sněha. Tohle přece nemůže být všechno.
Taky že ne. Přijde toho víc. Další kniha, stejně silná jako tahle.
Nezapomněl jsem psát o těch druhých. Ani zdaleka ne. Napsal jsem toho o nich spoustu. Stránky, stránky a stránky. Kapitoly a další kapitoly. Stále ještě jsem psal, když mi došlo, že ta kniha je už příliš silná, než aby ji mohli vydat v jednom svazku… a ještě jsem ani zdaleka nebyl na konci. Abych vypověděl celý příběh, který jsem chtěl povyprávět, musel bych rozdělit knihu na dvě.
Nejjednodušším způsobem, jak to udělat, by bylo vzít to, co jsem napsal, rozdělit to na půlky a skončit první knihu nápisem "Na pokračování". Čím víc jsem o tom však přemýšlel, tím víc jsem cítil, že čtenářům by bylo lépe posloužen knihou, která vypravuje celý příběh poloviny postav, spíš než půl příběhu všech postav. A touhle cestou jsem se nakonec rozhodl vydat.
Tyrion, Jon, Dany, Stannis a Melisandra, Davos Mořský a všechny ostatní postavy, které máte rádi nebo je nesnášíte, spatří světlo světa příští rok (zbožně v to doufám), v knize nazvané Tanec s draky, která se soustředí na události na Zdi a za mořem, tak jako tato kniha popisovala především dění v Králově přístavišti.
- George R. R. Martin,
červen 2005

DODATEK
KRÁLOVÉ
A JEJICH RODY

KRÁLOVNA REGENTKA
CERSEI LANNISTER, první svého jména, vdova po {králi Robertu I. Baratheonovi}, královna vdova, ochránkyně říše, paní Casterlyovy skály a královna regentka

- děti královny Cersei:
- {král JOFFREY I. BARATHEON}, otráven na své svatební hostině, dvanáctiletý chlapec
- PRINCEZNA MYRCELLA BARATHEON, devítiletá dívka, svěřenkyně prince Dorana Martella ve Slunečním oštěpu
- KRÁL TOMMEN I. BARATHEON, osmiletý chlapec
- jeho koťata, Pan Dráp, Paní Fouska

- bratři královny Cersei:
- SER JAIME LANNISTER, její dvojče zvané KRÁLOKAT, lord velitel Královské gardy

- TYRION LANNISTER zvaný SKŘET, trpaslík, obviněn a odsouzen za královraždu a zabití příbuzného
- PODRICK PAYNE, Tyrionův panoš, desetiletý chlapec

- strýcové, teta, bratranci a sestřenice královny Cersei:
- SER KEVAN LANNISTER, její strýc
- SER LANCEL, syn sera Kevana, její bratranec, dříve panoš krále Roberta a milenec královny Cersei, nově jmenován pánem hradu Darry

- {WILLEM}, syn sera Kevana, zavražděn v Řekotočí
- MARTIN, Willemovo dvojče, panoš
- JANEI, dcera sera Kevana, tříletá
- LADY GENNA LANNISTER, Cerseina teta provdaná za sera Emmona Freye
- {SER CLEOS FREY}, Gennin syn, zabit psanci
- SER TYWIN FREY zvaný TY, Cleosův syn
- WILLEM FREY, Cleosův syn, panoš
- SER LYONEL FREY, druhý syn lady Genny
- {TION FREY}, Gennin syn, zavražděn v Řekotočí
- WALDER FREY zvaný RUDÝ WALDER, nejmladší syn paní Genny, páže v Casterlyově skále
- TYREK LANNISTER, Cersein bratranec, syn zesnulého bratra jejího otce Tygetta
- LADY ERMESANDE SENOBRODSRÁ, Tyrekova dětská manželka
- JOY KOPEC, nemanželská dcera ztraceného strýce královny Cersei Geriona, jedenáctiletá
- CERENNA LANNISTER, Cerseina sestřenice, dcera jejího zesnulého strýce Stafforda, bratra její matky
- MYRIELLE LANNISTER, Cerseina sestřenice a Cerennina sestra, dcera jejího strýce Stafforda
- SER DÁVEN LANNISTER, její bratranec, Staffordův syn
- SER DAMION LANNISTER, vzdálenější příbuzný, ženatý s Shierou z Chřástalovců
- SER LUCION LANNISTER, jejich syn
- LANNA, jejich dcera, provdaná za lorda Antario Jasta
- LADY MARGOT, ještě vzdálenější příbuzná, provdaná za lorda Tituse Vrchovce

- Malá rada krále Tommena:
- {LORD TYWIN LANNISTER}, pobočník krále
- SER JAIME LANNISTER, lord velitel Královské gardy
- SER KEVAN LANNISTER, zákonodárce
- VARYS, eunuch, mistr našeptávačů
- VELMISTR PYCELLE, rádce a ranhojič
- LORD MACE TYRELL, LORD MATHIS JEŘABOVEC, LORD PAXTER RUDO VÍN, rádci
- Tomennova Královská garda:
- SER JAIME LANNISTER, lord velitel
- SER MERYN TRANT
- SER BOROS BLOUNT, vyhozen, posléze znovu přijat
- SER BALON SWANN
- SER OSMUND ČERNOKOTLÝ
- SER LORAS TYRELL, Rytíř květin
- SER ARYS DUBOSRDSKÝ, s princeznou Myrcellou v Dorne
- Cerseina domácnost v Králově přístavišti:
- LADY JOCELYN RYCHLOVECKÁ, její společnice
- SENELLE a DORCAS, její komorné a služebné
- LUM, RUDÝ LESTER, HOKE zvaný Koňský hnát, KRÁTKOUCH A ČTVEROCH, strážní
- KRÁLOVNA MARGAERY z rodu Tyrellů, šestnáctiletá panna, ovdovělá manželka krále Joffreyho I. Baratheona a lorda Renlyho Baratheona před ním
- Margaeřin dvůr v Králově přístavišti:
- MACE TYRELL, pán Vysokozahrady, její otec
- LADY ALERIE z rodu Vysokověžských, její matka
- LADY OLENNA TYRELL, její babička, stará vdova zvaná KRÁLOVNA TRNŮ
- ARRYK a ERRYK, strážní lady Olenny, sedm stop vysoká dvojčata zvaná LEVÝ a PRAVÝ
- SER GARLAN TYRELL, Margaeřin bratr zvaný GALANTNÍ
- jeho manželka LADY LEONETTE z rodu Jámoveckých
- SER LORAS TYRELL, její nejmladší bratr, Rytíř květin, bratr Královské gardy
- Margaeřiny dámské společnice:
- její sestřenice MEGGA, ALLA a ELINOR TYRELL
- Elinořin snoubenec ALYN AMBROZSKÝ, panoš
- LADY ALYSANNE BÝKOVCOVÁ, osmiletá

- MEREDITH JEŘÁBSKÁ zvaná VESELKA
- LADY TAENA DOBROVĚTRSKÁ
- LADY ALYCE KRÁSNOBRODSKÁ
- SEPTA NYSTERICA, jeptiška
- PAXTER RUDOVÍN, pán Stromoviny
- jeho synové, dvojčata SER HORAS a SER HOBBER
- MISTR BALLABAR, jeho ranhojič a rádce
- MATHIS JEŘÁBOVEC, pán Zlatoháje
- SER WILLAM RUDOŽILSKÝ, Margaeřin kapitán stráží
- HUGH ÚTESOVEC, pohledný mladý strážný
- SER PORTIFER DŘEVODĚLSKÝ a jeho bratr, SER LUCANTINE
- Cersein dvůr v Králově přístavišti:
- SER OSFRYD ČERNOKOTLÝ a SER OSNEY ČERNOKOTLÝ, mladší bratři sera Osmunda Černokotlého
- SER GREGOR CLEGANE zvaný HORA, KTERÁ JEDE, bolestivě umírající na zranění otráveným kopím
- SER ADDAM MARBRAND, velitel Městské hlídky ("zlatých plášťů")
- JALABHAR XHO, princ Rudokvětého údolí, vyhnanec z Letních ostrovů
- GYLES Z RŮŽENÍNA, pán Růženína sužovaný kašlem
- ORTON DOBROVĚTRSKÝ, pán Dlouhostolu
- TAENA, jeho manželka, původem z Myru
- LADY TANDA STOKOŘÍNSKÁ
- LADY FALYSE, její starší dcera a dědička
- SER BALMAN BŘEZOVSKÝ, manžel lady Falyse
- LADY LOLLYS, její mladší dcera obtěžkaná dítětem, slaboduchá
- SER BRONN Z ČERNOVODY, manžel Lollys, bývalý
žoldnéř - {ŠAE}, táborová poběhlice, Lollysina služebná, zavražděná v loži lorda Tywina
- MISTR FRENKEN, ve službách lady Tandy
- SER ILYN PAYNE, vykonavatel královské spravedlnosti, kat
- RENNIFER DLOUHOVODSKÝ, hlavní žalářník v Rudé baště
- RUGEN, žalářník v Rudé baště
- LORD HALLYNE PYROMANCER, představený alchymistického cechu
- NOHO DIMITTIS, vyslanec Železné banky Braavosu -OYBURN, nekromancer, kdysi mistr v Citadele, později jeden z Chrabrých kumpánů
- MĚSÍČNÍ CHLAPEC, královský šprýmař a šašek
- PATE, osmiletý chlapec, otloukánek krále Tomenna
- ORMOND ZE STARÉHO MĚSTA, královský harfeník a bard
- SER MARK SVÁROVSKÝ, který přišel v bitvě na Černovodě o opičku a půl ruky
- AURANE VODSKÝ, bastard z Náplavomorky
- LORD ALESANDRE KONĚHOSKÝ zvaný PENĚZOMILEC
- SER RONNET VĚŽOVSKÝ zvaný RUDÝ RONNET, rytíř z Nohova hradu
- SER LAMBERT BOBULOVSKÝ, SER DERMOT Z DEŠŤOLESA, SER TALLAD zvaný VYSOKÝ, SER BAYARD SEVEROKŘÍŽ, SER BONIFER UKVAPENÝ zvaný BONIFER DOBRÝ, SER HUGO VANCOVSKÝ, rytíři přísahající věrnost Železnému trůnu
- SER LYLE z CHŘÁSTALOVA zvaný SILNOKANEC, SER ALYN
STOHOKOPSKÝ, SER JON VČELOHRADSKÝ zvaný BEZVOUSÝ, SER STEFFON RYCHLOVEC, SER HUMFREY RYCHLOVEC, rytíři přísahající věrnost Casterlyově skále
- JOSMYN PECKOVEC, panoš a hrdina bitvy na Černovodě
- GARRETT PÁŽOVSKÝ a LEW PIŠTEC, panoši a rukojmí
- lidé Králova přístaviště:
- NEJVYŠŠÍ SEPTON, Otec věrných, Hlas Sedmi na zemi, starý,
křehký muž
- SEPTON TORBERT, SEPTON RAYNARD, SEPTON LUCEON,
SEPTON OLLIDOR z Nejjoddanějších, sloužící Sedmi ve Velkém Baelorově septu
- SEPTA MOELLE, SEPTA AGLANTINE, SEPTA HELLICENT,
SEPTA UNELLA z Nejjoddanějších, sloužící Sedmi ve Velkém Baelorově septu
- "vrabčáci," nejpokornější z lidí, zanícení ve své zbožnosti
- CHATAYA, majitelka luxusního nevěstince
- ALAYAYA, její dcera
- DANCY, MAREI, dvě z Chatayiných děvčat
- BRELLA, služebná, dříve ve službách lady Sansy Stark
- TOBHO MOTT, mistr zbrojíř
- HEMIŠ HARFENÍK, postarší zpěvák
- ALARIC Z EYSENU, zpěvák, cestovatel
- WAT, zpěvák nazývající sám sebe MODRÝ BARD
- SER THEODAN PRAMENEC, zbožný rytíř, později zvaný THEODAN PRAVDIVÝ

Na praporci krále Tommena je korunovaný jelen Baratehonů, černý na zlatém poli, soupeřící se lvem Lannisterů, zlatým na rudém poli.

KRÁL NA ZDI
STANNIS BARATHEON, první svého jména, druhý syn lorda Steffona Baratheona a paní Cassany z rodu Jitrohorských, pán Dračího kamene nazývající sám sebe králem Západozemí
- KRÁLOVNA SELYSE z rodu Florentů, jeho manželka, v současné době ve Východní hlídce u moře
- PRINCEZNA SHIREEN, jejich dcera, jedenáctiletá dívka
- STRAKOŠ, její slaboduchý blázen
- EDRIK BOUŘE, nemanželský syn krále Roberta a lady Děleny Florent, dvanáctiletý chlapec plavící se po Úzkém moři na Šíleném Prendosovi
- SER ANDREW JITROHORSKÝ, bratranec krále Stannise, králův muž velící Edrikovu převozu
- SER GERALD ŽEŽULOVEC, LEWYS zvaný RYBÁŘ, SER TRISTON Z VRUBOKOPCE, OMER OSTRUŽINA, královi muži, Edrikovi strážní a ochránci
- Stannisův dvůr na Černém hradu:
- PANÍ MELISANDRA Z AŠAJE zvaná RUDÁ ŽENA, kněžka R'hllora, Pána světla
- MANCE NÁJEZDNÍK, Král za Zdí, zajatec a odsouzenec k smrti
- Nájezdníkův syn od jeho manželky {DALLY}, novorozeně
zatím beze jména, "divoký princ"
- FIALKA, kojná Nájezdníkova syna, dívka z divokých
- její syn, opět nepojmenované novorozeně, zplozené jejím
otcem {KRASTEREM}
- SER RICHARD HORPOVEC, SER JUSTIN MASOVSKÝ, SER CLAYTON SUKOVSKÝ, SER GODRY DALEKOVEC zvaný OBROBIJEC, LORD HARWOOD VŘESOVEC, SER CORLISS HALÍŘ, královnini muži a rytíři
- DEVAN MOŘSKÝ a BRYEN DALEKOVEC, královští panoši
- Stannisův dvůr ve Východní hlídce u moře:
- SER DAVOS MOŘSKÝ zvaný Cibulový rytíř, lord Dešťolesa, admirál Úzkého moře a pobočník krále
- SER AXEL FLORENT, strýc královny Selyse, nejpřednější z královniných mužů
- SALLADHAR SAAN z Lys, pirát a žoldnéř, kapitán Valyrijky a velitel flotily galér
- Stannisova posádka v Dračím kameni:
- SER ROLLAND BOUŘE zvaný BASTARD Z NOČNÍ PÍSNĚ, králův muž, kastelán Dračího kamene
- MISTR PYLOS, ranhojič, učitel, rádce
- "OVSOKAŠE" a "MIHULE", dva žalářníci
- lordi přísahající věrnost Dračímu kameni:
- MONTERYS VELARYON, pán Přílivů a mistr Náplavomorky,
šestiletý
- DURAM BAR EMMON, lord Ostrého výběžku, patnáctiletý
- Stannisova posádka v Bouřlivém konci:
- SER GILBERT DALEKOVEC, kastelán Bouřlivého konce
- LORD ELWOOD LOUCKÝ, zástupce sera Gilberta
- MISTR JURNE, ranhojič a rádce sera Gilberta
- lordi přísahající věrnost Bouřlivému konci:
- ELDON JITROHORSKÝ, lord Zelenokamene, strýc krále Stannise, prastrýc krále Tommena, opatrný přítel obou
- SER AEMON, syn a dědic lorda Eldona, s králem Tommenem v Králově přístavišti
- SER ALYN, syn sera Aemona, rovněž s králem Tommenem v Králově přístavišti
- SER LOMAS, bratr lorda Eldona, strýc a stoupenec krále Stannise, v Bouřlivém konci
- SER ANDREW, syn sera Lomase ochraňující Edrika Bouři na Úzkém moři
- LESTER MORRIGEN, lord Vranohnízda
- LORD LUCOS KLÍČKOVEC zvaný MALÝ LUCOS, šestnáctiletý,
- DAVOS MOŘSKÝ, pán Dešťolesa
- MARYA, jeho žena, dcera tesaře
- {DÁLE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, jejich čtyři nejstarší
synové ztracení v bitvě na Černovodě
- DEVAN, panoš krále Stannise v Černém hradu
- STANNIS, desetiletý, s paní Maryou na Mysu hněvu
- STEFFON, šestiletý, s paní Maryou na Mysu hněvu

Stannis si vybral pro svou korouhev ohnivé srdce Pána světla: rudé srdce obklopené oranžovými plameny na jasně žlutém poli. Uprostřed srdce je černě zobrazen korunovaný jelen rodu Baratheonů.

KRÁL OSTROVŮ A SEVERU
Greyjoyové ze Štítu tvrdí, že jsou potomky Šedého krále z Věku hrdinů. Legenda praví, že Šedý král vládl samotnému moři a pojal za manželku mořskou pannu. Aegon Drak ukončil linii posledního krále Železných ostrovů, ale dovolil železným obnovit jejich prastarý zvyk a vybrat si, kdo by měl mezi nimi mít prvenství. Vybrali si lorda Vickona Greyjoye ze Štítu. V jejich znaku je zlatá krakatice na černém poli. Jejich slova zní: My nesijeme.
První rebelie lorda Balona proti Železnému trůnu byla potlačena králem Robertem I. Baratheonem a lordem Eddardem Stárkem ze Zimohradu, ale v chaosu následujícím po Robertově smrti jmenoval lord Balon sám sebe opět králem a poslal svoje lodě, aby zaútočily na sever.

{BALON GREYJOY}, devátý svého jména od dob Šedého krále, král Železných ostrovů a severu, solný a kamenný král, syn Mořského větru, lord žnec Štítu
- vdova po králi Balonovi, KRÁLOVNA ALANNYS z rodu Drsnořádských
- jejich děti:
- {RODRIK}, zabit během první Balonový rebelie
- {MARON}, zabit během první Balonový rebelie
- AŠA, jejich dcera, kapitánka Černého větru a dobyvatelka
Pahorku v Hlubokolese
- THEON zvoucí sám sebe princ Zimohradu, seveřany zván
THEON PŘEBĚHLÍK
- královi bratři a nevlastni bratři
- {HARLON}, zemřel v mládí na šedou šupinatost
- {OUENTON}, zemřel v dětství
- {DONEL}, zemřel v dětství
- EURON zvaný Vraní oko, kapitán Tichosti
- VIKTARION, lord velitel Železné flotily, kapitán Železného vítězství
- {URRIGQN}, zemřel na nehojící se zranění
- AERON zvaný MOKROVLAS, kněz Potopeného boha
- RUS a NORJEN, dva z jeho akolytů, "utopení muži"
- {ROBIN}, zemřel v dětství
- domácnost krále Balona na Štítu:
- MISTR WENDAMYR, ranhojič a rádce
- HELYA, správkyně hradu
- válečníci krále Balona a muži v jeho službách:
- DAGMER zvaný ROZSEKLÝ, kapitán Pijáka pěny, velitel železných u Torrhenovy věže
- MODROZUB, kapitán veslice
- ULLER, SKYTE, veslaři a válečníci
- uchazeči o Mořskokamenný trůn při králpvolbě na Starém Wyku
- GYLBERT DALEKOVĚTRSKÝ, pán Osamělého světla
- Gilbertovi vyzyvatelé: jeho synové GYLES, YGON, YOHN
- ERIK ŽELEZOTVŮRCE zvaný ERIK KOVADLINOLAMAČ a ERIK SPRAVEDLIVÝ, stařec, kdysi kapitán a nájezdník
- Erikovi vyzyvatelé: jeho vnuci UREK, THORMOR, DAGON
- DUNSTAN BUBNOVEC, Buben, Kostěná ruka, pán Starého Wyku
- Dunstanovi vyzyvatelé: jeho synové DENYS a DONNEL a obrovský muž ANDRIK NEUSMĚVAVÝ
- AŠA GREYJOY, jediná dcera krále Balona, kapitánka Černého větru
- Ašini vyzyvatelé: OARL PANNA, TRISTIFER LAHVOVEC a SER HARRAS DRSNORÁD
- Ašini kapitáni a stoupenci: LORD RODR1K DRSNORÁD, LORD BAELOR ČERNOPŘÍLIV, LORD MELDRED MERLYN, HARMUND OSTRÝ
- VIKTARION GREYJOY, bratr krále Balona, kapitán Železného
vítězství a velitel Železné flotily
- Viktarionovi vyzyvatelé: RUDÝ RALF KAMENODOMSKÝ, RALF KULHAVEC a NUTĚ HOLIČ
- Viktarionovi kapitáni a stoupenci: HOTHO DRSNORÁD, ALVYN OSTRÝ, FRALEGG SILNÝ, ROMNY TKADLEC, WILL POKORNÝ, MALÝ LENWOOD SNĚDÝ, RALF STOKOVEC, MARON KŘÍDLOMARSKÝ, GOROLD DOBROBRATRSKÝ
- Viktarionova posádka: WULF JEDNOUCH, RAGNOR ŠTÍT
- Viktarionova milenka, jistá snědá žena, němá a bez jazyka, dar od jeho bratra Eurona
- EURON GREYJOY zvaný VRANÍ OKO, bratr krále Balona a kapitán Tichosti
- Euronovi vyzyvatelé: GERMUND LAHVOVEC, LORD KOSATKODŘEVSKÝ z KOSATHOHORY, DONNOR SOLNOÚTES
- Euronovi kapitáni a stoupenci: THORWOLD HNĚDOZUB,
KŘIVOHUBÝ JON BAHNOVEC, RODRIK SVOBODNÝ, RUDÝ VESLAŘ, LEVORUKÝ LUKAS TRESSKA, OUELLON POKORNÝ, HARREN POLOŠEDÝ, KEMMET ŠTÍT BASTARD, QARL NEVOLNÍK KAMENORUKÝ, RALF PASTÝŘ, RALF Z PANSKÉHO PŘÍSTAVU
- Euronovi muži: CRAGORN

- Balonovi vazalové, lordi Železných ostrovů: Na Štítu:
- {SAWANE LAHVOVEC}, lord Panského přístavu, utopen na příkaz Eurona Vraního oka
- {HARREN}, jeho nejstarší syn, zabit v Kailinské držbě
- TRISTIFER, jeho druhý syn a právoplatný dědic, vyhnaný
svým strýcem
- SYMOND, HARLON, VICKON a BENNARION, jeho mladší synové, rovněž vyhnáni
- GERMUND, jeho bratr, jmenován lordem Panského přístavu
- Germundovi synové BALON a OUELLON
- SARGON a LUCIMORE, Lahvovcovi nevlastní bratři
- WEX, němý dvanáctiletý chlapec, syn nemanželského syna Sargona, panoš Theona Greyjoye
- WALDON RUMPÁLOVEC, lord Železného lesíka
Na Drsnořádu:
- RODRIK DRSNOŘÁD zvaný ČTEC, lord Drsnořádu, pán Deseti věží, Drsnořád z Drsnořádu
- PANÍ GWYNESSE, jeho starší sestra
- PANÍ ALANNYS, jeho mladší sestra, vdova po králi Balonoví
- SIGFRYD DRSNOŘÁD zvaný SIGFRYD STŘÍBROVLAS, jeho prastrýc, pán Drsnohradu
- HOTHO DRSNOŘÁD zvaný HOTHO HRBÁČ, bratranec z Blýskavé věže
- SER HARRAS DRSNOŘÁD zvaný RYTÍŘ, rytíř z Šedivé zahrady, bratranec
- BOREMUND DRSNOŘÁD zvaný MODRÝ BOREMUND, pán Babiznina kopce, bratranec
- vazalové a muži, kteří přísahali věrnost:
- MARON KŘÍDLOMARSRÝ, pán Křídlomarky
- BAHNOVEC, KAMENOSTROM a STOKOVEC
- domácnost lorda Rodrika:
- TROJZUBKA, jeho správkyně, stařena
Na Černopřílivu:
- BAELOR ČERNOPŘÍLIV, pán Černopřílivu, kapitán Nočního letce
- SLEPÝ BEN ČERNOPŘÍLIV, kněz Potopeného boha
Na Starém Wyku:
- DUNSTAN BUBNOVEC, Buben, kapitán Bouřliváka
- NORNE DOBROBRATRSKÝ z Lomokamene
- KAMENODOMŠTÍ
- TARLE zvaný TARLE TŘIKRÁTE UTOPENÝ, kněz Potopeného boha
Na Velkém Wyku:
- GOROLD DOBROBRATRSkÝ, lord Kladivorohu
- jeho synové GREYDON, GRAN a GORMOND, trojčata
- jeho dcery GYSELLA a GWIN
- MISTR MURENMURE, ranhojič, učitel a rádce
- TRISTON DALEKOVĚTRSKÝ, pán Tuleňokožského mysu
- RÁHNOVEC
- jeho syn a dědic STEFFARION
- MELDRED MERLYN, pán Oblázková
Na Kosatkohoře:
- KOSATKODŘEVEC Z KOSATHOHORY
- LORD SNĚDÝ
Na Solnoútesu:
- LORD DONNOR SOLNOÚTES
- LORD TRHAVEC
Na menších ostrovech a skaliscích:
- GYLBERT DALEKOVĚTRSKÝ, pán Osamělého světla
- STARÝ ŠEDIVORACEK, kněz Potopeného boha

JINÉ RODY
VELKÉ A MALÉ

ROD ARRYNŮ
Arrynové jsou potomky králů Hory a Údolí. V jejich znaku je měsíc a sokol, oba bílí na nebesky modrém poli. Rod Arrynů se nezúčastnil Války pěti králů. Slova Arrynů zní: Tak vysoko Jako čestně.

ROBERT ARRYN, lord Orlího hnízda a obránce Údolí, jmenovaný svou matkou Pravým strážcem východu, neduživý chlapec ve věku osmi let, někdy zvaný BROUČEK
- jeho matka, {LADY LYSA} z rodu Tullyů, vdova po lordu Jonu Arrynovi, vyhozena Měsíčními dveřmi

- jeho nevlastní otec PETYR BAELIŠ zvaný MALÍČEK, pán Harrenova, svrchovaný pán Trojzubce a obránce Údolí
- ALAYNE KÁMEN, nemanželská dcera lorda Petyra, třináctiletá dívka, ve skutečnosti Sansa Stark
- SER LOTHOR BRUNE, žoldnéř ve službách lorda Petyra, kapitán stráží na Orlím hnízdě
- OSWELL, prošedivělý zbrojnoš ve službách lorda Petyra, někdy zvaný ČERNOKOTLÝ
- domácnost lorda Roberta na Orlím hnízdě:
- MARILLION, pohledný mladý zpěvák, oblíbenec paní Lysý
obviněn z její vraždy
- MISTR COLEMON, rádce, ranhojič a učitel
- MORD, brutální žalářník se zlatými zuby
- GRETCHEL, MADDY A MELA, služebné
- vazalové lorda Roberta, lordi Údolí:
- LORD NESTOR KRÁLOVEC, nejvyšší správce Údolí a kastelán Měsíční brány, z mladší větve rodu Královců
- SER ALBAR, syn a dědic lorda Nestora
- MYRANDA zvaná RANDA, dcera lorda Nestora, vdova
- domácnost lorda Nestora:
- SER MARWYN ZVONOVSKÝ, kapitán stráží
- MYA KAMEN, vodička mezků, nemanželská dcera krále
Roberta I. Baratheona
- OSSY A MRKVOŠ, vodiči mezků
- LORD LYONEL KOROŘÍČSKÝ, pán SRDCODOMU
- SER LYN KOROŘÍČSKÝ, jeho bratr a dědic, majitel slavného meče Opuštěná paní
- SER LUCAS KOROŘÍČSKÝ, jeho mladší bratr
- JON RYSOVSKÝ, pán Hadolesa
- TERRANCE, jeho syn a dědic, mladý panoš
- EDMUND VOSKOVEC, rytíř Knotová
- GEROLD ROUBOVSKÝ, pán Rackoměsta
- GYLES, jeho mladší syn a panoš
- TRISTON ZLOMOZEMSKÝ, pán Tří sester
- GODRIC BORSKÝ, pán Milosestry
- ROLLAND DLOUHOTRN, pán Dlouhosestry
- ALESANDR PROUDOVEC, pán Malosestry
- lordi deklaranti, vazalové rodu Arrynů, kteří se spojili na obranu mladého lorda Roberta:
- YOHN KRÁLOVEC zvaný BRONZOVÝ YOHN, pán RUNOKAMENE ze starší větve rodu Královců, bratranec lorda Nestora
- SER ANDAR, jediný žijící syn lorda Yohna, dědic Runokamene
- domácnost lorda Yohna:
- MISTR HELLIWEG, učitel, ranhojič a rádce
- SEPTON LUCOS
- SER SAMWELL KÁMEN zvaný SILNÝ SAM, zbrojmistr
- vazalové Bronzového Yohna a rytíři v jeho službách:
- ROYCE STUDENOVODSKÝ, lord Studenovodské spáleniny
- SER DAMON KOLIBSKÝ, rytíř Rackověže
- UTHOR MÝTOVSKÝ, pán Šedodolu
- ANYA PLANODŘEVSKÁ, paní Železodubského hradu
- SER MORTON, její nejstarší syn a dědic
- SER DONNEL, její druhý syn, rytíř Brány
- WALLACE, její nejmladší syn
- HARRY TVRDOVSKÝ, její svěřenec, panoš často zvaný HARRY DĚDIC
- BENEDAR ZVONOVSKÝ, pán Silnopísně
- SER SYMOND CHRÁMOVEC, rytíř z Devítihvězd
- {EON LOVECKÝ}, pán Dlouholukova, nedávno zesnulý
- SER GILWOOD, nejstarší syn lorda Eona, dědic, nyní zvaný MLADÝ LORD LOVECKÝ
- SER EUSTACE, druhý syn lorda Ěona
- SER HARLAN, nejmladší syn lorda Eona - domácnost mladého lorda Loveckého:
- MISTR WILLAMEN, rádce, ranhojič, učitel
- HORTON RUDOTVRZSKÝ, pán Rudotvrze, třikrát ženatý
- SER JASPR, SER CREIGHTON, SER JON, jeho synové
- SER MYCHEL, jeho nejmladší syn, nově jmenovaný rytířem, ženatý s Ysillou Královcovou z Runokamene
- klanoví náčelníci z Měsíčních hor:
- ŠAGGA, SYN DOLFA, Z KAMENOVRAN, v současné době velitel skupiny v královském lese
- TIMETT, Syn TIMETTŮV, ZE SPÁLENÝCH LIDÍ
- CHELLA, DCERA CHEYKOVA, Z ČERNÝCH UŠÍ
- CRAWN, SYN CALORŮV, Z MĚSÍČNÍCH BRATŘÍ

ROD FLORENTŮ
Florentové ze Stráže u Jasné vody jsou vazaly Vysokozahrady. Na počátku Války pěti králů podpořil lord Alester Florent Tyrelly, kteří prohlásili králem Renlyho, zatímco jeho bratr ser Axell se rozhodl pro krále Stannise, manžela své neteře Selyse. Po Renlyho smrti lord Alester rovněž přešel s celou svou armádou ke Stannisovi. Stannis jmenoval lorda Alestera svým pobočníkem a velení své flotily svěřil do rukou sera Imryho Florenta, bratra své manželky. Flotila i ser Imry se ztratili během bitvy na Černovodě a úsilí lorda Alestera vyjednat po porážce mír považoval král Stannis za zradu. Dal jej rudým kněžím paní Melisandry, kteří jej upálili jako oběť R'hllorovi.
Železný trůn rovněž označil Florenty za zrádce kvůli jejich podpoře Stannise a jeho rebelie. Jejich čest byla pošpiněna a Stráž u Jasné vody a její pozemky dostal za odměnu ser Garlan Tyrell.
Ve znaku rodu Florentů je liščí hlava v květinovém věnci.
{ALESTER FLORENT}, lord Stráže u Jasné vody
- jeho manželka LADY MELARA z rodu Jeřábských
- jejich děti:
- ALEKYNE, dědic Jasné vody
- MELESSA, provdaná za lorda Randylla Tarlyho
- RHEA, provdaná za lorda Leytona Vysokověžského
- jeho sourozenci:
- SER AXELL, královnin muž ve službách své neteře královny Selyse ve Východní hlídce u moře
- {SER RYAM}, zemřel při pádu z koně
- SELYSE, jeho dcera, manželka a královna krále Stannise 1. Baratheona
- {SER IMRY}, jeho nejstarší syn, zabit na Černovodě SER ERREN, jeho druhý syn, držen jako zajatec ve Vysokozahradě
- SER COLIN, kastelán ve Stráži u Jasné vody
- DĚLENA, jeho dcera provdaná za SERA HOSMANA SEVEROKŘÍŽE
- EDRIK BOUŘE, její syn, nemanželský syn krále Roberta I. Baratheona, dvanáctiletý chlapec
- ALESTER SEVEROKŘÍŽ, její nejstarší syn, devítiletý chlapec
- RENLY SEVEROKŘÍŽ, její druhý syn, tříletý chlapec
- MISTR OMER, starší syn sera Colina, ve službách Starého dubu
- MERRELL, mladší syn sera Colina, panoš ve Stromovině
- RYLENE, jeho sestra, provdaná za sera Rycherda Jeřábského

ROD FREYŮ
Freyové jsou vazaly rodu Tullyů, ale nikdy nebyli příliš horliví v plnění svých povinností. Na počátku Války pěti králů získal Robb Stark spojenectví lorda Waldera slibem, že pojme za manželku jednu z jeho dcer nebo vnuček. Když se místo toho oženil s Jeyne Západovcovou, Freyové se spikli s Roosem Boltonem a zavraždili Mladého vlka a jeho stoupence při události, jež vešla ve známost jako Krvavá svatba.

WALDER FREY, lord Přechodu
- od jeho první manželky, {LADY PERRY} z rodu Královců:
- {SER STEVRON}, jejich nejstarší syn, zemřel po bitvě u Volského brodu
- poprvé ženatý s {Corennou Swann}, zemřela po dlouhé nemoci
- nejstarší Stevronův syn, SER RYMAN, dědic Dvojčat
- Rymanův syn EDWYN, ženatý s Janyce Loveckou
- Edwynova dcera WALDA, devítiletá dívka
- Rymanův syn WALDER zvaný ČERNÝ WALDER
- Rymanův syn {PETYR} zvaný PETYR UHER, oběšen u Starokamenů, ženatý s Mylendou z Karonů
- Petyrova dcera PERRA, pětiletá dívka
- podruhé ženatý s {Jeyne Vikovskou}, zemřela při pádu z koně
- Stevronův syn {AEGON}, slabomyslný, zabit při Krvavé svatbě rukou Catelyn Stark
- Stevronova dcera {MAEGELLE}, zemřela na porodním loži, provdaná za sera Dafyna Vancovského
- Maegellina dcera MARIANNE
- Maegellin syn WALDER, panoš
- Maegellin syn PATREK
- potřetí ženatý s {Marsellou Planodřevskou}, zemřela na porodním loži
- Stevronův syn WALTON, ženatý s Deanou Tvrdovcovou
- Waltonův syn STEFFON zvaný SLADKÝ
- Waltonova dcera WALDA zvaná KRÁSNÁ WALDA
- Waltonův syn BRYAN, panoš
- SER EMMON, ženatý s Gennou z rodu Lannisterů
- Emmonův syn SER CLEOS, ženatý s Jeyne z Darryů

- Cleosův syn TYWIN, dvanáctiletý panoš
- Cleosův syn WILLEM, páže v Jasanobrodu, desetiletý
- Emmonův syn SER LYONEL, ženatý s Melesou z Chřástalovců
- Emmonův syn {TION}, panoš, zabit Richardem Karstarkem jako zajatec v Řekotočí
- Emmonův syn WALDER zvaný RUDÝ WALDER, čtrnáctiletý
panoš v Casterlyově skále
- SER AENYS, ženatý s {Tyanou Bouřlivou}, zemřela na porodním loži
- Aenysův syn AEGON ZKRZVEZROZENÝ, psanec
- Aenysův syn RHAEGAR, ženatý s Jeyne Včelovskou
- Rhaegarův syn ROBERT, třináctiletý chlapec
- Rhaegarova dcera WALDA, jedenáctiletá dívka zvaná BÍLÁ WALDA
- Rhaegarův syn JONOS, osmiletý chlapec
- PERRIANE, provdaná za sera Leslyna Vysockého
- Perrianin syn SER HARYS VYSOCKÝ
- Harysův syn WALDER VYSOCKÝ, pětiletý chlapec
- Perrianin syn SER DONNEL VYSOCKÝ
- Perrianin syn ALYN VYSOCKÝ, panoš
- od jeho druhé manželky {LADY CYRENNY z rodu Swannů}:
- SER JARED, jejich nejstarší syn, ženatý s {Alys Frey}
- Jaredův syn {SER TYTOS}, zabit Sandorem elegánem během Krvavé svatby, ženatý se Zhoe Holostromskou
- Tytosova dcera ZLA, čtrnáctiletá dívka
- Tytosův syn ZACHERY, dvanáctiletý chlapec zaslíbený církvi, vzděláván v septu ve Starém městě
- Jaredova dcera KYRA, provdaná za {sera Garsea Dobropotockého}, zabit během Krvavé svatby
- Kyřin syn WALDER, devítiletý chlapec
- Kyřina dcera JEYNE, šestiletá dívka
- SEPTON LUCEON, ve službách Velkého Baelorova septa
- od jeho třetí manželky {LADY AMAREI} z rodu Chřástalovců:
- SER HOSTEEN, jejich nejstarší syn, ženatý s Bellenou Hlohoknotskou
- Hosteenův syn SER ARWOOD, ženatý s Ryellou z Královců
- Arwoodova dcera RYELLA, pětiletá dívka
- Arwoodovi synové, dvojčata ANDROW a ALYN, čtyřletí
- Arwoodova dcera HOSTELLA, novorozeně
- LADY LYENTHE, dcera lorda Waldera, provdaná za lorda Luciase Vyprena
- Lythenina dcera, ELYANA, provdaná za sera Jona Bouřlivého
- Elyanin syn RICKARD, čtyřletý
- Lythenin syn SER DAMON
- SYMOND, provdaná za Bethariose z Braavosu
- Symondin syn ALESANDER, zpěvák
- Symondina dcera ALYX, sedmnáctiletá panna
- Symondin syn BRADAMAR, desetiletý chlapec vychováván v pěstounské péči v Braavosu jako svěřenec kupce
Oro Tendyrise
- SER DANWELL, ženatý s Wynafrei ze Šlovců
- {mnoho potratů a porozených mrtvých dětí}
- MERRETT, ženatý s Mariyou z Darryů
- Merrettova dcera AMEREI zvaná AMI, šestnáctiletá vdova
provdaná za {sera Patea z Modrého bodce}, kterého zabil 1 Gregor Clegane
- Merrettova dcera WALDA zvaná TLUSTÁ WALDA, manželka
lorda Roosea Boltona
- Merrettova dcera MARISSA, třináctiletá panna
- Merrettův syn WALDER zvaný MALÝ WALDER, osmiletý chlapec, panoš ve službách Ramsaye Boltona
- {SER GEREMY}, utonul, ženatý s Carolei Planodřevskou
- Geremyho syn SANDOR, dvanáctiletý chlapec, panoš
- Geremyho dcera CYNTHEA, devítiletá dívka, svěřenkyně paní Anyy Planodřevské
- SER RAYMUND, ženatý s Beony Včelovskou
- Raymundův syn ROBERT, šestnáctiletý, akolyta v Citadele ve Starém městě
- Raymundův syn MALWYN, alchymistický učeň v Lys
- Raymundovy dcery, dvojčata SERRA a SARRA
- Raymundova dcera CERSEI, šestiletá, zvaná VČELIČKA
- Raymundovi synové, dvojčata JAIME a TYWIN, novorozenci
- od jeho čtvrté manželky {LADY ALYSSY} z rodu Černolesských:
- LOTHAR, dvanáctý syn lorda Waldera, zvaný Chromý LOTHAR, ženatý s Leonelou Levobrodskou
- Lotharova dcera TYSANE, sedmiletá dívka
- Lotharova dcera WALDA, pětiletá dívka
- Lotharova dcera EMBERLEI, tříletá dívka

- Lotharova dcera LEANA, novorozeně
- SER JAMMOS, třináctý syn lorda Waldera, ženatý se Sallei Pážovskou
- Jammosův syn WALDER, zvaný VELKÝ WALDER, osmiletý chlapec, panoš ve službách Ramsaye Boltona
- jammosovi synové, dvojčata DICKON a MATHIS, pětiletí
- SER WHALEN, čtrnáctý syn lorda Waldera, ženatý se Sylwou Pážovskou
- Whalenův syn HOSTER, dvanáctiletý chlapec, panoš sera Damona Pážovského
- Whalenova dcera MERIANNE zvaná VESELKA, jedenáctiletá
dívka
- LADY MORYA, dcera lorda Waldera, provdaná za sera Flementa Motolického
- Moryin syn ROBERT, devítiletý, páže v Casterlyově skále
- Moryin syn WALDER, šestiletý chlapec
- Moryin syn JON, tříletý
- TYTA, dcera lorda Waldera zvaná PANNA TYTA
- od jeho páté manželky {LADY SARYY z rodu Šlovských}:
- bez potomků
- od jeho šesté manželky {LADY BETHANY z rodu Růženínských}:
- SER PERWYN, patnáctý syn lorda Waldera
- {SER BENFREY}, šestnáctý syn lorda Waldera, zemřel na zranění, které utržil na Krvavé svatbě, ženatý s Jyannou
Frey, sestřenicí
- Benfreyho dcera DELLA zvaná HLUCHÁ DELLA, tříletá
- Benfreyho syn OSMUND, dvouletý chlapec
- MISTR WILLAMEN, sedmnáctý syn lorda Waldera, ve službách
Dlouholukova
- OLYVAR, osmnáctý syn lorda Waldera, dříve panoš Robba Starka
- ROSLIN, šestnáctiletá, provdaná za lorda Edmura Tullyho na Krvavé svatbě
- od jeho sedmé manželky {LADY ANNARY z rodu Dalekozvonských}:
- ARWYN, dcera lorda Waldera, čtrnáctiletá panna
- WENDEL, devatenáctý syn lorda Waldera, třináctiletý, páže v Mořské stráži
- COLMAR, dvacátý syn lorda Waldera, zaslíben církvi, jedenáctiletý
- WALTYR zvaný TYR, dvacátý první syn lorda Waldera, desetiletý
- ELMAR, poslední syn lorda Waldera, krátce zasnouben s Aryou
Stark, devítiletý chlapec
- SHIREI, nejmladší dítě lorda Waldera, sedmiletá dívka
- jeho osmá manželka LADY JOYEUSE z rodu Tudybrodských 1
- v současné době těhotná }
- nemanželské děti lorda Waldera od různých matek:
- WALDER ŘEKA zvaný BASTARD WALDER
- syn Bastarda Waldera, SER AEMON ŘEKA
- dcera Bastarda Waldera WALDA ŘEKA
- MISTR MELWYS, slouží v Růženíně
- JEYNE ŘEKA, MARTYN ŘEKA, RYGER ŘEKA, RONEL ŘEKA, MELLARA ŘEKA a další.

ROD VYSOKOVĚŽSKÝCH
Rod vysokověžských ze Starého města patří mezi nejstarší a nejhrdější velké rody Západozemí, jehož původ se datuje od Prvních lidí. Ode Dnů úsvitu to byli králové, kteří vládli Starému městu a jeho okolí, Andaly spíš vítali, než aby se jim vzpírali, a později poklekli před králem Roviny a vzdali se koruny, přičemž si ponechali všechna svá práva a privilegia. Třebaže byli mocní a velmi zámožní, lordi z Vysokověže tradičně upřednostňovali obchod před bitvami a zřídkakdy hráli významnější roli ve válkách vedených v Západozemí. Vysokověžští měli svůj podíl na založení Citadely a ochraňují ji do dnešních dnů. Mírní a kultivovaní, vždycky byli význačnými patrony vzdělávání a církve a říká se, že někteří z nich se zabývali také alchymií, nekromancií a jinými tajnými naíŕkami.
Ve znaku rodu vysokověžských je na kouřově šedém poli stupňovitá bílá věž s korunou z ohně. Slova jejich rodu zní: Osvětlujeme cestu.

LEYTON VYSOKOVĚŽSKÝ, Hlas Starého města, Pán Přístavu, Pán vysokověže, obránce Citadely, Maják jihu, zvaný STAŘEC ZE STAROMĚSTA
- LADY RHEA z rodu vysokověžských, jeho čtvrtá manželka
- nejstarší syn a dědic lorda Leytona SER BAELOR zvaný BAELOR JASNOÚSMĚV, ženatý s Rhondou Jeřábcovou
- dcera lorda Leytona MALORA zvaná SÍLENA PANNA 1
- dcera lorda Leytona ALERIE, provdaná za lorda Maceho 1 Tyrella
- syn lorda Leytona SER GARTH zvaný ŠEDOOCEL
- dcera lorda Leytona DENYSE, provdaná za sera Desmonda Rudovína
- její syn DENYS, panoš

- dcera lorda Leytona LEYLA, provdaná za sera Jona Pohárského
- dcera lorda Leytona ALYSANNE, provdaná za lorda Arthura Ambrozského
- dcera lorda Leytona LYNESSE, provdaná za lorda Joraha Mormonta, v současné době hlavní konkubína Tregara Ormollena z Lys
- syn lorda Leytona SER GUNTHOR, ženatý s Jeyne Jámoveckou ze zeleného jablka Fossowayů
- nejmladší syn lorda Leytona SER HUMFREY
- vazalové lorda Leytona:
- TOMMEN BŘEHOVSKÝ, pán Tří věží
- ALYSANNE BÝKOVCOVÁ, paní Černokoruny osmiletá
- MARTYN SVÁROVSKÝ, lord Vysočiny
- WARRYN VČELOVSKÝ, pán Včelolesa
- BRANSTON KUJ, pán Slunečnicová
- lidé Starého města:
- EMMA, nevěstka u Brku a korbele, kde jsou ženy ochotné a jablečné víno je děsivě silné
- RŮŽIČKA, její patnáctiletá dcera, jejíž panenství bude stát zlaťák
- arcimistři Citadely:
- ARCIMISTR NORREN, senešal končícího roku, jehož prsten, hůlka a maska jsou z elektronu, slitiny zlata a stříbra
- ARCIMISTR THEOBALD, senešal nadcházejícího roku, jehož
prsten, hůlka a maska jsou z olova
- ARCIMISTR EBROSE, léčitel, jehož prsten, hůlka a maska jsou ze stříbra
W - ARCIMISTR MARWYN zvaný MARWYN MÁG, jehož prsten,
I hůlka a maska jsou z valyrijské oceli
f - ARCIMISTR PERESTAN, historik, jehož prsten, hůlka a maska jsou z mědi - ARCIMISTR VAELLYN zvaný OCTOVÝ VAELLYN, hvězdopravec, jehož prsten, hůlka a maska jsou z bronzu
- ARCIMISTR RYAM, jehož prsten, hůlka a maska jsou ze žlutého zlata
- ARCIMISTR WALGRAVE, stařec zmateného rozumu, jehož prsten, hůlka a maska jsou z černého železa
- GALLARD, CASTOS, ZARABELO, BENEDIKT, GARIZON, NYMOS, CETHERES, WILLIFER, MOLLOS, HARODON, GUYNE, AGRIVANE, OCLEY, všechno arcimistři
- mistři, akolyté a novicové Citadely:
- MISTR GORMON, který často slouží místo Walgravea
- ARMÉN, akolyta se čtyřmi články, zvaný AKOLYTA
- ALLERAS zvaný SFINGA, akolyta se třemi články, nadšený lukostřelec
- ROBERT FREY, šestnáctiletý, akolyta se dvěma články
- LORCAS, akolyta s devíti články, ve službách senešala
- LEO TYRELL zvaný LÍNÝ, novic urozeného původu
- MOLLANDER, novic, narozen s koňským hnátem
- PATE, který se stará o havrany árcimistra Walgravea, málo nadějný novic
- ROONE, mladý novic

ROD LANNISTERŮ
Lannisterové z Casterlyovy skály zůstávají hlavní oporou nároku krále Tommena na Železný trůn. V ženské linii rodu se chlubí potomstvem Lanna Chytrého, legendárního šprýmaře z Věku hrdinů. Zlato Casterlyovy skály a Zlatého zubu je učinily nejbohatším z velkých rodů. Jejich erbem je zlatý lev na purpurovém poli. Jejich slova zní: Slyšte mne řvát!

{TYWIN LANNISTER}, pán Casterlyovy skály, Štít Lannisportu, Strážce západu a pobočník krále, zavražděn svým zakrslým synem na latríně -
- děti lorda Tywina
- CERSEI, dvojče Jaimeho, nyní paní Casterlyovy skály
- SER JAME, dvojče Cersei zvaný KRÁLOKAT
- TYRION zvaný SKŘET, trpaslík a vrah příbuzného

- sourozenci lorda Tywina a jejich potomci:
- SER KEVAN LANNISTER, ženatý s Dornou z rodu Rychlovců
- LADY GENNA, provdaná za sera Emmona Freye
- Gennin nejstarší syn {SER CLEOS FREY}, ženatý s Jeyne z rodu Darryů, zabit psanci
- Cleosův nejstarší syn SER TYWIN FREY zvaný TY, nyní
dědic Řekotočí
- Cleosův druhý syn WILLEM FREY, panoš
- Gennin druhy syn SER LYONEL FREY
- Gennin třetí syn {TION FREY}, panoš, zavražděn jako zajatec v Řekotočí
- Gennin nejmladší syn WALDER zvaný RUDÝ WALDER, páže v Casterlyově skále
- {SER TYGETT LANNISTER}, zemřel na neštovice

- TYREK, Tygettův syn, nezvěstný
- LADY ERMESANDE SENOBRODSKÁ, Tyrekova dětská manželka
- {GERION}, ztracen na moři
- JOY KOPEC, Gerionova nemanželská dcera, jedenáctiletá
- další blízcí příbuzní lorda Tywina:
- {SER STAFFORD LANNISTER}, bratr zesnulé manželky lorda Tywina, padl u Volského brodu
- CERENNA a MYRIELLE, Staffordovy dcery
- SER DÁVEN LANNISTER, Staffordův syn
- SER DAMION LANNISTER, bratranec, ženatý s lady Shierou
z Chřástalovců
- jejich syn SER LUCION
- jejich dcera LANNA, provdaná za lorda Antaria Jasta
- LADY MARGOT, provdaná za lorda Tituse Vrchovce
- jeho služebnictvo:
- MISTR CREYLEN, ranhojič, učitel a rádce
- VYLARR, kapitán stráží
- SER BENEDICT JANOVEC, zbrojmistr
- BĚLOZUBÝ WAT, zpěvák
- jeho vazalové, lordi západu:
- DAMON MARBRAND, lord Jasanohradu
- SER ADDAM MARBRAND, jeho syn a dědic
- ROLAND CHŘÁSTALOVEC, lord Chřástalova
- Rolandův bratr {SER BURTON}, zabit psanci
- Rolandův syn a dědic SER TYBOLT
- Rolandův syn SER LYLE zvaný SILNORANEC
- Rolandův syn SER MERLON
- SEBASTON DALEKOVSKÝ, pán Krásného ostrova
- JEYNE, jeho sestra, provdaná za SERA GARETHA ÚTESOVCE
- TYTOS KAPRADINOVSKÝ, pán Trnodolu
- SER FLEMENT KAPRADINOVSKÝ, jeho bratr a dědic
- OUENTEN ZHOUBOTVRZSKÝ, pán Zhoubotvrze - SER HARYS RYCHLOVEC, kmotr Kevana Lannistera
- syn sera Haryse SER STEFFON
- dcera sera Steffona JOANNA
- dcera sera Haryse SHIERLE, provdaná za sera Melwyna Pískovcopolského
- REGENARD ESTREN, lord Větrova
- GAWEN ZÁPADOVEC, lord Skaliska
- jeho žena LADY SYBELL z rodu Kořenářů
- její bratr SER ROLF KOŘENÁŘ, nově jmenován pánem
Kastameru
- její bratranec SER SAMWELL KOŘENÁŘ
- jejich děti:
- SER RAYNALD ZÁPADOVEC
- JEYNE, ovdovělá manželka Robba Starka
- ELEYNA, dvanáctiletá dívka
- ROLLAM, devítiletý chlapec
- LORD SELMON STOHOKOPSKÝ
- jeho syn SER STEFFON
- jeho mladší syn SER ALYN
- TERENCE STOKOVEC, lord Útesu
- SER KENNOS Z ÚTESU, rytíř v jeho službách
- LORD ANTARIO JAST
- LORD ROBIN VÍCEZEMSKÝ
- LADY ALYSANNE LEVOBRODSKÁ
- LEWYS VÍKOVEC, lord Hlubokonory
- LORD PHILIP BLUMMA
- jeho synové SER DENNIS, SER PETER a SER HARWYN zvaný TVRDOKÁMEN
- LORD GARISSON RYCHLOVSKÝ
- SER FORLEY RYCHLOVSKÝ, jeho bratranec
- SER GREGOR CLEGANE zvaný HORA KTERÁ JEDE
- SANDOR CLEGANE, jeho bratr
- SER LORENT LORCH, rytíř s pozemky
- SER GARTH ZELENOPOLSKÝ, rytíř s pozemky
- SER LYMOND VIKÁŘSKÝ, rytíř s pozemky
- SER RAYNARD ŘÍJOVSKÝ, rytíř s pozemky

- SER MANFRED TISOVEC, rytíř s pozemky
- SER TYBOLT VŘESOLŽICSKÝ, rytíř s pozemky
- {MELARA}, jeho dcera, utopila se ve studni, zatímco byla svěřenkyní v Casterlyově skále

ROD MARTELLŮ
Dome odpřisáhlo věrnost Železnému trůnu jako poslední ze Sedmi království. Vznešený původ, zvyklosti a historie, to vše staví Dorny stranou od ostatních království. Na počátku Války pěti králů se do ní Dorne nezapojilo, avšak po zasnoubení princezny Myrcelly Baratheon s princem Trystanem vyslovil Sluneční oštěp podporu králi Joffreymu a povolal svoje vazaly. Ve znaku Martellů je rudé slunce probodnuté zlatým kopím. Jejich slova zní: Neskloněni, nepokořeni, nezlomeni.

DORAN NYMEROS MARTELL, pán Slunečního oštěpu, princ Dorne
- jeho manželka MELLARIO, ze svobodného města Norvosu
- jejich děti:
- PRINCEZNA ARIANNE, dědička Slunečního oštěpu
- GARIN, Ariannin kojný bratr a společník, ze sirotků Zelenokrvavice
- PRINC OUENTYN, nově pasován na rytíře, dlouhodobě v pěstounské péči lorda Železodřevského z Železolesa
- PRINC TRYSTANE, zasnouben s Myrcellou Baratheon
- sourozenci prince Dorana:
- {PRINCEZNA ELIA}, znásilněna a zavražděna během plenění Králova přístaviště
- {RHAENYS TARGARYEN}, její dcera, zavražděna během plenění Králova přístaviště
- {PRINC AEGON}, kojeňátko, zavražděn během plenění Králova přístaviště
- {PRINC OBERYN} zvaný RUDÁ ZMIJE, zabit sérem Gregorem elegánem během souboje při božím soudu
- ELLARIA PÍSEK, milenka prince Oberyna, nemanželská dcera lorda Harmena Ullera
- PÍSEČNÍ HADI, Oberynovy nemanželské dcery:
- OBARA, osmadvacetiletá, Oberynova dcera od nevěstky
ze Starého města
- NYMERIA zvaná PANÍ NYM, pětadvacetiletá, jeho nemanželská dcera od urozené ženy z Volantisu
- TYENE, třiadvacetiletá, jeho dcera od septy
- SARELLA, devatenáctiletá, jeho dcera od obchodnice, kapitánky Péřového polibku
- ELIA, čtrnáctiletá, jeho dcera od Ellarii Písek
- OBELLA, dvanáctiletá, jeho dcera od Ellarii Písek
- DOREA, osmiletá, jeho dcera od Ellarii Písek
- LOREZA, šestiletá, jeho dcera od Ellarii Písek
- dvůr prince Dorana ve Vodních zahradách:
- AREO HOTAH z Norvosu, kapitán stráží
- MISTR CALEOTTE, rádce, ranhojič a učitel
- tři desítky dětí urozeného i prostého původu, synové a dcery lordů, rytířů, sirotků, kupců a řemeslníků i rolníků, jeho svěřenci
. - dvůr prince Dorana ve Slunečním oštěpu:
- PRINCEZNA MYRCELLA BARATHEON, jeho svěřenkyně, zasnoubená s princem Trystanem
- SER ARYS DUBOSRDCKÝ, Myrcellin tělesný strážce
- ROSAMUND LANNISTER, Myrcellina komorná a společnice, vzdálená příbuzná
- SEPTA EGLANTINE, Myrcellina učitelka
- MISTR MYLES, rádce, učitel a ranhojič
- RICASSO, senešal ve Slunečním oštěpu
- SER MANFREY MARTELL, kastelán ve Slunečním oštěpu
- LADY ALYSE JASNOPANSKÁ, správce pokladny
- SER GASCOYNE ze Zelenokrvavice, tělesný strážce prince Trystana
- BORS a TIMOTH, sluhové ve Slunečním oštěpu
- BELANDRA, CEDRA a sestry MORRA a MELLEI, služebné
- vazalové prince Dorana, lordi Dorne:
- ANDERS ŽELEZODŘEVSKÝ, pán Železolesa, strážce Kamenné cesty, z královské krve
- SER CLETUS, jeho syn známý tím, že je tupozraký
- MISTR KEDRY, rádce, ranhojič a učitel
- HARMEN ULLER, pán Peklolesa
- ELLARIA PÍSEK, jeho nemanželská dcera
- ULWYCK ULLER, jeho bratr
- DELONNE ALLYRION, paní Božíhrobu
- SER RYON, její syn a dědic
- SER DAEMON PÍSEK, Ryonův nemanželský syn, Bastard z Božíhrobu
- DAGOS LIDODŘEVSKÝ, pán Královhrobu

- MORS a DICKON, jeho synové
- SER MYLES, jeho bratr
- LARRA ČERNOHORSKÁ, paní Černohory
- JYNESSA, její dcera a dědička
- PERROS, její syn, panoš
- NYMELLA MÝTOVSKÁ, paní Duchokopce
- QUENTYN QORGYLE, pán Pískovcokamene
- SER GULLIAN, jeho nejstarší syn a dědic
- SER ARRON, jeho druhý syn
- SER DEZIEL DALT, rytíř z Citrolesa
- SER ANDREY, jeho bratr a dědic zvaný DREY
- FRANKLIN PTÁČNÍK, pán Nebesáhu nazývaný STARÝ JESTŘÁB, strážce Princova průsmyku
- JEYNE a JENNELYN, jeho dcery - dvojčata
- SER SYMON SANTAGAR, rytíř Skvrnodřeva
- SYLVA, jeho dcera a dědička, přezdívaná kvůli svým pihám FLEKATÁ SYLVA
- EDRIC DAYNE, pán Hvězdopadu, panoš
- SER GEROLD DAYNE zvaný DEVÍTIHVÉZDA, rytíř Vysokopoustevny
- TREBOR JORDAYNE, pán Skály
- MYRIA, jeho dcera a dědička
- TREMOR GARGALEN, pán Slanobřehu
- DAERON VAITH, pán Rudých dun

ROD STARKŮ
Předky rodu Stárků byli Brandon Stavitel a prastaří Králové zimy. Po tisíce let vládli ze Zimohradu jako králové severu, dokud se Torrhen Stark, Král, který poklekl, nerozhodl odpříséhnout věrnost Aegonu Drakovi, místo aby se s ním utkal v bitvě. Když byl lord Eddard Stark ze Zimohradu popraven králem Joffreym, severané se odmítli sklonit před Železným trůnem a prohlásili králem severu syna lorda Eddarda, Robba. Během Války pěti králů vyhrál každou bitvu, ale byl zrazen a zavražděn Freyi a Boltony ve Dvojčatech během svatby svého strýce.

{ROBB STARK}, Král severu, Král Trojzubce, pán Zimohradu, nejstarší syn lorda Eddarda Starka a paní Catelyn z rodu Tullyů, šestnáctiletý mladík zvaný MLADÝ VLK, zavražděn na Krvavé svatbě
- {ŠEDÝ VÍTR}, jeho zlovlk, zabit na Krvavé svatbě
- jeho sourozenci:
- SANSA, jeho sestra, provdaná za Tyriona z rodu Lannisterů
- {LADY}, její zlovlk, zabit v hradu Dany
- ARYA, jedenáctiletá dívka, pohřešovaná a považovaná za
mrtvou
- NYMERIA, její zlovlk potulující se v říčních krajinách
- BRANDON zvaný BRAN, devítiletý mrzáček, dědic Zimohradu, považován za mrtvého
- LÉTO, jeho zlovlk
- Branovi společníci a ochránci:
- MEERA RÁKOS, šestnáctiletá dívka, dcera lorda Howlanda Rákose ze Stráže u Šedé vody
- JOJEN RÁKOS, její bratr, třináctiletý
- HODOR, prosťáček, sedm stop vysoký
- RICKON, čtyřletý chlapec považovaný za mrtvého
- CHUNDELAŤ, jeho zlovlk, černý a divoký
- Rickonova společnice OŠA, divoká dívka, kdysi zajatkyně na Zimohradu
- jeho napůl nevlastní bratr nemanželského původu JON SNÍH, z Noční hlídky
- DUCH, Jonův zlovlk, bílý a tichý
- muži, kteří přísahali Robbovi věrnost:
- {DONNEL ZÁMKOVEC, OWEN SEVERA, DACEY MORMONT, SER WENDEL MANDEROVSKÝ, ROBIN PAZOUREK}, zabiti na Krvavé svatbě
- HALLIS MOLLEN, kapitán stráží doprovázející kosti Eddarda Starka zpátky na Zimohrad
- JACKS, QUENT, SHADD, strážní
- Robbovi strýcové a bratranci:
- BENJEN STARK, mladší bratr jeho otce, ztracen při průzkumné výpravě za Zdí, považován za mrtvého
- {LYSA ARRYN}, sestra jeho matky, paní Orlího hnízda, vdova po lordu Jonu Arrynovi, svržena z hory
- jejich syn ROBERT ARRYN, pán Orlího hnízda a Obránce Údolí, churavý chlapec
- EDMURE TULLY, pán Řekotočí, bratr jeho matky, zajat na Krvavé svatbě
- LADY ROSLIN z rodu Freyů, Edmurova nevěsta
- SER BRYNDEN TULLY zvaný ČERNÁ RYBA, strýc jeho matky, kastelán ŘEKOTOČÍ
- vazalové Mladého vlka, lordi severu:

- ROOSE BOLTON, pán Hrůzova, přeběhlík
- {DOMERIC}, jeho syn a dědic, zemřel na zkažený žaludek
- RAMSAYBOLTON (dříve RAMSAY SNÍH), Rooseův nemanželský syn zvaný Boltonův bastard, kastelán Hrůzova
- WALDER FREY a WALDER FREY, zvaní VELKÝ WALDER a MALÝ WALDER, Ramsayho panoši
- {SMRAĎOCH}, zbrojnoš proslulý svým zápachem, zabit, když vystupoval jako Ramsay
- "ARYA STARK", zajatec lorda Roosea, nastrčená dívka zasnoubená s Ramsaym
- WALTON zvaný OCELOHOLEŇ, Rooseův kapitán
- BETH, KYRA, TURÍN, BANDY, SHYRA, PALLA a STARÁ
CHŮVA, ženy ze Zimohradu držené jako zajatkyně na Hrůzově
- JON UMBRA zvaný VELKÝ JON, pán Posledního krbu, zajatec ve Dvojčatech
- {JON} zvaný MALÝ JON, nejstarší syn Velkého Jona a jeho dědic, zabit na Krvavé svatbě
- MORS zvaný VRÁNOJED, strýc Velkého Jona, kastelán Posledního krbu
- HOTHER zvaný DĚVKOZHOUBA, strýc Velkého Jona, rovněž kastelán Posledního krbu
- {RICKARD KARSTARK}, pán Karské bašty, sťat za zradu a vraždu zajatce
- {EDDARD}, jeho syn, zabit v Šeptajícím lese
- {TORRHEN}, jeho syn, zabit v Šeptajícím lese
- HARRION, jeho syn, zajatec v Panenském jezírku
- ALYS, dcera lorda Rickarda, patnáctiletá
- Rickardův strýc ARNOLF, kastelán Karské bašty
- GALBART RUKAVIČKÁŘ, pán Pahorku v Hlubokolese, není ženat
- ROBETT, jeho bratr a dědic
- Robettova manželka SYBELLE
- jejich děti:
- GAWEN, tříletý chlapec
- ERENA, kojeňátko
- Galbartův svěřenec LARENCE SNÍH, nemanželský syn {lorda Halyse Trnoleského}, třináctiletý
- HOWLAND RÁKOS, pán Stráže u Šedé vody, bažinář
- jeho manželka JYANA, bažinářka
- jejich děti:
- MEERA, mladá lovkyně
- JONJEN, chlapec požehnaný zeleným zrakem
- WYMAN MANDEROVSKÝ, pán Bílého přístavu, velmi otylý
- SER WYLIS, jeho nejstarší syn a dědic, velmi otylý, zajatec na Harrenově
- Wylisova manželka LEONA z rodu Vlnopolských
- WYNAFRYD, jejich dcera, devatenáctiletá
- WYLLA, jejich dcera, patnáctiletá
- {SER WENDEL}, jeho druhý syn, zabit na Krvavé svatbě
- SER MARLON MANDEROVSKÝ, jeho bratranec, velitel posádky v Bílém přístavu
- MISTR THEOMORE, rádce, učitel a ranhojič
- MAEGE MORMONT, paní Medvědího ostrova
- {DACEY}, její nejstarší dcera a dědička, zabita na Krvavé svatbě
- ALYSANE, LYRA, JORELLE, LYANNA, její dcery
- {JEOR MORMONT}, její bratr, lord velitel Noční hlídky, zabit vlastními muži
- SER JORAH MORMONT, syn lorda Jeora, kdysi pán Medvědího ostrova, nyní odsouzený rytíř v exilu
- {SER HELMAN VYSOKOSRDCE}, pán Torrhenovy věže, zabit v Šerodolu
- {BENFRED}, jeho syn a dědic, zabit železnými muži na Kamenitém pobřeží
- EDDARA, jeho dcera, zajatkyně v Torrhenově věži
- {LEOBALD}, jeho bratr, zabit na Zimohradu
- Leobaldova žena BERENA z rodu Trnoleských, zajatkyně v Torrhenově věži
- jejich synové BRANDON a BEREN, rovněž zajatci v Torrhenově věži
- RODRIK RYSOVSKÝ, pán Pramínků
- BARBREY DUSTIN, jeho dcera, paní Mohylová, vdova
po {lordu Willamu Dustinovi}, - HARWOOD STATNÝ, její vazal, menší lord v Mohylově
- {BETHANY BOLTON}, jeho dcera, druhá manželka lorda Roosea Boltona, zemřela na horkost
- ROGER, RICKARD, ROOSE, hádaví bratranci a vazalové
- (CLEY HRNČÍŘ}, pán Hrnčířova, zabit na Zimohradu
- JONELLE, jeho sestra, dvaatřicetiletá panna
- LYESSA KŘEMENCOVÁ, paní Vdoviny stráže
- ONDREW ZÁMKOVEC, pán Starohradu, stařec
- HUGO WULL zvaný VELKÉ VĚDRO, náčelník svého klanu
- BRANDON SEVERA zvaný TEN SEVERA, náčelník svého klanu
- TORREN MALOŠ zvaný TEN MALOŠ, náčelník svého klanu

Ve znaku Stárků je šedý zlovlk běžící na bílém poli. Jejich slova zní: Zima se blíží.

ROD TULLYŮ
Lord Edmyn Tully z Řekotočř byl prvním z říčních lordů, který odpřisáhl věrnost Aegonu Dobyvateli. Vítězný Aegon jej odměnil tím, že mu daroval všechna území kolem Trojzubce. Ve znaku Tullyů je vymrštěný pstruh, stříbrný na poli zvlněné modři a červeně. Slova Tullyů zní: Rodina, povinnost, čest.

EDMURE TULLY, pán Řekotočí, vzat Freyi do zajetí na své vlastní svatbě
- LADY ROSLIN z rodu Freyů, Edmurova mladá nevěsta
- {LADY CATELYN STARK}, jeho sestra, vdova po lordu Eddardu Stárkovi ze Zimohradu, zabita na Krvavé svatbě
- {LADY LYSA ARRYN}, jeho sestra, vdova po lordu Jonu Arrynovi z Orlího hnízda, zemřela při pádu z Orlího hnízda
- SER BRYNDEN TULLY zvaný ČERNÁ RYBA, Edmurův strýc, kastelán Řekotočí
- domácnost lorda Edmura v Řekotočí:
- MISTR VYMAŇ, rádce, ranhojič a učitel
- SER DESMOND GRELL, zbrojmistr
- SER ROBIN RYGER, kapitán stráží
- DLOUHÝ LEW, ELWOOD, DELP, strážní
- UTHERYDES WAYN, majordomus Řekotočí

- Edmurovi vazalové, lordi Trojzubce:
- TYTOS ČERNOLES, pán Havranostromu
- {LUCAS}, jeho syn, zabit na Krvavé svatbě
- JONOS KAPRADINOVSKÝ, lord Kamenoplotu
- JASON MALLISTERSKÝ, lord Mořské stráže, vězeň ve svém vlastním hradu
- PATREK, jeho syn, uvězněn se svým otcem
- SER DENYS, Jasonův strýc, muž Noční hlídky
- CLEMENT PIŠTEC, pán Růžovopanenského hradu
- jeho syn a dědic SER MARQ PIŠTEC, zajat na Krvavé svatbě
- KARYL VANCOVSKÝ, lord Poutníkova odpočinku
- jeho starší dcera a dědička LIANE
- jeho mladší dcery RH1ALTA a EMPHYR1A
- NORBERT VANCOVSKÝ, slepý lord Atlanty
- jeho nejstarší syn a dědic SER RONALD, zvaný ŠPATNÝ
- jeho mladší synové SER HUGO, SER ELLERY, SER KIRTH a MISTR JON
- THEOBALD MALOLESSKÝ, pán Žaludohradu
- jeho manželka, LADY RAVELLA, z rodu Labuíských
- jeho dcera CARELLEN
- WILLIAM SKOPOVEC, lord Panenského jezírka
- SHELLA ze ŠLOVSKÝCH, sesazená paní Harrenova
- SER WILLIS BRODSKÝ, rytíř v jejích službách
- SER HALMON PÁŽOVSKÝ
- LORD LYMOND DOBROPOTOCKÝ

ROD TYRELLŮ
Tyrellové povstali k moci jako majordomové králů Roviny, třebaže tvrdí, že skrze ženskou linii pocházejí z Gartha Zelenorukého, zahradního krále Prvních lidí. Když král Mern IX., poslední ze staré dynastie, zahynul na Ohnivém poli, jeho majordomus Harlen Tyrell odevzdal Vysokozahradu Aegonu Dobyvateli. Na počátku Války pěti králů vyslovil Mace Tyrell podporu Renlymu Baratheonovi a dal mu ruku své dcery Margaery. Po Renlyho smrti se Vysokozahrada spojila s rodem Lannisterů a Margaery byla zasnoubena s králem Joffreym.

MACE TYRELL, lord Vysokozahrdy, Strážce jihu, obránce Mokřad, nejvyšší vojenský velitel Roviny
- jeho manželka LADY ALERIE z rodu Vysokověžských ze Starého města
- jejich děti:
- WILLAS, jejich nejstarší syn, dědic Vysokozahrady
- SER GARLAN zvaný GALANTNÍ, jejich druhorozený syn, nedávno povýšen na lorda Jasné vody
- jeho manželka LADY LEONETTE z rodu Jámoveckých
- SER LORAS, Rytíř květin, jejich nejmladší syn, bratr Královské gardy
- MARGAERY, jejich dcera, dvakrát provdaná a dvakrát ovdovělá
- Margaeřiny společnice a dvorní dámy:
- její sestřenice MEGGA, ALLA a ELINOR TYRELL
- Elinořin snoubenec ALYN AMBROZSKÝ, panoš

- LADY ALYSANNE BÝKOVCOVÁ, LADY ALYCE KRÁSNOBRODSKÁ, LADY TAENA DOBROVĚTRSKÁ, MEREDYTH JEŘÁBSKÁ zvaná VESELKA, SEPTA NYSTERICA, její společnice
- jeho ovdovělá matka LADY OLENNA z rodu Rudovínů zvaná Královna trnů
- strážní lady Olenny ARRYK a ERRYK, zvaní LEVÝ a PRAVÝ
- jeho sestry:
- LADY MINA, provdaná za Paxtera Rudovína, lorda Stromoviny
- jejich děti:
- SER HORAS, dvojče Hobbera, přezdívaný HRŮZÁK
- SER HOBBER, dvojče Horase, přezdívaný SLINTÁK
- DESMERA, šestnáctiletá panna
- LADY JANNA, provdaná za sera Jona Jámoveckého
- jeho strýcové a bratranci:
- Maceův strýc GARTH zvaný GROBIÁN, lord senešal Vysokozahrady
- Garthovi nemanželští synové GARSE a GARRETT KVĚTINY
- Maceův strýc SER MORYN, lord velitel městské hlídky Starého města
- Morynův syn {SER LUTHOR}, ženatý s lady Elyn Severopahorskou
- Luthorův syn SER THEODORE, ženatý s lady Liou Stlačenou
- Theodorova dcera ELINOR
- Theodorův syn LUTHOR, panoš
- Luthorův syn MISTR MEDWICK
- Luthorova dcera OLENE, provdaná za sera Lea Černozávoru
- Morynův syn LEO zvaný LÍNÝ LEO, novic v Citadele
- Maceův strýc MISTR GORMON, učenec v Citadele
- Maceův bratranec {SER QUENTIN}, zemřel v Jasanobrodu
- Ouentinův syn SER OLYMER, ženatý s lady Lysou z Loukova
- Olymerovi synové RAYMUND a RICKARD
- Olymerova dcera MEGGA
- Maceův bratranec MISTR NORMUND, sloužící v Černokoruně
- Maceův bratranec {SER VIKTOR}, zabit Usmívajícím se rytířem z Bratrstva z Králolesa
- Viktorova dcera VIKTARIA, provdaná za {lorda Jona Býkovce}, který zemřel na letní horečku
- jejich dcera LADY ALYSANNE, osmiletá
- Viktorův syn SER LEO, ženatý s lady Alys Včelovcovou
- Leovy dcery ALLA a LEONA
- Leovi synové LYONEL, LUCAS a LORENT
- Maceovo služebnictvo ve Vysokozahradě:
- MISTR LOMYS, rádce, ranhojič a učitel
- IGON VYRWEL, kapitán stráží
- SER VORTIMER JEŘÁBEC, zbrojmistr
- BUKAČ, blázen a šašek, velmi otylý
- jeho lordi vazalové:
- RANDYLL TARLY, lord Parožnatého vrchu
- PAXTER RUDOVÍN, lord Stromoviny
- SER HORAS a SER HOBER, jeho synové - dvojčata
- ARWYN DUBOSRDSKÁ, paní Starého dubu
- nejmladší syn paní Arwyn SER ARYS, přísahající bratr Královské gardy
- MATHIS JEŘÁBOVEC, lord Zlatoháje, ženatý s Bethany z rodu Rudovínů
- LEYTON VYSOKOVĚŽSKÝ, Hlas Starého města, Pán přístavu
- HUMFREY TESAŘOVEC, pán Duboštítu
- FALIA KVĚTINA, jeho nemanželská dcera
- OSBERT STLAČENÝ, pán Jihoštítu
- SER TALBERT, jeho syn a dědic
- GUTHOR CHMUROVEC, pán Šedoštítu
- ORTON DOBROVĚTRSKÝ, pán Dlouhostolu
- LADY TAENA, jeho manželka, původem z Myru - RUSSELL, jejich syn, osmiletý chlapec
- LORD ARTHUR AMBROZSKÝ, ženatý s lady Alysanne Vysokověžskou
- jeho rytíři a muži v přísaze:
- SER JON JÁMOVECKÝ ze zeleného jablka Jámoveckých
- SER TANTON JÁMOVECKÝ z červeného jablka Jámoveckých

Ve znaku rodu Tyrellů je zlatá růže na trávově zeleném poli. Jejich slova zní: Rosteme do síly.

REBELOVÉ, PSANCI
A BRATŘI V PŘÍSAZE

MALÍ LORDI, POUTNÍCI
A PROSTÍ LIDÉ
- SER CREIGHTON DLOUHOLUKÝ a SER ILLIFER ŠVORC, potulní rytíři a společníci
- HIBALD, obchodník, bojácný a lakotný
- SER RYBOHOJNÝ ZE STÍNOROKLE zvaný ŠÍLENÁ MYŠ, potulný rytíř v Hibaldových službách
- BRIENNE, PANNA Z TARTHU zvaná také BRIENNE KRÁSKA, panna na výpravě
- LORD SELWYN Z VEČEROPADU, lord Tarthu, její otec
- {VELKÝ BEN CHUNDELATÝ}, SER HÝLE LOVECKÝ, SER MARK SVÁROVSKÝ, SER EDMUND AMBROZSKÝ, {SER RICHARD BRÁZDOVSKÝ}, {WILL ČÁP}, SER HUGH VČELOVEC, SER RAYMOND NEZEMSKÝ, HARRY DRVOŠTĚP, SER OWEN PALCOPOLSKÝ, ROBIN HRNČÍŘ, její rádoby nápadníci
- RENFRED KOUŘOVEC, lord Šerodolu
- SER RUFUS PÓR, jednonohý rytíř v jeho službách, kastelán v Šerodolu
- WILLIAM SKOPOVEC, lord Panenského jezírka
- ELEANOR, jeho nejstarší dcera a dědička, třináctiletá
- RANDYLL TARLY, lord Parožnatého vrchu, velitel Tommenových vojsk podél Trojzubce
- DICKON, jeho syn a dědic, mladý panoš
- SER HÝLE LOVECKÝ přísahající věrnost rodu Tarlyů
- SER ALYN LOVECKÝ, bratranec sera Hylea, stejně jako on ve službách lorda Randylla
- DICK KRABB zvaný MRŠTNÝ DICK, Krabb z Prasklepeta
- EUSTACE BRUNE, pán Hnusodíry
- BENNARD BRUNE, rytíř Hnědodolu, jeho bratranec
- SER ROGER LOVECKÝ, rytíř ze Svinorohu .
- SEPTON MERIBALD, bosý septon
- jeho pes PES
- STARŠÍ BRATR na Tichém ostrově
- BRATR NARBERT, BRATR GILLAM, bratři kajícníci na Tichém ostrově
- SER QUINCY KORMIDELNÍK, rytíř ze Solnopánví, senilní stařec
- v hostinci na rozcestí:
- JEYNE NITĚNKA zvaná DLOUHÁ JEYNE, hostinská, vysoká
dívka ve věku osmnácti let
- VRBKA, její sestra, přísně zachází se lžící
- TANSY, PATE, JANEK HALÍŘ, BEN, sirotci v hostinci
- GENDRY, kovářský učeň a nemanželský syn krále Roberta I. Baratheona, který o něm ani nevěděl
- v Harrenově
- RAFFORD zvaný SLADKÝ RAFF, SRAČKOHUBA, DUNSEN, muži z posádky
- BEN ČERNOPALEC, kovář a zbrojíř
- PIA, služebná, kdysi hezká
- MISTR GULIAN, rádce, ranhojič a učitel
- v Dany
- LADY AMEREIFREY zvaná STRÁŽNICOVÁ AMI, mladá vdova zasnoubená s lordem Lancelem Lannisterem
- matka paní Amerei LADY MARIYA z rodu Darryů, vdova po Merrettu Freyovi
- sestra paní Amerei MARISSA, třináctiletá panna
- SER HARWYN BLUMMA zvaný TVRDOKAMENSKÝ, velitel posádky
- MISTR OTTOMORE, rádce, učitel a ranhojič
- v hostinci U Klečícího muže: - ŠARNA, hostinská, kuchařka a porodní bába
- její manžel zvaný MANŽEL
- CHLAPEC, válečný sirotek
- HORKÝ KOLÁČ, pekařský synek, nyní sirotek

PSANCI A DEZERTÉŘI
{BERIKDONDARRION}, kdysi lord Černopřístavu, šestkrát zabit
- EDRIC DAYNE, lord Hvězdopadu, dvanáctiletý chlapec, panoš lorda Berika
- ŠÍLENÝ LOVEC z Kamenného septa, jeho někdejší spojenec
- ZELENOVOUS, tyrolský žoldnéř, jeho nejistý přítel
- ANGUY LUČIŠTNÍK, lukostřelec z Dornských blat
- MERRIT Z MĚSÍČNÍHO MĚSTA, WATT MLYNÁŘ, MEG Z BAŽINY, JON OŘECH, psanci z jeho skupiny
PANÍ KAMENOSRDCE, žena v kápi, někdy zvaná MATKA MILOSRDENSTVÍ, TICHÁ SESTRA a KATYNĚ
- LEM zvaný LEM CITROŠ, kdysi voják
- THOROS Z MYRU, rudý kněz

- HARWIN, syn Hullenův, seveřan, kdysi ve službách lorda Eddarda Starka ze Zimohradu
- JANEK ŠTÍSTKO, hledaný muž, krátkozraký
- TOM ZE SEDMIPOTOČÍ, zpěvák pochybné pověsti zvaný TOM SEDMISTRUNA a TOM SEDMA
- ŠŤASTNÝ LUKE, NOTCH, MUDGE, BEZVOUSÝ DICK, psanci
SANDOR CLEGANE zvaný OHAŘ, kdysi tělesný strážce krále Joffreyho, později bratr Královské gardy, naposled viděn v horečkách a umírající vedle Trojzubce {VARGO HOAT} ze svobodného města Oohoru zvaný KOZA, šišlavý žoldnéřský kapitán, zabit v Harrenově Gregorem Cleganem
- jeho Chrabří kumpáni zvaní také Krvaví drancíři:
- URSWYCK zvaný VĚRNÝ, jeho pobočník
- {SEPTON UTT}, pověšen lordem Berikem Dondarrionem
- TIMEON Z DORNE, TLUSTÝ ZOLLO, RORGE, KOUSAČ, VEPŘ, STŘAPÁČ BLÁZEN, TOGG JOTH z IBBENU, TŘÍPALEC, rozprášení a na útěku
- U Broskvičky, nevěstinec v Kamenném septu
- SEDMIKRÁSKA, rudovlasá majitelka
- ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, některé z jejích broskviček
- v Žaludohradu, sídle rodu Maloleských:
- LADY RAVELLA z rodu Labuťských, manželka lorda Theomara Maloleského
- tu a tam a onde:
- LORD LYMOND TRUHLOVSKÝ, stařec, kterému už neslouží rozum a jenž kdysi dávno bránil most proti rytíři Maynardovi
- jeho mladý opatrovník, MISTR ROONE
- duch na Nejvyšším srdci
- Paní listů
- septon v Bouřobále

MUŽI NOČNÍ HLÍDKY
JON SNÍH, bastard ze Zimohradu, devítistý devadesátý osmý lord velitel Noční hlídky
- DUCH, jeho zlovlk, bílý a tichý
- jeho majordomus, EDDISON TOLLETT, zvaný BOLESTÍNSKÝ EDD
Muži v Černém hradu
- BENJEN STARK, první průzkumník, dlouho pohřešován a považován za mrtvého
- SER WYNTON STATNÝ, starý průzkumník, slaboduchý
- BĚLOOKÝ KEDGE, BEDWYCK zvaný OBR, MATTHAR, DYWEN, GARTH zvaný ŠEDOPÍRKO, ULMER Z KRÁLOLESA, ELRON, PYPAR zvaný PYP, GRENN zvaný PRATUR, BERNARR zvaný ČERNÝ BERNAR, TIM KÁMEN, ČERNÝ JANEK BÝKOVEC, GEOFF zvaný VEVERKA, VOUSATÝ BEN, průzkumníci
- BOWEN MARSH, lord majordomus
- TŘÍPRSTÝ HOBB, majordomus a vrchní kuchař
- {DONAL NOYE}, jednonohý zbrojíř a kovář, zabit v bráně Mágem Mocným
- OWEN zvaný ŇOUMA, TIM POPLETOJAZYK, MULOŠ, CUGEN, DONNEL KOPEC zvaný SLADKÝ DONNEL, LEVORUKÝ LEW, JEREN, WICK KUDLA, majordomové
- OTHELL YARWICK, první stavitel
- LICHOBOT, HALDER, ALBETT, KEGS, stavitelé
- CONWY, GUEREN, putující rekruti
- SER ALLISER TRN, bývalý zbrojmistr
- JANOŠ SLYNT, bývalý velitel městské hlídky Králova přístaviště, krátce lord Harrenova
- MISTR AEMON (TARGARYEN), ranhojič a rádce, slepý muž, jedno sto a dvě léta stár
- Aemonův majordomus CLYDAS
- Aemonův majordomus SAMWELL TARLY, tlustý a sečtělý
- ŽELEZNÝ EMMETT, původně z Východní hlídky, zbrojmistr
- HARETH zvaný KŮŇ, dvojčata ARRON a EMRICK, SATÉN,
SKÁKAVÝ ROBIN, rekruti ve výcviku
Muži ze Stínové věže
SER DENYS MALLISTEROVSKÝ, velitel ve Stínové věži
- jeho majordomus a panoš WALLACE MASOVSKÝ
- MISTR MULLLIN, ranhojič a rádce
- {QHORIN PŮLRUKÝ}, velitel průzkumníků, zabit Jonem Sněhem za Zdí
- bratři ve Stínové věži
- {PANOŠ DALBRIDGE, EGGEN} průzkumníci, zabiti v Křivolakém průsmyku
- KAMENOHAD, průzkumník, ztracen v Křivolakém průsmyku
Muži ve Východní hlídce u moře COTTER ŠTÍT, velitel
- mistr HARMUNDE, ranhojič a rádce
- STARÝ SOLNOHADR, kapitán Černého ptáka
- SER GLENDON TESAŘOVSKÝ, zbrojmistr

- bratři Východní hlídky:
- DAREON, majordomus a zpěvák
V Krasterově baště (zrádci)
- DIRK, který zabil Krastera, svého hostitele
- JEDNORUKÝ OLLO, který zabil svého lorda velitele, Jeora Mormonta
- ZELENÝ GARTH, MASLIN, PILOŠ, ALAN Z RŮŽENÍNA, bývalí průzkumníci
- KARL KOŇSKÝ HNÁT, SIROTEK OSS, MUMLOŠ BILL, bývalí majordomové

DIVOCÍ
neboli SVOBODNÝ LID
MANCE NÁJEZDNÍK, Král za Zdí, zajatec v Černém hradu - jeho manželka, {DALLA}, zemřela při porodu
- jejich novorozený syn, narozen během bitvy, ještě nepojmenován
- VAL, Dallina mladší sestra, "divoká princezna", zajatkyně v Černém hradu
- divocí velitelé a kapitáni:
- {HARMA} zvaná PSÍ HLAVA, zabita pod Zdí - HALLECK, její bratr
- PÁN KOSTÍ, urážlivě přezdívaný CHŘESTIVÁ KOŠILE, nájezdník a velitel bojové skupiny, zajatec v Černém hradu
- {YGRITTE}, mladá kopinice, milenka Jona Sněha, zabita při útoku na Černý hrad
- RYK zvaný DLOUHÝ OŠTĚP, člen jeho skupiny
- HADRNICE a LENYL, členové jeho skupiny
- {STYR}, magnar Thennu, zabit při útoku na Černý hrad
- SIGORN, Styrův syn, nový magnar Thennu
- TORMUND, Medovinový král Proklaté díry zvaný OBROZHOUBA, VYPRAVĚČ, TRUBAČ, LAMAČ LEDU, také HROMOPĚST, MEDVĚDÍ MANŽEL, MLUVČÍ S BOHY a OTEC ARMÁD - jeho synové TOREGG VYSOKÝ, TORWYRD NEŠKODNÝ, DORMUND a DRYN, jeho dcera MUNDA
- PLAKAČ, nájezdník a velitel bojové skupiny
- {ALFYN VRÁNOBIJEC}, nájezdník, zabit Qhorinem Půlrukým z Noční hlídky
- {ORELL} zvaný ORREL OREL, měnič zabitý Jonem Sněhem v Křivolakém průsmyku
- {MAG MAR TUN DOH WEG} zvaný MOCNÝ MAG, král obrů, zabit Donalem Noyem v bráně Černého hradu
- VARAMYR zvaný ŠESTIKŮŽE, měnič, pán tří vlků, stínokočky a ledního medvěda
- {JARL}, mladý nájezdník, Valin milenec, zahynul při pádu ze Zdi
- GRIGG KOZA, ERROK, OUORT, BODGER, DEL, VELKÝ VŘED, KONOPNÝ DAN, HENK PŘÍLBA, LENN, PRSTOPRST, KAMENOPALEC, divocí nájezdníci
{KRASTER}, pán Krasterovy bašty, zabit Dirkem z Noční hlídky jako hostitel pod svou vlastní střechou
- FIALKA, jeho dcera a manželka
- Fialčin novorozený syn, zatím nepojmenován
- DYAH, KAPRADINKA, NELLA, tři z Krasterových devatenácti manželek

ZA ÚZKÝM MOŘEM

KRÁLOVNA ZA VODOU
DAENERYS TARGARYEN, první svého jména, královna Meereenu, královna Andalů, Rhyonů a Prvních lidí, vládkyně Sedmi království zvaná Daenerys za bouře zrozená, Nespálená, Matka draků, jediné přeživší dítě krále Aeryse II. Targaryena, vdova po khalu Drogovi z Dothraků
- její draci DROGON, VISERION, RHAEGAL
- její bratr {RHAEGAR}, princ Dračího kamene, zabit Robertem Baratheonem na Trojzubci
- Rhaegarova dcera {RHAENYS}, zavražděna během plenění Králova přístaviště
- {AEGON}, Rhaegarův syn od Elii z Dorne, zavražděn během plenění Králova přístaviště
- {VISERYS}, její bratr, sám sebe zvoucí králem Viserysem, třetím svého jména, přezdívaný Žebrácký král, korunován roztaveným zlatem
- {DROGO}, její manžel, velký khal Dothraků, zemřel na nehojící se zranění
- {RHAEGO}, její mrtvě narozený syn, zabit v Daenerysině lůně léčitelkou Mirri Maz Duur
- její Královská garda:
- SER BARRISTAN ŠELMY zvaný BARRISTAN CHRABRÝ, kdysi lord velitel Královské gardy krále Roberta
- JHOGO, ko a krvavý jezdec, bič

- AGGO, ko a krvavý jezdec, luk
- RAKHARO, ko a krvavý jezdec, arakh
- SILNÝ BELWAS, eunuch, bývalý otrok z bojových doupat
- její kapitáni a velitelé:

- DAARIO NAHARIS, barvami hýřící tyrošský žoldnéř, kapitán žoldáckého spolku Bouřovrány
- BEN BLUMMA zvaný HNĚDÝ BEN, obrovský žoldnéř velící žoldáckému spolku Druzí synové
- ŠEDÝ ČERV, eunuch, velitel eunušského vojska zvaného Neposkvrnění
- GROLEO z Pentosu, bývalý kapitán velké kogySaduleon, nyní admirál bez flotily
- její služebné:
- IRRI a JHIQUI, dvě dothracké dívky, šestnáctileté
- MISSANDEI, naatthská písařka a tlumočnice
- její známí i domnělí nepřátelé:
- GRAZDAN MO ERAZ, šlechtic z Yunkai
- KHAL PONO, kdysi ko khala Droga
- KHAL JHAQO, kdysi ko khala Droga
- MAGGO, jeho krvavý jezdec
- NEUMÍRAJÍCÍ OARTHU, skupina čarodějů
- PYAT PREE, qartheenský čaroděj
- LÍTOSTIVÍ MUŽI, cech qartheenských nájemných vrahů
- SER JORAH MORMONT, dříve pán Medvědího ostrova
- {MIRRI MAZ DUUR}, porodní bába a maegi, služebná Velkého pastýře Lhazaru
- její nejistí spojenci, minulí i současní:
- XARO XHOAN DAXOS, kupecký princ z Qarthu
- QUAITHE, maskovaná kouzelnice z Ašaje
- ILLYRIO MOPATIS, magistr ze svobodného města Pentosu, který vyjednal její sňatek s khalem Drogem
- KLEON VELKÝ, řeznický král z Astaporu
- KHAL MORO, kdysi spojenec khala Droga
- RHOGORO, jeho syn a khalakka
- KHAL JOMMO, bývalý spojenec khala Droga

Targaryenové jsou krví draka, potomky urozených lordů z prastaré svobodné državy Valyrie, jejichž odkaz se zviditelňoval fialovýma nebo indigovýma očima a stříbrozlatými vlasy. Aby rod Targaryenů zachoval královskou krev a uchoval čistotu rodové linie, často se ženil bratr se sestrou, bratranec se sestřenicí, strýc s neteří. Zakladatel dynastie Aegon Dobyvatel si vzal za manželky obě svoje sestry a s každou zplodil syna. V erbu Targaryenů je tříhlavý drak, rudý na černém poli, přičemž tři hlavy znázorňují Aegona a jeho dvě sestry. Slova Targaryenů zní: Oheň a krev.

V BRAAVOSU
FERREGO ANTARYON, Mořský lord Braavosu
- QARRO VOLENTIN, První meč Braavosu, jeho ochránce
- BELLEGERE OTHERYS zvaná ČERNÁ PERLA, kurtizána, potomek pirátské královny stejného jména
- DÁMA SE ZÁVOJEM, MOŘSKÁ KRÁLOVNA, MĚSÍČNÍ STÍN, DCERA SOUMRAKU, NOČNÍ SLAVÍK, BÁSNÍŘKA, slavné kurtizány
- TERNESIO TERYS, kupecký kapitán Titánovy dcery
- YORKO a DENYO, dva z jeho synů
- MOREDO PRESTAYN, kupecký kapitán Dračice
- LOTHO LORNEL, obchodník se starými knihami a svitky
- EZZELYNO, rudý kněz, často opilý
- SEPTON EUSTACE, zostuzený a vyhoštěný
- TERRO a ORBELO, pár hejsků
- SLEPÝ BEQQO, obchodník s rybami
- BRUSCO, obchodník s rybami
- jeho dcery TALEA a BREA
- MERALYN zvaná VESELINDA, majitelka nevěstince Šťastný přístav blízko Hadrníkova přístavu
- NÁMOŘNÍKOVA ŽENA, nevěstka ve Šťastném přístavu
- LANNA, její dcera, mladá nevěstka
- UZARDĚLÁ BETHANY, JEDNOOKÁ YNA, ASSADORA ZIBBENU, nevěstky ve Šťastném přístavu
- RUDÝ ROGGO, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, písař zvaný BRK, COSSOMO KEJKLÍŘ, zákazníci Šťastného přístavu
- TAGGANARO, přístavní kapsář a zloděj
- CASSO, král tuleňů, jeho cvičený tuleň
- MALÝ NARBO, jeho někdejší partner -MYRMELLO, ZASMUŠILÝ JOSS, OUENCE, ALLAOUO, SLOEY, kejklíři hrající každý večer v Lodi
- S'VRONE, přístavní nevěstka vražedné povahy
- OPILÁ DCERA, nevěstka velmi proměnlivé povahy
- MOROVÁ JEYNE, nevěstka nejistého pohlaví
- LASKAVÝ MUŽ A NALEZENKYNĚ, sluhové Mnohotvárného boha v Domě černé a bílé
- UMMA, chrámová kuchařka

- POHLEDNÝ MUŽ, TLUSTÝ CHLAPÍK, LORĎÁTKO, PŘÍSNÁ TVÁŘ, Š1LHAVEC a HLADOVÝ MUŽ, tajní služebníci Mnohotvárného boha
- ARYA z rodu Stárků, dívka se železnou mincí známá také jako ARRY, NAN, LASIČKA, HOLÁTKO, SLÁNKA a KOČKA
- OUHURU MO z Města vysokých stromů na Letních ostrovech, kapitán obchodní lodi Skořicový vítr
- KOJJA MO, jeho dcera, rudá lučištnice
- XHONDO DHORU, důstojník na Skořicovém větru

Poděkování
Tahleta byla pěkná mrcha.
Moje díky a uznání patří jako vždy stejným obětavým lidem, mým vydavatelům: Nitě Taublibové, Joy Chamberleinové, Jane Johnsonové a především Anně Lesley Groellové za její rady, smysl pro humor a nezměrnou shovívavost.
Děkuji také svým čtenářům za všechny laskavé a nápomocné e maily a za jejich trpělivost. Zvláštní dík náleží především Lodeymu ze Tří pěstí, Podovi Ďábelskému králíčkovi, Treble a Dajovi z Triviálních králů, Sladké Mazlilce ze Zdi, Lannisterovi Veverčímu zabijákovi a zbytku Bratrstva bez praporců, onomu pološílenému opilému spolku chrabrých rytířů a půvabných dam, který rok za rokem pořádá ty nejlepší večírky na worldconu. A dovolte mi zatroubit fanfáru rovněž pro Elia a Lindu, kteří, jak se zdá, znají Sedm království lépe než já a pomáhají mi neztratit se v souvislostech. Jejich webové stránky o Západozemí jsou jedna velká radost a div.
A děkuji také Walteru Jonu Williamsovi za to, že mne převedl přes další slaná moře, Sagei Walkerovi za pijavice, horkosti a zlámané kosti, Pati Nagleové za HTML, otočná stínítka a umění dávat všechny moje nápady rychle dohromady a Melindě Snodgrassové a Danielu Abrahamovi za služby, které skutečně přesahovaly rámec jejich povinností. Bez pomoci svých přátel bych se daleko nedostal.
Žádné vyjádření díků by nemohlo stačit pro Parris, která tady se mnou byla v lepších dnech i v horších, u každé zpropadené stránky. Za vše hovoří, když řeknu, že bez ní bych tuhle Píseň zpívat nemohl.

"Mea culpa, mea maxima culpa"
aneb SLOVO PŘEKLADATELE
"Cesta do pekla bývá dlážděna dobrými úmysly," bylo mi řečeno na mou obhajobu, že jsem to udělala s dobrým úmyslem. Bylo mi to řečeno zoufalým panem nakladatelem, který o mém "inovačním" kroku neměl tušení, a kritiky teď směřují na jeho hlavu. Ano, řeč je o onom šťastném - nešťastném počeštění, respektive přeložení tzv. "mluvících" jmen u většiny postav v Hostině pro vrány do českého jazyka.
První díl této obdivuhodné série vyšel u nás před šesti lety, třetí pak před čtyřmi. A mě po celou tu dobu, i když byly překlady hodnoceny veskrze příznivě, trápila jedna věc, a sice ta, že jsem nepřekládala do češtiny i jména postav, která se v knize vyskytují. Byla to taková moje malá noční můra, a tak, když teď po dlouhých čtyřech letech spatřil světlo světa další díl, snažila jsem se to napravit. Jistě, tohle se uprostřed série nedělá, měla jsem takto postupovat od samého začátku, jenže "pozdě bycha honiti".
Všechno to začalo hned v první kapitole Hostiny, kdy za Aeronem přijíždí poselstvo od pána, který se jmenuje GOODBROTHER. Anglicky hovořící čtenář si místo toho v hlavě automaticky dosadí - Dobrý bratr, čili Dobrobratrský. A anglicky hovořící čtenář se zeptá, proč to ta ženská nepřeložila? A vůbec, proč to takto nepřekládá už dávno? Pro čtenáře, který anglicky neumí, to bude prostě jen další nic neříkající anglicky znějící jméno. Jenže ono často právě jméno vypovídá hodně o charakteru postavy, o jejím původu, místě bydliště, vzezření, atd. Předek tohoto muže byl kdysi někomu "dobrým bratrem", a to pak dalo původ jménu jeho rodu. Anebo nějaká ze známějších postav: lord Rudovín. Původně REDWYNE, neboli, když odmyslím "y", Červené víno, pán největších vinic v zemi. Tyto české ekvivalenty mně samy neodbytně skákaly do hlavy, a tak jsem se, hnaná rovněž studem za nedokonalost dílů předchozích, odvážila na tenký led překládání těchto "mluvících jmen" do češtiny. Nebyla jsem sice důsledná, protože jména hlavních postav jsem se přece jen přeložit neodvážila, a tak Vám zůstali Stárkové, Lannisterové, Tyrellové, Tullyové, Baratheonové, Freyové, Greyjoyové a další, třebaže jsem si po celou dobu říkala, že Eddard Stark je vlastně Eddard Pevný či Neoblomný. Na druhé straně se objevila jména jako Černopříliv místo Blacktydea, Rudotvrzský místo Redforta, Včelovec místo Beesburyho, Kamenodomský místo Stonehousea a další. Ta jména po překladu přímo křičí. Martinova kniha nečerpá z anglických dějin, nemá s nimi vůbec nic společného. Je o zcela jiném, alternativním světě, kde autor dal svým postavám smyšlená jména vypovídající o mnoha věcech, a nemá tedy smysl zachovávat je v jejich anglické podobě. Myslím, že panu G. R. R. Martinovi by se to takto určitě líbilo mnohem víc a že jediné, co by mi vytknul, by byla skutečnost, že jsem k takovému postupu při překládání nepřikročila od samého začátku Písně ledu a ohně. Pro tohle nemám omluvu. Teď jsem se to snažila alespoň částečně napravit. A vlastně už i v minulém díle se takové snahy objevily, jistě si vzpomenete na bratry Osneyho, Osfryda a Osmunda Černokotlé (Kettleblacky), proti kterým nikdo nic nenamítal. Nebo na paní Černohorskou, pana Dobropotockého, Rolfa Kořenáře nebo Tytose Černolese. Některé čtenáře jsem možná zklamala, některé přímo rozzuřila, jiné třeba i potěšila - i s takovými reakcemi jsem se už ve svém okolí setkala. Otázkou zůstává - jak dál? Zda, až se po roce (letech?) objeví další díl série, pokračovat tímto stylem a jména překládat, nebo zda by Vám byl milejší návrat k Blacktydeovi, který sice má cosi společného s černými přílivy - ovšem to se anglicky nehovořící čtenář nikdy nedozví - nebo k lordu Hightowerovi, který bydlí ve Vysoké věži. Ráda uvítám veškeré Vaše kritiky, rady i nápady na své e mailové adrese W.Wunjo@seznam.cz.

A pro ty, kterým by přece jen činilo potíže vyznat se v Hostině pro vrány v jednotlivých postavách, připojuji slovníček jmen významnějších pánů a rytířů Sedmi království, kteří se vyskytli již v předchozích dílech, čili takové malé KDO JE KDO:

Mathis Jeřábovec (Rowan) Anya Planodřevská (Waynwood)
Paxter Rudovín (Redwyne) Eon Lovecký (Hunter)
Gyles z Růženína (Rosby) Horton Rudotvrzský (Redfort)
Balman Březovský (Byrch) Jttosman Severokříž (Norcross)
Ronnet Věžovský (Connington) Leyton Vysokověžský (Hightower)
Arys Dubosrdcký (Oakheart) Tytos Kapradinovský (Brax)
Rayard Severokříž (Norcross) Quenten Zhoubotvrzský (Banefort)
Bonifer Ukvapený (Hasty) Harys Rychlovec (Swyft)
Hugo Vancovský (Vance) Terrence Stokovec (Kenning)
Lyle z Chřástalova (Crakehall) Selmond Stohokopský (Stackspear)
Steffon Rychlovec (Swyft) Lewys Viskovec (Lydden)
Josmyn Peckovec (Peckledon) Phillip Blumma (Plumm)
Garret Pážovský (Paege) Forley Rychlovský (Prester)
Lew Pištec (Piper) Garth Zelenopolský (Greenfield)
Andrew Jitrohorský (Estermont) Lymond Vikářský (Vikary)
Gilbert Dalekovec (Farring) Dagos Lichodřevský (Manwoody)
Savaně Lahvovec (Botley) Nymela Mýtovská (Tolland)
Rumpálovec (Wynch) Holand Rákos (Reed)
Kamenodomský (Stonehouse) Donnel Zámkovec (Locke)
Bubnovec (Drumm) Owen Severa (Norrey)
Dobrobratrský (Goodbrother) Robin Pazourek (Flint)
Drsnořád (Harlaw) Wendel Manderovský (Manderly)
Ráhnovec (Sparr) Jon Ambra (Umber)
Dalekovětrský (Farwynd) Galbart Rukavičkář (Glover)
Křídlomarský (Volmark) Helman Vysokosrdce (Tallhart)
Bahnovec (Myre) Jason Mallisterský (Mallister)
Kosatkodřevský (Orkwood) element Pištec (Piper)
Snědý (Tawney) William Skopovec (Mooton)
Černopříliv (Blacktyde) Jon Jámovecký (Fossoway)
Solnoútes (Saltcliffe) Arthur Ambrozský (Ambrose)
Trhavec (Sunderly) Jocelyn Rychlovecká (Swyft)
Nestor Královec (Royce) Meredith Jeřábská (Crane)
Yohn Královec (Royce) Tanda Stokořínská (Stokeworth)
Marwyn Zvonovský (Belmore) Jeyne Západovcová (Westerling)
Lyonel Korořičský (Corbray)

George R. R. Martin
HOSTINA PRO VRÁNY
Kniha čtvrtá - Píseň ledu a ohně (Část druhá)

Z anglického originálu A Feast for Crows,
vydaného nakladatelstvím Bantam Dell v New Yorku
v roce 2005, přeložila Hana Březáková.
Obálka: Martina Pilcerová.
Odpovědná redaktorka: Ivana Milotová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 416. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Tisk: S TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2006.